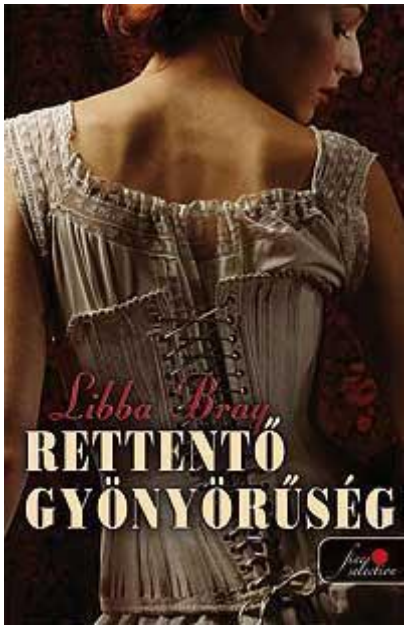

LIBBA BRAY

Rettentő gyönyörűség

Gemma Doyle más, mint a többi lány, akinek kifogástalan a modora, csak akkor szólal meg, ha szólnak hozzá, tudja a helyét, és hanyatt veti magát, és Angliára gondol, amikor ezt kívánják tőle. A tizenhat éves Gemma önálló egyéniség. A londoni Spence Akadémiára akkor íratják be, amikor Indiában tragédia sújt le a családjára. Gemma, aki magányos, bűntudattal küszködik és hajlamos a jövőt illető látomásokra, amelyek kínosan valóra is válnak, hűvös fogadtatásban részesül az Akadémián. Ám nem teljesen magányos: egy rejtélyes fiatalember követi, aki óva inti, nehogy megnyissa a lelkét a látomások előtt. Gemma képessége ugyanis, amivel magához vonja a természetfelettit, itt, a Spence-ben teljesedik ki. Itt kerül kapcsolatba az iskola legbefolyásosabb leányklikkjével, és itt fedezi fel, hogy az anyja kapcsolatban állt egy Rendnek nevezett titokzatos csoporttal. És itt vár rá a sorsa…, amennyiben hisz benne. A Nagy és rettenetes szépség igazi, hátborzongató olvasmány a suhogó szoknyák, táncoló árnyak és éjszaka utunkba vetődő dolgok világának széles palettájáról. A viktoriánus kor élénk színekkel megfestett világát tárja elénk, ahol a lányokat arra nevelik, hogy gazdag férfiakhoz menjenek feleségül, de ahol egy lány más utat keres magának.

Kinek kezén csak egyre jár
egy bűvös, színpompás fonál.
S reá úgy átkok átka vár,
Ha arra pillant, merre áll
Camelot városa.
S számára átka rejtelem,
Imígy csupán a szőttesen
Serénykedik szép csöndesen
Shalott kisasszonya.

S egész álló éven át
Egy tükör borítja falát.
S tükrében árnyak nagy hadát
Szemléli, mert az útra lát, mely Camelotba tér…

S mindazt, mi tükrében lebeg,
szövétnekében őrzi meg:
Gyakran, mikor más szendereg,
Temetni indult bús sereg
Tartott Camelotba.
S máskor, magasban járt a Hold,
tükrében ifjú pár hatolt,
"Emészt világom árnya" szólt
Shalott kisasszonya.

És lent a folyó mély, sötét
Vizén – már látva végzetét –
emelte fel tekintetét,
s immár ekképp nézte szép
Camelot városát.
S midőn leszállott a Nap,
eloldozá a láncokat,
s magával vitte őt a hab,
Shalott kisasszonyát.

Afred, Lord Tennyson:
Shalott kisasszonya
(Vachter Ákos fordítása)

ELSŐ FEJEZET

1895. június 21-e
Bombay, India

- Nyugtass meg, hogy a születésnapi vacsorámon nem ezt tálalod fel!

Egy kobra sziszegő képébe meredek. A meglepően rózsaszín nyelv ki-be csusszan az állat kegyetlen vonalú szájából. Közben egy indiai férfi, akinek vakságát kékes szeme bizonyítja, az anyámhoz hajol, és hindiül elmagyarázza, hogy a kobra húsa milyen finom.

Anyám kinyújtja fehér kesztyűs kezét, és egy ujjal megsimogatja a kígyó hátát. - Mi a véleményed, Gemma? Most, hogy betöltöd a tizenhatot, eszel kobrahúst?

A csúszómászótól végigfut a hátamon a hideg. - Köszönöm, de nem.

Az öreg, vak hindu kivillantja fogatlan ínyét, és közelebb hozza a kobrát. A mozdulat elég, hogy hátrahőköljek, és egy indiai istenségek apró szobraival megrakott faállványnak ütközzek. Az egyik szobor, egy csupa kar, rémült arcú istennő a földre esik. Kali, a pusztító. Anyám az utóbbi időben azzal vádol, hogy a nem hivatalos védőszentemmé neveztem ki Kalit. Anyámmal egyébként mostanában nem jövök ki jól. Azt állítja, hogy lehetetlen korba kerültem, én meg nyomatékosan mindenki tudtára adom, aki hajlandó rám figyelni, hogy ennek egyedüli oka az, hogy nem hajlandó Londonba vinni.

- Londonban, ha jól tudom, vacsora előtt nem kell eltávolítani a hús méregfogát - felelem. Elhagyjuk a kobrát kínáló férfit, é, továbbnyomakodunk a nyüzsgő bombayi piac minden talpalatnyi helyét betöltő tömegben. Anyám nem válaszol, csak elhessent egy kintornást és a majmát. Pokoli a hőség. Vászonruhám és krinolinjaim alatt folyik a testemen az izzadság. Leglelkesebb csodálóim, a legyek, az arcom körül repkednek. Az egyik szárnyas kis dög felé csapok, de kiröppen a tenyerem alól, és szinte hallom a gúnyos kacagását. A kínjaim alig elviselhetővé fokozódnak.

A fejünk fölött sűrű, sötét felhők gyülekeznek, és arra emlékeztetnek, hogy az esős évszakban vagyunk, amikor pillanatok alatt megnyílhatnak az ég csatornái, és a nyakunkba szakadhat az özönvíz. A poros bazárban turbános férfiak karattyolnak, lármásan tiltakoznak és alkudoznak, napbarnított kezükkel felénk nyújtják az élénk színű selymeket. Amerre nézek, taligákon, szalmakosarakban kínálják az elképesztően sokféle árut és ennivalót: vékony falú rézvázákat, kacskaringós virágmintával faragott fadobozokat és a hőségben érő mangókat.

- Mennyit kell még gyalogolnunk Mrs. Talbot új házához? Nem ülhetnénk, kérem, kocsiba? - kérdezem olyan hangon, ami remélem, érezteti a bosszúságomat.

- Szép időnk van a sétához. És hálás lennék, ha udvariasan beszélnél.

A bosszúságom valóban nem maradt észrevétlen.

Béketűrő házvezetőnőnk, Sarka, inas kezével egy gránátalmát nyújt felénk. - Nagyon szép áru, memsahib. Esetleg vihetnénk belőle az apjának, nem?

Ha engedelmes, jó lány volnék, vennék belőle az apámnak, és figyelném, kék szeme hogy csillog, amikor felvágja a lédús, vörös belű gyümölcsöt, és ezüstkanállal, mint egy illemtudó angol úriember, szopogatni kezdi az apró magvakat.

- Csak összemaszatolná a fehér öltönyét - morgóm. Anyám mondani akar valamit, de aztán meggondolja magát, és felsóhajt, ahogy máskor is teszi. Régebben mindenhova együtt mentünk: ódon templomokat látogattunk, helyi szokásokat tanulmányoztunk, hindu ünnepeket néztünk, és késő éjszakáig fent maradtunk, hogy csodálhassuk az utcákon felragyogó gyertyafényt. Most szinte sosem visz magával, ha társaságba megy. Mintha leprás volnék - lepratelep nélkül.

-De tényleg összekeni a ruháját - motyogom védekezően, de senki sem hederít rám, csak a kintornás és a majma. A nyomomba szegődtek; reménykednek, hogy pénzért szórakoztathatnak. A ruhám magasan záródó csipkenyakát átitatta az izzadság. Vágyom

Anglia hűs, buja zöldje után, amelyről csak a nagyanyám leveleiből tudok, amelyekben ötórai táncokról és bálokról pletykál, és arról, hogy a föld másik oldalán ki botránkoztatott meg kit, mialatt itt ragadtam a poros, unalmas Indiában, és egy kintornás majmának a datolyákkal végzett mutatványát nézem, amit már egy éve tanul.

- Nézze a majmot, memsahib! Milyen imádnivaló! - Sarita úgy beszél hozzám, mintha még hároméves volnék, és a szárija szélébe kapaszkodnék. Senki sem fogja fel, hogy betöltöttem a tizenhatot, és Londonba akarok, nem is akarok, muszáj mennem, hogy múzeumok, bálok és hatévesnél idősebb, de hatvannál fiatalabb férfiak közelében legyek.

- A majmot lopásra idomították, Sarita, aki egy perc múlva már a fizetésedért koldul - sóhajtok fel. A bundás csibész mintha végszóra tenné, felpattan, és a vállamra ugrik, aztán felém nyújtja a mancsát.- Mit szólnál, ha a születésnapi raguban végeznéd? - szűröm a szót összeszorított fogaim között. A majom rám sziszeget. Anyám elfintorodik rossz modorom miatt és egy pénzérmét dob a kintornás poharába. A majom diadalittasan elvigyorodik, majd átugrik a fejemen, és elfut.

Egy utcai árus faragott álarcot nyújt oda: elefántfüles, vicsorgó arc Anyám szótlanul az arcára teszi. - Keress meg, ha tudsz - mondja Amióta csak megtanultam járni, ezt játssza velem. Bújócska, amivel mosolyt akar az arcomra csalni. Gyerekekhez illő játék.

- Csak az anyámat látom - felelem unottan. - Ugyanaz a fog Ugyanaz a fül.

Anyám visszaadja a maszkot az árusnak. A hiúságában sértettem meg, ami a leggyöngébb pontja.

- Én meg azt látom, hogy a tizenhat éves kor betöltése nem áll jól a lányomnak - válaszolja.

- Igaz, tizenhat vagyok. Tizenhat, amikor a legtöbb rendes lányt Londonba küldik iskolába. - Megnyomom a rendes szót, mert reménykedem, hogy az anyai gőgjére és kötelességérzetére hatok.

- Kicsit ereden még - mered áthatóan egy mangóra. A gyümölcs leköti a figyelmét.

- Tomot senki sem próbálta meg Bombayben tartani - folytatom. A bátyámra való hivatkozás az utolsó reményem. - Négy teljes évet töltött ott! És most kezdi az egyetemi tanulmányait!

- Férfiakkal más a helyzet.

- Nem igazság! Nem lehet részem a londoni társasági életben. Vénlány leszek, aki porcelántálból itatja a seregnyi macskáját! - Nyafogok, ami utálatos, de képtelen vagyok uralkodni magamon.

- Értem - mondja végül anyám. - Szeretnéd, ha tenyészállatként vezetnének fel-alá a londoni társaság báltermeiben, hogy felmérjék a képességeidet? Vajon London akkor is elbűvölne ha a társaság a szabályok legapróbb megsértéséért kegyetlenül köszörülné rajtad a nyelvét? London nem olyan eszményi hely, mint ahogy a nagyanyád a leveleiben beállítja.

- Nem győződhettem meg róla. Sosem jártam ott.

- Gemma... - Anyám hangja figyelmeztető, bár az indiaiak kedvéért a mosolya rezzenetlen. Ne gondolják, hogy az angol hölgyek lealacsonyodnak az utcán folytatott vitákig. Csakis az időjárásról cseveghetünk, és amikor rosszra fordul, úgy teszünk, mintha nem vennénk észre.

- Hogy lehet, hogy a memsahib már ifjú hölgy? - kuncog Sarita idegesen. - Mintha tegnap lett volna, hogy a gyerekszobában játszott. Nézze csak, datolya! A kedvence. - Foghíjas mosolyától táncra perdülnek mély ráncai. Forróság van, és hirtelen sikítani támad kedvem, és arra, hogy otthagyjak mindent és mindenkit, amit és akit csak ismerek.

- A datolya valószínűleg rohadt belül. Akárcsak India.

- Elég legyen, Gemma! - Anyám rám szegezi áttetszően zöld szemét. Átható és bölcs, ahogy mondani szokták. Nekem is hasonlóan mandulavágású, nagy, zöld szemem van. A hinduk szerint nyugtalanító és zavaró a pillantásom. Mintha egy kísértet nézné őket. Sarita maga elé mosolyog, és barna száriját igazgatja. Elfog a bűntudat, hogy ilyen undok

megjegyzést tettem a hazájára. Az otthonunkra, bár mostanában sehol sem érzem magam otthon.

- Nem akarhat Londonba menni, memsahib! Szürke és hideg, és nincs a kenyérre bivalyvaj. Nem szeretne ott élni.

A csillogó öböl közelében egy vonat robog be sípolva a vasútállomásra. Bombay: jó öblöt jelent, bár e percben nem találok benne semmi jót. A mozdonyból felszálló fekete füst a súlyos esőfelhőket nyaldossa. Anyám nézi, ahogy felemelkedik a füst.

- Igaz. Hideg és szürke. - Kezét a nyakához emeli és a nyakláncát babrálja: kis ezüst medalion, amely a mindent látó n ábrázolja egy holdsarlón. Anyám azt mesélte, hogy egy parasztól kapta. A szerencsehozó talizmánja. Sosem láttam nélküle.

Sarita anyám karjára teszi a kezét. - Ideje mennünk, memsahib.

Anyám elfordítja a tekintetét a vonatról, és elengedi a nyakláncát. - Igen. Gyere! Nagyszerűen érezzük majd magunkat Mrs. Talbotnál. Bizonyára finom tortát készített a születésnapodra...

Fehér turbános, vastag, fekete úti köpenyt viselő férfi ütközik anyámnak. Hátulról erősen meglöki.

- Ezer bocsánat, tiszteletre méltó hölgy! - mosolyodik el, és mélyen meghajol, hogy mentse az udvariatlanságát. Amikor lehajol, egy fiatalember tűnik fel mögötte, aki hasonlóan szokatlan köpenyt hord. Egy pillanatra összekapcsolódik a tekintetünk. Nem sokkal idősebb nálam, talán tizenhét éves lehet, a bőre barna, telt a szája, és olyan seprűs a szempillája, amilyenhez foghatót még nem láttam. Tudom, hogy nem szabadna vonzónak találnom a hindu férfiakat, de kevés fiatalemberhez van szerencsém, és akaratom ellenére is elpirulok. A fiatalember elkapja a pillantását, és a nyakát nyújtogatja, hogy ellásson a tömeg fölött.

- Óvatosabbnak kellene lennie - förmed rá Sarita az idősebb férfira, és fenyegetően felemeli a kezét, mintha oda akarna csapni. - Nehogy aztán tolvaj legyen, mert megkapja a magáét.

- Jaj, dehogy, memsahib, csak ügyetlen vagyok. - Az arcáról eltűnik a mosoly, s vele a vidám fajankó álarca. Tökéletes angolsággal súgja oda anyámnak. - Kirké közel jár.

Semmi értelme annak, amit mond, csupán egy eszes tolvaj figyelemelterelésnek szánt zavaros szavai. Már éppen hangosan is kimondanám, amikor meglátom anyám arcát, és a rajta tükröződő leplezetlen pánik megdermeszt. A szeme vadul villog, amikor megperdül, és a zsúfolt utcákat pásztázza, mintha egy elveszett gyereket keresne.

- Mi történt? - kérdezem.- Mi a baj?

A férfiak már elillantak. Eltűntek szem elől a hömpölygő emberáradatban, csak a lábnyomuk maradt meg a porban. - Mit mondott az a férfi?

Anyám hangja keményen csattan. - Semmit. Őrült lehetett. Manapság nem biztonságos az utcákon járkálni. - Még sosem láttam az anyámat ilyennek. Ilyen könyörtelennek. És rémültnek. - A legjobb lesz, Gemma, ha egyedül megyek tovább Mrs. Talbothoz.

- De... mi lesz a tortával? - Ostobaság ilyesmit mondani, de ma van a születésnapom, és bár nem akarom Mrs. Talbot nappalijában tölteni, otthon sem szeretném magányosan elvesztegetni a napomat csak azért, mert egy fekete köpenyes őrült és a társa halálra rémisztette az anyámat.

Anyám szorosan összevonja a vállkendőjét.

- Majd később eszünk tortát...

- De azt ígérted...

- Így van, de ez még azelőtt volt... - Elhalkul a hangja.

- Mielőtt?

- Mielőtt úgy felbosszantottál! Igazán nem vagy ma olyan hangulatban, hogy látogatóba menj. Sarita majd hazakísér.

- Jó kedvem van! - tiltakozom, noha ennek az ellenkezője igaz.

- Nem! - Anyám zöld szemének pillantása az enyémmel találkozik. Van valami a tekintetében, amit még sosem láttam: hatalmas és ijesztő harag, amitől eláll a lélegzetem. Amilyen gyorsan támadt, olyan sebesen el is tűnik, és ismét az anyám áll előttem.

- Kifáradtál, és pihenésre van szükséged. Este majd ünnepelnünk, és megengedem, hogy igyál egy kis pezsgőt.

Megengedem, hogy igyál egy kis pezsgőt. Nem ígéret, hanem ürügy, hogy megszabaduljon tőlem. Volt idő, amikor mindent együtt csináltunk, de most a bazárban sem tudunk úgy sétálni, hogy ne torzsalkodnánk. Feszélyezem, és csalódást okozok neki. Nem akarja a lányát sehova sem vinni, Londonba sem, de még egy vénbanyához sem, aki mosogatóvízhez hasonló teát főz.

Ismét felsikolt a vonatfütty, és anyám összerezzen.

- Tessék, viseld a nyakláncomat, mit szólsz hozzá? Vedd csak fel! Tudom, hogy mindig is csodáltad.

Némán állok, és hagyom, hogy felékesítsen egy nyaklánccal, amire tényleg vágytam, de ami most lehúz. Fényes, gyűlöletes tárgy. Amivel lekenyerez. Anyám még egyszer körülnéz a poros piacon, mielőtt zöld szemének pillantása találkozik az enyémmel.

- Tessék. Igazi... felnőttnek látszol. - Kesztyűs kezét az arcomhoz szorítja, mintha az ujjaival akarna az emlékezetébe vésni. - Otthon találkozunk.

Nem akarom, hogy bárki is észrevegye a szemembe szökő könnyeket, ezért a leggonoszabb megjegyzést keresem, ami csak eszembe jut, és mielőtt eliramodom a piacról, ki is bukik a számon,

- Az sem érdekel, ha nem jössz haza.

MÁSODIK FEJEZET

Utcai árusok, kolduló gyerekek és büdös tevék sokaságán futok át, és éppen csak sikerül elkerülnöm két férfit, akik két bot közé feszített kötélen szárikat cipelnek. Berohanok egy keskeny mellékutcába, és addig száguldók a tekervényes utcákon, amíg meg nem kell állnom, hogy levegőt kapjak. Az arcomon forró könnyek csorognak. Átadom magam a sírásnak, mert senki sincs körülöttem, aki látna.

Isten mentsen a női könnyektől, mert nincs erőm szembeszállni velük, mondaná apám, ha itt volna. Apám a huncutul csillogó szemével és a bozontos bajuszával, meg a harsány nevetésével, amikor a kedvében járok, és a távolba révedő tekintetével, amivel érzékelteti, hogy nem létezem, ha nem hölgyhöz méltóan viselkedem. Nem örül majd, ha megtudja, hogy viselkedtem. Rosszmájú megjegyzéseket tettem, és dühösen elrohantam: egyik sem javítja az esélyeimet, hogy Londonba menjek. Görcs áll a gyomromba, ha belegondolok. Mit képzeltem?

Nincs mit tennem: zsebre kell vágnom a büszkeségemet, vissza kell mennem, és bocsánatot kell kémem. Már ha visszatalálok. Egyetlen ismerős helyet sem látok. Két öreg ül törökülésben a földön, és kicsi, barna cigarettát szívnak. Figyelnek, ahogy elmegyek mellettük. Rádöbbenek, hogy életemben először vagyok egyedül a városban. Nincs mellettem gardedám. Se kíséret. Egy hölgy kíséret nélkül. Botrányos. A szívem gyorsabban kalapál, és megszaporázom a lépteimet.

Levél sem rezdül. Már nem lehet messze a vihar. A távolból ide szűrődik a piacról a kapkodás zaja, a délutáni felhőszakadás előtti zárást megelőző utolsó alkudozás. A hang irányába megyek és oda jutok, ahonnan az imént elindultam. Az öregek rám mosolyognak:

angol lány, aki eltévedt, és egyedül van a bombayi utcákon. Megkérdezhetném, hogy kell visszajutnom a piacra, bár nem beszélj olyan jól hindiül, mint apám, és amennyire meg tudom állapítani, a *Hol a piac* könnyen hangozhat úgy, hogy *Muszáj megszereznem a szomszédod tehenét* szép. De azért egy próbát megér.

- Bocsásson meg - szólítom meg a fehér szakállú idősebb férfit - Azt hiszem, eltévedtem. Meg tudná mondani, hogy jutok el a piactérre?

A férfi mosolya elhalványul, és az arcára félelem ül ki. A másikhoz fordul, de éles, szaggatott beszéde olyan dialektus, amit nem értek. Az ablakokból, ajtókból arcok kukkantanak ki, és próbálják kideríteni, mi okozza az izgalmat. Az öreg feláll, a nyakláncomra mutat. Talán nem tetszik? Van bennem valami, ami megrémítette. Elhesseget, aztán bemegy a házba, és az orrom előtt becsapja az ajtót Micsoda öröm, hogy nemcsak anyám és Sarita tartanak elviselhetetlennek.

Az ablakokból nem tűntek el az arcok: engem figyelnek. Érzem az első esőcseppeket. A nedvesség hamar beleivódik a ruhámba, és a vizes folt egyre terjed. Bármelyik pillanatban megeredhet az eső. Vissza kell mennem. Ki tudja, anyám mit tesz, ha megázik, s ennek én leszek az oka. Miért viselkedtem úgy, mint egy nyűgös gyerek? Most már soha nem visz Londonba. Egy osztrák zárdában tölthetem az életem hátralevő napjait, bajuszos nők társaságában, a szemem pedig elromlik attól, hogy más lányok kelengyéjéhez bonyolult csipkét horgolok. Szidhatom a rossz természetemet, ameddig csak akarom, de ettől nem jutok vissza. *Válassz egy irányt, Gemma! Bármilyen irányt, csak indulj már!* Jobbra fordulok. Az ismeretlen utca egy másikba torkollik, majd újabb és újabb utcák következnek, és már éppen befordulnék az egyikbe, amikor szembejön velem. A piacon látott fiú.

Ne ess pánikba, Gemma! Szép lassan fordulj vissza, mielőtt meglát.

Sietve két lépést hátrálok. A cipősarkam egy síkos kőre koppan, és megcsúszom. Amint visszanyerem az egyensúlyomat, a fiú már olyan tekintettel mered rám, amin nehéz

eligazodnom. Egy másodperc töredékéig egyikünk sem mozdul. Olyan mozdulatlanul állunk, mint körülöttünk a levegő, ami vagy esőt ígér, vagy szélviharral fenyeget.

Hirtelen gyökeret ver bennem a félelem, és az apám dolgozószobájában hallott beszélgetések nyomán jéggé dermeszti a véremet. Konyak és szivar mellett kíséret nélkül sétáló nők sorsáról beszéltek, akik rossz emberek hatalmába kerültek, és tönkrement az életük. De hiszen ezek csak beszélgetésfoszlányok! Velem szemben azonban egy igazi férfi közeledik, aki erőteljes léptekkel mindjárt elér.

El akar kapni, de nem hagyom. Dobogó szívvel fordulok meg, felkapom a szoknyám szélét, hogy futásnak eredjek. Teszek egy lépést, és a lábam remegni kezd. A föld megcsillan, majd meglódul alattam.

Mi történik?

Mozdulj! Muszáj futnom, de nem bírok. Különös bizsergést érzek az ujjaimban, ami felkúszik a karomon a mellkasomba. Már az egész testem remeg. Rettenetes súly préseli ki belőlem a levegőt, és térdre kényszerít. A számban úgy imbolyog a pánik, mint a hínár. Sikoltani szeretnék, de nem jön ki hang a torkomon. A fiú elkap, mielőtt a földre zuhannék. Szeretném megkérni, hogy segítsen. Az arcára összpontosítok, a telt ajkaira, amelyek olyan tökéletesen

íveltek, mint egy íj. Sűrű, fekete fürtjei a szemébe hullanak. Sötétbarna szemét végtelenül hosszú szempillák keretezik. Sötétbarna, rémült szemét

- *Segítsen!*

Bennem akadnak a szavak. Már nem félek, hogy elveszít szüzességemet, mert tudom, hogy haldoklom. Kényszerítem magam, hogy ezt elmondjam, de nem hallatszik más, mint a torkomból feltörő fuldoklás. Mámorító rózsa- és fűszerillat kábít el, ahogy a láthatár elúszik. Remeg a szemhéjam, ahogy megpróbálok ébren maradni. Az ő ajkai válnak szét; mozognak, beszélnek.

- Megtörténik - mondja.

A nyomás addig növekszik, míg úgy nem érzem, hogy szétrobbanok, és ekkor alámerülök; a vakító, kavargó színek és fények alagútja úgy húz le, mint egy felszín alatti áramlás. Egy örökkévalóságig zuhanok. Képek suhannak el mellettem. Elsodródom tízéves énem mellett, aki Júliával, a rongybabával játszik, amit egy évvel később egy kiránduláson vesztettem el; hatéves vagyok, és hagyom, hogy Sarita vacsora előtt megmossa az arcomat. Visszafelé örvénylik az idő, és már három, kettő, majd kisbaba vagyok, majd valami halvány és idegen test, ebihalnál nem nagyobb és éppoly törékeny. Ismét megragad az erős sodrás, és átvonszol a feketeségen, amíg meg nem pillantom a kanyargós indiai utcát. Látogató vagyok, aki egy eleven álomban sétál, és nincs más zaj, mint a szívem dobbanása, lélegzetvételem - ki-be - és az ereimben áramló vérem surrogása A fejem fölött a tetőn a kintornás majma szökdécsel, és kivicsorítja a fogát. Szólni próbálok, de rájövök, hogy nem megy. A majom átugrik egy másik tetőre. Egy üzlet fölé, amelynek ereszéről szárított gyógynövények lógnak, és az ajtóra egy kis hold-szem jelképet erősítettek, pontosan olyat, mint anyám medálja. A lejtős utcán egy asszony közeledik gyors léptekkel. Vöröses arany haja, kék ruhája van, fehér kesztyűt visel. Az anyám! Mit keres itt? Mrs. Talbotnál kellene lennie, teáznia és szövetekről csevegnie.

A nevem lebben az ajkáról. *Gemma. Gemma***.** Engem keres. A turbános hindu közvetlenül mögötte jön. Anyám nem hallja. Kiáltok, de a számból nem jön ki hang. Egyik kezével benyomja az ajtót, és belép a boltba. Követem, a szívdobogásom egyre hangosabb és gyorsabb lesz. Biztos tudja, hogy a férfi mögötte van. Már hallania kell a lélegzetét. De anyám csak előrenéz.

A férfi tőrt ránt elő a köpenye alól, de anyám még most sem fordul meg. Úgy érzem, rögtön elájulok. Szeretném megállítani az anyámat, és elvonszolni innen. Minden lépés olybá tűnik,

mintha a levegőnek feszülnék, a lábamat felemelni a lassú mozgás agóniája. A férfi megáll, és fülel. A szeme elkerekedik. *Fél.*

Valami összetekeredve fekszik a bolt mélyében, a sötétben. És akkor úgy érzem, mintha a sötétség *megmozdulna*.. Hogy lehetséges ez? Pedig így van, és olyan hideg, súrlódó hangot hallok, amitől libabőrös leszek. Rejtekhelyéről egy sötét alak kezd terjedni. Addig növekszik, míg mindent be nem tölt. A lény közepén a sötétség kavarog, és a hang... hátborzongató sikolyok és nyögések hallatszanak belőle.

A férfi előreront, és a lény ráfolyik. *Bekebelezi.* És most anyám fölé tornyosul, és behízelgő sziszegéssel megszólítja:

- *Jöjj hoznánk, szépségem! Vártunk…*

A sikolyom bennem robban. Anyám visszanéz, meglátja a tőrt a földön, és felkapja. A lény dühösen ordít fel. Anyám harcolni fog! Nem lesz bajai Egy könnycsepp gördül le az arcán, amikor kétségbeesetten lehunyja a szemét, és oly halkan ejti ki a nevemet, mint egy imát: *Gemma*. Villámgyors mozdulattal felemeli a tőrt, és a keblébe döfi.

Neeem!

Erős sodrás ránt ki a boltból. Ismét a bombayi utcán mintha el sem mentem volna, és vadul sikoltozom, miközben a hindu megpróbálja a cséphadaróként verdeső karomat leszorítani.

- Mit látott? Mondja el!

Rúgok, ütök, és tekergek a szorításában. Hát nincs itt s segíthetne? Mi folyik itt? *Anyám!* Az agyam próbál úrrá lenni a helyzeten, logikát, ésszerűséget keres, és meg is találja. Az anyám Talbotnál uzsonnázik. Odamegyek, és bebizonyítom. Mérges lesz rám, és Saritával hazaküld, és később nem lesz pezsgő, se London, de nem számít. Él, ép és sértetlen lesz, és dühös, én meg mámorosan boldog leszek, hogy megbüntet.

A fiú még kiabál. - Látta a fivéremet?

- Engedjen el! - A lábammal, amibe visszatért az erő, felé rúgok. A legfájdalmasabb helyen találom el. A földre esik, mire nekivágok az utcának, befordulok a sarkon. A félelem hajt Egy bolt előtt csődületet pillantok meg. Egy bolt előtt, amelynek ereszéről szárított gyógynövények lógnak.

Nem lehet, ez csak valami rettenetes álom. Fel fogok ébredni az ágyamban, hallom majd apám harsány, reszelős hangját, ahogy szokásos terjengős módján viccet mesél, aztán anyám halk nevetését

A lábam görcsbe rándul, megfeszül és remegni kezd, amikor érem a tömeget, és átfurakodom az emberek között. A kintornás majmocskája a földre szökken, és a fejét jobbra-balra forgatva kíváncsian nézi a testet. Az előttem álló néhány ember félrehúzódik Az agyam apránként fogja fel, amit látok. Egy felfelé fordult cipő, törött sarok. Kibicsaklott kéz, megmerevedő ujjak. A táska tartalma szétszóródott a porban. A kék ruha ingvállából csupasz nyak látszik ki. A híres zöld szempár nyitva, vakon mered a semmibe. Anyám szája elnyílt, mintha még mondani akart volna valamit, amikor meghalt.

Gemma.

Karmazsinvörös vértócsa, egyre csak nő, és az élettelen test alá folyik. Beivódik a föld poros repedéseibe, és arra a képre emlékeztet, amiket Káliról, a sötét istennőről láttam, aki vért ont és csontot zúz. Kali, a pusztító. A védőszentem. Lehunyom a szememet, és erősen összpontosítva azt kívánom, bárcsak eltűnne a kép a szemem elől.

Nem történt meg. Nem történt meg. Nem történt meg.

De amikor kinyitom a szememet, anyám ugyanott fekszik, és vádlón visszanéz rám. *Az sem érdekel, ha nem jössz haza.* Ez volt az utolsó szavam hozzá. Mielőtt elfutottam. Mielőtt utánam jött. Mielőtt egy látomásban láttam a halálát. Mélységes dermedtség lesz úrrá rajtam, lehúzza a karomat és a lábamat. A földre rogyok, ahol a legszebb ruhám alja beleér anyám vérébe, és örökre beszennyezi. És ekkor a sikoly, amit visszatartottam, hirtelen élesen szakad

fel belőlem, és ebben a pillanatban megnyílnak az ég csatornái, vad zápor ver, és elfojt minden hangot.

HARMADIK FEJEZET

London, Anglia. Két hónappal később

- Victoria! Victoria pályaudvar!

A tagbaszakadt, kék egyenruhás kalauz a vonat elejéből a végébe menet áthalad a kocsinkon, és bejelenti, hogy végre megérkeztem Londonba. lassítunk, és megállunk. Hatalmas gőzfelhő suhan el az ablakunk előtt, amitől az ablakból elém táruló látvány álomszerűvé válik

A szemközti ülésen a bátyám, Tom ébredezik. Megigazítja fekete mellényét, ellenőrzi, hogy minden tökéletes rendben van-e. Négy éve, hogy nem láttam, s ezalatt megnyúlt és a mellkasa is szélesebb lett, de még mindig sovány, és kék szemébe ugyanúgy hullik egy szőke hajtincs; ami húsz événél fiatalabbnak mutatja. - Ne légy olyan morcos, Gemma! Nem kalodába zárnak! - szól rám. - A Spence igazán kitűnő iskola, és arról híres, hogy elbűvölő fiatal hölgyeket nevel.

Kitűnő iskola. Elbűvölő ifjú hölgyek. Szó szerint azt ismételi, amit nagyanyám mondott, miután két hetet töltöttünk Pleasant House-ban, angol vidéki kúriájában. Hosszú, kutató pillantással mért végig, számba vett a szeplőimtől a rakoncátlan vörös sörényemen át a dacos képemig mindent, és úgy döntött: ahhoz, hogy valamikor is rendes házasságot kössek, be kell adnia egy tisztességes leányinternátusba. - Érthetetlen, miért nem küldtek haza már évekkel ezelőtt - ciccegett helytelenítően. - Köztudott, hogy az indiai éghajlat rosszat tesz a vérnek. Biztosra veszem, hogy édesanyád is így akarná.

Bele kellett harapnom a nyelvembe, nehogy megkérdezzem, honnan tudja, mit akarna az anyám. Anyám azt szerette volna, ha Indiában maradok. Én Londonba akartam jönni, és most, hogy itt vagyok, nyomorultabbul már nem is érezhetném magam.

Tom egyfolytában aludt azalatt a három óra alatt, míg a vonat zöld, hegyes-dombos legelők mellett haladt el, és az eső unalmasan verte az ablakot. Én azonban csak a múltat láttam, a helyet, ahonnan jöttem. India forró síkságait. Hallottam a rendőrök kérdéseit: Láttam-e valakit? Voltak-e anyámnak ellenségei? Mit kerestem az után egyedül? És mit tudok a férfiról, aki a piacon szólt hozzá? Arról az Amar nevű kereskedőről? Ismerem? Anyám és a férfi - ami-kor ezt mondták, zavarba jöttek, és a lábukat váltogatták, míg nem találtak egy szót, ami nem túl sértő - „ismerték-e egymást"?

Hogy mondhattam volna el, amit láttam? Magam sem tudtam, hogy elhiggyem-e.

A vonatablakon túl Anglia még mindig virul, de a zötyögő kocsi a hajóra emlékeztet, ami a viharos tengeren Indiából idehozott bennünket. Anglia partvonala figyelmeztetően rajzolódott ki előttem. Anyám, akit mélyre temettek a meg nem bocsátó angol földbe. Apám, aki üveges tekintettel bámulta a sírkövet - *Virginia Doyle, szeretett feleség és anya* -, és úgy döfte át a tekintetével, mintha puszta akarattal mindent megváltoztathatna, ami történt. És amikor nem sikerült, visszavonult a dolgozószobájába és az ópiumtinktúrás üvegéhez, ami állandó kísérője lett. Néha úgy találtam rá, hogy a karosszékében nyomta el az álom, a kutyái a lábánál hevertek, a barna üveg a keze ügyében, a lélegzetvétele hangos és orvosságra emlékeztetően édeskés illatú. Bár korábban nagydarab férfi volt, most lesoványodott, a gyász és az ópium lefarigcsálta a húst a csontjairól. Tehetetlenül némán néztem a romlását, pedig mindennek én voltam az oka. Olyan rettenetes titkot őriztem, hogy megszólalni sem mertem, mert attól féltem, a titok kiárad belőlem, mint a lámpaolaj, és mindannyiunkat lángra lobbant.

- Megint tépelődsz - mondja Tom, és gyanakvó pillantást vet rám.

- Bocsáss meg! - *Úgy bánom! Bocsáss meg mindenért!*

Tom hosszan és keményen fújja ki a levegőt, a lélegzetvétel gyorsan repíti a hangját. - Ne sajnálkozz! Csak hagyd abba!

-Sajnálom - ismétlem meg gondolkodás nélkül. Megérintem anyám amulettjét, aminek csak a körvonalát érzem. A nyakláncot most én viselem; hat hónapig merev, fekete krepp gyászruhám alatt. hogy emlékeztessen anyámra és a bűnömre.

A lassan szétfoszló párafelhőn át a vonat mellett tolakodó hordárokat nézem, akik lépést tartanak a kocsikkal, hogy amint megállunk, falépcsőket tehessenek a nyitott ajtók elé, hogy leszállhassunk a peronra. A vonat végre hangos sziszegéssel és gőzsóhajjal áll meg.

Tom feláll és nyújtózkodik. - Akkor hát gyere! Menjünk, mielőtt az összes hordárt lefoglalják!

A Victoria pályaudvar forgalma láttán eláll a lélegzetem. A peronon hatalmas tömeg nyüzsög. A vonat távolba vesző végén kezek-lábak sűrű kavarodása: a harmadosztályról utasok szállnak le. Hordárok futnak, hogy elvegyék a csomagokat és a bőröndöket az első osztályon utazóktól. Rikkancsok tartják magasba az aznapi újságot, és a legizgalmasabb szalagcímeket rikoltozzak. Virágáruslányok járkálnak, az arcukon olyan kemény és elhasznált a mosoly, mint a törékeny nyakukban lógó fatálcák. Egy ernyőjét karja alatt szorongató férfi, aki elsiet mellettem, majdnem felborít.

- Elnézést - motyogom bosszúsan. A férfi észre sem vesz. Amikor a peron végébe pillantok, valami furcsa tűnik fel: egy fekete úti köpeny. A látványtól hevesebben ver a szívem. Kiszárad a szám. lehetetlen, hogy itt legyen! Mégis biztosra veszem, hogy a fiatalember tűnik el egy kioszk mögött. Megpróbálok közelebb férkőzni, de iszonyatos a tömeg.

- Mit művelsz? - kérdezi Tom, ahogy nekifeszülök a sokadalomnak.

- Csak nézelődöm - felelem, és remélem, nem hallja ki a hangomból a félelmet. A kioszk mögül előbukkan egy férfi, a vállán egy csomag újságot cipel. Vékony, fekete és több számmal nagyobb kabátja úgy lóg rajta, mint egy bő köpeny. Csaknem felkacagok megkönnyebbülésemben. *Látod, Gemma? Képzelődsz! Hagyd az egészet!*

- Ha már nézelődsz, keress egy hordárt! Fogalmam sincs, hova az ördögbe tűntek egy perc alatt.

Egy vézna rikkancs bukkan fel mellettünk, és két pennyért felajánlja, hogy szerez egy kocsit. Kínkeservesen vonszolja a kevéske evilági tulajdonommal megpakolt hajókofferemet: pár ruha, anyám társasági naplója, egy piros szári Indiából, egy faragott fehér elefánt, és apám nagy becsben tartott krikettütője, amely boldogabb időszakára emlékeztet.

Tom felsegít a kocsiba, a ló elindul a Victoriától, ettől az óriásként terpeszkedő hölgytói, és nagy patakopogással London központja felé tart. Borongós az ég, amire elevenen kúszik fel a londoni utcákat megvilágító gázlámpák füstje. Az alkonyainak tűnő ködös szürkeség mindent belep, noha még csak délután négy órára jár. A homályos utcákon bármi észrevétlenül utánunk kúszhatna. Nem is értem, miért éppen ez jut az eszembe, de nem tehetek róla, bár rögtön elhessegetem a gondolatot.

A parlament épületének tűéles tornyai kukucskálnak ki a kémények elmosódott körvonalai mögül. Az utcán verítékező férfiak széles és mély árkokat ásnak a macskakövek között.

- Mit csinálnak?

- A villanyos vezetéknek ásnak árkot - feleli Tom, és a fehér zsebkendőbe köhög, amelyre finom fekete írással hímezték a kezdőbetűit. - Hamarosan a múlté a fullasztó gázvilágítás.

Utcai árusok kínálják egyedi kiáltásokkal taligákról a portékájukat: *kést köszörülök, halat vegyenek, nálam vegyen almát, itt az almai!* Aznap fejt tej maradékát árulják a tejesasszonyok. Furcsa, de a látottak Indiára emlékeztetnek. Vonzó kirakatok, tele mindennel, amit csak el lehet képzelni: teával, vászonnal, porcelánnal, a legdivatosabb párizsi ruhák másolataival. Egy második emeleti ablakból kilógatott táblán azt adják hitül, hogy irodák

kiadók, érdeklődni bent lehet. Az utcát közlekedő kocsik között biciklik suhannak el. Megkapaszkodót hátha a kocsinkat húzó ló a láttukra megbokrosodik, de meg sem rezzen. Ha én nem is, ő már mindezt ezerszer látta.

Utasokkal megrakott omnibusz hagy el bennünket, két pompás ló húzza. Hölgyek ülnek az emeleten, nyitott ernyővel védekeznek az elemek ellen. Az illem kedvéért ötletesen egy Pears szappant hirdető fatábla takarja el a bokájukat. Lenyűgöz a rengeteg látnivaló, és azt kívánom, bárcsak fel-alá kocsikáznánk a londoni utcákon, és beszívhatnám a történelem levegőjét, amiben eddig nem volt részem. Sötét öltönyös, keménykalapos férfiak lépnek ki az irodákból, és a napi munka végeztével magabiztosan sietnek haza. A kormos háztetők fölé a Szent Pál-katedrális fehér kupolája emelkedik. Egy falragasz a *Macbeth* előadására hívja fel a figyelmet, egy amerikai színésznő, Lily Trimble főszereplésével. Káprázatosan néz ki merészen kivágott vörös ruhájában, gesztenyebarna haja vadul repked az arca körül. Vajon a Spence-ben is ilyen bájosak és nagyvilágiak lesznek a lányok?

- Ugye, milyen gyönyörű Lily Trimble? - próbálkozom a csevegéssel Tomnál, ám nem jutok semmire.

- Színésznő - feleli megvetően. - Miféle élet egy nőnek? Se biztos otthon, se férj, se gyerekek? Úgy sodródik a világban, mintha önmaga ura volna! A társaság sosem fogja úrihölgynek tekinteni.

Ide vezet a gondtalan csevegés.

Szívesen bokán rúgnám Tomot az önteltségéért. Ugyanakkor hevesen vágyom rá, hogy megtudjam, mit talál vonzónak egy férfi egy nőben. Lehet, hogy a bátyám fontoskodó alak, de tud olyasmit, ami esetleg hasznomra válik.

- Értem - vetem oda foghegyről, mintha csak arra volnék kíváncsi, mi kell egy szép kerthez. Ura vagyok önmagamnak. Udvariasan viselkedem, mint egy hölgy. - És mitől válik valaki úrihölggyé?

Tom olyan képet vág, hogy már csak egy pipa hiányozna a szájából. - A férfiak elvárják a nőktől, hogy megkönnyítsék az életüket. Vonzó, jól nevelt, zenéhez, festészethez és házvezetéshez értő kell, hogy legyen, de mindenekfelett meg kell óvnia a férje nevét a botránytól, és sosem szabad felhívnia magára a figyelmet.

Bizonyára tréfál! Egy perc és felkacag, és megnyugtat, hogy csak bolondozott, de Tom arcán változatlan az önelégült mosoly. Nem nyelem le szó nélkül a sértését. - Anya egyenrangú volt apával - felelem hűvösen. - Apa nem várta el, hogy pár lépéssel mögötte menjen, mint egy epekedő félkegyelmű.

Tomnak lehervad a mosoly az arcáról. - Úgy van. És lám, hova jutottunk emiatt. - Csend támad ismét A kocsi ablakán túl elsuhan London, és Tom figyelmét most a város köti le. Első ízben pillantom meg a fájdalmát, ahogy újra meg újra a hajába túr, és megértem, micsoda erőfeszítésébe került eltitkolni. De nem tudom, hogy hidaljam át a közénk telepedett kínos csendet, így némán haladunk tovább, mindent megtekintünk, keveset látunk, és semmit sem szólunk!

- Gemma... - Tom hangja megbicsaklik, és egy pillanatra elhallgat. Küzd az ellen, ami benne fortyog. - Anyával aznap… mi az ördögért futottál el? Mi járt az eszedben?

- Nem tudom. - A hangom suttogásnál alig hangosabb. Az igazság csekély vigasz.

- A női logikátlanság.

- Igen - hagyom rá, nem azért, mert egyetértek vele, hanem szeretnék valamit adni. Bármit Szeretném, ha megbocsátana, és akkor talán én is lassan megbocsátanék magamnak. Esetleg.

- Ismerted... - az állkapcsa megfeszül, amikor kimondja - férfit, akit vele együtt gyilkoltak meg?

- Nem - suttogom.

- Sarita azt mondta, hogy hisztérikusan viselkedtél, amikor a rendőrökkel rád talált. Valami hindu fiúról zagyváltál, és egy... látomásról. - Szünetet tart, és a tenyerével megdörgöli a térdét. Még most sem néz rám.

A kezem reszket az ölemben. *Elmondhatnám. Azt, amit szorosan magánba zártam.* A szemébe hulló hajfürttel most az a báty, aki hiányzott, aki régen köveket hozott a tengerből, és azt állította róluk, hogy a maharadzsa kincsei. Szeretném elmesélni, hogy attól tartok apránként megőrülök, és már semmit sem érzek valóságosnak. Szeretném elmondani a látomást, hogy utána bosszantóan megsimogassa a fejemet, és teljesen logikus orvosi magyarázattal vesse el. Meg akarom kérdezni, hogy szerinte lehetséges-e, hogy egy lány úgy születik, hogy senki se tudja szeretni, vagy csak a születése után lesz ilyen? Szeretnék mindent megosztani és megértetni vele.

Tom megköszörüli a torkát. - Szeretném tudni, hogy történt-e veled valami? Tett-e... rendben vagy-e?

A szavaim visszahúzzák egymást a mély és sötét csendbe. - Azt szeretnéd tudni, hogy ártatlan vagyok-e még?

- Ha ennyire kertelés nélkül akarsz fogalmazni, akkor igen. Belátom, milyen ostoba voltam, amikor azt hittem, komolyan tudni akarja, hogy mi történt. Csak az nyugtalanítja, hogy valamiképpen nem hoztam-e szégyent a családra. - Ahogy fogalmaztál, rendben vagyok. - Nevetni lenne kedvem, hisz ez szemenszedett hazugság. Kevésbé rendben nem is lehetnék. De ahogy sejtettem, elérem a kívánt hatást. Ennyit tesz a világukban élni: egy nagy hazugságot. Egy illúziót, ahol mindenki elfordítja a fejét, és úgy tesz, mintha nem volna semmi kellemetlen, nem léteznének a sötétség koboldjai, se a lélek kísértetei.

Tom megkönnyebbülten húzza ki magát.

- Helyes. Akkor hát... - Az emberi gyöngeség pillanata elmúlt, és Tom ismét uralkodik magán. - Anya meggyilkolása csapás a családunkra, Gemma. Botrányos lenne, ha a valóság kiderülne. - Rám mered. - Anya kolerában halt meg - hangsúlyozza, mintha már maga is elhinné a hazugságot. - Tudom, hogy nem értesz egyet, de mint testvéred, arra figyelmeztetlek, hogy minél kevesebbet mondunk, annál jobb.

Önmagad védelmében.

Csupa gyakorlatiasság, semmi érzés. Hasznára válik majd, ha kész orvos lesz. Tudom, hogy igaza van, de akkor is gyűlölöm. - Biztos, hogy csak engem akarsz óvni?

Megint megfeszül az állkapcsa. - Meg sem hallottam az utolsó megjegyzésedet. Ha nem vagy tekintettel rám vagy magadra, legalább apát kíméld! Gyengélkedik. Te is látod, Gemma. Anya alának körülményei aláásták az egészségét. - A kézelőgombját babrálja. - Nem is titkolom, hogy a apa igen rossz szokásokat vett fel Indiában. Lehet, hogy a közös vízipipázás népszerű üzletemberré tette a hinduk szemében, és közülük valónak tekintették, de nem használt a szervezetének. Mindig is szerette az élvezeteket. Ami segített kikapcsolódni.

Apa néha későn, a nap fáradalmaitól elcsigázva jött haza. Emlékszem, hogy nem is egyszer anyám és a szolgák fektették le. Mégis fáj ezt hallani. Gyűlölöm Tomot, hogy elmondja. - Akkor miért látod el laudanummal?

- Abban nincs semmi rossz. Orvosság - szippant. - Mértékkel...

- Apa nem szenvedélybeteg. Távolról sem - bizonygatja, mintha az esküdtszéket akarná meggyőzni. - Most, hogy visszatért Angliába, rendbe fog jönni. De ne feledd, amit mondtam. Hajlandó vagy ennyit megígérni? Kérlek!

- Rendben van-vágom rá, és belül érzékeden vagyok. A Spence-ben sejtelmük sincs, mire vállalkoznak, amikor egy kísértetlányt be fogadnak, aki csak bólogat, és mosolyog, és teázik, de aki valójában nincs ott.

A kocsis leszól a bakról. - Az Easten kell átvágnunk, uram, amennyiben be akarnák húzni a függönyt.

- Hogy érti ezt? - kérdezem.

- Az East Enden kell átmennünk. Úgy ismered, hogy Whitechapel? Jaj, istenem, Gemma, hát a nyomornegyeden! - engedi le a függönyt maga mellett, hogy kizárja a szegénységet és a mocskot.

- Indiában is láttam ilyet - felelem, és nem nyúlok a függönyhöz. A kocsi piszkos, keskeny utcák macskakövén zötyög. Piszkos sovány gyerekek másznak a földön, és felbámulnak ránk, akik az elkelő kocsiban ülünk. A szívem elfacsarodik csontos, kormos arcuk láttán. A gázlámpák alatt asszonyok zsúfolódnak össze, és varrnak. Logikus, hogy a városi lámpákat használják ehhez a hálátlan munkához, és nem a saját drága gyertyáikat pazarolják. Borzalmas az utcák felől áradó bűz, a csatornaszag, lótrágya, emberi vizelet és kétségbeesés szaga; attól félek, mindjárt öklendezni kezdek. Egy kocsmából hangos zene és kiabálás árad ki az utcára. Nem sokkal később részeg pár botorkál elő. A nőnek olyan színű a haja, mint a naplemente, festett arca durva. A kocsisunkkal pörölnek, és feltartanak minket.

- Most meg mi a gond? - kopog Tom a kocsi mennyezetén, hogy siettesse a kocsist. De az asszony csak mondja a magáét. Akár egész éjjel itt ücsöröghetünk. A részeg férfi buján rám vigyorog, kacsint, és rendkívül illetlen mozdulatot tesz a mutatóujjaival.

Undorral fordulok el, és végignézek az üres mellékutcán. Tom kihajol az ablakon. Hallom, ahogy lekezelően és türelmetlenül igyekszik hatni a kocsi mellett álló párra. De valami történik: tompábban hallom a hangját, mintha a fülemhez szorított kagylón át érne el hozzám. Aztán már nem hallatszik más, mint a vérem gyorsuló áramlása, ahogy az ereimben dübörög. Rettenetes nyomás nehezedik rám, és kiszorítja a levegőt a tüdőmből.

Ismét bekövetkezik.

Szeretnék odakiáltani Tomnak, de képtelen vagyok rá, és a következő pillanatban már lemerülök, és zuhanok a fény- és szín-alagútban, miközben a mellékutca kanyarog és villódzik. Gyorsan kilebegek a kocsiból, és könnyedén lelépek a csillogó szélű sötét sikátor földjére. Egy nyolc év körüli kislány játszik egy rongybabával a szalmával behintett sárban. Piszkos az arca, de ezt leszámítva nem illik a környezetbe. Rózsaszín szalag van a hajában, és keményített fehér gyermekkötényt visel, ami egy számmal nagyobb méretű a kelleténél. Dalocskát dúdol, amiben halványan felismerni vélek, egy régi angol népdalt. Felnéz, amikor közelebb érek.

- Ugye, milyen szép a babám?

- Hát látsz? - csodálkozom el.

Bólint, és tovább fésüli piszkos ujjaival a baba haját. – Téged keres

- Kicsoda? - Mary.

- Mary? Milyen Mary?

- Engem küldött, hogy keresselek meg. De elővigyázatosnak kell lennünk. Az is keres.

Megrebben a levegő, és hideg fuvallatot hoz. Egész testestemben remegek. - Ki vagy?

A kislány mögött mozgásra leszek figyelmes a sűrű sötétségben. Pislogok, hogy tisztábban lássak, de nem érzékcsalódás: *az árnyék tényleg mozog.* A sötét sebesen emelkedik fel, mint a higany, és felölti visszataszító formáját, a csontváz arca ragyog, míg mély feketeség-be vész a két lyuk, ahol a szemeknek kellene lenniük A haj tekergőző kígyók sokasága. Kinyílik a száj, és reszelős nyögés hallatszik - *Gyere hoznánk, szépségem...*

- Fuss! - A szó fuldokló suttogás a nyelvem hegyén. A lény növekedni kezd, és közelebb csúszik. A mélyéről hallatszó üvöltések tői és nyögésektől megfagy a vérem. A sikoly egyre feljebb kúszik a torkomban. Ha kieresztem, sosem fogom abbahagyni.

A szívem majd' kiszakad a mellkasomból. - Fuss! - ismétlem erőteljesebben.

A lény tétovázik, és visszahúzódik. Beleszimatol a levegőbe, mintha szaglászna. A kislány rám pillant kifejezéstelen barna szemével. - Késő - mondja, amikor a lény semmit sem látó

szemével felém fordul. A rothadó ajkak szétnyílnak, és hegyes fogak villannak elő. Istenem, rám vigyorog! Szélesre tátja iszonyatos száját, és visít, és a hang végre megoldja a nyelvemet.

- Neeem! - Egy szempillantás alatt ismét a kocsiban vagyok, és kihajolok az ablakon. - Az isten verje meg magukat, el az útból! Most rögtön! - ordítok a párra, és a vállkendőmmel a ló tomporára csapok. A kanca felnyihog, és nekilódul. A pár visszafut a kocsma menedékébe.

A kocsis megfékezi a lovat, mialatt Tom visszaránt az ülésre.

- Mi szállt meg, Gemma? - Én... - A lényt keresem a mellékutcában, de nem látok semmit, csak egy halványan megvilágított sikátort, piszkos gyerekeket, akik megpróbálják elcsenni egy kisebb fiú sapkáját, a nevetésük visszaverődik az istállók és az omladozó kunyhók faláról. A látvány lassan eltűnik mögöttünk az éjszakában. - Jól vagy, Gemma? - kérdezi Tom aggodalmas hangon. *Megbolondulok, Tom. Segíts, kérlek!*

- Csak sietek. - A számból kiszabaduló hang vonítás és kacaj keveréke. Mintha egy tébolyult asszonyt hallanék, gondolom.

Tom úgy bámul, mintha ritka betegség volnék, amit képtelen meggyógyítani. - Az isten szerelmére, szedd össze magad! És légy szíves, ne beszélj így a Spence-ben. Nem akarom, hogy pár órával azután, hogy odavittelek, már érted is kelljen mennem.

- Igen, Tom - felelem. A kocsi döcögve életre kel a macskaköveken, és elvisz minket Londontól és az árnyaktól.

NEGYEDIK FEJEZET

- Ott az iskola, uram - kiáltja a kocsis.

Fákkal pettyezett, hullámzó dombok között haladunk már egy órája. Lement a nap, az ég az alkony ködös kékjébe hajlik. Amikor kinézek az ablakon, nem látok mást, mint fent összehajló lombok baldachinját, és a levelek csipkéjén át megpillantom az érett sajtként sárgálló holdat. Már-már arra gondolok, hogy a kocsis csak álmodta az egészet, amikor felkapaszkodunk egy dombtetőre, és a Spence páratlan látványa tárul elénk.

Bájos kis vidéki birtokot képzeltem, amilyenek a félpennys újságokban szerepelnek, s ahol rózsás arcú lányok teniszt játszanak az aprócska, zöldellő réteken. A Spence azonban nem egy barátságos kis hely, hanem irdatlan nagy; egy őrült elfeledett kastélya, magas és vaskos tornyokkal, vékony, hegyes csúcsokkal. Kétség sem fér hozzá, hogy egy évbe is beletelik, míg az ember minden szobát felkeres.

- Hőhe! - A lovak megtorpannak. Valaki áll az úton.

- Ki jár erre? - kérdezi egy nő, és a kocsi felém eső oldalához sétál, majd bekukucskál. Öreg cigányasszony. Szorosan a fejére tekerte dúsan hímzett kendőjét, az ékszerei színaranyból vannak, de ezt leszámítva kócos és zilált.

- Mi az már megint? - sóhajt fel Tom.

Kidugom a fejemet. Amikor a holdfény az arcomra esik a cigányasszony vonásai megenyhülnek. - Á, hisz te vagy az! Visszajöttél hozzám!

- Bocsánat, asszonyom, de bizonyára összetéveszt valakivel.

- Hol van Carolina? Hova lett? Elvitted? - Halkan nyögdécselni kezd.

- Ugyan már, asszonyság, hagyjon minket továbbhaladni! - kiált oda a kocsis. - Úgy ni, jóasszony.

Csattint **a** gyeplővel, és **a** kocsi megint előrelódul. A cigányasszony még utánunk szól.

- Elena Anya mindent lát. Belelát a szívedbe! Tudja!

- Istenem, saját remetéjük is van! Milyen divatos! - gúnyolódik Tom.

Nevessen, ahogy csak akar, de alig várom, hogy kiszálljak a kocsiból, és magam mögött tudjam a sötétséget.

A ló behúzza a kocsit a kőből rakott kapuboltozat alá, majd begurulunk a gyönyörű parkba. Éppen csak ki tudom venni a csodálatos zöld mezőket, amelyek tökéletes helyszínül szolgálnak a teniszhez vagy a kriketthez, és azt, ami buja, elburjánzott kertnek tűnik. Kicsit távolabb hatalmas fák ligete terpeszkedik: olyan sűrű, mint egy erdő. A fákon túl a dombtetőn kápolna látszik. Az elém táruló kép olyan, mintha évszázadok óta semmit sem változott volna.

A kocsi felimbolyog a dombra, amelyről a Spence bejáratához lehet jutni. A nyakamat nyújtogatom, hogy belássam az épület teljes hosszát és masszív kiterjedését. A tetőből kiáll valami. Az egyre fogyatkozó fénynél nehéz felismerni. A hold kibújik egy vastag felhő mögül, és végre tisztán látom: vízköpők. Holdfény fodrozza a tetőt, és felvillant egy-egy részletet: egy hegyes fog karéját, egy aljas mosolyra vont szájat, acsargó tekintetet.

Isten hozott a leánynevelő intézetben, Gemma! Tanulj szépen hímezni, teát felszolgálni, pukedlizni Ó, is mellesleg éjjel a letörül egy undorító, szárnyas lény majd felfal.

A kocsi zörögve megáll. A nagy faajtó előtti széles kőlépcsőre teszik a hajókofferemet. Tom bekopog az óriási réz kopogtatóval, ami akkora, mint a fejem. Várakozás közben képtelen ellenállni a kísértésnek, hogy utoljára még testvéri tanácsot adjon.

- Nagyon fontos, hogy a társadalmi állásodhoz illően viselkedj, amíg a Spence-ben vagy. Az alacsonyabb rangú lányokkal kedvesen bánhatsz, de ne feledd, hogy nem vagytok egyenrangúak.

Társadalmi állás. Nem egyenrangúak. Nevetséges. Hiszen én vagyok az elfajzott teremtés, aki az anyja haláláért felelős, és akit látomások háborgatnak. Úgy teszek, mintha a kalapomat

igazgatnám a kopogtató fénylő tükrében. Baljós előérzetem bizonyára tovaszáll, majd amint nyílik az ajtó, és egy kedves házvezetőnő meleg öleléssel és nyílt mosollyal befogad.

Helyes, dörömböljünk be elszántan az ajtón még egyszer, hadd lássák, hogy határozott lány vagyok, amilyet minden hátborzongató internátus szívesen látna a tanítványai között. A súlyos tölgyfa ajtó feltárul, és megpillantok egy csontos arcú, vaskos derekú házvezetőnőt, aki annyi melegséggel bámul rám, mint egy jégszobor januárban. Megtörli a kezét keményített, fehér kötényében.

- Ön bizonyára Miss Doyle. Félórával ezelőtt re vártuk. Megvárakoztatta az igazgatónőt. Jöjjön! Kövessen!

A házvezetőnő int, hogy várjunk egy kicsit a rosszul megvilágított, nagy szalonban, a poros könyvek és lankadt páfrányok között. Ég a tűz. Pattogva és sziszegve kapnak bele a lángok a száraz fába. A nyitott, dupla szárnyú ajtón át nevetés hallatszik be, és egy perc múlva nálam fiatalabb, fehér kötényruhás lányok csapata csoszog át a halion. Az egyik bekukucskál, meglát, és úgy megy tovább, mintha egy bútordarab volnék, de egy pillanat múlva már többedmagával tér vissza, és ájuldoznak Tom láttán, aki peckesen kihúzza magát, meghajol, mire a lányok elpirulnak és kuncognak. Uram, irgalmazz!

Félek, a piszkavassal kell józan észre térítenem a bátyámat, de szerencsére a kedélybeteg házvezetőnő feltűnése megóv attól, hogy testvérgyilkossá váljak. Elérkezett a pillanat, amikor el kell köszönnöm Tomtól. Mindketten a szőnyegre meredünk.

- Akkor hát felkereslek a jövő hónapban, a többi családdal együtt, a látogatási napon.

- Minden bizonnyal.

- Viselkedj úgy, hogy büszkék legyünk rád, Gemma - mondja végül. Semmi érzelgős bátorítás: *Szeretlek. Meglátod, minden rendben lesz.* Még egy mosoly a csodálóinak, akik a hallban bujkálnak, és már ott *sincs.* Magamra maradtam.

- Erre legyen kedves, kisasszony - tessékel a házvezetőnő. Követem a hatalmas, nyitott előcsarnokba, ahol egy szédítő lépcső fogad: balra és jobbra ágazva kanyarodik fel. A nyitott ablakból befújó légvonat megmozgatja a fejem feletti csillár kristályait. Szemkáprázató! Fémszálakra felfűzött finom kristályok tekergőző kígyókat formálnak.

- Óvatosan, kisasszony - figyelmeztet az asszony. - Meredek a lépcső.

A lépcső véget nem érőn kanyarog felfelé. A korlát fölött lelátok a fekete-fehér márványlapokra, amelyek rombuszmintát alkotnak a padlón. Ezüstös hajú asszonyról készült arckép lóg a falon, ahol felérünk, a ruhája húsz éve a divatosság netovábbja lehetett

- Spence asszonyság - közli a házvezetőnő.

- Ó! - kiáltok fel. - Elragadó hölgy. - Óriási kép: mintha Isten tekintete figyelne bennünket.

Továbbmegyünk a hosszú, vastag, dupla szárnyú ajtókkal szegélyezett folyosón. A házvezetőnő vaskos öklével bekopog az egyiken, és vár. Bentről egy hang szól ki: - Lépjen be! Engem, pedig betessékelnek egy szobába, amelynek falát sötétzöld alapon páva-tollmintás tapéta fedi. Egy kissé tömzsi testalkatú asszony ül a nagy íróasztal mögött, őszülő barna haja feltornyozva a fején. Az orrán drótkeretes szemüveg ül.

-Végeztünk, Brigid - mondja, és elbocsátja a melegszívű és szívélyes házvezetőnőt. Az igazgatónő folytatja a megkezdett levelezését. A perzsaszőnyegen álldogálok, és úgy teszek, mintha lekötne egy német pásztorlánykát ábrázoló szobrocska, aki a vállán tejes vödröket cipel. Valójában legszívesebben sarkon fordulnék, és az ajtóhoz rohannék.

Bocs, de tévedtem. Egy másik internátusba kellett volna jelentkeznem, amit emberek vehetnek, akik legalább hellyel vagy teával kínálják a betérőt. A kandallópárkányon álló óra tiktakolva jelzi a másodpercek múlását, és a nyugalmas ritmus előhozza eddig leküzdött fáradtságomat. Az igazgatónő végül leteszi a tollat, és az asztal túloldalán egy székre mutat - Üljön le!

Semmi „legyen szíves" Vagy „kérem, foglaljon helyet". Mindent összevetve olyan szívesen látottnak érzem magam, mint egy adag csukamájolaj. A szörny velem szemben kegyes arcot próbál vágni, ami inkább fájdalmas szélgörcs okozta fintorra emlékeztet.

- Mrs. Nightwing vagyok, a Spence Akadémia igazgatónője. Feltehetően kellemesen utazott, nemde, Miss Doyle?

- Ó, **igen, köszönöm a kérdését**

Tik-tak, tik-tak, tik-tak.

- Brigid gondoskodott a kényelméről?

- Hogyne, köszönöm. *Tik-tak, tik-tak.*

- Ilyen idős korban általában nem veszünk már fel lányokat, mert a tapasztalataim szerint nehezebb hozzászokniuk a Spence-beli élethez. - Máris szereztem egy rossz pontot. - De a jelen körülmények között keresztényi kötelességünknek érzem, hogy kivételt tegyünk. Részvétem az önt ért veszteségért.

Nem válaszolok és az együgyű kis német fejőslányt nézem. Rózsás az arca, mosolyog, és valószínűleg hazafelé tart egy kis faluba, ahol az édesanyja várja, és ahol nincsenek settenkedő árnyak.

Amikor nem válaszolok, Mrs. Nightwing így folytatja: - Megértem, hogy a szokás legalább egy évre gyászidőt diktál. De úgy vélem, az ilyen állandó emlékeztető nem egészséges. A halottakra irányítja a figyelmünket, és nem az élőkre. Tudom, hogy a gondolkodásom eltér a konvencióktól. - A szemüvege fölött hosszan fürkészi az arcomat, hogy lássa, tiltakozom-e, de nem teszem. - Fontos, hogy jól beilleszkedjen itt, és egyenrangú legyen a többi lánnyal. Végtére is páran már évek óta velünk vannak, jóval hosszabb ideje, mint a családjukkal. A Spence olyan, mint egy nagy család: szeretet, becsület, szabályok és következmények jellemzik. - Erősen megnyomja az utolsó szót. - Így hát ugyanazt az egyenruhát viseli majd, mint a többiek. Elfogadja?

- Igen - válaszolom. Bár enyhe bűntudatot érzek, hogy ilyen hamar levetem a gyászruhát, az igazat megvallva hálás vagyok a lehetőségért, hogy úgy festhetek, mint bárki más. Remélem, így észrevétlen maradhatok.

- Kitűnő. Az első osztályba kerül, hat másik ifjú hölgy mellé, akik önnel egykorúak. A reggelit pontosan kilenc órakor szolgálják **fel.** A tanítás francia nyelven folyik Mademoiselle LeFarge irányításával, a rajzot Miss Moore tanítja, a zenét Mr. Grünewald. Én illem, tanra oktatom önöket. Esténként hatkor közös ima a kápolnában. Erről jut eszembe, hogy... - pillant az órára - hamarosan indulunk is. Ima után hét órakor vacsora. Azután szabadidő a nagyteremben és tízre minden lánynak ágyban a helye. - Bizalmas vallomáshoz illő arcot vág, amilyet Florence Nightingale tisztelettudó portréin látni. Tapasztalatom szerint ez a mosoly azt jelenti, hogy a valódi jelentés, amit a jó modor és illedelmes tartás elrejt, tolmácsolásra szorul.

- Nagyon boldog lesz itt, Miss Doyle. *Értsd: Ez parancs.*

- A Spence sok kiváló ifjú hölgyet nevelt fel, akik kitűnő házasságot kötöttek.

Többet nem is várunk magától. Ne hozzon ránk szégyent, kérem!

- Egy nap még az én helyemen is ülhet!

Értsd: ha képtelen férjet fogni, és ha nem végzi egy osztrák gárdában, ahol csipkehálóingeket horgolhat

Mrs. Nightwing mosolya elbizonytalanodik. Tudom, hogy azt várja, hogy valami kedveset mondjak, amivel meggyőzöm, nem követett el hibát, amikor egy gyásztól sújtott lányt befogadott, aki láthatóan méltatlan a Spence oktatására. *Ugyan már, Gemma, tedd boldoggá! Mondd, hogy örülsz és büszke vagy, hogy a Spence családjához tartozhatsz.* De csak bólintok. A mosolya lehervad.

- Míg itt tartózkodik, támaszt jelentő szövetségese leszek, ha betartja a szabályokat. Vagy a kard, amivel alakítom, ha nem tartja be. Megértettük egymást?

- Igen, Mrs. Nightwing.

- Nagyon helyes. Most pedig körbevezetem, és átöltözhet az imához.

- Ez lesz a szobája. - A harmadik emeleten vagyunk, és a hosszú folyosón megyünk, ahonnan sok ajtó nyílik. A falakat a Spence-ben végzett osztályok fotográfiái díszítik: szemcsés arcok, amiket a ritkán elhelyezett gázlámpák homályos fényénél alig lehet látni. Végül bal kéz felől elérjük az utolsó szobát. Mrs. Nightwing szélesre tárja az ajtót, és belátok a zsúfolt, dohszagú szobába, amit - ha derűlátó vagyok - vigasztalannak neveznék, és gyászosnak, ha realista. A berendezést egy vízfoltos íróasztal, egy szék és egy lámpa alkotja. A jobb oldalon és a bal oldalon egy-egy vaságy simul a falhoz. Az egyik használtnak tűnik, a paplant takarosan begyűrték a matrac alá. A másik - az én ágyam - a meredek esztergálj alatti zugba illeszkedik, így biztos betöröm a fejem, ha hirtelen ülök fel. Manzárdszoba, amely későbbi adalékként türemkedik elő az épület oldalából, és tökéletesen megfelel egy olyan későbbi adalék-lánynak, mint amilyen én vagyok, akit az utolsó percben vettek fel a névsorba.

Mrs. Nightwing végighúzza az ujját az íróasztalon, és a szemöldökét ráncolja, amikor port fedez fel. - Természetesen azokat a lányokat részesítjük előnyben, akik visszatérők - jegyzi meg, mintegy új otthonomat mentegetve. - De biztosra veszem, hogy vidámnak és használhatónak találja majd a szobáját. Az ablakból pompás a kilátás.

Igaza van. Az ablakból a hold sütötte hátsó pázsitot, a kerteket, a dombtetőn a kápolnát és egy magas fafalat látok.

- Gyönyörű a kilátás - jegyzem meg, és igyekszem vidámnak és használhatónak tűnni.

Sikerül megbékítenem Mrs. Nightwinget, aki elmosolyodik. - Ann Bradshaw lesz majd a szobatársnője. Ann igen segítőkész. Ösztöndíjas tanítványaink egyike.

Szépítő kifejezés az „alamizsnára szorulóra": szegény lány, akit egy távoli rokon dugott be az iskolába, vagy a Spence egyik jótevője fizeti a tanulmányait Ann takarója feszes és tükörsima; azon töröm a fejemet, vajon milyen helyzetben van, és összebarátkozunk-e annyira, hogy kedve legyen elmondani.

A szekrényajtó résnyire nyitva. Az egyenruhám bent lóg: lefelé bővülő fehér szoknya, fehér, a mellrészen csipkebetétes blúz, amelynek puffos ujja a szoros kézelőhöz keskenyedik, fehér magas szárú, kapcsos, fűzős cipő és sötétkék kapucnis bársonyköpeny.

- Öltözzön át az imára! Addig magára hagyom. - Becsukja az ajtót, én pedig gyorsan belebújok az egyenruhába, és begombolom a rengeteg apró gombot. Á szoknya rövid, egyébként tökéletesen illik rám.

Mrs. Nightwing észreveszi, hogy rövid a szoknyám, és a homlokát ráncolja. - Magas termetű. - Minden lány örül, ha erre emlékeztetik. - Majd megkérjük Brigidet, hogy varrjon rá egy fodrot. - Megfordul, és kimegyek utána a szobából.

- Hova nyílnak az ajtók? - kérdezem, és a lépcsőforduló túloldalán sötétlő szárnyra mutatok, ahol két lakattal lezárt, nehéz ajtó áll őrt. Ilyen lakattal akadályozzák meg a belépést. Vagy azt, hogy valaki kijöjjön.

Mrs. Nightwing ráncolja a szemöldökét, és összeszorítja a száját. - A Keleti Szárnyba vezetnek. Néhány éve tűz volt, és leégett, így most már nem használjuk. Lezártuk, hogy megtakarítsuk a fűtésköltséget. Jöjjön!

Elsuhog mellettem. Utána indulok, aztán még visszanézek, a pillantásom a bezárt ajtók alatti résre téved, ahol keskeny fénycsík látszik. Talán a késői időpont az oka, vagy az, hogy kezdek hozzászokni a látomásokhoz, de meg mernek esküdni, hogy egy árny vonul el, s töri meg a fényt. 'egy....Nem. Távozz!

Nem engedem, hogy a múlt rám találjon itt. Össze kell szednem magam. Egy pillanatra lehunyom a szemem, és fogadalmat teszek.

Semmi sincs ott. *Fáradt vagyok. Kinyitom a szemem, és csak egy ajtót látok.* Amikor felnézek, már semmi sem látszik.

ÖTÖDIK FEJEZET

Ismét a szalonban vagyok, ahol hozzávetőlegesen ötven lány gyúlt össze. Valamennyien bársonyköpenyt viselnek. Közeledik az éjszaka, a szoba vöröses fényben úszik. Pusmogás hallatszik, amit olykor egy-egy kuncogás vagy nevetés tör meg, és verődik vissza az alacsony mennyezetről, hogy üvegcserépként vegyen körül. Harang-zúgás jelzi, hogy ideje elhagyni az iskolát, és fél mérföldet sétálni a dombra, a kápolnához.

Lopva körülnézek, látok-e velem egykorú lányokat. A sor elején páran összebújnak; tizenhat-tizenhét évesnek látszanak. A fejüket összedugva állnak, és valami csak számukra érthető tréfán nevetnek. Egyikük hihetetlenül gyönyörű: sötétbarna haj, elefántcsont fehér arc: akár egy kámea brosson is lehetne. Nála szebb teremtést még nem láttam. A három másik kissé hasonlít egymásra: ápolt lányok, az orruk arisztokratikus metszésű, mindegyik drága fésűt vagy brosst visel, hogy kitűnjön, és előkelő helyzetét fitogtassa.

Az egyik lány elkapja a pillantásomat. Más, mint a többiek. Hirtelenszőke haját csinosan kontyba tűzte, ahogy egy ifjú hölgyhöz illik, de még így is rendetlennek tűnik, mintha a hajtűk nem tartanák meg. Ívelt szemöldöke kis szürke szempárt keretez, az arca olyan sápadt, hogy szinte áttetsző. Valami mulattatja: hátraveti a fejét, és szívből felkacag, nem is próbálja elfojtani. Bár a sötét hajú lány szépséges és maga a tökély, mégis a szőke vonzza magára a teremben a tekinteteket. Láthatóan ő a vezéregyéniség.

Mrs. Nightwing összecsapja a kezét, és a pusmogás lassan elhal.

- Szeretném bemutatni a Spence Akadémia legújabb tanítványát, lányok. A neve Gemma Doyle. Miss Doyle Shropshire-ből érkezett hozzánk, és az első osztályba kerül. Élete nagy részét Indiában töltötte, és biztos örömmel mesél majd az ottani érdekes szokásokról. Remélem, a Spence-hez illő fogadtatásban részesítik, és megmutatják, hogy mennek itt a dolgok.

Száz kegyeden halált halok, amikor ötven szempár rám szegeződik, és úgy mér fel, mintha egy száradni kiakasztott véres rongy volnék. Mrs. Nightwing kis beszéde romba dönti a reményemet, hogy észrevétlenül beolvadhatok. A szőke lány félrehajtja a fejét, úgy méricskél. Aztán elnyom egy ásítást, és tovább pletykál a barátnőivel. Talán mégis sikerül beolvadnom.

Mrs. Nightwing összehúzza a nyakánál a köpenyt, és nyújtott karral előremutat. - Indulás imára, lányok!

A lányok kisorjáznak az ajtón, miközben Mrs. Nightwing egyenesen hozzám siet, egy lánnyal a sarkában. - Bemutatom Ann Bradshaw-t, Miss Doyle, a szobatársnőjét. Ma este ő kíséri el, hogy gond nélkül odajusson.

- Örvendek - mondja a lány. Tompa, vizenyős tekintete semmit sem árul el. Takaros paplanjára gondolok, és nem reménykedem, hogy van humorérzéke.

- Örülök, hogy megismerhetlek - felelem. Feszélyezetten álldogálunk, egyikünk sem szól. Ann Bradshaw fakó, jelentéktelen teremtés, ami kétszeresen is balszerencse. Egy nincstelen, de csinos lánynak még van esélye, hogy javít a társadalmi helyzetén. Folyik az orra. Kopott csipke zsebkendővel itatja fel.

- Szörnyű, ha az ember meghűl. - Igyekszem szívélyes lenni

- Nem fáztam meg. - Üres tekintete nem változik.

Helyes. Örülök, hogy megkérdeztem. Nagyszerűen indul a kapcsolatunk Miss Bradshaw-val. Reggelre már kétségkívül puszipajtások leszünk. Ha most rögtön sarkon fordulhatnék, és elmehetnék, megtenném.

- Erre van a kápolna - töri meg a jeget ezzel a sziporkázóan szellemes megjegyzéssel, - Nem szabad elkésnünk az imáról.

A csapat végén megyünk. A fák között kapaszkodunk fel a dombra, ahol a kőből és gerendákból épített kápolna áll. Alacsony ködfolt terjed, leszáll a földre, amitől kísérteties lesz

a táj. Előttünk a lányok kék köpenye lebben az éjszakában, mielőtt a sűrűsödő köd a beszédjük visszhangján kívül elnyel mindent.

- Miért küldött ide a családod? - kérdezi Ann, bizalomra cseppet sem sarkalló módon.

- Gondolom, hogy megzabolázzanak. - Kurtán felkacagok. *Látod, milyen tréfás vagyok? Haha!* Ann nem nevet.

- Apám hároméves koromban meghalt. Anyám kénytelen volt dolgozni, de aztán megbetegedett, és meghalt. A családja nem akart befogadni, de a szegényházba sem akartak küldeni. Így ide írattak, hogy nevelőnőnek tanuljak.

Bámulatos az őszintesége. Meg sem rezzen. Nem egészen tudom, hogy válaszoljak. - O, sajnálom - mondom, amikor megtalálom a hangomat.

Tompa tekintetével felmér. - Komolyan mondod?

- Hát... persze. Miért ne tenném?

- Mert az emberek általában csak azért mondják, hogy megszabaduljanak valakitől. Nem gondolják komolyan.

Igaza van; elpirulok. Üres frázis. Hányszor kellett elviselnem, hogy ugyanezt mondják a helyzetemről? A ködben megbotlom egy vastag fagyökérben, és kiszalad a számon apám egyik kedvenc káromkodása.

- A francba!

Ann erre felkapja a fejét. Kétségtelen olyan prűd fajta, aki valahányszor ferdén néznek rá, Mrs. Nightwinghez fut panaszra.

- Bocsáss meg, nem is tudom, hogy lehettem ilyen udvariatlan - szabadkozom, hogy helyrehozzam a dolgot. Nem akarok az első napomon megrovásban részesülni.

- Ne aggódj! - néz körül Ann, hogy megbizonyosodjon, nem hallgatódzik-e valaki. De mi vagyunk az utolsók, nem hall senki. - Nem olyan illedelmes itt minden, mint ahogy Mrs. Nightwing állítja.

Érdekes hír. - Tényleg? Hogy érted?

- Nem kellene beszélnem - mondja.

A harang csendülése tompa hangokat kísér, egyébként minden csendes. A köd különös világot teremt. - Kellemes éjszakai séta esne itt - próbálok kedélyeskedni. Úgy hallottam, a kedélyes emberek közszeretetnek örvendenek. - A vérfarkasok talán később jönnek elő játszani.

- Vecsernye kivételével, sötétedés után nem hagyhatjuk el az akadémiát - közli Ann tárgyilagosan.

Sokra mentem a kedélyességemmel. - Miért nem?

- Tiltja a házirend. Éjjel nem szeretek kint lenni. - Kis szünetet tart, és megtörli az orrát. - Néha cigányok tanyáznak az erdőben.

Eszembe jut a kocsinknál korábban látott öregasszony. - Azt hiszem, találkoztam is egyikükkel. Valami anyának hívta magát,..

- Elena Anyának?

- Úgy van.

- Dühöngő őrült. Tartsd magad távol tőle! Akár kés is lehet nála, és álmodban leszúr. - hadarja Ann elfúlva.

Nem tetszik, ahogy mondja. Az új lány. Mintha valami rovar volnék, akit még nem soroltak be. *Rémesus corpus,* nőnemű. Gemma Doyle. Igyekszem rezzenéstelenül állni a tekintetét, és vigyázok, nehogy én fordítsam el elsőként a pillantásomat. Apám ezt a trükköt alkalmazza, ha alkudozik. Most egy meghatározhatatlan, de annál fontosabb dologért alkudozom: a Spence hierarchiájában elfoglalt helyemért.

Pillanatnyi szünet után dermesztő tekintettel fordul Ann felé. - A pletykálkodás igen csúnya szokás. A Spence-ben nem engedünk a rossz szokásoknak, Mademoiselle Ösztöndíj -

jelenti ki, és undok hangsúllyal ejti a két utolsó szót. Emlékezteti Annt, hogy nem ugyanabba a társadalmi osztályba tartozik, és nem számíthat azonos bánásmódra. - Figyelmeztettelek.

- Örvendek az ismeretségnek, Miss Doily - veti még oda, és kart karba öltve vonul el a barnával, aki fájdalmasan meglöki a vállamat, amikor elhalad mellettem.

Nagyon sajnálom! - mondja, és nevetésben tör ki. Ha férfi volnék, most leteríteném. De nem vagyok az. Azért kerültem ide, hogy hölgyet faragjanak belőlem. Bármennyire utálom már most.

- Gyere - sürget Ann remegő hangon, amikor eltűnnek szem elől. - Ideje imádkozni. - Nem tudom, hogy általánosságban érti-e, vagy csak magára.

A küszöböt átlépve besietünk a csendes, tágas kápolnába, és leülünk a helyünkre. A lépteink visszhangzanak a márványlapokon. A boltíves, gerendás mennyezet jó négy-öt méternyire magasodik fölénk. A templom oldalfalát kandeláberek szegélyezik, és hosszú árnyékot vetnek a fapadokra. A színes üvegablakok színpompásan közvetítik Istent, és angyalok pásztorjeleneteit mutatják, amikor angyali dolgokat művelnek: falusiakat látogatnak, jó hírt hoznak, birkát simogatnak, kisbabákat ringatnak. Egyeden oda nem illő kép van csak, amelyen egy levágott Gorgó-fő látható, mellette egy pán-célos angyal, akinek a kardjáról vér csepeg. Nem állíthatom, hogy ismerem ezt a bizonyos bibliai történetet, vagy hogy akár a megismerésére vágyom. A látvány olyan rémítő, hogy az oltár felé fordulok, ahol a madárijesztő magasságú és soványságú lelkész áll.

Waite tiszteletes, ahogy a lelkészt hívják, „Ó, Uram" kezdetű imákat ad meg, amelyeknek valahogy mindig az a végük, hogy nem vagyunk méltók: bűnösök vagyunk, akik mindig is azok voltak, és amíg meg nem halnak, azok is maradnak. Nem éppen a legderűsebb kilátás. De arra biztat, hogy azért csak próbálkozzunk.

Figyelnem kell Annt és a többieket, hogy tudjam, mikor kell letérdelni, mikor felemelkedni, mikor kell úgy tennem, mintha ismerném a zsoltárok szövegét. A családom elvileg anglikán vallású, mint mindenki más, de az igazság az, hogy Indiában ritkán jártunk templomba. Anyám vasárnaponként kirándulni vitt a forró, felhődén ég alá. Leültünk egy takaróra, és hallgattuk, ahogy a szél a kiszáradt föld fölött fütyült.

- A templomunk - mondogatta anyám, és ujjaival a hajamat fésülte.

A szívem görcsbe rándul, ahogy a szavakat formálom, amiket nem érzek. Anyám azt mesélte, hogy az angolok többsége csak akkor imádkozik őszinte szívvel, amikor kér valamit Istentől. Amit én Istentől a legjobban szeretnék, az anyám lenne. De őt nem kaphatom vissza. Ha egy mód lenne rá, bárki istenéhez imádkoznék. Éjjel-nappal.

A lelkész leül, és Mrs. Nightwing feláll. Ann alig hallhatóan felnyög.

-Jaj, ne! Beszédet mond - suttogja.

- Vecsernye alkalmával mindig így szokta? - kérdezem.

- Nem. - Ann a szeme sarkából rám pillant. - Az okulásodért teszi.

Abban a pillanatban érzem, hogy minden pillantás rám szegeződik. Most már biztosan belopom magam a többiek szívébe.

- Spence Akadémia hölgyei - kezdi Mrs. Nightwing. - Mint tudják, az Akadémia huszonnégy éve az ország egyik legkitűnőbb leánynevelő intézete. Mialatt megtudjuk és meg is tanítjuk önöknek az ahhoz szükséges készségeket, hogy Anglia jövendő feleségei, anyái és háziasszonyai, a Birodalom legszebb női hagyományainak letéteményesei legyenek, mégis egyéni felelősségük, hogy lelküket ápolják és nemesítsék, és bájjal, kellemmel és szépséggel álljanak a feladataikhoz. A Spence mottója is ez: báj, kellem és szépség. Álljunk fel, és ismételjük meg együtt!

Nagy ruhasuhogás közepette áll fel az ötven lány, hogy vigyázban mondja el a fogadalmat. Állukat előreszegezik a jövő felé. - Köszönöm. Helyet foglalhatnak. A lányokat, akik az idén visszatértek e falak közé, arra kérem, hogy mutassanak példát a többieknek. És azoktól, akik

újak... - Mrs. Nightwing tekintete végigpásztázza a kápolnát, amíg rám nem talál Ann mellett, elvárom, hogy a maximumot nyújtsák.

Úgy érzem, ez a végszó, és kezdek felállni a padban, de Ann megrántja a szoknyámat. - Még csak most kezdte - súgja oda.

És Mrs. Nightwing valóban meglep: tovább csacsog az erényről, a jó modorú lányról, a reggelire kiválasztott gyümölcsökről, Amerikának a brit társadalomra gyakorolt szerencsétlen hatásáról, és szeretettel őrzött iskolai emlékeiről. Fittyet hány az idő múlására. Úgy érzem, kint hagytak a sivatagban, hogy elpusztuljak, és alig várom, hogy a dögkeselyűk nekilássanak a testemnek, és véget vessenek a gyötrelmeimnek.

A gyertyák vetette árnyék megnyúlik a falakon, az arcunk beesett és meggyötört ebben a világításban. A kápolna aligha nevezhető megnyugtató helynek. Inkább kísérteties. Semmiképpen sem az a hely, ahol sötétedés után magamra szeretnék maradni. Már a gondolatra végigfut a hátamon a hideg. Mrs. Nightwing végre befejezi hosszú lélegzetű beszédét, amelyet néma hálaimával nyugtázok. Waite tiszteletes felolvassa az áldást, és indulhatunk vacsorázni.

Az egyik idősebb lány az ajtóban áll. Amikor odaérünk, kinyújtja a lábát, és elgáncsolja Annt. A tekintete odarebben, ahol néhány tanulóval hátrébb Felicity és Pippa közeledik.

Kezet nyújtok Ann-nek, és felsegítem. - Jól vagy?

- Remekül - feleli Ann, és egyenesen maga elé bámul; úgy látszik, csak ezt az egy arckifejezést ismeri.

A lány megkerüli. - Óvatosabbnak kellene lenned. - A többiek elmennek mellettünk, és kuncogva pillantanak ránk.

- Báj, kellem és szépség - veti oda Felicity, amikor elvonul. Vajon hogy festene, ha álmában valaki levágná a haját? Az imádkozással töltött első estém nem ébresztett bennem kegyes gondolatokat.

Odakint a köd szürke posvánnyá sűrűsödött, ami térdmagasságig ér. A domb lábánál fekszik a hatalmas iskola ködbe burkolódzó épülete, amelynek sötétségét az ablakok keskeny fénycsíkjai törik csak meg. Egy szárny sötét csak. Bizonyára ez a Keleti Szárny, amit elpusztított a tűzvész. Olyan némán kucorog, mint a tetőn a vízköpők. Mintha várna valamire. Hogy mire, nem tudom.

Mozgás. Tőlem jobbra. Fekete köpeny rohan a fák között és eltűnik a ködben. Remeg a lábam.

- Láttad? - kérdezem reszkető hangon. -Mit?

- Ott. Valaki fekete köpenyben futott.

- Nem. Csak a köd teszi. Olyasmit látsz, ami nincs is.- Tudom, mit láttam. Valaki várt. És figyelt.

- Hideg van - jegyzi meg Ann. - Menjünk gyorsabban, jó? Kilép, és a köd magába fogadja, míg már csak egy kék folt látszik belőle, egy lány árnyéka, aki a semmibe tűnik.

HATODIK FEJEZET

Figyelnek. A báránysültből és burgonyából álló unalmas vacsora alatt mindvégig kísért ez az érzés. Még a puding alatt is. De ki figyelne, és miért? Vagyis a Spence növendékein kívül, akik engem lesnek, és egymás fülébe sugdosnak, amíg Mrs. Nightwing meg nem szidja egyiküket, hogy lekonyul a villája.

Amint befejezzük a vacsorát, végre szabadon rendelkezünk az időnkkel a nagyteremben. Ez az egyetlen szabad tevékenységre kijelölt időszak: olvashatunk, nevetgélhetünk, beszélgethetünk, vagy csak üldögélhetünk. A nagyterem hű a nevéhez: igen nagy. Az egyik falnál óriási kandalló uralja a teret. Hat csodálatosan faragott márványoszlop kört alkot a terem közepén. Mindegyikbe mitikus teremtményeket faragtak: szárnyas tündéreket, nimfákat és szatírokat. Különös díszítés, hogy mást ne mondjak.

A terem egyik végében a kisebb lányok babáznak. Néhányan összegyűltek olvasni, mások hímeznek, megint mások pletykálkodnak. A legkényelmesebb sarokban Pippa és Felicity gyűjtötték maguk köré a lányokat. Felicity elkerített egy sarkot, ahol az ülőhelyekből kialakította a maga hűbérbirtokát, ami az egzotikus kendőkkel úgy fest, mint egy sejk sátra. Bármit is mond a többieknek, valósággal csüngenek az ajkán. Sejtelmem sincs, mennyire izgalmas, hiszen engem nem hívott meg. Nem mintha szeretném, ha meghívna. Legalábbis nem nagyon.

Ann-nek nyoma sincs. Nem állhatok a terem közepén, mint egy félnótás, ezért keresek egy nyugalmas helyet a lobogó tűz előtt, és kinyitom anyám naplóját. Már vagy egy hónapja bele sem néztem, de ma este még sincs ellenemre az önkínzás. A tűzfényben anyám elegáns betűi táncolnak a lapokon. Megdöbbentő, hogy pusztán a papírra vetett szavaitól könnyek szöknek a szemembe. Már mennyi minden félig feledésbe merült! Szeretnék belekapaszkodni, ezért olvasok, forgatom a teadélutánokkal, templomokban tett látogatásokkal, háztartási listákkal telerótt lapokat, amíg el nem jutok a legutolsó bejegyzéshez:

Június 2-a: Gemma megint haragszik rám. Elkeseredetten vágyik Londonba. Félelmetes erős a vasakarat, teljesen ki is merített. Mit hoz vajon a születésnapja? Gyötrelmes a várakozás, és a kín, hogy ennyire utál.

Összefutnak a szavak a szemem előtt, ahogy kibuggyannak a könnyeim. Bárcsak visszamehetnék az időben, és mindent megváltoztathatnék!

- Mit csinálsz? - kérdezi Ann. Egyik lábáról a másikra áll előttem. **Leszegem** a fejemet, és a kézfejemmel letörlöm a könnyeimet. - Semmit.

Ann leül, és előhúz egy kötést valami kosárból. - Én is szeretek olvasni. Ismered a *Lucy életveszélyben, avagy egy lány önvallomásaid*

- Nem állítanám. - Ismerem, milyen könyvre gondol: olcsó, szentimentális, hatásvadász locsogás, amely lóvá tett lányokról szól, akik úgy győzedelmeskednek a megpróbáltatások felett, hogy közben sosem vetkőzik le azt az édes, jólelkű, nőies lágyságot, amit mindenki olyan szörnyen sokra tart Az ilyen lányok miatt sosem fő a családjuk feje, nem szenvednek miattuk. Az ilyen lányok nem hasonlítanak rám. Képtelen vagyok elnyomni a keserűségemet.

-Jaj, várj csak! - kiáltok fel. - Nem ebben a regényben szerepel a hősnő, aki szegény és félénk, és egy internátusban tanul, ahol mindenki zsarnokoskodik felette, mert könnyen rá lehet szedni?

A vakoknak olvas fel, vagy a nyomorék fivérét tartja el, vagy a fivére egyszerre vak és nyomorék? És a végén kiderül, hogy valójában hercegnő, vagy valami ilyesmi, és gazdagon él Kentben. És mindez kizárólag azért, mert a megaláztatásokat türelmes mosollyal és keresztény alázattal tűrte el. Micsoda szamárság!

Elakad a lélegzetem. A hímző-pletykáló csoport is hallotta a kifakadásomat, és rossz modorom felett most döbbent élvezettel kuncognak.

- Megtörténhet - mondja halkan Ann.

- Ugyan már! - mondom karcos nevetés kíséretében, ami talán elveszi szavaim élét. - Ismersz olyan árvát, akit kiemeltek a névtelenségből, és hercegnővé tettek? - *Szedd össze magad, Gemma! Tilos sírnod!*

Ann hangja szokatlanul határozottan cseng. - De megeshet! Nem? Egy kis árva, akitől senki sem vár sokat, akit bedugtak egy internátusba, mert kolonc volt a rokonai nyakán, és akit a többi lány kinevetett, mert hiányzik belőle a kellem, a báj és a szépség... az a lány egy nap majd megmutatja.

Vadul köt, a tűk hangosan csattognak, mint két éles, gyapjút faló fog. Későn ébredek rá, mit tettem: beletaláltam Ann reményeinek kellős közepébe, hogy valaki mássá válhat, akinek olyan élete van, amelyet nem kell utolsó leheletéig nevelőnőként leélnie egy gazdag ember gyerekei mellett, hogy csodálatos életre és lehetőségekre nevelje fel őket, amikben neki sosem lesz része.

- Igen - felelem halk, rekedtes hangon. - Azt hiszem, megeshet.

- A lányok, akik félreismerték... Lucyt. Egy nap majd még megbánják. Nem?

- De igen. - Fogalmam sincs, mi mást mondhatnék, ezért csak ülünk, és nézzük a tüzet, és hallgatjuk a ropogását.

Éles kacagás vonzza a tekintetünket a túlsó sarokba. Pippa előbújik a sejk sátrából, ahol a többi lány ül. Odasétál hozzánk, és belekarol Ann be.

- Felicityvel nagyon bánt minket, drága Ann, ahogy eddig bántunk veled. Kereszténeyeiden viselkedés volt.

Ann vonásai még ernyedtek, de elpirul, és tudom, hogy elégedett, és biztosra veszi, hogy most kezdődik a szépek közti új, csodálatos élete. Ann megpróbáltatásainak eljött a vége.

- Felicity anyja küldött egy doboz csokoládét. Csatlakozol hozzánk?

Rám nem terjeszti ki a meghívást. Tehát semmibe vesz. A túlsó sarokból a többiek azt figyelik, hogy reagálok. Ann bűntudatosan rám pillant, és rögtön tudom, mit válaszol majd.

Átül hozzájuk, és azokkal eszik csokoládét, akik eddig gyötörték. És most már azt is tudom, hogy Ann ugyanolyan felszínes, mint a többiek. Az eddigieknél is szenvedélyesebben vágyom arra, hogy hazamehessek, de nincs többé otthonom.

- Hát... - süti le a szemét Ann.

Hagyhatnám, hogy a szorultság kínjaiban fetrengjen, kényszeríthetném, hogy lekezeljen, de nem engedem, hogy felülkerekedjenek rajtam.

- Menj csak! - A mosolyom olyan ragyogó, hogy a napot is elhomályosítaná. - Feltétlenül be kell hoznom a lemaradásomat az olvasás terén.

Pippa csupa mosoly. - Igazán rendes tőled. Gyere, Ann! - Táncléptekkel vezeti át Annt a terem túlsó végébe. A sátorból figyelő lányok kedvéért ásítást mímelek, majd kinyitom anyám társasági naplóját, mintha mit sem számítana, hogy semmibe vettek. Úgy forgatom a lapokat, mintha mélységesen lekötne, amit olvasok, bár már minden sort olvastam. Mégis mit képzelnek magukról, hogy így bánnak velem? Újabb két oldalt lapozok. Kuncogás szűrődik oda a sátorból. A csokoládé biztos Manchesterből érkezett. És nevetségesek a kendők. Felicity körülbelül annyira bohém, mint az angol Nemzeti Bank, Az ujjam valami ropogós, merev tárgyhoz ér, ami korábban fel sem tűnt. Egy szenzációhajhász angol lapból kivágott cikk, amit a felsőbb osztályok látszólag észre sem vesznek. Olyan sokszor hajtogatták össze, hogy a hajtásoknál és másutt is már elkopott a festék, és nehéz elolvasni. Csak a lényegét értem, ami „a leánynevelő intézetek botrányos titkaira" vonatkozik.

Természetesen olcsó hatásvadászatról van csak szó, ez teszi olyan érdekfeszítővé. A cikk bombasztikus szavakkal ecseteli, hogy Walesben, egy iskolában néhány lány sétálni ment, és „soha többé nem hallottak róluk!" „Anglia erényes rózsáját az öngyilkosság tragikus kardja nyeste le" egy skóciai leánynevelő intézetben. Szót ejtenek egy lányról, aki „megtébolyodott,

mint Ofélia", miután korábban egy „ördögi okkult kör" tagja volt. Csupán az ördögi, hogy valaki ezért a cikkért pénzt kapott.

Már éppen el akarom tenni, amikor a lap alján megpillantok valamit a Spence-ben húsz éve kitört tűzről. De annyira lekoptak a betűk, hogy képtelenség elolvasni. Jellemző az anyámra, hogy eltett egy ilyen hitvány sajtóterméket, s ezzel táplálta a nyugtalanságát. Nem csoda, hogy ezek után nem küldött Londonba. Félt, hogy címlapra kerülök. Furcsa, hogy az, amit régen nem bírtam benne, most fájdalommal tölt el.

Sikítás hallatszik Felicity szentélyéből.

- A gyűrűm! Mit csináltál a gyűrűmmel? - A kendők szétrebbennek. Ann kihátrál, a többi lány támadóan követi. Felicity vádlón szegezi rá az ujját.

- Hol van? Azonnal áruld el!

- N... ni... nincs nálam! N... nem csi... csináltam s... semmit. - Ann dadogva nyögi ki a szavakat, és most döbbenek rá, hogy a szürkesége, az önuralma bizonyára az erőfeszítéssel függ össze, amellyel a dadogás ellen küzd.

- N... nem? V... vajon m... miért n... nem hiszem el? - Felicity arca gúnyos és gyűlölködő. - Idehívlak, hogy a társaságunkban legyél, és így hálálod meg a kedvességemet? Ellopod a gyűrűt, amit az édesapámtól kaptam? Egy ilyen lánytól nem is várhattam mást.

Mind tudjuk, milyen lány az „ilyen". Alacsonyrendű. Közönséges. Jelentéktelen, szegény és reménytelen. Azok vagyunk, akiknek születtünk, amíg világ a világ. Így tartja a közfelfogás.

Szép arcú, impozáns külsejű asszony suhan oda a lányokhoz. - Mi folyik itt? - lép a magát összehúzó Ann és Felicity közé, aki láthatóan kész Annt nyárson sütögetni.

Pippa kimereszti a szemét, mint egy naiva egy rossz darabban. -Jaj, Miss Moore! Ann ellopta Felicity zafírgyűrűjét!

Felicity bizonyítékként kinyújtja gyűrűtlen kezét, és bánatos ajak-csücsörítéssel próbálkozik. - Megvolt, és csak azután vettem észre, hogy eltűnt, hogy ő bejött!

Aligha nevezném meggyőző előadásnak. A kintornás majma ügyesebb szélhámos, de lehetetlen megjósolni, hogy Miss Moore-t lépre tudja-e csalni ez a két lány. Végtére is nekik van társadalmi rangjuk és vagyonuk, Ann-nek meg semmije. Bámulatos, hányszor van az embernek igaza, ha e kettő mellette szól. Várom, hogy Miss Moore kihúzza magát, és mindenki szeme láttára megalázza Annt azzal, hogy beismerted vele a szégyenét, és mellette még a legkülönfélébb szörnyű nevekkel is illeti majd. Van egy bizonyos típusú vénkisasszony, akinek örömet szerez, ha „kellő példamutatás" örve alatt másokat kínoz. De Miss Moore meglep, amikor nem kapja be a horgot.

- Rendben van, akkor nézzünk körül a padlón! Talán leesett valahova. Gyerünk, lányok! Segítsünk Miss Worthingtonnak megkeresni a gyűrűjét, helyes?

Ann lesüti a szemét, képtelen megmozdulni vagy megszólalni, mintha arra számítana, hogy bűnösnek találják. Tudom, hogy szánnom kellene, de még orrolok rá azért, ahogy magamra hagyott, és szívtelen énem azt súgja, hogy amiért bízott bennük, megérdemli, amit most kap. A többiek a székeket tologatják, bekukucskálnak a függönyök mögé: lagymatagon igyekeznek előkeríteni a gyűrűt.

- Nincs itt - jelenti diadalittasan egy beesett arcú lány percekkel azt követően, hogy a gyűrű nem kerül elő.

Miss Moore hosszan felsóhajt, és egy pillanatig az alsó ajkát rágja. Amikor megszólal, a hangja lágy, de határozott. - Elvette a gyűrűt, Miss Bradshaw? Ha beismeri, nem kell olyan súlyos büntetésre számítania.

Ann arca foltos lesz. Visszatér a dadogás. - N... nem, asszonyom. N... nem v... vettem el.

- Ez a vége, ha az ő osztályához tartozókat beengedik egy olyan iskolába, mint a Spence. Valamennyien áldozatul esünk az irigységének - kárörvend Felicity. A többiek bólogatnak. Birkák. Birkákkal teli internátusban rekedtem.

- Elég ebből, Miss Worthington. - Miss Moore felvonja a szemöldökét. Felicity dühösen viszonozza a pillantását, és csípőre teszi a kezét.

- A gyűrűt apámtól kaptam a tizenhatodik születésnapomra. Bizonyára elszomorítja majd, ha megtudja, hogy ellopták, és senki sem tett semmit.

Miss Moore Annhez fordul, és kinyújtja a kezét. - Sajnálom, Miss Bradshaw, de sajnos, meg kell kérnem, hogy hadd nézzek be a kézimunkakosarába.

Ann mérhetetlen kínban adja oda a kosarát, és hirtelen rájövök, mi folyik itt. És mi lesz a következő lépés. Ann-nel a bolondját járatják. Gonosz, kegyeden tréfát űznek vele. Miss Moore megtalálja majd a kosárban a gyűrűt. Az esetet megemlítik majd Ann internátusi jellemzésében. Melyik család akarna egy olyan lányt nevelőnőnek, akit tolvajnak tituláltak? A szerencsétlen, ostoba lány meg csak áll, és várja, hogy beteljesedjen a sorsa.

Miss Moore kiemel egy szikrázó zafírgyűrűt a kosárból, s mielőtt észbe kaphatna, szomorú csalódottság suhan át az arcán. A következő pillanatban már ismét felölti a tartózkodás és az illem álarcát. - Mivel magyarázza ezt, Miss Bradshaw?

Ann fejét és vállát mélységes nyomorúság és beletörődés húzza le. Pippa szája széles mosolyra húzódik, Felicityé gúnyos vigyorra, amikor összevillan a tekintetük. Akaratlanul is felmerül bennem, nem azért büntetik-e Annt, amiért korábban a kápolnába menet beszélt velem? Nem nekem szánják-e figyelmeztetésül, hogy óvatosabban viselkedjek?

- Kénytelenek leszünk felkeresni Mrs. Nightwinget. - Miss Moore kézen fogja Annt, hogy a hóhéra elé vigye. Vissza kellene ülnöm a kandalló elé, és a könyvemet kellene olvasnom. Minden csepp józan eszem azt súgja, hogy maradjak csendben, olvadjak be, álljak a győztesek oldalára. De néha a józan eszem nem méltó párja a temperamentumomnak.

- Drága Ann - utánzóm Pippa pajtáskodó hangvételét. Mind meglepődnek, amikor megszólalok, de nálam senki sincs jobban meglepve. - Ne légy szerény! Mondd el Miss Moore-nak az igazságot!

Ann nagy szeme az enyémből próbálja kiolvasni szavaim jelentését. - Az i... igazságot?

- Az igazságot - erősítem meg, és remélem, sikerül menet közben kitalálnom. - Hogy Miss Worthington a ma esti vecsernyén vesztette el a gyűrűjét. És te megtaláltad, és betetted a kosaradba, hogy ne vesszen el.

- És miért nem adta vissza rögtön? - Felicity kihívóan előrelép.

Szürke szeme centikre van az enyémtől.

Kényes kérdés. Ügyes légy, Gemma! - Nem akart zavarba hozni a többiek előtt, és nem akarta elárulni, hogy gondatlanul bántál egy ilyen értékes holmival, édesapád ajándékával. Arra a pillanatra várt, amikor majd kettesben lesztek. - Egy csipet a Lucy megpróbáltatásaiból. Arcul csapom Felicityt a drága jó papáról szóló nyűgös kis meséjével. Mindent összevetve nem is rossz kis történet.

Miss Moore végigmér, de lehetetlen megállapítani, hogy hisz-e nekem vagy sem. - Igaz ez, Miss Bradshaw?

Gyerünk, Ann! Ne hagyj cserben! Állj ki ellenük!

Ann nagyot nyel, majd felszegi az állát, úgy válaszol. - I... igen, M... Miss M... Moore.

Ügyes kislány.

Elégedett vagyok magammal, amíg a pillantásom nem találkozik Felicityével, aki csodálat és gyűlölet keverékével mered rám. Ezt a kört megnyertem, de tudom, hogy a Felicityhez és Pippához hasonló lányok esetén mindig van egy következő menet is.

- Örülök, hogy megoldottuk, Miss...? - néz rám Miss Moore.

- Doyle, Gemma Doyle.

- Úgy érzem, az adósai vagyunk, Miss Gemma Doyle. Miss Worthington biztos szívesen köszönetet mond majd mindkettőjüknek, hogy visszaszerezték az elveszett gyűrűjét, nem?

Miss Moore ma este másodszor lep meg, és majdnem biztos, hogy elégedett mosolyt látok a nagyon is angol szája sarkában.

- Hamarabb is elárulhatta volna, és akkor nem rémülünk úgy meg - jegyzi meg köszönetképpen Felicity.

- Báj, kellem és szépség, Miss Worthington - dorgálja meg Miss Moore, és helytelenítően ingatja az ujját.

Felicity olyan képet vág, mintha a nyalókája a sárba esett volna. Azután ismét felragyog az arca, csupa mosoly, és a keserűségét mélyen eltemeti magában.

- Úgy érzem, valóban a lekötelezetted vagyok, Gemma - jelenti ki. Megpróbál felpiszkálni, hogy bizalmasan keresztnevemen szólít, jóllehet erre nem adtam engedélyt.

- Nem tesz semmit, Felicity - ütöm le a labdát.

- Az apámtól, Worthington admirálistól kaptam a gyűrűt. Hallottál róla?

Az angol nyelvű világ fele hallott már Worthington admirálisról: a haditengerészet hőse, akit maga Viktória királynő tüntetett ki. - Nem állítanám - füllentek.

- Nagyon híres. Mindenfélét küld az utazásairól. Az anyámnak szalonja van Párizsban, és amikor majd Pippával végzünk a Spence-ben, odautazunk, és mama a legnevesebb francia divatházaknál stafíroztat ki minket. Talán téged is magunkkal viszünk.

Nem meg, inkább kihívás. Kíváncsiak, hogy a vagyoni helyzetem lehetővé teszi-e, hogy lépést tartsak velük. - Lehet - válaszolom. Annt nem hívják.

- Csodálatos báli szezon lesz, bár valószínűleg Pippának jut a figyelem oroszlánrésze. - Pippa ragyogó mosollyal nyugtázza. Olyan szép, hogy a fiatalemberek tömegestől ösztökélik majd a rokonaikat, hogy bemutassák őket - Nekünk majd jó képet kell vágnunk a dologhoz.

- És Ann-nek - teszem hozzá.

- Ó, hát persze! A drága Ann! - Felicity felkacag, és gyorsan arcon csókolja Annt, aki ettől ismét elpirul. Ügy tűnik, mintha minden meg lenne bocsátva.

Tízet üt az óra, és Mrs. Nightwing jelenik meg az ajtóban. - Lefekvés, hölgyek. Jó éjt mindannyiuknak!

A lányok kart karba öltve, élénk hangon és kedvvel, kettesével hármasával sorjáznak ki. Az este izgalma tovább él a lánytól lányig terjedő, ragadós sustorgásban. Körbe-körbe kapaszkodunk a lépcsők rengetegében, hogy elérjük az ajtók labirintusát, ahol a szobáink vannak.

Végül képtelén vagyok tovább türtőztetni magam, és hangot adok az Ann-nel szembeni ingerültségemnek. - Szívesen.

- Miért tetted? - kérdezi. Itt már senki sem tud egyszerűen köszönömöt mondani?

- Miért nem védted meg magad?

- Minek? - vonja meg a vállát. - Lehetetlen legyőzni őket.

- Hát itt vagy, drága Ann. - Pippa hátulról odalép hozzánk, és karon fogja Annt, hogy visszatartsa, miközben Felicity mellém siklik. A hangja, ahogy a fülembe súg, gyónásra emlékeztetően halk.

- Meg kell lelnem a módját, hogy meghálálhassam, hogy ma este megtaláltad a gyűrűmet. Van egy magánklubunk: Pippa, Cecily, Elizabeth és én, de még számodra is van hely.

- Milyen szerencsés vagyok! Máris rohanok, és erre az alkalomra veszek egy új főkötőt.

Felicity szeme összeszűkül, de az ajkáról nem hervad le a mosoly. - Vannak lányok, akik a karjukat odaadnák, hogy a helyedben lehessenek.

- Remek. Akkor hívd meg őket!

- Lehetőséget ajánlok, hogy boldogulj a Spence-ben. Része legyél valaminek, és a többi lány felnézhessen rád. Nem ártana megfontolnod.

- Hogy olyasvalaminek legyek a része, amit ma este Ann-nel tettél? - kérdezem. Visszanézek Annre, aki elmaradt lépcsőfokkal, és megint folyik az orra.

Felicity is látja. - Nem arról van szó, hogy nem akarjuk Annt bevonni, csak éppen az élete nem olyan lesz, mint a miénk. Azt **hiszed, jó** vagy hozzá, amikor te is jól tudod, odakint nem barátkozhatsz vele. Nagyobb kegyetlenség, ha mást hitetsz el vele, és becsapod.

Igaza van. Csak annyira bízom benne, mint egy hivatásos hazudozóban, de ettől még igaza van. Az igazság könyörtelen és tisztességtelen, de attól még igazság.

- Ha szívesen belépnék, bár nem állítom, hogy így volna, de ha mégis, akkor mit kellene tennem?

- Egyelőre semmit - jelenti ki, és olyan mosolyra húzza a száját, amitől kényelmetlenül érzem magam. - Ne aggódj! Megkeresünk. - Felcsippenti a szoknyáját, és felszalad a lépcsőn. Úgy suhan el mellettünk, mint egy üstökös.

HETEDIK FEJEZET

A hangra riadok fel. A szemhéjam rebbenve nyílik fel, s elűzi az álmok maradékát. A jobb oldalamon fekszem, Ann felé fordulva. Az ajtó, és ami azon belül lehet a lábfejemen túl, a szoba túlsó végében van. Hogy alaposabban szemügyre vehessem, meg kellene mozdulnom, fel kellene ülnöm, át kellene fordulnom, de nem szeretném, ha tudnák, hogy ébren vagyok. Egy ötéves gyerek logikája szerint gondolkodom: ha nem látom, ő sem lát. Kétségkívül se szeri, se száma azoknak a szerencsétleneknek, akik ugyanezt feltételezik.

Helyes, Gem. Semmi értelme, hogy megijed/! Feltehetően semmi sincs itt. Pislogok, és próbálom a szememet hozzászoktatni a sötéthez. A földig érő bársonyfüggöny nyílásain át holdsugárnyalábok kúsznak be, s fel a falon, majd megérintik az alacsony mennyezetet Kintről csikorogva karcolja egy ág az ablaküveget. Hegyezem a fülemet, hátha hallok valami zajt, de csak Ann ritmikus és egyenletes horkolása töri meg a csendet. Egy pillanatig meggyőződésem, hogy csak álmodtam az egészet. De akkor ismét meghallom. A deszka reccsenését, ahogy valaki óvatosan közeledik. Most már tudom, hogy nem a képzeletem játszott velem. Lehunyom a szemem, hogy csak résnyire legyen nyitva, és úgy tehessek, mintha aludnék, pedig közben látok. Nem győznek le harc nélkül. Egy alak közelebb óvakodik. A nyelvem száraz és vastag a számban. Az alak felém nyúl, és máris felpattanok, de beverem a fejemet az ágyam fölé belógó mennyezetbe.

Felszisszenek fájdalmamban, és elfelejtem a látogatómat. A tenyeremet lüktető homlokomra szorítom.

Meglepően kis kéz fogja be a számat - Az egész átkozott iskolát fel akarod verni? - Felicity fölém hajol, a holdfény úgy emeli ki az arca síkjait, hogy csupa széles, kemény szöglet és tejfehér bőr; akár maga a hold is lehetne.

- Mit keresel itt? - kérdezem, és az ujjammal a hajas fejbőr vonalán növekedő, tojás nagyságú dudort masszírozom.

- Mondtam, hogy megkeresünk.

- De azt nem, hogy az istenverte éjszaka kellős közepén - igazodom a hangvételéhez. Felicityben van valami, ami arra kényszerít, hogy nagy hatást gyakoroljak rá, megmutassam, hogy erő tekintetében méltó párja vagyok, és nem győzhet le olyan könnyen.

- Gyerünk! Mutatni akarok valamit. -Mit?

Vontatottan magyaráz, mint egy kisgyereknek. - Kövess, és megmutatom.

Az ütéstől még fáj a fejem. Ann lágyan horkol, és sejtelme sincs arról, hogy ezt a beszélgetést folytatjuk.

- Gyere vissza reggel! - dőlök vissza a párnámra. Annyira már ébren vagyok, hogy tudjam: bármit is akar mutatni ilyenkor, az nem lehet jó.

- Még egyszer nem ajánlom fel. Most vagy soha.

Feküdj vissza, Gem! Nem hangzik biztatónak, mondja a lelkiismeretem. De neki nem kell a következő két évet tea melletti bárgyú beszélgetéssel töltenie úgy, hogy katatón állapotba taszítja az unalom. Kihívást kapok, és azt még soha nem utasítottam vissza.

-Rendben van. Felkelek. - És hogy ne tűnjek nyámnyilának, hozzáteszem: - De ajánlom, hogy érdekes legyen.

- Az lesz. Megígérhetem.

Követem Felicityt Kimegyünk a szobámból, végig a hosszú folyosón, el az ágyukban betakargatott lányokkal teli szobák mellett, akik a Spence múltjából felsejlő lányokról készült fotográfiákkal díszített falak mögött alszanak; a fényképeken látható komor arcú, fehér ruhás kísértetek helytelenítően szorítják össze mosolytalan szájukat, ahogy kis csínyünket figyelik a falakról, de szomorú tekintetükkel mintha azt mondanák: *Menj! Menj, amíg mehetsz*

Tiszavirág-életű a szabadság.

Amikor a széles fordulóhoz érünk, ahonnan lefelé kanyarodik a lépcső, megtorpanok. - És Mrs. Nightwing? - pillantok fel a hatalmas lépcsőn, ami a negyedikre vezet. A vége sötétségbe vész.

- Ne izgasd magad miatta! Ha megitta a pohár sherryét, reggelig már nem mozdul. - Felicity lefelé indul.

- Várj! - suttogom olyan halkan, hogy senkit se ébresszek fel. Felicity megáll, felém fordul. Sápadt arcán gúnyos kifejezés. Ringó csípővel jön vissza, és megáll az alattam levő fokon.

- Ha az életedet Isten Áldja az Otthonunkat falvédők hímzésével, és azzal akarod tölteni, hogy megtanulj szoknyában és fűzőben teniszezni, akkor bújj vissza az ágyba! De ha egy kis igazi mulatságra vágysz, akkor... - Könnyedén lefut a lépcsőn, és befordul a következő lépcsősorhoz, ahol eltűnik a szemem elől.

Pippa a nagyteremben vár ránk. A hatalmas kandallókban már kialudt a tűz, csak néhány zsarátnok pattog és serceg, de se fényt, se meleget nem ad. Pippa egy nagy páfrány mögött rejtőzik, de most előugrik. A szeme kitágult, a pillantása zaklatott

- Mi tartott ilyen sokáig?

- Csak pár perc volt - válaszolja Felicity.

- Nem szeretek idelent várni. Az oszlopokról a szemek mintha engem figyelnének. Sötét van, a márvány koboldok és nimfák kísérteties látványt nyújtanak. A terem mintha életre kelt volna, és most feljegyezné minden mozdulatunkat, számlálná minden lélegzetvételünket

- Ne légy már ilyen mulya! Viselkedjünk bátran, lányok, helyes? Hol vannak a többiek? - Mintha csak végszóra tennék, a lányok megjelennek a lépcsőn, és csatlakoznak hozzánk. Bemutatnak Elizabethnek, egy apró, patkányszerű teremtésnek, aki csak azután nyilvánít véleményt, hogy már mindenki elmondta a magáét, és a beesett arcú Cecilynek, akinek vékony felső ajka felhúzódik, amikor megpillant Martha, aki a kápolnában elgáncsolta Annt, nincs a társaságban, és most értem csak meg, hogy nem tagja a klubnak, csak szeretne az lenni, és ezért volt hajlandó Annt elgáncsolni, hogy behízelegje magát a többiek kegyeibe.

- Készen álltok? - kérdezi csúfondárosan Cecily.

Mibe hagytam magam belerángatni? Miért nem mondom egyszerűen csak azt, hogy *Rendben, lányok, szép volt. Köszönöm az éjszakai szórakozást ódon fejedelmi palotában. A világért sem hagytam volna ki, ahogy a szalon éjjel életre kel ezzel a csodálatos, lidérces ragyogással, de most inkább lefeküdnék.* Ehelyett a nyomukba szegődöm, amikor kimennek a hátsó kertbe, ahol a telihold sárga fényt csorgat a gyepre a vékony, de magas felhőtakaró mögül. Az átkozott köd még nem oszlott el, és rettenetesen hideg van. Rajtam csak a hálóingem van. A lányok azonban okosak: kék bársonyköpenyükbe burkolódznak.

- Kövessetek! - Felicity elindul a dombra, a kápolna felé, és pár lépés után elnyeli a köd. Utánamegyek, így a visszafordulás már nem szerepel a lehetőségeim között. Utólag kérdőjelezem meg a Rejtélyes Nővérekhez való csatlakozásom ésszerűségét a határtalan, ködös éjszakába, a kápolna ajtajáig.

- A Spence-ben van egy hagyományunk - mondja Felicity.- Egy kis beavatási szertartás az új lányoknak, akik esetleg méltónak találtatnak a titkos klubunkba.

- Beszélhetünk titkos körről, amiben csak négyen vannak? -kérdezem bátrabban, mint ahogy érzem magam. - Inkább titkos négy. 2et, nem?

- Szerencséd, hogy itt lehetsz - torkol le Cecily

Valóban igen szerencsésnek érzem magam, hogy itt állhatok hálóingben a dermesztő hidegben. Van, aki mérhetetlen ostobaságnak nevelné, de engem eltölt az optimizmus.

- És mi volna ez a titkos beavatás?

Elizabeth Felicityre pillantva kér engedélyt, hogy beszélhessen. - Csak el kell hoznod valamit a kápolnából.

- Vagyis el kell lopnom valamit? - helyesbítek. Egyáltalán nem tetszik, amilyen irányba haladunk, de túlságosan messzire jöttem, hogy most kilépjek.

- Nem lopásra gondoltunk. Végtére is nem kerül ki a Spence-ből. Csak bebizonyítod, hogy megbízható vagy - magyarázza Felicity.

Néhány másodpercem van, hogy átgondoljam, és bár a legésszerűbb válasz az lenne, hogy nem keltette fel az érdeklődésemet, ezért inkább lefekszem, így válaszolok: - Mit kell elhoznom?

A felhők vékony ködcsíkokká foszlanak. Lágy holdfény ömlik szét. Felicity szája kinyílik, a nyelvét kutatóan végighúzza a felső fogsorán. - Az áldozati bort.

- Az áldozati bort? - ismétlem meg.

Pippa köhögni kezd, mielőtt nevetésben törne ki, és ráébredek, hogy a feladatot most rögtönözték: Felicity megtoldotta egy további vakmerő tettel. Cecily megdöbben. - De Fee, ez szentségtörés!

- Úgy van - helyeselek. - Szerintem sem jó ötlet

- Komolyan? - vág vissza Felicity. - Véleményem szerint igenis pompás ötlet. - Az admirális lánya nem szereti, ha a legénység engedetlenkedik. - Hát te, Elizabeth? Mit gondolsz?

Elizabeth, a báb tekintete két úrnője, Felicity és Cecily között rebben ide-oda. - Hát, nem is tudom.

- Szerintem elsőrangú ötlet - vág közbe Pippa. Megesküdnék rá, hogy a fák azt susogják: *idióta.* Mibe másztam bele?

- Csak nem azt akarod mondani, hogy félsz egyedül bemenni? - kérdezi Felicity.

Bár pontosan ettől félek, mégsem -mondhatom meg. - És mi lesz, ha Waite tiszteletes felfedezi, hogy eltűnt az áldozati bor? Nem fog gyanakodni?

Felicity ajkát megvető kiáltás hagyja el. - Az a részeges alak legfeljebb azt gyanítja majd, hogy ő maga itta meg. Az évnek ebben a szakában egyébként is cigánykaravánok járnak erre. Ha kell, majd fájuk fogjuk.

Nem tetszik az ötlet. A kápolna ajtaja vecsernye óta mintha magasabbra és vészjóslóbbra nőtt volna. Rossz előérzetem ellenére is tudom, hogy bemegyek. - Hol tartja a bort?

Rapa az ajtó felé taszigál. - Az oltár mögött. Egy kis mélyedésben.

Teljes erőből húzza a reteszt. Az ajtó résnyire kinyílik, és be lehet látni a sírboltszerű sötétségbe.

- Nem várhatjátok el, hogy ebben a sötétben megtaláljam.

- Tapogatózz körbe! - javasolja Felicity, és betuszkol.

El sem hiszem, hogy egy sötét, baljós kápolnában vagyok, és arra készülök, hogy lopással szentségtörést kövessek el. Ne lopj! Eszembe jut, hogy ez egyike Isten *Ne tedd, különben hamuvá égetlek* parancsolatainak. És abban sem hiszek, hogy a helyzetemen javít, hogy azt lopom el, amit Krisztus szent vérének tartanak. Még most sem késő. Még visszafordulhatnék, és visszabújhatnék az ágyamba. Megtehetném, de akkor örökre átengedném a lányoknak a pillanatnyilag a birtokomban levő hatalmat.

Helyes. Ha nincs más megoldás, essünk túl rajta mielőbb. A nyitott ajtóból beáradó fény bevilágítja az előcsarnokot, de a túlsó fal, ahol az oltár és a bor van, koromsötétbe süllyed. Elindulok, de ekkor meghallom, hogy az ajtó csikorogva bezárul, a fény a lányokkal együtt eltűnik, és kívülről rátolják a nehéz fareteszt. Bezártak ide. Gondolkodás nélkül az ajtónak feszülök, és reménykedem, hogy van még annyi időm, hogy kinyissam. De az ajtó nem moccan. És az elhamarkodott mozdulat nagy fájdalmat okoz.

Ostoba, ostoba Gem. Mégis, mire számítottam? Hogy hihettem el a meséjüket, hogy a titkos klubjukba választanak be? Ann hangja szólal meg a fejemben: *Minek? Lehetetlen legyőzi őket.* Nincs időm az önsajnálatra. Gondolkodnom kell.

Kell egy másik kijáratnak is lennie. Csak meg kell találnom. A templom körülvesz lélegző árnyaival. A padok alatt egerek surrannak, körmük a márványlapokon csikordul. Libabőrös leszek a gondolattól. De erős a holdfény: behullik a színes üvegablakon, életre kelt egy angyalt, majd a Gorgó-főt, amelynek sárgán világít a szeme a sötétben.

Nekilódulok, és padról padra tapogatódzom előre. Reménykedem, hogy nem találkozom szőrös rágcsálókkal vagy még rosszabbakkal. A legcsekélyebb nesz is felerősödik. Éjszakai csúszómászók surrogása. A szélben hajladozó fák recsegése és nyögése. Némán ostorozom magam, amiért áldozatul estem egy ilyen szörnyű tréfának. *Egy kis beavatási szertartás itt nálunk, a Spence-ben: szerepük kínozni egymást. Kellem, báj és szépség, az ám. sí teát kiválóan sqtm'roqv szadisták iskolája,* Csitt-csatt Nyekergés.

Felicity minden higannyal nincs közelebbi rokonságban Worthington admirálissal, mint én. Csitt-csatt. Nyikorgás. *Még csak nem is akarok Párizsba menni!* Csitt-csatt. Köhögés.

Köhögés? De hiszen én nem is köhögtem. És ha én nem, akkor ki? A gondolat egy szempillantás alatt eljut a lábamba, és botladozva, futva rohanok végig a középső padsorok között; olyan sebesen szedem a lábamat, ahogy csak bírom. Fellépek az oltár első lépcsőfokára, de megbotlom, és elterülök a kemény márványon, mint egy béka, a sípcsontom nekivágódik a lépcsőfok élének. De futó lépteket hallok a hátam mögött, így négykézláb botorkálok arrafelé, amit az orgona mögött megpillantok: egy résnyire nyitott ajtó felé. Kitapogatom az utolsó fokot, majd remegve lábra állok, és lélekszakadva futok az ajtó túloldalán remélt menekülés felé. Kinyújtom a kezemet, és...

Valami van a fejem fölött. Édes Istenem, bizonyára képzelődöm, mert valami, vagy inkább valaki elrepül a fejem fölött, és nagy robajjal az ajtó és köztem ér földet. Egy tenyér tapad a számra, és belém fojtja a sikoltást. A másik kar magához ránt, és leszorít.

Ösztönösen beleharapok a kézbe, ami a számat fogja be. A támadóm minden teketória nélkül a földre hajít. Máris felugrom, és az ajtó felé futok. Egy kéz kulcsolódik a bokámra, és végignyekkenek a földön; csukott szemmel is apró fényeket látok. Megpróbálok arrébb mászni, de nagyon fáj a térdem és a fejem.

- Álljon meg! Kérem. - Fiatal férfihang; valahonnét ismerős.

A sötétben gyufa lángja lobban. A tekintetem követi a lángot, ahogy megtölti egy lámpás belsejét, ahonnan szétárad, és körülrajzolja a széles vállat, a fekete köpenyt, majd keretbe foglalja az arcot, a hosszú szempillák glóriájától ölelt nagy, sötét szemet Mégsem képzelődöm. Tényleg itt van. Felugróm, de gyorsabb nálam, és elállja az ajtóhoz vezető utat.

- Sikítok! Esküszöm! - A hangom suttogásnál nem több a sötétben.

Feszülten, ugrásra készen áll, hogy miért, nem tudom, de a szívem vadul ver a mellkasomban. - Aligha hiszem. Hogy magyarázná meg, mit művel itt az éjszaka közepén, megfelelő öltözék nélkül, Miss Doyle?

Ösztönösen összefonom a karomat, hogy eltakarjam a vékony fehér hálóingen át kirajzolódó alakomat. Ismer, tudja a nevemet. A szívdobogásom elnyom minden zajt. Mennyi időbe telik, míg a sikoltásom idevonz valakit? Van-e odakint valaki, aki meghallja?

Az oltár mögé húzódom, hogy védve legyek. - Ki maga?

- Nem kell tudnia.

- Ismeri a nevemet. Én miért nem tudhatom meg a magáét? Eltöpreng a válaszon, mielőtt kurtán csak ennyit mond: - Kartik.

- Ez az igazi neve?

- Mondtam egy nevet. Érje be ennyivel!

- Mit akar?

- Csak beszélgetni.

Gondolkozz, Gemma! Hagyd, hogy beszéljen. - Követett. Ma a vasútállomáson. És korábban a vecsernyén

Bólint. - Potyautasként tettem meg az utat Bombayből a *Mary Elizabethben.* Hányatott átkelés volt Tudom, hogy az angolok igen szentimentálisan viszonyulnak a tengerhez, de én jól megvagyok nélküle - A lámpás a falra vetíti az árnyékát: olyan, mint egy szárnyas teremtmény, aki felettem lebeg. Még az ajtót őrzi. Egyikünk sem mozdul.

- De miért? Miért jött el ilyen messzire?

- Amint már említettem, beszélnem kell magával. - Egy lépést tesz előre. Visszahőkölök, mire megáll. - Arról a napról és az édesanyjáról

- Mit tud az anyámról? - A tetőgerendák között egy madár felriad a hangomra, és kétségbeesett szárnycsapkodással, páni rémülettel röppen át egy másik gerendára.

- Először is tudom, hogy nem kolerában halt meg. Kényszerítem magam, hogy mélyen beszívjam a levegőt. - Ha a családomat akarja zsarolni...

- Szó *sincs* róla. - Még egy lépést tesz felém.

A kezem remeg az oltár hűs márványán; nem tudom, képes lennék-e szembeszállni vele? - Folytassa! Ugye, látta, amikor megtörtént?

- Nem. - A hazugság gyors, kapkodó lélegzetvételre késztet.

- Hazudik.

-N... nem... én csak...

Olyan gyorsan siklik fel az oltárhoz, mint egy kígyó, lekuporodik elém, a lámpás centiméterekre van az arcomtól. Könnyen felgyújthatna, vagy eltörhetné a nyakamat. - Utoljára kérdem, mit látott?

A szám teljesen kiszáradt a félelemtől, hogy mit mondhatnék ki, - Lá... láttam, amikor meghalt. Ahogy mindketten meghalnak. Megfeszül az állkapcsa. - Folytassa!

Szaggatott lélegzetvételemet kevés választja el a zokogástól. Elszántan visszafojtom. - Meg... megpróbáltam szólítani, de anyám nem hallott. És aztán...

- Igen?

Elviselhetetlen súly nehezedik a mellkasomra, minden szó kiejtése küzdelembe kerül. - Nem tudom. Olyan volt, mintha az árnyékok megmozdultak volna... még sosem láttam ehhez foghatót... valami visszataszító lényt. - Nem értem, miért, de jó érzés kiönteni a szívemet egy vadidegennek, elmondani azt, amit titkoltam más elől.

- Ugye, az édesanyja kioltotta a saját életét?

- Igen - suttogom. Meglep, hogy tudja.

- Szerencsés volt.

- Hogy meri...

- Higgye el, szerencséje volt, hogy az a lény nem vitte el. A bátyámnak már nem volt ekkora szerencséje.

-Mi az?

- Nem olyasmi, amivel szembeszállhat.

- Láttam később is. Az idefelé vezető úton. Volt... egy másik látomásom is.

Megrémül. Látom a félelmét, és most már sajnálom, hogy bármit is meséltem neki. Egyeden mozdulattal leszökken az oltárról, és előttem terem. - Jól figyeljen rám, Miss Doyle! Arról, amit látott, nem beszélhet senkinek. Megértette?

Gyönge holdsugarak világítanak be a színes üvegablakon.

- Miért nem?

- Mert ezzel veszélynek teszi ki magát.

- Mi volt az a lény, amit láttam?

- Figyelmeztetés. És ha nem akar még egyet, hogy rettenetes dolgok történjenek, akkor nem enged egy újabb látomásnak.

Az éjszaka, a gonosz tréfák, a félelem és a kimerültség gúnyos kacagásban csúcsosodik ki, amit képtelen vagyok abbahagyni. - És könyörgöm, mégis hogyan harcolhatnék ellenük? Eleve nem kértem belőlük!

- Zárja be a lelkét előttük, és hamarosan abbamaradnak.

- És ha képtelen vagyok rá?

Egyetlen hang nélkül, gyorsan odanyúl, és a keze vasabroncsként kulcsolódik törékeny csuklómra. Erősen megszorítja. - Képes lesz. - A két padsor között egy egér merészen nekiiramodik, és átrohan a templom másik oldalára, ahonnan már megint csak a kaparászását hallani. Meghajlok a csuklómra nehezedő szorítása alatt. Elenged, az arcán elégedett vigyor jelenik meg. Visszahúzom a karomat, és a szorítása helyét dörzsölöm. - Figyelni fogjuk, Miss Doyle!

Zörgést hallani a súlyos, tölgy templomajtó felől. Hallom Waite tiszteletes részeg gajdolását, ahogy ügyetlenül megpróbálja elhúzni a tolózárat, és káromkodik, amikor döngve visszacsattan a helyére. Nem is tudom, hogy hálás legyek-e, vagy rémült, hogy itt talál. De azalatt a másodperc alatt, míg elfordultam, a kínzóm már el is tűnt. Egyszerűen nyoma veszett Az ajtót senki sem őrzi. Van menekülési utam. És akkor megpillantom az áldozati bort, ahogy odakészítették a mélyedésbe egy teletöltött üvegben.

A fa tolózár végre felnyílik. A tiszteletes már majdnem bent van. De Waite tiszteletesnek ma este nem lesz öröme a borban. Magamhoz ölelem, amikor kiszökkenek az oldalajtón, és megállok a sötét lépcső tetején. És ha a kínzom ott vár lent, a fekete lépcsősor alján?

Waite tiszteletes félig kábultan felkiált: - Van itt valaki?

Lefutok a lépcsőn, és már kint is vagyok a kápolnából, mintha puskából lőttek volna ki. Csak akkor állok meg, hogy kilihegjem magamat, amikor leérek a domb aljába, és a Spence lenyűgöző téglaépülete fel nem tűnik előttem. Varjúkárogást hallok, ijedten összerezzenek. Úgy érzem, mindenhonnan tekintetek kísérnek. *Figyelni fogjuk.*

Miért értett ezen? Ki az a „mi"? És miért akarna bárki is egy lányt figyelni, akinek *nincs* annyi sütnivalója, hogy túljárjon egy internátusi tréfacsináló négyes eszén? Mit tud ez a fiatalember az anyámról?

Le ne vedd a szemedet az iskoláról, Gemma, és minden rendben lesz. Az előttem sorjázó ablakokra függesztem a tekintetemet. Járás közben el-elugrálnak előttem. *Nem engedhet több látomásnak.*

Nevetséges. Mi több, sértő. Mintha hatással lehetnék rájuk! Mintha lehunyhatnám a szememet, mint most is, és akarattal előidézhetnék egy látomást. A lélegzetvételem lelassul, hangosabbá válik. A testem átforrósodik és ellazul, mintha csodálatosan édes, rózsavízzel illatosított fürdőben feküdnék. A rózsaillatra kipattan a szemem.

A sikátorban látott kislány csillámlik előttem. A kezével int -Erre.

NYOLCADIK FEJEZET

- Hova megyünk?

Nem válaszol, csak besurran egy ligetbe, fénye mutatja az utat az éjszakában, mint egy láng az üvegbura alatt.

- Várj csak - kérem. - Ne olyan gyorsan.

- Sietnünk kell.

Előresuhan az ösvényen. Mit teszek? Az egyetlent, amire figyelmeztettek, hogy ne tegyem: újabb látomást zúdítok a nyakamba. De honnan tudhattam volna, hogy tetszés szerint elő tudom idézni? Valamiféle tisztásra érünk. Sötét bucka magasodik előttünk. Rettegek, hogy ezek az árnyak életre kelnek, és meghallom majd a sikátorból ismert irtózatos hangot, de a kislányon nem látszik félelem. A bucka öreges belül, összetákolt barlang benyomását kelti. A kislány levezet a dohos sötétségbe. Fénye betölti a barlangot, de még így sem tudok többet kivenni, mint egy sziklakiszögellést vagy egy kis fényes mohát

- A szikla mögött. - Fényes, apró kezével a barlang hozzánk közelebb eső falára mutat, amelynek tövében egy nagy szikla terpeszkedik. - Azt mondja, *nézzen* be mögé.

- Ki mondja?

- Természetesen Mary.

- Mondtam már, hogy nem ismerek semmilyen Maryt. - Egy látomással, egy szellemmel vitatkozom. Nem telik sok időbe, és Románia királynőjének képzelem majd magam, és a lepedőmet köpenyként magamra terítve kószálok.

- De ő ismeri magát, kisasszony.

Mary. Anglia-szerte nincs ennél gyakoribb név. És ha ez csak egy trükk, egy próbatétel? A fiatalember azt mondta, veszélyben forgok. És ha ez a kislány egy rossz szándékú túlvilági jelenés, aki kárt akar tenni bennem? És mi a helyzet akkor, ha igazak a gyerekek fegyelmezésére szánt esti mesék, amelyekben koboldok, kísértetek és boszorkányok mesterkednek azon, hogy adjuk el a lelkünket? És ha egy rosszindulatú erő, aki csak úgy néz ki, mint egy elveszett utcagyerek, csapdába ejt ebben a barlangban?

Nagyot nyelek, de a torkomban levő gombóc nem mozdul. - Tegyük fel, hogy nem akarom megnézni.

- De azt mondja, muszáj, kisasszony. Csak így értheti meg, mi történik magával. Így értheti meg az erőt.

Fogalmam sincs, miről beszél. Csak azt tudom, hogy nem szívesen fordítok hátat neki.

- És ha te vennéd ki? - Nem lehet - rázza a fejét. - Azt mondja, magának kell megkeresnie. A birodalmakban ez a módja.

Fáradt vagyok, fázom, és nincs kedvem már rejtélyeken törni a fejemet. - Kérlek! - könyörgöm. - Nem értek semmit. Mondd el, mi ez az egész!

- Sietnie kell, kisasszony. - Nagy, barna szeme a barlang bejáratára villan, aztán vissza rám, és beleborzongok, mi lehet az a kinti sötétben, ami megrémíti.

Történjék bármi, nem tudhatok a mostaninál kevesebbet. A kődarab kemény, de nem mozdíthatatlan. Nagy erőfeszítéssel arrébb tolom. A sziklafalban úgy karhossznyi mélyedés van. A szívem vadul ver, ahogy a hideg, kemény követ tapogatom. Isten tudja, mi csúszik-mászik odabent, és az ajkamba kell harapnom, hogy elfojtsam a sikolyomat Már vállig benyúltam, amikor valami szilárdnak ütközik a kezem. Beszorult, és erősen kell húznom, hogy előhúzzam. Bőrkötéses napló. Felcsapom az első oldalnál. Föld szóródik ki, a maradékot lesöpröm róla. A kötésbe egy borítékot csúsztattak. A papír ropog a kezemben, amikor a benne levő egyik lapot kiveszem.

Mi rémít meg?

Mitől áll égnek a hajad, dagad a tenyered, akad el a lélegzeted, mint egy kalitkába zárt madárnak?

A sötétségtől? Egy sötétben rejtőző kísértetekről és koboldokról és boszorkányokról szóló esti mese kósza emlékétől? Attól, ahogy a szélvihar előtt erőre kap, és a levegőben értődő nedvesség elől haza akarsz sietni a kandallóban lobogó tűz biztonságához?

Vagy valami mélyebben rejtőzőtől, sokkal rémisztőbbtől, egy benned megbújó szörnytől, amit csak részetekben pillantottál meg, a lelked feltáratlan ismeretlenségétől, ahol iszonyatos erővel titkok gyűlnek? A sötét bensődtől?

Ha meghallgatsz; elmondok egy történetet, amelynek kísérleteit nem un el a lobogó tűz nyugalma, elmesélem, hogyan találtuk magunkat egy olyan birodalomban, amelyben az álmok teremnek, ahol végzetet választunk, és a varázslat olyan valóságos, mint a kezünk lenyomata a hóban. Elmondom, hogyan nyitottuk ki önmagunk Vándora szelencéjét, hogyan szennyesük be a lelkünket vérrel és választással, és hogyan bocsátottunk a világra egy szörnyűséget, ami tönkretette legdrágább Rendjét. E lapokon megvallom mindazt, ami ehhez a hideg, szürke hajnalhoz vezetett. Hogy ezután mi lesz, meg nem mondhatom. Gyorsabban ver-e a szíved? Felhők gyülekeznek a láthatáron?

Megfeszül a tarkódon a bőr, s várod már a rettegett és vágyott csókot?

Megrémülsz-e?

Tudod-e majd az igazságot?

Mary Dowd,
1871. április 7-e.

Vajon arról a Maryről van-e szó, aki azt képzeli, ismer? Én mindenesetre nem ismerek semmiféle Mary Dowdot. Fáj a fejem, fázom idekint a hálóingemben.

- Mondd meg Marynek, hogy hagyjon békén! Nem akarom ezt az erőt, amit nekem akar adni.

- Nem ő adja a hatalmat, kisasszony. Csak megmutatja az utat.

- Én meg nem akarok utánamenni! Érted, Mary Dowd? - kiáltom a barlangban, amíg a hangom visszhangot verve visszajut a fülembe. A kiáltás elég, hogy kirántson a látomásból; már egyedül vagyok a mélyben, a kezemben ott a napló.

Mary Dowd élete az ágyamon fekszik, és hívogat. El is égethetném. Visszavihetném, és eltemethetném. De a kíváncsiságom erősebbnek bizonyul. Amikor ismét egyedül vagyok az ágyamban, gyertyát gyújtok, és gyönge fényénél annyit olvasok, amennyit csak bírok. Megtudom, hogy Mary Dowd 1871-ben tizenhat éves. Imád az erdőben sétálni, hiányzik a családja, és szeretné, ha világosabb lenne a bőre. A világon a legkedvesebb barátnője egy Sarah Rees-Toome nevű lány, akinél „nincs bajosabb és erényesebb teremtés". Olyanok, mint a testvérek: elválaszthatatlanok. Irigykedem a lányra, akit sosem ismertem. A napló első húsz oldala mindent összevetve halálosan unalmas, és nem értem, miért akarta a kislány, hogy elolvassam. A szemhéjam megrebben az álmosságtól, lekókad a fejem, ezért becsúsztatom a naplót a szekrényem hátfalához, apám krikettütője mögé. Azután már alszom is, és elhessegetek mindent a fejemből.

Álmomban anyámat látom. Gyöngéden hátrahúzza a hajamat, meleg ujjai ágy szántják, mint a napsugár: álmos elégedettség járja át a testemet. Magához szorít, de kicsúszom az öleléséből egy módon templom romjai közé. Az oltárt sűrűn benövő sötétzöld indák között kígyók siklanak. A vihar szele sebesen hajtja maga előtte vastag, összefonódó felhőket. Anyám félelemtől megfeszülő vonásai rémlenek fel. Villámgyorsan leakasztja a nyakából a láncát, és odadobja nekem. A nyaklánc a levegőben lebeg, lassú spirálban zuhan, míg a tenyerembe nem esik, és az ezüstös szem sarka megvágja a tenyeremet. A vágásból kiserken a

vérem. Amikor felnézek, anyám a vihart túlkiabálva ordít valamit. A süvöltő szélben alig hallom, mit mond. De egy szót tisztán ki tudok venni. *Fuss!*

KILENCEDIK FEJEZET

Amikor felébredek, ragyogóan kék az ég odakint, a reggeli napsugár valóságosan ömlik be az ablakon, és az ablaktáblák kockáit rajzolja a padlóra. Odakint csupa arany minden. Senki sem kér meg arra, hogy ellopjak valamit. Nincsenek köpenyes fiatalemberek, akik rejtélyes figyelmeztetésben részesítenek. Se csillámló, idegen kislányok, akik őrködnek, mialatt sötét helyeken keresgélek. Olyan, mintha az előző éjszaka meg sem történt volna. Kinyújtom a karomat, és megpróbálom visszaidézni az anyámmal kapcsolatos furcsa álmot, de semmire sem emlékszem. A napló a szekrényben lapul, ahol szándékom szerint szépen porosodhat az idők végezetéig. Ma csak a bosszún jár az eszem.

- Ébren vagy - szögezi le Ann. Felöltözve ül szépen bevetett ágyán, és engem figyel.

- Igen.

- Ha meleg reggelit akarsz, nem ártana gyorsan felöltöznöd. Hidegen ugyanis ehetetlen. - Kis szünetet tart, és rám mered. - Feltakarítottam a behordott sarat.

Odapillantok, és tényleg két piszkos láb mered ki a keményített fehér lepedő alól. Gyorsan betakarom. - Hol jártál?

Nincs szükségem erre a beszélgetésre. Odakint süt a nap. Lent szalonna vár. Ma új életet kezdek. E percben hivatalossá is tettem.

- Tulajdonképpen sehol. Egyszerűen képtelen voltam elaludni - hazudom, és igyekszem ragyogó mosolyt erőltetni az arcomra.

Ann engem figyel, ahogy vizet öntök a virágos kancsóból a mosdótálba, és lesúrolom lábamról és talpamról a rászáradt sarat. Az illem kedvéért a paraván mögé megyek, és belebújok fehér ruhámba, aztán gyorsan végighúzom a kefét Medúza-fürtjeimen, és szoros kis kontyba csavarom a tarkómon. A hajtűk puha fejbőrömet karistolják, amikor a hajamba szúrom őket, és arra vágyom, bárcsak kibontva hordhatnám a hajamat, mint gyerekkoromban.

Gondom támad a fűzővel is, Lehetetlen egyedül meghúznom a fűzőzsinórt a hátamon, és úgy látom, nincs szobalány, aki segítene az öltözködésben. Felsóhajtok, és Annhez fordulok.

- Volnál szíves segíteni?

Ann erősen húzza a zsinórt, és úgy kiszorítja belőlem a levegőt, hogy már úgy érzem, összeroppannak a bordáim. - Egy kicsit lazábban - sikkantom, és Ann utánaenged. Most már csak rémesen érzem magam, de nem vagyok nyomorék.

- Köszönöm - mondom, amikor végzünk.

- Folt van a nyakadon. - Bárcsak ne engem figyelne folyton! Az asztalomon levő kis kézitükörben felfedezem a foltot közvetlenül az állam alatt. Megnyalom az ujjamat, és letörlöm; remélem, amit tettem, eléggé felháborítja Annt, hogy elforduljon, mielőtt valami még rémesebbre kényszerülök, mondjuk, lekapirgálok egy heget, megszemlélek egy foltot, vagy orromból kilógó szőrt keresgélek, hogy egy kicsit magamra hagyjon. Utolsó pillantást vetek a tükörbe. Az arc, ami visszatekint rám, nem szép, de nem is olyan, amivel gyereket ijesztgetnének. Még sosem hasonlítottam jobban az anyámra, mint ma reggel, a nap meleg sugaránál.

Ann megköszörüli a torkát. - Igazán nem kellene egyedül mászkálnod.

Nem voltam egyedül. Ő is tudja, de nem fut a lelkesedés, hogy elmeséljem, hogy aláztak meg a többiek. Még a végén úgy érzi, összeköt bennünket, mint ide nem illőket, pedig én egyszeri és meg-ismételhetetlen különösség vagyok, akinek idegenségét se megmagyarázni, se benne osztozni nem lehet.

- Ha legközelebb nem jön álom a szememre, majd felébresztelek - ígérem. - Istenem, mi ez? - Ann csuklójának belső oldalát vékony, vörös karmolások lidérces vonalai szelik keresztül-kasul, mint egy felhajtásnál a keresztvonalkázás. Mintha kötőtűvel vagy biztosítótűvel karcolták volna a bőrébe. Gyorsan lehúzza a csuklójára a ruhaujját.

- S... semmiség - dadogja. - V... véletlen b... baleset. Miféle baleset hagy ilyen nyomot? Nekem szándékosnak tűnik, de csak ennyit felelek: - Ó! -, s aztán elfordulok.

Ann az ajtóhoz megy. - Remélem, ma lesz friss eper. Jót tesz az arcbőrnek. A *Lucy megpróbáltatásaiban* olvastam. - A küszöbön áll, és a sarkán előre-hátra hintázik. Állhatatos pillantása elbizonytalanodik. Az ujját vizsgálgatva így szól: - Az arcbőrömre bármilyen segítség ráférne.

- Nincs semmi baj az arcbőröddel. - Úgy teszek, mintha a galléromat igazgatnám.

Nem lehet olyan könnyen megvásárolni. - Ne csinálj belőle ügyet, tudom, hogy csúnya vagyok. - Leheletnyi dac villan a tekintetében, mintha arra ösztökélne, hogy tagadjam. Ha tiltakozom, rögtön tudja, hogy hazudtam. Ha semmit sem mondok, legszörnyűbb félelmeit igazolom.

- Azt mondtad, eper lesz? Meg kell kóstolnom.

Ann tekintete ismét üveges. Reménykedett a hazugságban, hogy valaki végre tiltakozik, és azt mondja, gyönyörű. Cserbenhagytam.

- Ahogy tetszik - válaszolja, és végre magamra hagy, hogy eltöprengjek, vajon lesz-e egyetlenegy barátom is a Spence-ben.

Csak annyi időm marad, hogy a reggel első kitérőjét megtegyem

- adományommal viszonozzam Felicity múlt éjszakai kedvességét -, aztán már megyek is reggelizni. Hirtelen majd' meghalok az éhségtől. Mivel elkésem a reggeliről, nem találkozom Felicityvel, Pippával és a többiekkel. Egyúttal nem sikerül elkerülnöm a mostanra már langyosra hűlt tojást és kását, ami pontosan olyan ehetetlen, ahogy Ann megjósolta, ha nem még rosszabb. A kása hideg, sűrű csomókba tapad a kanalamon.

- Megmondtam - veti oda, és a szájába teszi az utolsó darabka szalonnát, amitől összefut a nyál a szájamban.

Az első óránk Mademoiselle LeFarge franciaórája. Nincs szerencsém. Felicity klikkje összebújva vár. A kicsi, szűkös terem hátsó sorát tartják fenn maguknak, így kénytelen vagyok pellengérre állítva végigmenni előttük, hogy helyet keressek. *Gyerünk, essünk túl rajta!*

Felicity kinyújtja finom kis lábát, hogy megállítson a maga és Pippa fa íróasztala közötti keskeny kis folyosóban. - Jól aludtál?

- Remekül. - A kelleténél nyomatékosabb vidámsággal válaszolok, hogy érzékeltessem, mennyire nem háborgatnak az iskolás lányok éjszakai csínytevései. A láb marad.

- Hogy sikerült? Mármint kijutnod? - kérdezi Cecily.

- Titkos erők birtokában vagyok - felelem, és jól szórakozom ezen a bús értesülésen. Martha most döbben csak rá, hogy kihagyták az éjszakai bohóckodásból, de képtelen szóba hozni inkább engem majmol, hogy a klikkhez tartozónak mutassa magát.

- Titkos erők birtokában vagyok! - ismétli éneklő hangon, Elvörösödöm. - Apropó, megszereztem a holmit, amit kértél. Felicity csupa érdeklődés. - Valóban? Hol rejtetted el?

- Nem tartottam bölcs dolognak, hogy eldugjam - felelem vígan. - Esetleg sosem találtam volna meg. Jól látható helyen hagytam a nagyterembeli székeden. Remélem, ez a legalkalmasabb hely.

Felicity elszörnyedve tátja el a száját. A lábammal kicsit arrébb taszítom a lábfejét, és az első sorban egy padhoz megyek. Érzem a hátamat perzselő tekintetüket.

- Mi volt ez? - kérdezi Ann, és összefonja a kezeit a padon, mint egy mintatanuló.

- Semmi említésre méltó - válaszolom.

- Bezártak a templomba, nem?

Felemelem a pad lapját, hogy eltakarjam Ann arcát. - Szó sincs róla. Ne butáskodj! - De most először látom egy mosoly, egy igazi mosoly halvány jelét az arcán.

- Hát már sosem unják meg? - mormolja maga elé, és a fejét csóválja.

Mielőtt válaszolhatnék, Mademoiselle LeFarge mind a száz kilójával behömpölyög a terembe, és odakiált egy vidám *„Bonjour"-t.* Felkap egy rongyot, és erőteljesen törölgetni kezdi a már tiszta palatáblát, de egész idő alatt franciául csacsog, és csak olyankor hallgat el, ha feltesz egy kérdést, amire - páni rémülettel tapasztalom

- Mindenki készen áll a válasszal, franciául! Fogalmam sincs, mi folyik. A francia az a nyelv, amiről mindig is azt tartottam, hogy a gargarizálásra hasonlít.

Mademoiselle LeFarge megáll a padomnál, és meglepetten csapja össze a kezét. - *Ab, une nouvelle fille! Commeni vous appellez-vous?* - Az arca ijesztően közel nyomul az enyémhez, és jól látom a szemfogai közti rést és széles orra minden pórusát. - Parancsol? - kérdezem.

Kövérkés ujját ingatja. - *Non, non, non... en Franfais, s'il vous piait Maintenant, comment vous appellez-vous?* - Újabb reménykedő, széles mosolyban részesít. Mögöttem Felicity és Pippa gúnyosan vihognak. Új életem első napja, és sarokba szorítanak, mielőtt belekezdhetnék. Óráknak tűnő percekkel később Ann kisegít: - *Elle s'appelle Gemma. Mi a neve? A* fojtott magánhangzók tömege ezt az ostoba kérdést jelenti? Nincs ennél butább nyelv a földön.

-*Ab, bon, Ann. Trés bon.* - Felicity még mindig a nevetését próbálja elfojtani. Mademoiselle LeFarge kérdez tőle valamit. Fohászkodom, hogy bután belesüljön, de a franciatudása hibátlan. Nincs igazság.

Valahányszor Mademoiselle LeFarge kérdez valamit, egyenesen előremeredek, és sokat ismételgetem, hogy „Parancsol?", mintha a süketség vagy az udvariasság segítene megértenem ezt a lehetetlen nyelvet. Széles mosolya végül bosszús tekintetnek adja át a helyét, amíg teljesen fel nem hagy a kérdezősködéssel, ami nekem nagyon is megfelel. Amikor a gyötrelmes órának vége, már megtanultam, hogy botladozzak végig ezen a két kifejezésen: „Milyen elbűvölő!" és „Az eprem valóban nagyon zamatos".

Mademoiselle felemeli a karját, és egyszerre állunk fel, hogy elénekeljük a búcsúszavakat: "*Au revoir, Mademoiselle LeFarge."*

-*Au revoir, mesfilles* - kiáltja, miközben a könyveinket és a tintatartóinkat betesszük a padba. - Maradjon egy kicsit, Gemma! - Angol akcentusa üdítő fuvallat az izzasztó francia után. Mademoiselle LeFarge csak annyira párizsi, mint én.

Felicity majdnem orra bukik, úgy rohan az ajtóhoz.

- Mademoiselle Felicity! Szükségtelen így sietnie!

- Pardon, Mademoiselle LeFarge. - Felicity dühösen rám bámul. - Csak most jutott eszembe, hogy a következő órám előtt elintézzek valami fontosat.

Amikor mindenki kimegy, és kettesben maradunk, Mademoiselle LeFarge elhelyezi dús termetét az íróasztala mögött, ami üres, csak egy csinos, egyenruhás férfi pléhlapra készült fényképe díszíti. Talán a fivére vagy a férfirokona. Végtére is mademoiselle, és huszonötnél idősebb, vagyis vénkisasszony, akinek semmi reménye a férjhez menésre, máskülönben mit keresne itt, ahol végső mentsváraként lányokat tanít?

Mademoiselle LeFarge a fejét csóválja. - Sokat kell csiszolnia a francia tudását, Mademoiselle Gemma. Ezzel bizonyára ön is tisztában van. Keményen kell dolgoznia, hogy a magával egykorú lányokkal egy osztályban maradhasson. Ha nem tapasztalok javulást, kénytelen leszek alsóbb osztályba sorolni.

- Igen, mademoiselle.

-Ha szükséges, kérjen segítséget a többi lánytól. Felicity például igen jól beszél franciául.

- Igen - nyelek egy nagyot, mert nagyon is jól tudom, hogy inkább mérget iszom, semmint Felicity segítségét kérjem.

A nap lassan és eseménytelenül telik el. Beszédművészet óra, tánc, testtartás, latin. Zeneóra Mr. Grünewalddal, egy kis termetű, görnyedt hátú osztrákkal, akinek fáradt a hangja, és petyhüdt arcán nyomot hagyott a balsiker. Minden sóhajával mintha azt mondaná, hogy

zongorára és énekre tanítani minket csak egy hajszállal rosszabb a lassú kínhalálnál. Hozzáértőén, bár laposan zenélünk, amíg Annre nem kerül a sor.

Amikor feláll, hogy énekeljen, tiszta, édes hang árad a torkából. Félénk, de csodálatos az előadása. Egy kis gyakorlással és több érzéssel kiváló is lehetne. Kár, hogy sosem lesz rá esélye. Azért írattak be ide, hogy szolgálatba álljon, semmi másért. Amikor elhallgat a zene, lehajtott fejjel keresi meg a helyét, és eltűnődöm, vajon naponta hányszor hal meg egy kicsit.

- Szép a hangod - súgom oda, amikor leül mellém.

- Csak kedvességből mondod - feleli, és a körmét rágja. De telt, pirospozsgás arcát halvány pír futja be, és tudom, hogy számára minden, hogy elénekelheti a dalát, ha csak egy kis időre is.

Bénító egyhangúságban telnek a hetek. Imádkozás. Illemtan. Testtartás. Éjjel-nappal a társasági pária szerepét élvezem, amit Ann is. Esténként kettesben üldögélünk a nagyterem kandallója előtt, és a csendet csak Felicity és hűséges követői nevetése töri meg, akik szándékosan átnéznek rajtunk. A hétvégén már úgy érzem, láthatatlanná váltam. De mindenki számára.

Kartiktól érkezett egy üzenet. A napló felfedezése utáni éjszaka apám egyik régi levelét találom az ágyamon: egy kis pengével tűzte oda. A zavaros és felületes levél fájdalmat okozott, amikor először olvastam, ezért az íróasztalom fiókjának a mélyére gyömöszöltem. Azt hittem, jól elrejtettem. De amikor összevagdosva megpillantom az ágyamon, és apám aláírásán a *Figyelmeztettem!* szót, jéggé dermedek. Egyértelmű a fenyegetés. El kell zárnom a látomások elől az elmémet, ha a magam és a családom testi épségét fontosnak tartom. De úgy érzem, képtelen vagyok az elmémet úgy elzárni, hogy ne zárnám el a testem többi részét is. A félelem önmagamba zár, és elválaszt mindentől, és olyan élethűnek tűnik.

Csakis Miss Moore rajzóráin elevenedek meg. Unalmasnak képzeltem - kis természeti jelenetek, az angol tájban boldogan szimatoló nyuszikkal -, de Miss Moore ismét meglepetést okoz. Lord Tennyson híres versét, a „Shalott kisasszonyát" választotta feladatunk tárgyául. Egy nőről szól, aki meghal, ha elhagyja elefántcsonttornya biztonságát. Még meglepőbb, hogy Miss Moore kíváncsi arra, hogy mit gondolunk a művészetről. Komolyan gondolja, hogy adjunk hangot, és kockáztassuk meg a véleményünket, ahelyett, hogy aprólékosan másolnánk a derűs gyümölcsöket. A birkanyáj ettől egészen megzavarodik.

- Mit tudnak mondani a Shalott kisasszonyáról készült rajzról?

- kérdezi Miss Moore, és a rajzot az állványra teszi. A képen egy nő áll egy magas ablaknál, és lenéz az erdőben álló lovagra. Mögötte egy tükör a szoba belsejét tükrözi.

Egy pillanatig csend van.

- Igen?

- Szénrajz - szólal meg Ann.

- Aligha tagadható, Miss Bradshaw. Másvalaki? - Miss Moore áldozatot keresve néz körül nyolcunkon. - Miss Temple? Miss Poole?

- Senki sem szól. - Áá Miss Worthington! Ön igazán nem szokott a szavak szűkében lenni.

Felicity oldalra billenti a fejét, és úgy tesz, mintha a rajzot tanulmányozná. Látom rajta, hogy már tudja, mit mond. - Bájos rajz, Miss Moore. Csodálatos kompozíció, a tükör és a prerafaelita testvériség stílusjegyeit viselő női alak között tökéletes az egyensúly.

- Felicity felölti a mosolyát, és várja a gratulációt. A strébersége itt a legnagyobb művészet.

Miss Moore bólint. - Pontos, bár kissé lélektelen értékelés.

- Felicity mosolya azonnal lehervad.

-Pontosan mi történik a képen? - folytatja Miss Moore. - Mit akar a művész közölni erről a nőről? És mit éreznek, amikor ránéznek?

Mit érez? Még soha nem tették fel nekem ezt a kérdést. Egyikünknek sem. Nem illik éreznünk. Britek vagyunk. A teremben síri csend honol.

- Nagyon szép - jelenti ki Elizabeth a maga - most már tudom

- Nem-véleményű véleményeként. - Csinos.

- Csinosnak érzi magát a kép láttán? - faggatja Miss Moore.

- Nem. Vagyis igen. Csinosnak kellene éreznem magam?

- Sosem merészelném megszabni önnek, Miss Poole, hogy miként érezzen egy művészeti alkotás láttán.

- De a festmények vagy szépek, vagy csinosak, vagy semmit sem érnek. Nem így van? Nem az a feladatunk, hogy megtanuljunk szép rajzokat készíteni? - csipogja közbe Pippa.

- Nem feltétlenül. Próbáljuk meg más szemszögből! Mi történik e pillanatban a képen, Miss Cross?

- A hölgy kinéz az ablakon Sir Lancelotra? - Pippa kérdésként teszi fel, mintha még abban sem volna biztos, hogy mit lát.

- Úgy van. Valamennyien ismerik Tennyson versét. Mi lesz Shalott hölgyének a sorsa?

Martha szólal meg; boldog, hogy végre valamit biztosan tud. - Elhagyja a várat, és csónakba szállva leereszkedik a folyón. -És?

Martha magabiztossága elpárolog. - És... meghal. - Miért?

Ideges nevetgélés hallatszik, de senki sem válaszol. Végül Ann udvarias, hűvös hangja töri meg a csendet. - Mert megátkozták.

- Nem! - veti ellen Pippa, és most először tűnik biztosnak önmagában. - A szerelem miatt hal meg. Képtelen a lovag nélkül élni. Borzalmasan romantikus!

Miss Moore fanyarul elmosolyodik. - Vagy romantikusan borzalmas.

Pippa zavarba jön. - Szerintem romantikus.

- Vitatható, hogy romantikus-e a szerelemért meghalni. Akkor már természetesen nem lehet az Alpokba utazni nászútra, ahova a többi divatos fiatal pár is megy, ami igazán nagy kár.

- De átok ül rajta, nem? - erősködik Arin. - Nem szerelem. Nem befolyásolhatja. Ha elhagyja a tornyot, meghal.

- És mégsem hal meg, amikor megteszi. A folyón hal meg. Érdekes, nem? Van még valakinek véleménye? Miss... Doyle?

Riadtan hallom a nevemet. Rögtön kiszárad a szám. A szemöldökömet ráncolom, és behatóan meredek a képre. Várom, hogy eszembe jusson a válasz. De semmi sem jut az eszembe.

- Kérem, ne erőltesse meg magát, Miss Doyle! Nem szeretném, ha a tanítványaim a művészet nevében kancsalítanának.

Kacarászás robban ki. Tudom, hogy zavarba kellene jönnöm, de inkább megkönnyebbülök, hogy nem kell olyan választ kiötölnöm, amim nincs. Visszabújok önmagamba.

Miss Moore körbejár a teremben, elmegy a félig festett vásznakkal, olajfestékes tubusokkal, halomba rakott akvarellekkel és ecsetekkel teli bádogdobozokkal megrakott asztal mellett; az ecsetszőrök úgy meredeznek, mint a szalmaszálak. A sarokba egy festményt támasztottak a festőállványra: a tájképen fák, gyep és egy templomtorony, vagyis az a látkép ismétlődik, amit az ablaksoron át is láthatunk. - A hölgy, azt hiszem, nem azért hal meg, mert elhagyja a tornyot a kinti világért, hanem mert hagyja, hogy ez a világ egy álom sodrásán magával sodorja.

Egy pillanatig csend van, nem hallatszik más, mint a lábak csoszogása a padok alatt. Ann ujja halkan dobol a fán, mintha egy képzeletbeli zongorán játszana.

- Mit gondol, talán eveznie kellett volna? - veti fel Cecily. Miss Moore felnevet. - Bizonyos értelemben igen.

Ann abbahagyja a dobolást. - De nem számít, hogy evez-e vagy sem. Megátkozták! Mindegy, mit tesz, meghal.

- És akkor is meghal, ha a toronyban marad. Talán sokáig él még, de végül meghal. Ahogy mi is - feleli halkan Miss Moore.

Ann képtelen belenyugodni. - De nincs más választása! Nem győzhet. Nem hagyják! - Előredől ültében, majd kiesik a padból, és most értem meg, és velem együtt a többiek is, hogy már nem a képen látható hölgyről beszél.

- Istenem, Ann, hiszen ez csak egy ostoba vers! - csúfolódik Felicity, és a szemét forgatja. A hívek rögtön értik a célzást, és kegyeden sugdolódzással támogatják.

- Csitt, elég legyen! - szidja meg őket Miss Moore. - Úgy van, Ann, ez csak egy vers. Csak egy kép.

Pippa hirtelen izgatott lesz. - De meg lehet valakit átkozni, nem? Lehet olyan bajuk, aminek nem urai, nem?

Elakad a lélegzetem. Az ujjhegyem bizseregni kezd. *Nem. Nem húzhatsz le! Távozz!*

- Mindannyiunknak szembe kell néznünk a magunk kihívásaival, Miss Cross. Azt hiszem, minden attól függ, hogy vállaljuk-e őket.

- Hisz az átokban, Miss Moore? - kérdezi Felicity. A kérdés kihívóan hangzik.

Üres vagyok. Mentes mindentől. Kérlek, menj innen, Mary Dowd vagy akárki is vagy.

Miss Moore tekintete a mögöttünk levő falat pásztázza, mintha a válasz itt volna elrejtve a pasztell vízfestékkel festett csendéletek között. Érett, piros almák. Lédús szőlőfürtök. Fényfoltos narancsot Mind lassan rothadnak egy tálban. - Azt hiszem... - Bizonytalanul elhallgat. Mintha nem lelné a helyét. A nyitott ablakon át besurran egy szellő, és felborít egy doboz ecsetet. Az ujjhegyemben abbamarad a bizsergés. Már biztonságban vagyok. Visszafojtott lélegzetem hangosan szalad ki a számon. Miss Moore felállítja az ecsettartót. - Azt hiszem... egy kis felfedezőutat teszünk a héten a régi barlangokban, ahol egészen bámulatos primitív rajzokat lehet látni. Jóval többet elmondhatná a művészetről, mint én.

Az osztály éljenzésben tör ki. Valóban örömteli hír, ha kiszabadulhatunk az osztályterem falai közül; annak a jele, hogy több kiváltságban van részünk, mint a kisebbeknek. De nyugtalanság vesz erőt rajtam, mert eszembe jut a barlangoknál tett kirándulásom, és Mary Dowd naplója még most is a szekrényem mélyén van.

- Túlságosan is szép a mai nap, hogy csónakban lebegő, elátkozott hajadonokról beszélgessünk az osztályteremben. Korábban kezdhetik a szabadidejüket, és ha kérdezné valaki, mondják, hogy művészi ihletet akarnak meríteni a külvilágból. Ami pedig ezt illeti - veszi szemügyre a vázlatát -, valami még hiányzik róla.

Bajuszt kanyarít Shalott kisasszonyának az orra alá. - Isten a részletekben lakozik - teszi hozzá.

Cecily kivételével, akit egyre inkább titkolt szenteskedőnek látok, mi, többiek kacagunk a merészségén, és boldoggá tesz bennünket, hogy vele együtt rosszalkodhatunk. Miss Moore arcát megeleveníti a mosoly, és a nyugtalanságom elmúlik.

Amikor lélekszakadva a szobámba rohanok, hogy elővegyem Mary Dowd naplóját, Brigidbe ütközöm, aki egy új emeleti szobalány betanítását felügyeli.

- Elnézést kérek - hadarom a lehető legméltóságteljesebben ahhoz képest, hogy a földön hasalok, és a szoknyám térdig felcsúszott. A széles termetű Brigidnek ütközni olyan, mintha egy hajó oldalához vágódtam volna. Csöng a fülem, és attól félek, megsüketülök az ütközés erejétől.

- Elnézést? Szégyellje magát! - ránt talpra Brigid, és illendően lesimítja a szoknyámat. Az új szobalány elfordul, de keskeny válla rángatódzásából látom, hogy elfojtja a nevetését.

Köszönetet mondanék Brigidnek, hogy felsegített, de még csak most kezdett bele a tirádájába.

- Hogy így viselkedjen! Vágtat, mint egy ló a miskárolásra! Kérdem én, és joggal, így illik egy ifjú hölgynek viselkednie? Hm? Oszt mit szó majd Miss Nightwing, ha meglátja, amint feltűnést kelt?

- Bocsásson meg! - Lesütöm a szememet, és remélem, hogy bűnbánatnak hiszi.

Brigid cöcög. - Örülök, hogy megbánta. Egyébként hova az a nagy sietség, hm? Mondja csak el az öreg Brigidnek az igazat! Huszon-egynéhány év után éles mán a szemem, úgy bizony!

- Itt felejtettem a könyvemet - válaszolom, és gyorsan a szekrényhez megyek. Felkapom a köpenyemet, és belecsúsztatom a naplót.

- Ezerrel rohangál, és majdnem feldönti az embert! Egy könyvér! - morogja Brigid, mintha egy perce még ő feküdt volna kábultan a földön, és nem én.

- Elnézést, hogy zavartam. Máris megyek - lihegem és megpróbálok elsietni mellette.

- Várjon csak egy kicsit! Előbb hadd nézzem, illendően fest-e. - Brigid megragadja az államat, és a fény felé fordítja az arcomat, hogy jobban lásson. Az arca elsápad.

- Valami baj van? - Átfut a fejemen, hogy talán komolyabban megsérültem, mint gondoltam. Brigid hátsója terjedelmes ugyan, de nem tartom valószínűnek, hogy vérezni kezd tőle a fejem.

Brigid elengedi az államat, egy lépést hátrál, és a kezét a kötényébe törli, mintha összepiszkolta volna. - Semmi - feleli. - Csak.. túl zöld a szeme. Ennyi az egész. Menjen csak! Érje utol a többieket!

- Azzal Molly felé fordul, aki - mint kiderül - nem jól fogja a tollseprűt, így végre én is dolgomra mehetek.

TIZEDIK FEJEZET

A lányok levegőznek, amikor kiérek a tágas gyepre. Egész nap kitartott a napsütés, és most kéklő egű, gyönyörű délután van. A felhők alacsonyan és lustán lebegnek az égen. A dombon a kápolna egyenesen magasodik. A zöld pázsiton a kisebbek bekötötték egy barna hajú kislány szemét. Körbe-körbe forgatják, majd szétszóródnak, mint az üveggolyók. A lányka bizonytalanul maga elé nyújtja a kezét, és „Erre csörög a dió"-t kiabálva tántorog a füvön. „Erre meg a mogyoró" kiabálják vissza a többiek éles hangjukon. Ann egy padon ül, és a félpennys regény-füzetét olvassa. Észrevesz, de úgy teszek, mintha nem látnám. Nem nevezhető szívélyes viselkedésnek, de szeretnék kicsit egyedül lenni.

Jobbra az erdő hívogatóan fest, és beszaladok hűvös menedékébe. A nap melengetőén süt át a lomb résein. Megpróbálom az ujjaimmal felfogni édességét, de lecsorog a földre. Csend van, amit csak néha tör meg a lányok tompa „erre meg a mogyoró" kiáltása. Mary Dowd naplója békésen pihen a köpenyemben, titkai lehúzzák a zsebemet, és a lábamhoz verődnek.

Ha ki tudnám deríteni, mit szeretne a tudomásomra hozni, talán megtalálnám a módját, hogy megértsem, mi történik velem. Egy új oldalnál nyitom ki, és olvasni kezdek.

1870. december 31 -e

Ma van a tizenhatodik születésnapom. Sarah szemtelenül feleselt velem. „Most majd megtudod, milyen", mondta, de amikor faggatni kezdtem, nem mondott többet. Nekem, aki olyan, mintha a testvére volnék! „El nem mondhatom, drága, drága barátnőm. De hamarosan megtudod. És olyan lesz, mintha kinyílna előtted egy ajtó." Bevallom, nagyon haragudtam rá. Ő már betöltötte a tizenhatot, és sokkal többet tud nálam, kedves Naplóm. De azután két kefébe fogta a kehemet, és nem maradt bennem más, csak szeretet, amikor ilyen kedves velem.

Elképzelni sem tudom, mi olyan gyönyörűséges abban, ha valaki tizenhat éves. Ha azt reméltem volna, hogy Mary naplója érdekesebb vagy éles elméjűbb lesz, hát tévedtem. De nem tehetek mást, kénytelen vagyok elolvasni egy újabb bejegyzést.

1871. január 7-e

Olyan félelmetes dolgok történnek velem, drága Naplóm, hogy még itt sem merem elmesélni őket. Egyáltalán nem merek beszélni róluk, még Sarah-nak sem. Mi lesz velem?

A gyomrom furcsán, görcsösen összeszorul. Mi lehetett olyan rettenetes, hogy a naplójának sem merte elmondani? Szellő legyint meg, és magával hozza a lányok hangját. Dió. Mogyoró. A következő bejegyzés dátuma február 12. A szívem gyorsabban ver, amikor nekifogok.

Végre! Micsoda áldott megkönnyebbülés, drága Naplóm! A látomásaim már nem gyűrnek le, mert végre megtanultam uralkodni rajtuk. Nem ijesztőek, Naplóm, hanem gyönyörűek! Sarah pontosan ezt ígérte, de bevallom, annyira féltem a dicsfényüktől, hogy nem mertem teljesen átadni magam. Akaratom ellenére, küszködve vontak csak magukkal. De ma, ó, istenem, valóban csodában volt részem! Amikor érettem, hogy elborít a láz kértem, hogy ragadjon magával. Ezt választom, mondtam, és vigyáztam, hogy el ne hagyjon a bátorságom. Nem érettem, hogy nagy nyomás tolna előre. Ezúttal csak egy remegést érettem, és már ott is volt: egy csodálatos fényajtó. Ó, Naplóm, olyan szépséges helyre léptem be, amit elképzelni sem tudtam! Egy kertbe, ahol egy folyó dalolt, és a fákról úgy szitáltak a virágok, mint egy lágy eső. Amit ott elképzelünk, a miénk lehet. Olyan sebesen futottam, mint egy őz a lábam erős és izmos volt, és leírhatatlan öröm töltött el. Úgy tűnt, mintha órákat töltöttem volna el, de amikor visszatértem az ajtón át, úgy értem, mintha el sem mentem volna. Ismét a szobámban találtam magam, ahol Sarah várt, és megölelt. „Megtetted, drága Mary!",

mondta. „Holnap egymás kezét fogva egyek leseink a nővéreinkkel, és akkor megismerjük a birodalmak titkait."

Remegek- Marynek és Sarah-nak is voltak látomásaik. Nem vagyok egyedül. Valahol odakint van két lány - vagy inkább két asszony, akik a segítségemre lehetnének. Ezt akarja tudtomra adni? Egy fényajtó. Sosem láttam ilyet, ahogy a kertet sem. Semmi szép nem volt abban, amit láttam. És ha a látomásaim semmiben sem hasonlítanak az övékre? Kartik azt mondta, hogy veszélyt hoznak rám, és minden, amit eddig tapasztaltam, ezt bizonyítja. Lehet, hogy Kartik most is figyel a fák közül. És ha mégis téved? És ha hazudik?

E percben túl sokat kellene megértenem. Eldugom a könyvet, és elindulok a hatalmas fák között: hol jobbról, hol balról érintem meg ujjaimmal ősi kérgük bütykeit. A földet makk, száraz levelek, gallyak, erdei élet borítja.

Egy tisztásra érek, előttem kicsi, üvegszerűen áttetsző tó. A túlsó parton egy csónakház őrködik. Egy farönkhöz egyevezős, kopott kis kék csónakot kötöttek ki. A szellő ide-oda sodorja, és a csónak finoman felborzolja a víz felszínét. Senki sem lát, ezért eloldozom a csónakot, és belemászom. A nap meleg csókja éri az arcomat, amikor a fejemet a csónak orrába hajtom. Mary Dowdra és a fényajtóról, a fantasztikus kertről támadt gyönyörű látomására gondolok. Ha kordában tudnám tartani a látomásaimat, akkor leginkább anyám arcát szeretném látni.

- Őt választanám - suttogom, és próbálom visszatartani a könnyeimet. *Miért is ne sírnál, Gem?* A karomat az arcomra fektetem, és csendesen sírok, amíg bele nem fáradok, és a hunyorgás közben a szemhéjam dörzsölni nem kezdi a szememet. A víz ritmikusan csobban a csónak oldalán; elernyedek, és nemsokára már alszom is.

Álmokat látok. Mezítláb futok éjszakai ködben, egy erdőben, a lélegzetem gyorsan elillanó, fehér párapamacsokban látszik a levegőben. Egy őzet hajszolok: tejfehéren csillanó, barna szőre úgy villan elő a fák közül, mint egy lidércfény. De egyre közelebb kerülök hozzá. A talpam egyre sebesebben csattog, már szinte repülök, és az őz tompora felé nyújtom a kezemet. Az ujjam súrolja a szőrét, de már nem egy őz szőrét érzem, hanem anyám kék ruháját. Anyámat látom itt, ezen a helyen, az ujjaim között valóságosnak tűnik a ruha szövete. Anyám elmosolyodik.

- Keress meg, ha tudsz - mondja, és elfut.

A szoknyája széle fennakad egy faágon, de egy rántással kiszabadítja. Felkapom a selyemdarabkát, az ingvállamba tömöm, és a ködös erdőn át egy ősi templomromig kergetem anyámat, amelynek padlóját liliomszirmok borítják. Attól félek, elvesztettem a nyomát, de az ösvényről int felém. A ködben kergetem, amíg a Spence dohos termeibe nem érünk, fel nem futunk a végtelennek tetsző lépcsőkön, azután végig nem szaladunk a harmadik emeleti folyosón, amelyen öt osztálykép lóg egy sorban. Követem anyám nevetését az utolsó lépcsősoron, amíg végül egyedül nem állok a lépcső tetején, a keleti szárnyba vezető bezárt ajtó előtt. A levegő altatódalt suttog: .. *.Jöjj hozzánk, jöjj hozzánk, jöjj hozzánk!* A tenyeremet az ajtónak feszítem, és benyomom. Már nem kiégett rom. A szoba csupa fény, aranyos ragyogás és fényes padló. Az anyámat sehol sem látom. De a padlón egy kislány kuporog a babájával.

A szeme hatalmas, és pislogás nélkül mered rám. - Nekem ígérték a babát.

Bocsánat, nem értem, akarom mondani, de a falak elolvadnak. Csupasz fák, hó és jég földjén vagyunk. Kemény tél van. A láthatáron megmozdul a sötétség. Egy férfi arca jelenik meg fenyegetően. Ismerem. Amar az, Kartik bátyja. Fázik, elveszett, menekül valami elől, amit nem látok. És akkor a sötétség megszólít: - *Olyan közel...*

Hirtelen riadok fel; a nap szikrázik, és egy pillanatig azt sem tudom, hol vagyok. Azt azonban érzem, hogy a szívem hevesen ver a mellkasomban. Az álmom valóságosabbnak

tűnik, mint az ujjaimat nyaldosó víz. És az anyám! Olyan közel volt, hogy meg is ölelhetett volna. Miért futott el? Hova vitt?

A gondolataimat a csónakház felől jövő halk, kacér nevetés szakítja félbe. Nem vagyok egyedül. Újra hallom a nevetést, és most már ráismerek Felicity hangjára. Minden egymásba ütközik bennem: anyám utáni vágyódásom, aki még álmomban is elillan előlem. Mary naplójában a titkok rétegei. A fényes-síkos gyűlölet, amit Felicity és Pippa és mindazok iránt érzek, akik gondtalanul szökdécselnek át az életen. Nem a megfelelő lányt és nem a megfelelő napot választották ki kegyetlen tréfáikhoz. Majd én megmutatom, mi a kegyetlenség. Úgy roppanthatnám el a karcsú nyakukat mint a fagallyat.

Óvatosan. Szörnyeteg vagyok, jobb, ha biztos menedéket keresel. Repülj el a kis őz patáidon!

Olyan csendesen szállok ki a csónakból, ahogy a pihe hóra hull. A másik oldal felől kerülöm meg a csónakházat, és igyekszem a bokrok takarásában maradni. Ma nem én rémülök meg. Szó sem lehet róla! A kacarászás suttogássá halkult, és még valamit hallok. Mélyebb hangot. Egy férfi. A Kínzó Kettős nincs egyedül. Annál jobb! Meglepem őket, és a tudtukra adom, hogy nem leszek a készséges bolondjuk.

Két lépéssel közelebb megyek, és még időben ugrom elő, hogy Felicityt egy férfi karjában lássam. Meglát, és vérfagyasztóan sikolt fel. Én is felsikoltok. Felicity újra felsikolt. Most már mindketten lihegünk, miközben a fehér inges cigány aranypettyes szemében döbbent vidámsággal szemléli ijedős kettősünket, sötét és sűrű szemöldökét kíváncsian vonja fel.

- Mit... mit keresel itt? - dadogja Felicity.

- Ugyanezt kérdezhetném - felelem, és a társa felé intek. Megbotránkoztató, ha valakit kettesben találnak egy férfivel: gyors és elkerülhetetlen esküvő a vége. De hogy egy cigánnyal! Ha elmondanám, Felicity jó hírét egy életre tönkretehetném. Ha elmondanám.

- Ithal vagyok - mondja a férfi erős román akcentussal.

- Ne mondj neki semmit! - förmed rá Felicity, aki még mindig remeg.

Mrs. Nightwing harsány hangja reszketteti meg az erdő levegőjét, és eljut hozzánk. - Lányok! Lányok!

Páni rémület süt Felicity szürke szeméből. - Istenem! Nem találhat ránk!

Tucatnyi hang kiáltja a nevünket. Egyre közelebbről hallatszanak.

Ithal odalép, hogy átölelje Felicityt. - *Bater.* Hadd találjanak ránk! Nem szeret ezt a bujkálást.

Felicity ellöki, a hangja éles. - Hagyd abba! Megőrültél? Nem találhatnak veled. Vissza kell menned.

- Gyere velem! - Ithal megfogja a kezét, és megpróbálja elvezetni, de Felicity ellenáll.

- Nem érted? Nem mehetek veled. - Felicity hozzám fordul. - Segítened kell.

- Az a lány kéri, aki múlt éjjel bezárt a kápolnába? - kérdezem, és a mellemen összefonom a két karomat.

Ithal megpróbálja átölelni a derekát, de Felicity kiszabadítja magát.

- A múlt éjszaka semmit sem jelentett. Tréfa, semmi egyéb. - Amikor látja, hogy nem mulatok rajta, mással próbálkozik. - Kérlek, Gemma! Bármit odaadok, amit csak akarsz. A tollkészletemet. A kesztyűmet. A zafírgyűrűmet!

Le akarja húzni az ujjáról, de lefogom a kezét. Bármilyen élvezetes lenne is nézni, ahogy Felicity feszengve kénytelen eltűrni Mrs. Nightwing faggatódzását, többet ér a tudat, hogy megmenekülését az irgalmamnak köszönheti. Éppen elég büntetés lesz számára.

- Adósom leszel - mondom. -Igen.

A tó felé terelem.

- Mit művelsz?

- Megmentlek - felelem, és belököm. Ithalnak kinyújtott karral az erdőt mutatom, mialatt Felicity a hideg tóvízben visít és köpköd. - Menjen, ha még egyszer az életben látni akarja!

- Nem futok el, mint egy gyáva nyúl. - Makacsul megveti a lábát, és hősiesnek szánt pózt vesz fel. Most kellene erre szállni galambnak, és lepottyantania valamit a fejére.

- Tényleg azt hiszi, hogy lát valamit az örökségéből? Egy fillér nélkül kitagadják! Ha előbb nem verik magát vasra, és nem vetik be a newgate-i börtönbe - idézem fel London leghírhedtebb börtönét. Elsápad, de nem mozdul. Férfiúi büszkeség. Ha nem tudom elkergetni, végünk van.

Kartik tűnik fel egy fa mögül. Megijedek. Fekete köpenyét leszámítva olyan az öltözéke, mint egy cigányé: nyakába kötött kendő, színes mellény, magas szárú csizmába tűrt nadrág. Nehézkes románsággal mond valamit a cigánynak. Nem tudom, mit, de Ithal lecsendesedve vele tart. Kartik az ösvényről még visszanéz, és találkozik a tekintetünk. Valamiért néma köszönömöt biccentek. Kimért bólintással nyugtázza, és gyorsan eltűnnek a cigánytábor biztonságába.

- Fogd meg a kezemet! - A partra húzom a dühös Felicityt. Csapkodása közben semmit sem látott.

- Miért csináltad? - Csuromvíz, az arcán kigyúlt a harag rózsája. Mrs. Nightwing ránk talál. - Mi folyik itt? Mi volt ez a sikoltozás?

- Jaj, Mrs. Nightwing! Felicityvel ki akartunk evezni a tóra, de Felicity véletlenül beleesett a vízbe! Ostobaság volt tőlünk, és nagyon sajnáljuk, hogy mindenkit megijesztettünk! - Még soha nem hadartam így. Felicityt a döbbenet némaságra készteti, csak egy jól időzített tüsszentéssel támasztja alá a szavaimat, amitől Mrs. Nightwing rögtön bosszantóan fontoskodni kezd körülötte.

- Gyorsan terítse a köpenyét Miss Worthingtonra, Miss Doyle, mielőtt megfázik! Visszamegyünk az iskolába. Nem megfelelő hely ez fiatal hölgyeknek. Ebben az erdőben néha cigányok vannak. A hideg is végigfut a hátamon, ha belegondolok, mi történhetett volna. - köszörüli a torkát Mrs. Nightwing. Felicity ügyes irányítása alatt kicsit felfújja magát. - Rendben, lányok, irány az iskola! Nappal van még, és vár a munka.

Mrs. Nightwing összetereli a lányokat, és elindítja őket az ösvényen. Felicity vállára terítem a köpenyemet.

- Kicsit hatásvadász volt, nem? „Mindketten hálásak vagyunk a jó tanácsáért" - Nem akarom, hogy azt higgye, győzelmet aratott felettem.

- Célt értem vele, nem? Ha azt mondjuk, amit hallani akarnak tőlünk, nem veszik a fáradságot, hogy a szemüket is használják - világosít fel.

Pippa kifulladva rohan oda. - Szent ég! Tulajdonképpen mi történt? El kell mondd, mielőtt meghalok a kíváncsiságtól!

Ann hirtelen felbukkanó árnyék az oldalamon. Nem szól semmit, csak biztos, nehéz léptekkel követ.

-Annyi, amennyit Gemma elmondott - hazudik Felicity. - Beestem a vízbe, ő pedig kihúzott.

Pippa arca megnyúlik. - Ennyi?

- Igen.

- Semmi több?

- Nem elég, hogy ma kis híján vízbe fulladtam? - húzza fel az orrát Felicity. Olyan ügyesen beleéli magát, hogy megesküdnék rá, hogy félig-meddig maga is elhiszi. Most már tudom, hogy sosem vallotta be cigány udvarlóját Pippának, a legjobb barátnőjének.

Felicityvel közös titkunk van, amit nem oszt meg senkivel. Pippa megérzi, hogy nem mondjuk el a teljes igazságot. A tekintete azt a gyanakvást és sértettséget tükrözi, ami a

lányokra jellemző, amikor tudják, hogy lebucskáztak a barátság legfelső lépcsőfokáról, és valaki más került a helyükre, de fogalmuk sincs, hogyan és mikor következett be a változás.

Közel hajol Felicityhez. - Mit kerestél a társaságában?

- Szerintem egy igazgatónő bőven elég, Pippa - gúnyolódik Felicity. - Tényleg olyan remek a fantáziád, hogy egyszer még regényíróként is hasznát veszed. Tarts velem, Gemma!

Belém karol, és otthagyjuk Pippát, aki semmit sem tehet, hogy a méltóságát megőrizze, mint hogy félvállról rámordul Annre, hogy menjen, és beszélgessen a többi lánnyal.

- Néha olyan gyerekes - jegyzi meg Felicity, amikor pár lépéssel lemaradunk mögöttük.

- Azt hittem., a legjobb barátnők vagytok.

- Rajongok Pippáért. Komolyan. De a széltől is óvták. Van, amit sosem mondhatok el neki. Például Ithalt. De te megértesz. Érzem, hogy így van. Szerintem nagyszerű barátnők leszünk, Gemma.

- Akkor is azok lennénk, ha nem fenyegetnélek egy titokkal?

- Nem osztják-e meg a barátnők a titkaikat? Megosztanám-e valaha is a titkaimat bármelyik lánnyal? Vajon elszörnyedve rohannának el, ha megtudnák rólam az igazságot? Elöl Miss Moore tereli a kisebb lányokat a fákon túl, a tágas gyepre. Kíváncsi pillantással figyel bennünket, mintha ablakok volnánk a múltba. Kísértetek. - Gyerünk, lányok! - kiált oda. - Ne andalogjanak!

- Andalgunk? Alig kapok levegőt amiatt, hogy hegynek fel kellett rohannunk! - ráncolja az orrát Felicity.

- Mióta tanít Miss Moore a Spence-ben? - kérdezem.

- Most nyáron érkezett. Friss levegőt hozott erre az áporodott, öreg helyre. Mi ez?

- Mire gondolsz?

-Az ingválladon ez az anyagdarab. Szakadt. Pfuj, és sáros is! Ha rendes zsebkendőre van szükséged, csak kérned kell. Halomszám van belőle. - Az anyagdarabot a tenyeremre teszi. Kék selyem, a széle szakadt és sáros, mintha egy faágon akadt volna fenn. A lábam úgy reszket, hogy az első fának kell támaszkodnom, amit meglátok,

Felicity értetlenül mered rám. - Mi baj?

- Semmi - felelem ideges suttogással.

- Mintha kísértetet láttál volna. Lehet, hogy így volt.

A sáros kék selyem ígéret a tenyeremben. Az anyám itt volt. Őt választanám. Ezt mondtam, mielőtt elaludtam. Valahogy megváltoztattam a dolgokat. Ezzel a különös erőmmel visszahoztam. Most először mindent tudni akarok róla! Ha Kartik nem árulja el, majd magamtól kitalálom. Megkeresem Mary Dowdot, és ráveszem, hogy mondja el, amit tudni akarok. Nem állíthatnak meg.

Felicity megrángatja a kezemet. - Ne légy olyan lassú!

-Jövök már. - Meggyorsítom a lépteimet, amíg ki nem érek a fák közül, és ismét a meleg napon nem állok.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Vacsora után úgy teszek, mintha fájna a fejem, és Mrs. Nightwing rögtön ágyba küld egy meleg vizes palackkal. Kénytelen vagyok miatta lemondani Felicity meghívását a váratlanul megnyílt nagytermi szentélybe - amit új titoktartói minőségemben érdemeltem ki, de csak egy gondolat dörömböl az agyamban: kell lennie valami módjának, amivel irányíthatom a látomásaimat, ahelyett, hogy azok uralkodnának fölöttem.

A folyosón vagyok, amikor megtorpanásra késztet egy kis robaj. Árnyékok suhannak át a falon és a padlón. Valaki van a szobámban. Hevesen dobogó szívvel, a falhoz simulva osonok a szobám felé, és bekukucskálok. Kartik áll az íróasztalomnál; bizonyára újabb rejtélyes figyelmeztetést akar hagyni. Helyes. Ezúttal nem így lesz. Amilyen gyorsan tudok, a nyitott ablakhoz rohanok, amelyen át bemászott, és ráfordítom a zárat. Harcra készen megperdül.

- Csak egy út van kifelé - lihegem.

- Álljon félre! - húzza össze a szemét

- Nem, amíg nem válaszol pár kérdésemre.

Elálltam egyeden menekülési lehetőségét. Elég egy hang, egy sikoltás, és elcsípik. Most csapdába esett. *Összefonja* a karját, és dühösen mered rám. Várja, hogy megszólaljak.

- Mit keres a szobámban?

- Semmit - feleli, és olyan erősen gyűri össze a markában a papírt, hogy én is hallom.

- Újabb üzenetet hagy?

Vállat von. Gyorsan biztos nem jutunk sehova.

- Miért segített ma az erdőben?

- Szüksége volt rá.

- Szó sincs róla! - mondom bosszúsan.

Megvető képet vág, amitől kevésbé tűnik fenyegetőnek. Megint tizenhét évesnek látszik. - Ahogy óhajtja.

- Bevált a tervem, nem?

Leereszti a karját, a szeme elkerekedik. - Azért vált be, mert Ithalt rávettem, hogy menjen el. Mit gondol, mi történt volna, ha nem így teszek?- Az igazság az, hogy nem tudom. Nem jut eszembe semmi. - Helyes, akkor elárulom. Az a makacs cigány ott maradt volna, és a kis barátnője, aki szeret a tűzzel játszani, nagyon csúnyán megégeti magát. Kidobják az iskolából, társadalmilag tönkreteszik, élete végéig sustorognak róla. - Egy társasági matróna éles, affektált hangját utánozza. - *„Hallotta, mi történt vele? Ó, kedvesem, képzelje, rajtakapták az erdőben egy pogánnyal!"* Mondja meg a barátnőjének, hogy maradjon a saját fajtájánál, és ne játsszon tovább Ithallal.

- Nem a barátnőm - felelem.

Felvonja a szemöldökét. - Akkor hát kik a barátai? Kinyitom a számat, de nem jön ki rajta hang. Gúnyosan elvigyorodik. - Elmehetek végre?

- Még nem. - Vakmerő válasz, amikor cseppet sem érzem merésznek magamat, De még felvilágosításra van szükségem. - Ki az a „mi", akiket említett? Miért félnek a látomásaimtól?

- Nem kell semmit sem mondanom.

Gyűlölöm, ahogy itt áll a szobámban, mintha velem együtt a tulajdona volna, figyelmeztetget és sérteget, és mindent megtart magának. - Elmondjam, mi történik, ha torkom szakadtából sikítani kezdek, és tolvajként elfogják? - Rosszat mondtam. Mint a villám terem mellettem, és a karját a torkomra téve szorít a falhoz.

- Mit gondol, megállíthat? Raksana vagyok. A testvériségünk több száz éve áll fenn, és a templomos lovagok, Artúr király és Nagy Károly idejéig vezethető vissza. Most mi vagyunk a birodalmak oltalmazói, és nincs szándékunkban feladni a küldetésünket. A régi módszerek ideje lejárt. Nem engedjük visszafordítani az idő kerekét.

A karja szorítása alatt a szédülés kerülget. - Nem... nem értem.

-Mindent megváltoztathatna. Beléphetne a birodalmakba. Ezért akarják. - Meglazítja a szorítását, és elenged.

Könnyes lesz a szemem. A torkomat dörgölöm. - Kicsoda? Ki akar?

- A Rend - veti oda a nevet. - Kirké.

Kirké. Kartik bátyja is ezt a nevet mondta anyámnak a piacon.

- Nem értem a neveket. Ki a Raksana, a Rend, Kirké...

Belém fojtja a szót. - Csak annyit kell tudnia, amennyit elmondok, vagyis azt, hogy vessen gátat a látomásoknak, mielőtt veszélybe sodorják.

- És mit szólna, ha azt mondanám, hogy az anyám ma egy látomásomban felkeresett?

- Nem hinném el - vágja rá Kartik, de kifut a vér az arcából.

- Ezt hagyta nálam - veszem elő a selymet, amit a szívem fölé gyömöszöltem. Rámered. - És a bátyját is láttam ott.

- Amart?

- Igen. Valamiféle fagyos pusztaságban volt... A hangja halk, de nyers. - Hagyja abba!

- Ismeri azt a helyet? Ott van az anyám is?

- Azt mondtam, hallgasson!

- De mi a helyzet, ha a látomásokon keresztül megpróbálnak elérni? Különben miért hagyná ezt nálam? - tartom felé a kék selymet.

- Semmit sem bizonyít! - szorítja a karomat. - Hallgasson rám: nem a bátyámat vagy az anyját látta, érti? Csak egy illúziót. Felejtse el!

- Felejtsem el? De hisz csak ezért élek! - Azt hiszem, mondani akart valamit.

- Nem valóságos - rázza a fejét.

- Honnan tudja?

A szavai élesek, tagoltak. - Mert a Rend és Kirké ezt teszik: bármilyen fortélyt felhasználnak, hogy elérjék a céljukat. Az anyja és a bátyám halottak. Megölték őket, hogy eljussanak magához. Erre gondoljon, amikor legközelebb a látomások kísértik, Miss Doyle. - Szánalmat látok a szemében. Nehezebb elviselni, mint a gyűlöletét. - A birodalmaknak zárva kell maradniuk, Miss Doyle. Valamennyiünk érdekében.

Én vagyok a felelős a halálukért. Majdnem kimondta hangosan is. Kartik segítségére nem számíthatok. Nem is érdemes megpróbálni. A lányok elfojtott mormolása hallatszik fel. Bármelyik pillanatban feljöhetnek. De van még valami, amit okvetlen tudnom kell.

- És Mary Dowd? - kérdezem, és várom, mit tud róla.

- Ki az a Mary Dowd? - kérdezi, és a figyelmét eltereli a lépcső felől hallható halk lábdobogás. Nem tudja. Akárkinek dolgozik is, nem bíznak rá mindent.

- A barátnőm. Azt kérdezte, vannak-e barátaim, nem?

- Valóban. - A léptek a lépcsőfordulóból hallatszanak. Kartik félrelök, és mint egy macska ugrik fel az ablakpárkányra, majd kimászik az ablakon. Látom a megcsomózott kötelet, amit egy kis korláton átvetett hurokkal erősített a falhoz. Sűrű repkény alá rejtette, így ha valaki nem keresi, nem is látja, hogy ott van. Ügyes, de nem csalhatatlan. Ahogy Kartik sem. Becsukom mögötte az ablakot, és számat az üveghez szorítva nézem, ahogy a leheletem minden szónál párát varázsol. - Adjon át egy üzenetet a Raksanának, Kartik, a hírnök! Ma az anyámat láttam az erdőben. És megkeresem, akár segít, akár nem.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Másnap erősen szeles, szürke napra ébredünk, de Miss Moore mégis betartja az ígéretét, és elvisz minket a barlangokhoz. Komoly gyaloglás az erdőn át; magunk mögött hagyjuk a csónakházat és a tavat, és végigmegyünk egy mély vízmosás mentén. Ann megbotlik a lejtő omladozó oldalában, és majdnem belebucskázik.

- Óvatosan - figyelmezteti Miss Moore. - A vízmosás veszélyes hely. Észre sem veszik, és már beleestek. A nyakukat is törhetik.

Átkelünk a vízmosáson, majd egy kis hídon átsétálva arra a helyre érünk, ahol a fák megritkulnak, és egy kis tisztás nyílik meg előttünk. Elakad a lélegzetem. A kislány pontosan ide hozott, és itt találtam meg Mary Dowd naplóját. Előttünk sötétlenek a barlangok a vadszőlővel benőtt párkány alatt. Az indák a karunkat csiklandozzák, miközben kacskaringózva bebújunk alájuk a bársonyos sötétségbe. Miss Moore meggyújtja a lámpást, amit magunkkal hoztunk, és a váratlan világosságban a barlang fala táncra perdül. Évszázadokon át az eső egyes helyeken tükörsimává koptatta a követ, és az egyenetlen felszínen megpillantom arcom töredezett részleteit: egy szemet, egy szájat, még egy szemet, a rosszul illeszkedő részletek kompozícióját.

- Itt is vagyunk. - Miss Moore mély, dallamos hangja visszaverődik a barlang göcsörtös dudorjairól és sima falairól. - Azon a falon láthatják a barlangrajzokat.

A lámpással megvilágítja az utat a nagy, tágas térre. Mind hoztunk lámpást, és a rajzok döbbenetesen kelnek életre, a kincs hirtelen elénk tárul.

- Faragatlan rajzok, nem? - kérdezi Ann, és egy kígyó durva kör-vonalait nézi. Rögtön a takarosan lesimított paplanja jut az eszembe; sehol egy ránc, egy kilógó csücsök.

- Kezdetleges alkotások, Ann. A barlangban lakók azzal rajzoltak, ami a kezük ügyébe került: éles kövekkel, összeeszkábált késekkel, kevéske agyagos festékkel vagy növényi színezékkel. Néha még vérrel is.

- Milyen undorító! - kiált fel Pippa, és még a sötétben is szinte látom, ahogy hetyke kis orrát ráncolja.

Felicity felkacag, és a divatos társasági hölgy hangján mondja: -Jaj, drágám, Bryn-Jonesék valami csodálatosan kifestették vérrel a szalonjukat! Muszáj rögtön nekünk is átfestenünk a magunkét!

- Szerintem visszataszító - hajtogatja Pippa, bár gyanítom, hogy nem annyira a vér említése háborítja fel, mint az, hogy Felicityvel együtt tréfálkozunk.

- A vért a szent rajzokhoz használták, hogy leróják tiszteletüket egy istennő előtt, akinek közbenjárását kérték, - Nézzék csak! - Miss Moore egy halványvörös vésésre mutat, ami íjnak és nyílnak látszik. - Ezt Dianának, a hold és a vadászat római istennőjének rajzolták. Az istennő a leányok védelmezője. A szüzesség istennője.

Felicity e szavaknál erősen oldalba bök. Mind köhécselünk, és a lábunkat váltogatjuk, hogy leplezzük a zavarunkat. Miss Moore rendíthetetlenül folytatja.

-Ebben a barlangban az a bámulatos, hogy több különböző istennőt is ábrázoltak. Nem csak a pogány vagy római, de a skandináv, germán és kelta istennőket is. Nagy a valószínűsége, hogy utazók körében ismert hely volt, ahol tudták, hogy biztonságban gyakorolhatják a varázslatukat. Varázslatukat? - kérdezi Elizabeth. - Hát boszorkányok voltak? - Nem olyanok, amilyen kép bennünk a boszorkányokról kialakult. Misztikusok voltak, gyógyítók, nők, akik gyógynövényekkel foglalkoztak, és babákat segítettek a világra. De gyanakvást ébreszthettek volna. Mindig félnek a nőktől, akiknek hatalmuk, erejük van - mondja Miss Moore szomorúan. Vajon Miss Moore-t mi hozta ide, töprengek, hogy mutatós képek festésére tanítson minket, ahelyett, hogy kint élne a világban. Nem csúnya. Barátságos az arca, készségesen mosolyog, karcsú az alakja. A nyakánál viselt brossban több rubin is van, ami arra utal, hogy anyagiakban sem szűkölködik.

- Szerintem különlegesek - jelenti ki Felicity, és közelebb viszi a lámpást a falhoz. Az ujját végighúzza egy hollóasszonynak tűnő rajz durva körvonalán, akit két másik nőalak fog közre, bár őket már részben elkoptatta az idő.

- Brr, de undok! - borzong meg Cecily. Árnyékok villódznak az arcán, és egy pillanatra elképzelem, milyen lesz öregasszonyként: megnyúlt, sovány arc, nagy orral.

Miss Moore a rajzot szemléli. - A hölgy bizonyára a Morrigan rokona.

-A mié? - kérdezi Pippa, és a szempilláját remegteti, mellé pedig úgy mosolyog, hogy azzal biztos a paradicsomot ígéri a férfiaknak.

- A Morrigané. A háború és a halál ősi kelta istennőjéé, akit nagy félelem övezett. Egyesek szerint látták, hogy a csatában majdan elesők ruháját mossa, később pedig átrepült a csatatér felett, és őrjöngő dühében magával vitte a halottak koponyáját.

Cecily megborzong. - Miért akarná bárki is a Morrigant bálványozni?

- Nincs önben harci szellem, Miss Temple? - kérdezi Miss Moore, Cecily megdöbben. - Remélem, nincs! Nem lenne benne semmi... báj.

- Mi teszi ilyenné?

Cecily láthatóan kényelmetlenül érzi magát. - Olyan... férfias. Egy nőnek sosem szabad előnytelen fényben mutatkoznia.

- De a harag szikrája, a pusztítás nélkül nincs újjászületés. A Morrigannak erőt, függetlenséget, termékenységet tulajdonítottak. Ő őrizte a lelket, amíg újjá nem születhetett. Vagy legalábbis így állítják.

- Kik ezek a nők? - mutat Ann dundi ujjával a kopott rajzokra.

- A Morrigan megháromszorozódott istennő volt, akit gyakran láttak gyönyörű hajadonnak, nagyszerű anyának és vérszomjas vénasszonynak. Egyébként kedvére változtatott alakot. Igazán lenyűgöző.

Felicity hűvösen méregeti Miss Moore-t. - Honnan tud ilyen sokat az istennőkről és hasonlókról, Miss Moore?

Miss Moore olyan közel hajol Felicity arcához, hogy csak egy hajszál választja el őket. Úgy érzem, ezúttal Felicitynek tényleg megmossák a fejét a szemtelenségéért. Miss Moore lassan, kimérten válaszol. - Tudom, mert olvasok. - Hátrahúzódik, és kiegyenesedik, keze a csípőjén. Kihívóan teszi hozzá. - Javaslom, hogy maguk is olvassanak! Mégpedig gyakran. Higgyék el, kellemes, ha másról is tudnak beszélni, mint az időjárásról és a királynő egészségéről. Az elméjük nem egy ketrec, hanem egy kert. És művelniük kell. Most pedig elég a mitológiából. Fogjanak hozzá a rajzoláshoz, kérem!

Engedelmesen elővesszük a rajztömbjeinket és a vékony rajzszeneket. Pippa máris panaszkodik, hogy túl meleg van a rajzoláshoz, pedig az igazság az, hogy nem tud rajzolni. Szemernyit sem. Bármivel kísérletezik, a végén komor sziklacsoportnak tűnik, és nem is áll hozzá jó pajtásként. Ann szokásos tökéletességre törekvésével lát hozzá, és apró, gondos vonalakat húz. A rajzszenem repül a papíron, és amikor végzek, sikerül egész ügyesen visszaadnom a vadászistennő elmosódott képét, ahogy dárdával a kezében fut egy szarvas nyomában. Csupasznak találom a képet, ezért még rárajzolok néhány jelképet. A lap alját hamarosan betöltik anyám nyakláncának hold és szem jelképei.

- Nagyon érdekes, Miss Doyle. - Miss Moore néz át a vállam felett - A holdsarló szemet rajzolta.

- Van neve?

- O, hogyne. Nagyon híres jelkép. Kicsit a szabadkőművesek piramisához hasonlít.

- Hasonlít ahhoz a furcsa nyaklánchoz, amit viselsz - szól közbe Ann.

A lányok gyanakvóan bámulnak rám. Bele tudnék rúgni Annbe, amiért így eljárt a szája. Miss Moore felhúzza a szemöldökét. - Egy nyakláncán van ez a jelkép?

Némi erőfeszítéssel előhúzom a talizmánt a magas gallérom alatti rejtekhelyéről. - Anyámé volt. Nagyon régen egy falusi asszonytól kapta.

Miss Moore lehajol, hogy megnézze. Hüvelykujjával megdörgöli a hold kalapált fém felületét. - Igen, pontosan az.

- Tulajdonképpen mi ez? - kérdezem, és visszadugom az ing-vállam alá.

Miss Moore kiegyenesedik, és megigazítja a fején a kalapját. -A legenda szerint a holdsarló szem a Rend jele volt.

- A mié? - fintorodik el Cecily.

- Még sosem hallottak a Rendről? - kérdezi Miss Moore, mintha olyan közismert dologról volna szó, mint az egyszerű számtan.

- Kérem, meséljen nekünk a Rendről, Miss Moore! - Pippa egy szempillantás alatt ott terem. Bármit megtenne, csak ne kelljen rajzolnia.

- Nos hát, a Rend. Igen érdekes történet. Ha jól emlékszem a néphagyományra, varázslónők nagy hatalmú csoportja volt, akik az idők kezdete óta léteztek. Feltehetően bejárásuk volt a világunkon túli misztikus, számos birodalomból álló világba, ahol a varázslatukat gyakorolhatták.

Kartik említett valami birodalmakat. Mary Dowd is a naplójában. A testem megdermed, de kétségbeesetten vágyom további felvilágosításra.

- Miféle varázslatot? - hallom a kérdésemet.

- Mind közül a legnagyobbat: a szemfényvesztés igézetét.

- Nem hangzik különlegesnek - gúnyolódik Cecily. Elizabeth összefonja a karját. Láthatóan nem tudják, mit kezdjenek Miss Moore-ral.

- Valóban, Miss Temple? A fésű a hajában; ugye, a legújabb divat szerinti?

Cecily hízelgőnek érzi a kérdést. - Ami azt illeti, igen.

- És ettől ön divatos? Vagy csupán annak az illúzióját teremti meg, hogy az?

- Nem értem, mire céloz. - Cecily szeme dühösen villog.

- Ebben biztos vagyok - feleli Miss Moore, és ismét felragyog fanyar mosolya.

- Másra is képesek voltak? - firtatom.

- Persze. Segítettek a szellemeknek, hogy átkeljenek a túlvilágba. Rendelkeztek a jövendőmondás és a távolbalátás képességével.

A természetfeletti világot a miénktől elválasztó fátyol nagyon átlátszó volt számukra. Olyasmiket láttak és éreztek, amiket mások nem. A szám olyan száraz, mint a fűrészpor. - Látomásokat?

- Nagyon izgat ez a kérdés - ugrat Elizabeth. Felicity megrántja egy hajfürtjét, mire Elizabeth felsikkant, aztán megint elcsendesedik.

- Hogy jutottak el a másik világba? - Felicity teszi fel a kérdést, amire én is választ szeretnék. Hideg borzongás fut végig a karomon.

- O, látom már, hogy feltüzeltem önöket, hölgyeim! - nevet Miss Moore. - Nem voltak szadista hajlamú dadusaik, akik ilyen mesékkel traktálták önöket, hogy csendben maradjanak éjszaka, és jól viselkedjenek? Istenem, mire jut a brit birodalom, ha a nevelőnők már képtelenek halálra rémíteni a tanítványaikat?

- Kérem, árulja el, Miss Moore! - könyörög Pippa, és Felicityre pillant

- A legenda - a gonosz dadusom szerint (Isten nyugtassa elvetemült lelkét[1]) - ez: a Rend nővérei megfogták egymás kezét, és összpontosítottak a bejutásra, egy ajtóra vagy valamiféle bejáratra.

A fényajtó!

- Szükségük volt valamire, hogy átlépjék a küszöböt? Kellett valamit mondaniuk, valami varázsigét vagy ilyesmit? - erősködöm. Martha a hátam mögött bosszantóan utánoz, és ha nem kötne le annyira a kérdezősködés, gondoskodnék róla, hogy letörjem a szarvait.

Miss Moore nevetve rázza a fejét. - Fogalmam sincs róla! Mendemonda az egész. Akárcsak a jelképek. Szájhagyomány útján terjedő történetek. Vagy az idő múlásával elvesző ismeretek. Az ilyen legendák az iparosodás beköszöntével lassan eltűnnek.

- Azt akarja ezzel mondani, hogy vissza kell térnünk a régi módszerekhez? - kérdezi Felicity.

- Semmi ilyet nem állítok. Visszamenni sosem lehet, csak előre. - Miss Moore? - Képtelen vagyok uralkodni magamon. - Miért adna bárki is holdsarló szemet az édesanyámnak?

Miss Moore eltöpreng. - Gondolom, valaki úgy vélte, hogy védelemre van szüksége.

Borzalmas gondolat hasít belém. - Tegyük fel, hogy valakinek nincs ilyen nyaklánca. Nem védi semmi. Vele mi történhet?

Miss Moore a fejét csóválja. - Nem hittem, hogy ennyire fogékony, Miss Doyle. - A lányok kuncognak, én pedig elpirulok. -A jelképek csak annyit érnek, mint egy nyúlláb. Nem tulajdonítanék túl nagy jelentőséget az amulettje védelmező erejének, bármilyen csinos darab is egyébként.

Képtelen vagyok abbahagyni. - De ha... Miss Moore azonban félbeszakít. - Ha többet óhajtanak a régi legendákról tudni, hölgyeim, van egy hely, ahol segítséget kaphatnak. A neve: könyvtár. És ha jól tudom, a Spence-ben is van egy.

Előhúz egy zsebórát a vászonzsákból, amiben a festőszereket hordja. Még sosem láttam olyan asszonyt, aki férfiórát hordott volna magánál, és ez csak izgalmasabbá teszi a Miss Moore-nak nevezett rejtélyt. - Mindjárt vissza kell indulnunk - jelenti ki, és határozottan bekattintja az órát. - Hogy jutottunk el odáig, hogy ókori istennőkön elmélkedjünk, amikor a művészetet jöttünk megcsodálni? Szeretnék a barlang bejáratánál még lerajzolni valamit. Csatlakozhatnak hozzám, hogyha összeszedték a holmijukat.

A zsákot a hóna alá csapja, és magabiztosan a barlang szájához megy. Magunkra hagy minket a félhomályban. Annyira remeg a kezem, hogy alig bírom összecsomagolni a holmimat. A többiek csak ködösen imbolyognak a tudatom határán, pletykás sustorgásuk légyzümmögésként tölti meg a barlangot.

- Időpocsékolás volt - motyogja Cecily. - Lefogadom, hogy Mrs. Nightwinget érdekelné, ha többet is megtudhatna arról, mit tanít nekünk Miss Moore.

- Furcsa teremtés - ért egyet Elizabeth. - Nagyon is.

- Én érdekesnek találom - veti ellen Felicity.

- A jövendő férjem nem találná annak - dohogja Cecily. - Inkább az érdekli majd, hogy tudok-e valami kellemeset rajzolni, amivel lenyűgözöm a vendégeinket, és nem teszem tönkre a vacsorát vérszomjas boszorkányokról szóló történetekkel.

- Legalább elszabadultunk a sivár, öreg iskolánkból - emlékezteti őket Felicity.

Ann kezéből kicsúsznak a ceruzái, és szétszóródnak a földön; földet érésük zaja soká visszhangzik a barlangban. Ann esetlenül térdre rogy, és keresgélni kezdi őket.

- Ann arca férfiriasztó talizmánnak is beillik - súgja Elizabeth olyan hangosan, hogy bárki meghallhatja. A többiek nevetnek rajta; olyan lányok nevetése, akik el sem hiszik, hogy valaki van olyan kegyetlen, hogy kimondja, amit valójában éreznek. Ann fel sem néz.

Felicity belém karol, és halkan odasúgja: - Ne vágj olyan komor képet! Tulajdonképpen ártalmatlanok.

- Mint a pokol kutyái - felelem, és lerázom a karját. - Légy szíves, füttyentsd vissza őket!

Cecily kuncog. - Vigyázz, Felicity, nehogy szemmel verjen minket!

Még Felicity sem bírja visszafojtani a nevetését. Bárcsak szemmel tudnám verni őket! Vagy legalább feneken billenthetném Cecilyt!

Miss Moore visszavezet minket a napvilágra, és egy másik ösvényen indulunk ki az erdőből, ami becsatlakozik egy kis földútba. Az utat szegélyező alacsony kőfal mögött

észreveszem a fák között megbújó cigánykaravánt Felicity hirtelen mellettem terem, és úgy intézi, hogy magasságom elrejtse szem elől, ha Ithal a közelben tartózkodna.

- Azt hiszem, Miss Moore keres, Ann - veti oda. Ann engedelmeskedik, és sután fujtatva igyekszik a tanárnőnk után.

- Ne húzd fel az orrod, Gemma - kukkant ki mögülem Felicity, és körülnéz. - Látod valahol?

Nincs ott más, csak három szekér és néhány ló. - Nem - válaszolom nyersen.

- Hála az égnek! - Belém karol; cseppet sem érdekli a rosszkedvem. - Kínos lett volna. Képzeld csak el! - Bájával próbál a maga pártjára csábítani. Sikerrel is jár: akaratom ellenére is elmosolyodom, és ritka, érett mosolyában részesít, amitől a világ hirtelen mulatságos, hívogató hellyé válik.

- Figyelj csak! Óriási ötletem támadt. Miért nem hozunk létre egy saját rendet?

Dermedten torpanok meg. - És mit csinálnánk?

- Élnénk.

Megkönnyebbülten indulok tovább. - így is élünk.

- Nem. Játsszuk az előre eltervezett kis játékunkat. De mi lenne, ha volna egy hely, ahol csak a mi szabályaink érvényesülnének?

- És könyörgöm, hol tennénk ezt?

Felicity körülnéz. - Találkozzunk a barlangnál!

- Ugye, csak tréfálsz?

Felicity a fejét rázza. - Gondolj csak bele: saját terveink lennének, élnénk a hatalmunkkal, és amíg lehet, jól szórakoznánk. Spence a miénk lenne!

- Szerintem meg kidobnának.

- Nem kapnának rajta. Annál sokkal okosabbak vagyunk.

Előttünk Cecily Elizabethnek csacsog, akit mélységesen lesújt, hogy a cipője összesározódik. Egy pillantást vetek Felicityre.

- Nem olyan rosszak, ha egyszer jobban megismered őket.

- Biztos a piranhák is kedvesek a családtagjaikhoz, de azért nem mennék a közelükbe.

Ann leesett állal néz vissza rám. Most fedezte fel, hogy Miss Moore-nak még sincs rá szüksége. És másnak sem. Ez a baj. De talán van módja, hogy változtassak rajta.

- Rendben van - egyezem bele. - Egy feltétellel benne vagyok.

- Hadd halljam.

- Annt is be kell vennetek.

Felicity nem tudja eldönteni, hogy nevessen vagy a gonosz nyelvét köszörülje rajtam. - Nem mondod komolyan! - Amikor nem válaszolok, így folytatja: - Nem teszem meg.

- Ha jól emlékszem, az adósom vagy.

Affektált mosolyt vet rám, amelynek egy célja van, az ötlet elvetése.

- A többiek nem engednék meg. Ugye, te is tudod?

- Az a te gondod. - Mivel képtelen vagyok uralkodni magamon, mosolyogva hozzáteszem: - Ne vágj olyan komor képet! Valójában ártalmatlanok.

Felicity összehúzza a szemét, és elvonul, hogy utolérje Pippát, Elizabethet és Cecilyt. Egy percbe sem telik, és már vitatkoznak is; Cecily és Elizabeth a fejüket rázzák, Felicity pedig elégedetlenül füstölög. Pippa egyelőre annyival is beéri, hogy Felicity figyelme ismét felé fordult. Felicity egy pillanat múlva már ismét sértetten mellettem lépked.

- Igen?

- Megmondtam: nem engedik. Nem tartozik közéjük.

- Sajnálattal hallom, hogy a kis klubod kudarcra van ítélve mielőtt megalakult volna. - felelem önelégülten.

- Mondtam volna, hogy vége? Pippát rá tudom beszélni. Cecily az utóbbi időben nagyon pökhendi lett. A semmiből emeltem magamhoz. Ha Elizabethtel azt képzelik, hogy a befolyásom nélkül is boldogulnak az iskolában, nagyot tévednek.

Alábecsültem Felicity hatalmi vágyát. Inkább mutatkozik Ann és az én társaságomban, mint beismerje a kudarcát a hívei előtt. Végtére is egy tengernagy lánya.

- Mikor találkozunk?

- Ma éjfélkor - vágja rá Felicity.

Majdnem bizonyosra veszem, hogy megszégyenülés, szerencsétlenség és legjobb esetben is az lesz a vége, hogy Pippa gyomorforgató áradozását kell hallgatnom a romantikus szerelemeszményről, de legalább egy darabig nem kínozzák Annt.

A kanyarban Ithal áll. Felicity úgy torpan meg, mint egy riadt paripa. A karomba kapaszkodik, és nem hajlandó ránézni.

-Jaj, istenem! - leheli.

Ugye, nem próbál nyíltan beszélni veled? - suttogom, mialatt igyekszem megfeledkezni Felicity húsomba mélyedő körmeiről.

Ithal lehajol, és felvesz egy virágot a földről. Énekelve ugrik fel a kőfalra, és úgy nyújtja át a virágot Felicitynek, mintha nem is állnék közöttük. A többiek megállnak, és visszafordulva figyelik, mi ez a cécó. Ijedten sikoltanak fel, és kacarásznak, ahogy az eléjük táruló jelenet megbotránkoztatja és mulattatja őket. Felicity lehajtja a fejét, és a földet bámulja.

Miss Moore is jól szórakozik. - Azt hiszem, hódolója akadt, Felicity.

A lányok pillantása Ithalról Felicityre, majd visszavándorol.

Várnak.

Ithal felé nyújtja a virágot: illatosan, vörösen virít az ujjai között.

- Szépséget a szépségnek - dörmögi mély hangján.

- Micsoda arcátlanság! - suttogja Cecily a bajsza alatt. Felicity arca olyan, mint a márvány, amikor a földre dobja a virágot. - Nem lehet megtisztítani az erdőt ettől a söpredéktől, Miss Moore? Megmételyezi a környéket! - A szavai, akár egy arculcsapás. Két kézzel finoman felcsippenti a szoknyáját, rálép a virágra, majd a cipőjével eltapossa, és a csapat elejére fut. A többiek utánaindulnak.

Nem tehetek róla, de Ithal nevében is megaláztatást érzek. A fal előtt áll, és nézi, ahogy elmegyünk, és amikor odaérünk az útelágazáshoz, ahol az iskola felé kell kanyarodnunk, még mindig ott áll a távolban, a szétmarcangolt virággal a kezében. Kis, kihunyó csillag, amely lassan halványulva távozik a csillagképünkből.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Nem sokkal éjfél után osonunk ki, és a lámpás fényénél kígyózunk a fák között, amíg el nem érjük a barlang sötét mélyét. Felicity gyertyákat gyújt, amiket egy szekrényből csent el. Perceken belül világos van, és a rajzok táncra perdülnek a falakon. A kísérteties fényben a Morrigan koponyái úgy ingának és bólogatnak, hogy el kell fordítanom a tekintetemet.

- Hú, de nyirkos itt minden - telepedik le óvatosan a padlóra Pippa. Felicitynek sikerült rábeszélnie, hogy eljöjjön, de eddig csak panaszkodott mindenre. - Eszébe jutott valakinek, hogy ennivalót hozzon? Majd' éhen halok.

A pillantását Annre szegezi, aki egy almát húz elő a köpenye zsebéből. A tenyerén tartja, míg azon tűnődik, melyik erősebb: az éhsége vagy a vágya, hogy tartozzon valahova. Egy gyötrelmesen hosszú pillanat után felajánlja Pippának. - Odaadom az almámat.

- Kénytelen leszek beérni vele - sóhajt fel Pippa. Utánanyúl, de Felicity ragadja meg elsőként.

-Még ne. Helyesen kell csinálnunk. Áldomást kell innunk. Felicity szeme csillog, amikor benyúl az inge alá, és kihúzza a misebort. Pippa örömteli sikkantása betölti a hatalmas teret. Átöleli Felicityt. - Jaj, Fee, zseniális vagy! - Ugye?

Szeretném az emlékezetükbe idézni, hogy én kockáztattam az életemet, a testi épségemet, a lelkemet és a kicsapatást, hogy megszerezzem a bort, de tudom, hogy semmi értelme, és csak sértődöttnek látszanék.

- Mi az? - kérdezi Ann.

Felicity a szemét forgatja. - Csukamáj olaj. Mégis, mit gondolsz, mi lehet?

Ann arcából kifut a vér. - Ugye, nem szeszes ital?

Pippa hatásvadász módon a torkához kap. - Egek, dehogy!

Ann csak most jön rá, mibe keveredett. Megpróbálja félvállról venni a helyzetet, és Mrs. Nightwing mesterkélt hanghordozását utánozza: - Ne igyanak szeszes italt, hölgyeim! - Az utánzása tökéletes, és mind nevetünk. Annt felajzza a siker, és addig ismétli, míg mulatságosról idegesítővé nem válik.

- Most már abbahagyhatod - hordja le Felicity. Ann ismét felölti az álarcát.

- Mrs. Nightwing soha nem hagyja ki az esti sherryjét. Olyan képmutatók! Egészségetekre - köszönti ránk a bort Pippa, és hölgyhöz nem illően húzza meg az üveget, aztán átadja Ann-nek, aki a kezével törli le az üveg száját, majd habozik.

- Gyerünk, nem harap - biztatja Felicity.

- Még sosem ittam alkoholt - szabadkozik Ann.

-Tényleg? Meg vagyok döbbenve - kuncog megjátszott elképedéssel Pippa, és akaratlanul is felmerül bennem, vajon milyen lenne, ha tökéletes loknijaira öntenem a bort.

Ann igyekszik visszaadni az üveget, de Felicity nem enged. - Nem kérés. Igyál, vagy nem vagy klubtag. Visszamehetsz egyedül a Spence-be.

Ann szeme nagyra tágul. Ezeknek az elkényeztetett lányoknak fogalmuk sincs, milyen gyötrelmes Ann-nek megszegnie a szabályokat. Bármekkora bajba is jutnak, vonzerejükkel kimászhatnak belőle, de Ann esetében egy apró kihágás is végzetes lehet.

- Hagyjátok békén, Felicity!

- Te akartad, hogy eljöjjön, nem mi - válaszolja, és hagyja, hogy felfogjuk a kegyetlenségét.

- Nincs több szívesség. Ha be akar kerülni, innia kell. És neked is.

- Rendben van. Add ide! - felelem. Az üveg hozzám jut.

- És nem köpheted vissza - teszi hozzá kihívóan Felicity.

Az ajkamhoz emelem, és megcsap az ital édeskés, erős szaga. Az illat erőteljes, varázslatos, tiltott dolgok egyvelege. Égeti a torkomat, amikor lenyelem; köhögni, prüszkölni kezdek, mintha lángra gyújtották volna a tüdőmet.

- Á, az élet bora! - vigyorodik el ördögien Felicity, és mind nevetnek, még Ann is. Ilyen a hála.

Alig bírom rekedten kinyögni: - Mi ez? - Semmiben sem hasonlít a szüleim poharából kortyolt borra, és biztosra veszem, hogy olyasmit ittam, amivel a szolgálók a padlót fényesítik, vagy amivel a festéket hígítják.

Felicity elégedettebb, mint valaha. - Whisky. Véletlenül Waite tiszteletes magángyűjteményéből csentél.

Az erős italtól könnyes lesz a szemem, de legalább már levegőt kapok. Meglepő melegség önti el a testemet, és élvezetesen húzza le a tagjaimat. Tetszik az érzés, de Felicity már vissza is szerezte az üveget, és Ann kezébe nyomja, aki engedelmesen veszi be, mint az orvosságot, és csak kis grimaszt vág, amikor megérzi az ízét. Felicity is iszik, s ezzel mind túlestünk a beavatási szertartáson. Hogy mibe, abban még nem vagyok biztos. Az üveg még párszor körbejár, amíg olyan reszkető térdűek nem leszünk, mint az újszülött borjak. Lebegek a bőrömben. Napokig tudnék így lebegni. E pillanatban a szívfájdalommal és csalódásokkal teli valóságos világ csak lüktetés a védelmező hártyán, ami mögé ittuk magunkat. Valahol kívül van rajtunk, és vár, de úgy elszédültünk, hogy nem is törődünk vele. Nézem a csillogó sziklafalat, és hallgatom új barátnőim halk duruzsolását, és azon tűnődöm, milyenek lehetnek a napok apámnak, aki laudánumos burkába merült. Nem érezhet fájdalmat, csak az emlékek távoli dobolását. Mindent lebíró szomorúságot ébreszt bennem a gondolat, én pedig megfulladok benne.

- Gemma! Jól vagy? - Felicity ül fel, és zavartan néz, én meg csak most döbbenek rá, hogy sírok.

- Semmi. - A kézfejemmel törlöm meg a szememet.

Nehogy érzelgős részeg légy! - igyekszik tréfával elütni, de ettől még csak jobban sírok.

- Akkor te nem ihatsz többet. Tessék, egyél egy falatot! - Egy kő mögé teszi az üveget, és odanyújtja az érintetlen almát. - Kezd unalmassá válni az összejövetelünk. Kinek van valami jó ötlete?

- Ha már klub, nem kellene megfelelő nevet adnunk neki? - veti fel Pippa, és a feje egy kőre hanyatlik. A szeme csillog az italtól

- A Spence Ifjú Hölgyei? - javasolja Ann.

Felicity elfintorodik. - Úgy hangzik, mintha foghíjas vénkisasszonyok volnánk.

A kelleténél hangosabban nevetek, de örülök, hogy már nem potyognak a könnyeim, még ha a lélegzetvétellel továbbra sem boldogulok.

- Ez volt az első gondolatom. - Ann nyelve csípősebb az italtól

- Ne érzékenykedj! - vág vissza Felicity. - Inkább igyál!

Ann a fejét rázza, de az üveg még ott van Felicity felé nyújtott kezében, így összeszorított szájjal iszik egy kis kortyot.

Pippa összecsapja a kezét. - Tudom már! Nevezzük magunkat Shalott Kisasszonyainak!

- Azt jelenti, hogy mind meghalunk? - kérdezem, és görcsösen nevetni kezdek. A fejem toll a szélben.

Felicity is velem nevet. - Gemmának igaza van. Túlságosan bús. 1 Neveket vetünk fel, és kinevetjük a lehetetleneket - Athéné Pap- női, Persephoné Lányai -, és felnyögünk az igazán rettenetesek hallatán - a Szerelem Négy Szele! Végül a köveknek dőlve, finoman összehajló fejjel elhallgatunk. Az istennők vadásznak és ugrándoznak a falakon, semmi sem fékezi meg őket, saját szabályaikat követik, és megbüntetik a tilosban járókat.

- Miért nem hívjuk magunkat a Rendnek? - kérdezem. Felicity olyan gyorsan egyenesedik ki ültében, hogy még érzem magam mellett a teste melegét, ami csak másodpercekkel később követi. - Milyen nagyszerű! Zseni vagy, Gemma. - Kicsit zavarba jövök, ezért addig csavarom az alma szárát, míg egy roppanással ki nem szakad. Felicity a szájához húzza a kezemet, és a

markomban tartott almába harap. A szája még ragacsosan édes az alma levétől, amikor szájon csókol. A számhoz kapom a kezemet, hogy elmulasszam a bizsergést, és a pír az egész testemet elönti.

Felicity felemeli a magasba az almát tartó kezemet; mindkettőt erősen fogja fehér kezében. - Tessék, a Rend, hölgyeim! Újjászületett!

-Az újjászületett Rendre! - visszhangozzuk, és a hangunk hullámokban verődik vissza a falakról. Pippa megölel. Megelevenedünk új titkunktól, attól, hogy egymáshoz tartozunk, és máshoz is, nemcsak az egyhangúan telő órákhoz, amikor az ismétlődő napirenden kívül nincs mit várnunk. Az érzés több erővel tölt el, mint a whisky és szeretném, ha sosem múlna el.

- Gondolod, hogy tényleg volt egy ilyen női rend?

Felicity felhorkan. - Ne butáskodj, Pip! Tündérmese az egész.

Nem szeretném, ha az éjszakánk varázsa túl gyorsan foszlana szét - És ha igaz? - A kezemben tartom a vékony bőrkötéses naplót, és már eléjük is tárom, mielőtt lenne időm meggondolni.

- Mi ez? - kérdezi Ann.

- Mary Dowd titkos naplója.

Ann fél, hogy lemaradt valamiről. - Ki az a Mary Dowd?

Elmondom, amit a lányról, a barátnőjéről, Sarah-ról és a Rendben való részvételükről tudok. Felicity kikapja a naplót a kezemből, és az oldalak egyre gyorsabban peregnek, ahogy tátott szájjal olvassák.

- Megtaláltátok azt a részt, ahol bemegy a kertbe? - kérdezem.

- Már túljutottunk rajta - mondja.

- Várjatok egy percet! Azon túl semmit sem olvastam! Hol jártok? - Nyafogok, mint egy gyerek.

-Március tizenötödikénél. Várj, majd hangosan olvasom - ajánlja Felicity.

- Sarah-val ma rosszak voltunk, és nővéreink irányítása nélkül léptünk be ismét a birodalmakba. Eleinte attól féltünk, hogy eltévedtünk, mivel egy ködös erdőben találtuk magunkat, ahol sok elveszett lélek, szegény, kóborló, nyomorult szellem kérte a segítségünket, de még semmit sem tehettünk értük. Eugénia azt mondta, hogy...

- Eugénia! Csak nem Mrs. Spence-re érti? - kérdezi Ann. Csendre intjük, és Felicity folytatja.

- Eugénia azt mondta, hogy nem léphetik át a küszöböt, amíg a lelkük munkája be nem fejeződik, akár az egyik síkon, akár egy másikon, és csak-is akkor pihenhetnek meg. Némelyik vándor sosem szabadulhat meg, ha-nem megromlik, sötét szellem lesz, aki mindenféle gonosz dolgot művel. Őket a Télivilágba száműzik, a tűz jég és árnyak birodalmába. Erre a földre csak a legbölcsebb és legerősebb nővéreink léphetnek, mivel a Télivilág birodalmának a sötét árnyai ezernyi vágyukat suttognák a fülünkbe. A hatalom rabszolgáivá tesznek bennünket, ha nem tudjuk, hogy bánjunk velük. És nem száműztük őket úgy, ahogy az eleink teszik Ha egy bukott léleknek válaszolunk, ha magunkhoz kötjük, azzal örökre megváltoztathatjuk a birodalmak egyensúlyát.

Felicity elhallgat. - Ennél rosszabb rémregény-kísérletet még nem olvastam! Már csak a recsegő kastélypadló és a hősnő hiányzik, akit az a veszély fenyeget, hogy elveszti a szüzességét.

Pippa kuncogva ül fel. - Olvassuk tovább, és derítsük ki, elvesztik-e a szüzességüket!

- Ma megint a szépség kertjében jártunk, ahol a legnagyobb kívánságaink is valóra válhatnak...

- Ez már jobban hangzik - dicséri Felicity. - Itt biztos akad valami buja.

- Édes illatú, borvörös hanga susogott a narancsos-aranyos ég alatt. Órákon átfeküdtünk benne, nem kívántunk semmit, a fűszálakat ujjunk egyetlen érintésével pillangóvá varázsoltuk,

és amit elképzeltünk, akaratunk és vágyunk hatására valóságossá vált. A nővérek csodálatos dolgokat mutattak, amiket megtehettünk: gyógyíthattunk, a szépség és a szerelem varázsigéit mondhattuk...

- O, nekem az kellene! - kiabálja Pippa. Felicity felemeli a hangját, és túlharsogja, amíg Pippa el nem hallgat

- *...elrejtőzhettünk mások szeme elől, az emberek elméjét a Rend akaratának igája alá hajthattuk, befolyásolhattuk gondolataikat és álmaikat, amíg sorsuk így nem bomlott ki előttük, mint az éjszakai égbolton a csillagok mintája. Mindezt megírták a Rúnák Orákulumában. Elég volt a kezünket a kristályokhoz érinteni, hogy megnyíljon a csatorna, és a világegyetem olyan erősen és sebesen folyjon, mint egy folyó. Olyan hatalmas volt, hogy pusztán másodperceket maradhattunk. De amikor elhagytuk, bensőnk megváltozott.*

„Megnyíltatok mondták a nővéreink... Pippa kuncog. - Talán tényleg elvesztették a szüzességüket.

- Befejezhetném végre? - mordul rá Felicity.

- *..és érettük is. Magunkban holtuk át a fátylon erre a világra a kis varázslatunkat. Vacsoránál tettük az első kísérletet Sarah ránézett a híg levesére és az ízetlen kenyerére, lehunyta a szemét, és fácánnak képzelte. És annak is tűnt, és olyan volt az íze is, minden falatja. Olyan finom volt, hogy Sarah utána boldogan mosolyodott el, és azt mondta: „Kérek még."*

Annyira elfoglalnak a gondolataim, hogy észre sem veszem, hogy Felicity abbahagyta az olvasást. Csend van, csak a víz csorgását hallani a sziklafalon. - Ugyan hol találtad ezt? - Úgy néz rám, mint egy bűnözőre.

Egy szellemgyerek vehetett el hozzá éjnek idején. Veletek nem szokott ilyesmi történni?

- A könyvtárban - hazudom.

- És tényleg azt hiszed, hogy a Spence-ben lefolyt boszorkányok óráját örökíti meg? - Felicity elgondolkodva néz rám.

- Természetesen nem! - hazudom ismét. - Csak szórakoztam veletek.

- Hohó, a Rend boszorkányainak órája! Vecsernye előtt vagy zeneóra után tartjuk? - Pippa úgy nevet, hogy fel-felhorkant, mint egy ló. Felettébb visszataszító, és elég rémes vagyok, hogy örömemet leljem ebben a tényben.

- Nagyon ügyes! Igen szellemes ötlet - mondom, és megpróbálok jókedvet tettetni, amikor zsémbes és megalázott vagyok.

Felicity megjátszott komolysággal tartja fel a naplót. - Megnyíltam, nővéreim! Mostantól ez lesz a szent könyvünk. Minden összejövetelünket azzal kezdjük, hogy felolvasunk ebből a lenyűgöző... - rám pillant - és végtelenül igaz naplóból.

Pippa visít a nevetéstől. - Remek gondolat! - Elnyeli a betűket ezért úgy hangzik, mint jemek.

- Várjatok csak! Ez az enyém! - nyúlok a napló után, de Felicity már zsebre is vágta.

- Mintha azt mondtad volna, hogy a könyvtárban találtad - szólal meg Ann.

- Á! Gratulálok, Ann. - Pippa rámosolyog, és máris bánom, hogy kezdenek barátkozni. A hazugságom miatt itt ragadtam: napló és segítség nélkül, hogy megértsem, mi történik velem, és mit jelenthetnek a látomásaim. De csakis akkor szerezhetném vissza, ha elmondanám a teljes igazságot, és erre még nem vagyok felkészülve. Nem, amíg magam is meg nem értettem.

Ann odanyújtja az üveget, de elhessegetem. -*Je ne voudraispas le whisky* - selypítem részegen rettenetes angolos franciaságommal.

- Segítenünk kell franciából, Gemma, nehogy LeFarge lefokozzon - jegyzi meg Felicity.

- Honnan tudsz olyan sokat franciából? - kérdezem ingerülten.

- Szíves miheztartás végett, Miss Doyle, az anyámnak híres szalonja van Párizsban. - A *szalon* szót franciásan ejti. - A legjobb európai írókat szórakoztatja.

- Francia az anyád? - kérdezem. A gondolataim kicsit ködösek a whiskytől. Mindentől nevethetnékem támad.

- Nem. Angol. A Yorkok leszármazottja. Párizsban él.

Miért él Párizsban, ahelyett, hogy itt élne, ahova a férje az őfelségének tett szolgálatai után visszatérhetne hozzá? - A szüleid nem élnek együtt?

Felicity dühösen néz rám. - Az apám jobbára a tengeren van. Az anyám gyönyörű nő. Miért ne élvezhetné Párizsban a barátai társaságát?

Nem tudom, mi rosszat mondtam. Mentegetődzni kezdek, de Pippa megelőz.

-Bárcsak az én anyámnak is szalonja volna! Vagy lefoglalná valami érdekes tevékenység! De mintha mást sem tenne, mint megőrjít a kifogásaival, utasítgatásaival! „Állj egyenesen, Pippa!", „Minden körülmények között tartsd fenn a látszatot, Pippa!", „Amit magadról gondolsz, Pippa, eltörpül amellett, amit mások mondanak rólad!" A legújabb pártfogoltjáról, a suta, báj nélküli Mr. Bumble-ról nem is beszélve.

-Ki az a Mr. Bumble? - kérdezem.

-Pippa szerelmeseeee - húzza el a szót Felicity.

-Nem a szerelmesem! - rikácsolja Pippa.

-Nem, de az szeretne lenni. Egyébként miért látogatna?

-Megvan vagy ötven!

-És nagyon gazdag, különben az anyád nem tukmálná rád!

-Anyámat a pénz élteti - sóhajt fel Pippa. - Nem szereti, ahogy apám játszik. Fél, hogy szerencsejátékon elveszti minden pénzünket.

-Ezért akar olyan elkeseredetten férjhez adni valami gazdag emberhez

Valószínűleg talál valakit, akinek dongalába van, és tizenkét nálad idősebb gyereke! - nevet Felicity.

Pippa megborzong - Látnotok kellene, milyen figurákat vonultatott már fel előttem! Az egyik százhúsz centiméteres volt!

-Nem lehet - kiáltok fel.

-Hát, lehet, hogy százötven is megvolt - nevet Pippa, és a kacagása ragadós, mind nevetőgörcsöt kapunk. - Egyszer bemutatott egy férfinak, aki tánc közben folyton a fenekemet csipkedte. El tudjátok képzelni? „Milyen kellemes keringő!" Csip-csip. Van kedve egy kis puncshoz?" Csip-csip. Egy hétig tele voltam kék foltokkal.

A visításunk állati, féktelen és zabolátlan. Köhögésbe és mormolásba fullad, és amikor lecsendesülünk, Pippa így szól: - Ann és Gemma, milyen szerencsések vagytok! Nem kell a szörnyű anyátok miatt idegeskednetek, aki egy pillanat nyugtot sem hagy nektek.

Nem kapok levegőt Felicity erősen sípcsonton rúgja Pippát.

-Hát, ez nem volt valami kedves, ugye? - Pippa nagy elánnal dörgöli a sípcsontját.

-Ne légy olyan érzékeny! - jegyzi meg Felicity rosszindulatúan, de amikor elfogom a pillantását, kedvességet fedezek fel a szemében, és megértem, hogy értem tette, és először merül fel bennem, hogy talán tényleg barátok lehetünk.

Milyen undorító! - Ann a naplót lapozgatta, és egy illusztrációhoz ért, amit úgy hajít el, mintha megégette volna a kezét.

Mi az? - Pippa odaszalad; a kíváncsisága nagyobb, mint a büszkesége. Közelebb hajolunk. A hajában szőlőfürtöket viselő nő egy állatbőrbe öltözött férfival üzekedik, aki szarvakkal díszített álarcot visel. A képaláírásban ez áll: *Tavasai szertartás, Sarah Rees-Toome rajza.*

Felsikoltunk, és visszataszítónak bélyegezzük, miközben igyekszünk minél jobban szemügyre venni.

-Szerintem a férfi már becsípett - kuncogok olyan magas hangon, amire rá sem ismerek, hogy az enyém.

Mit művelnek? - kérdezi Ann, és gyorsan elfordul.

A hátán fekszik, és Angliára gondol! - visítja Pippa, aki azt a mondatot ismétli, amit az angol anyák a testiségről a lányaiknak mondanak. Nem illik élveznünk. A brit birodalom jövője érdekében csak a kisbabákra szabad gondolnunk, és hogy a férjünk kedvében járjunk. Nem is értem, miért, de Kartik arca úszik az arcom elé, a sűrű szempillákkal keretezett szeme egyre közelebb kerül az enyémhez, az ajkam szétnyílik. Különös melegség árad szét a hasamból, és leszivárog az altestembe.

- Ne mondd, Ann, hogy nem tudod, mit csinálnak a férfiak és a nők, amikor *együtt* vannak. Megmutassam? - Felicity lesiklik a szikláról, és a kezével odavonszolja magát Annhez, majd odahajol hozzá, Ann pedig addig hátrál, míg a hátával a falhoz nem tapad.

- Köszönöm, de inkább ne - suttogja.

Felicity nem ereszd a pillantását, aztán hosszan végignyalja Ann arcát. Ann elborzadva törli le magát. Felicity csak nevet, és egy alacsony sziklára fekszik. A karját a feje fölé nyújtja. Telt keblén pattanásig feszül az inge. A fejünk felett egy pontra mered. - Sok férfival lesz dolgom - jelenti ki tárgyilagosan, mintha az időjárásról csevegne, de tisztában kell lennie azzal, hogy botrányos kijelentést tett.

Pippa nem tudja, hogy nevessen, vagy elszörnyedjen, ezért mindkettőt teszi. -Jaj, Felicity, ez botrányos!

Felicity vért szimatol. Megérzi a zavarunkat, és addig üti a vasat, míg meleg. - Pedig így lesz. Seregnyi férfival! Parlamenti képviselőkkel és lovászfiúkkal. Mórokkal és írekkel. Kegyvesztett hercegekkel! Királyokkal!

Pippa befogja a fülét. - Nem! - sikoltja. - Ne mondj többet! - De ő is nevet. Élvezi Felicity féktelenségét.

Felicity már fel is pattant, és úgy forog, mint egy dervis. - Az ipar vezetőivel és uraival! Színészekkel és cigányokkal! Költőkkel és festőkkel és férfiakkal, akik meghalnak, csak megérinthessék a szoknyám szegélyét!

-A királyfikat elfelejtetted! - kiáltja Ann, és halványan, bűntudatosan elmosolyodik.

- Királyfikkal! - kiabálja Felicity jókedvűen. Megfogja Ann kezét, és körbeforgatja. Felicity szőke haja korbácsolja a levegőt. Pippa is felugrik, és csatlakozik a körhöz. - És trubadúrokkal!

- És trubadúrokkal, akik megéneklik a szemem kék zafírját! Közéjük állok, mert magával ragad a forgatag. - Ne felejtsd el a zsonglőröket, az akrobatákat és az admirálisokat!

Felicity megtorpan. - Admirálisokkal nem - feleli hidegen.

- Bocsáss meg, Felicity! Nem akartam vele semmit - szabadkozom, és megigazítom a ruhámat, míg Pippa és Ann zavartan lesütik a szemüket. A csend vibrál köztünk a feszültségtől. Egy rossz mozdulat, egy helytelen szó, és lángra kapunk. Felicity fogja az üveget, és most hosszan, keményen meghúzza, aztán hétrét görnyed a whisky erejétől, és fehér kézfejével megtörli italtól sötét ajkát.

- Legyen egy szertartásunk!

- Mif... féle sz... szertar... tás? - dadogja Ann, és észre sem veszi, hogy eltávolodott tőlünk, és a barlang ásító szája felé tántorog.

- Tudom már! Tegyünk esküt! - veti fel önelégülten Pippa.

- Ennél szorosabb kötelékre van szükségünk - javasolja Felicity, és a tekintete a távolba réved. - Az ígéretet könnyű elfelejteni. Kössünk vérszerződést! Valami éleset kérek. - A tekintete az amulettemre siklik, ami kiszabadult a ruhám alól. - Azt hiszem, az meg is felel.

Ösztönösen odakapom a kezemet. - Mit akarsz tenni? Felicity kifújja a levegőt, és színpadiasan forgatja a szemét. - Kizsigerellek, és a belső szerveidet lándzsára tűzöm az udvaron, hogy elrettentsek mindenkit a nagy ékszerek viselésétől!

-Anyámé volt. - Mindhárman várakozásteljesen néznek rám. Végül megadom magam a néma követelésnek, és átadom a nyakláncot.

- Merci - pukedlizik Felicity. A hold élével gyorsan az ujjbegyébe vág, és a vér azonnal kibuggyan.

- Tessék - ken két csíkot az arcomra. - Megjelöljük egymást. Szerződést kötünk.

Odaadja a nyakláncot Pippának, aki elfintorodik. - El sem hiszem, hogy ilyesmit kérsz tőlem. Olyan állatias!

- Rendben. Majd én megcsinálom helyetted. - Felicity megvágja Pippa kezét, aki úgy visít, mintha halálos seb érte volna. - Szent ég, még élsz, nem?

Ne légy ilyen anyámasszony katonája! - Pippa ujjaival csíkot húz Ann pirospozsgás arcára. Ann is csíkot húz Pippa porcelán bőrére.

- Kérlek, siessetek! Mindjárt rosszul leszek. Érzem! - siránkozik Pippa.

Végül rám kerül a sor. A hold éles sarlója az ujjam felett lebeg. Emlékszem egy álomtöredékre: azt hiszem, egy viharra, és anyám sikolyára a kezemen levő tátongó sebre.

- Gyerünk már! - sürget Felicity. - Azt ne mondd, hogy téged is meg kell hogy sebezzelek!

Nem - felelem, és a hold hegyét az ujjamba szúrom. Fájdalom fut végig a karomon, amitől felszisszenek. A kis vágásból gyorsan kicsordul a vér. Csíp az ujjhegyem, amikor finoman végighúzom Felicity porcelánfehér arccsontján.

- Úgy, ni - mondja, és körülnéz frissen megkeresztelt hívein a gyertyafényben. - Nyújtsátok ki a kezeteket! - Előrenyújtja a kezét, mi meg ráfektetjük a tenyerünket. - Hűséget esküszünk egymásnak, hogy megtartjuk Rendünk titkait, megízleljük a szabadságot, és nem hagyjuk, hogy bárki is eláruljon bennünket. Senki! - Rám néz, amikor ezt mondja. - Ez a szentélyünk. És amíg itt vagyunk, csak az igazat mondjuk. Esküdjetek!

- Esküszünk.

Felicity egy gyertyát tesz középre. A gyertya fölött mindegyikünk mondja el a szíve vágyát, és valósítsa is meg.

Pippa felveszi a gyertyát, és ünnepélyesen kijelenti: - Meg akarom találni az igaz szerelmet.

- Ostobaság! - mondja Ann, és megpróbálja továbbadni a gyertyát Felicitynek, aki visszautasítja.

- A szíved vágyát, Ann - sürgeti.

Ann nem néz ránk, amikor kimondja: - Hogy gyönyörű legyek.

Felicity erősen fogja a gyertyát, a hangja elszánt: - Olyan hatalmat akarok, ami fölött nem lehet elsiklani.

A gyertya a következő pillanatban a kezemben van, az oldalán lefolyik a forró viasz, és a kezemet megsütve viaszos gömbbé hűl a csuklómon. Mi a szívem vágya? Az igazat akarják, de a legigazabb válasz, amit adhatok az, hogy én sem ismerem jobban a szívemet, mint ők.

- Meg akarom érteni magam.

Úgy látszik, kielégíti őket, mert Felicity dallamosan recitálni kezdi: - O, nagy istennők e falakon, adjátok meg a szívünk vágyát! - A barlang szája felől szélroham kél, és kioltja a gyertyánk lángját. Felkiáltunk.

- Azt hiszem, meghallottak minket - suttogom. Pippa a szájához kapja a kezét. - Jel!

Felicity még egyszer körbeadja az üveget. Iszunk. - Úgy látszik, az istennők válaszoltak. Igyunk az új életünkre! Fenékig! A Rend első összejövetele véget ért. Menjünk vissza, míg tart a gyertya.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Félholt vagyok Mademoiselle LeFarge másnap reggeli franciaóráján. A whisky utóhatása maga a pokol. A fejem szünet nélkül lüktet, a reggeli narancsdzsemes pirítós veszélyesen billeg gyomrom viharos tengerén.

Soha. De soha többé nem iszom whiskyt! Mostantól csakis a sherryt részesítem előnyben.

Pippa ugyanolyan halálosan kimerült, mint én. Annen nem látszik az ital hatása, bár gyanítom, hogy úgy tett, mintha többet inna, mint valójában tette, és ezt a tanulságot legközelebb nekem sem ártana megszívlelnem. Felicityn a szeme alatti karikák ellenére sem látszik meg a hosszú este.

Elizabeth látja gyűrött állapotomat, és a homlokát ráncolja. - Mi baja? - kérdezi, és megpróbálja visszahízelegni magát Felicity és Pippa kegyeibe. Kíváncsi vagyok, bekapják-e a horgot, elfelejtik-e a múlt éjszakai barátságot, és Ann-nel nem kerülünk-e megint kívülre, ahonnan ismét csak befelé nézhetünk.

- Attól tartok, nem árulhatom el a Rendünk titkait - pillant rám lopva Felicity.

Elizabeth duzzog, és Marthának súg valamit, aki bólint. Cecily azonban nem adja fel könnyen.

- Ne haragudj, Fee - mondja, és árad belőle a kedvesség. - Új levélpapírt vettem az írószerboltban. Ma este levelet írhatunk haza a nagytermi sarkadban.

- Sajnos, más dolgom van - feleli Felicity a lehető legélesebb hangon.

- A, szóval ez a helyzet? - Cecily vékony ajkát csücsöríti. Tökéletes lelkészfeleség lenne: szenteskedése és kérlelhetetlensége halálos egyveleget alkot. Még élvezném egy kicsit megérdemelt büntetését, ha nem érezném olyan nyomorultul magam. Egy böffentés szalad ki a számon, amitől mindenki elszörnyed, én azonban kicsit megkönnyebbülök.

Martha az orra előtt legyez. - Olyan szagod van, mint egy szeszfőzdének.

Cecily erre rögtön felkapja a fejét. Felicityvel összenéznek: Felicity arca komor, míg Cecily szája sarka barátságtalan kis mosolyra görbül. Mademoiselle LeFarge francia mondatokat köpködve ront be a terembe, a szavaitól szédülni kezdek. Tizenöt mondatot kapunk, amit le kell fordítanunk a füzetünkben. Cecily összefonja a kezét a padján.

- Mademoiselle LeFarge...

- En jranfais!

- Bocsásson meg, Mademoiselle, de azt hiszem, Miss Doyle nem érzi jól magát. - Diadalmas pillantást vet Felicityre, amikor a Mademoiselle az asztalához hív, hogy alaposabban szemügyre vegyen.

- Kissé nyúzottnak látszik, Miss Doyle. - Beleszimatol a levegőbe, és halkan, szigorúan így szól: - Szeszes italt fogyasztott, Miss Doyle?

Mögöttem lelassul a tollak kaparászása a papíron. Nem tudom, mi kézzelfoghatóbb: a pórusaimból áradó whisky vagy a páni rémület a teremben.

- Nem, Mademoiselle. Reggelire túl sok narancsdzsemet ettem - válaszolom halvány mosoly kíséretében. - A gyöngém.

Még egyszer a levegőbe szimatol, mintha arról próbálná meggyőzni magát, hogy az orra cserbenhagyta. - Leülhet.

Remegve ülök vissza a helyemre, és csak egy pillanatra nézek fel: Felicity vigyora fülig ér. Cecily olyan képet vág, mintha legszívesebben megfojtana álmomban. Felicity diszkréten átad egy levelet. Azt hittem, véged.

Én is azt hittem, írom vissza. Pokolian érzem magam. Hogy van a fejed? Pippa látja, ahogy titkon összehajtogatott leveleket továbbítunk, **és** a nyakát nyújtogatja, hogy lássa, mit írunk, és nem róla van-e szó. Felicity a tenyerével takarja el a levelet. Pippa kelletlenül folytatja a fordítást, de előbb dühösen rám villantja ibolyakék szemét.

Felicity gyorsan átadja a választ, mielőtt Mademoiselle LeFarge felnézne. - Mi folyik ott hátul?

- Semmi - feleljük Felicityvel egyszerre, amivel kétséget kizáróan bizonyítjuk, hogy folyik valami.

- Nem ismétlem meg a mai leckét, de őszintén remélem, hogy nem veszik félvállról a feladatukat.

- Oui, Mademoiselle - mondja Felicity, aki csupa franciás báj és mosoly.

Amikor a Mademoiselle megint lehajtja a fejét, kihajtogatom Felicity levelét: *Ma éjjel éjfél után ismét találkozunk. Hűség a Rendnek!*

Magamban felnyögök, hogy egy újabb álmatlan éjszaka vár rám. Az ágyam a meleg gyapjútakaróval hívogatóbb, mint egy herceggel elköltött tea. De máris tudom, hogy ma éjjel is átkelek az erdőn, mert alig várom, hogy újabb titkokat tudjak meg a naplóból. Pippa is éppen üzenetet továbbít Felicitynek, amikor odapillantok. Nehéz elismernem, de rettenetesen vágyom rá, hogy megtudjam, mi áll benne. Kemény és aljas kifejezés villan át Felicity arcán, amit egy pillanat alatt zárt szájú mosoly vált fel. Meglep, hogy nem ír vissza Pippának, hanem Pippa legnagyobb elszörnyedésére továbbadja nekem az üzenetet. Mademoiselle LeFarge közben feláll, és a padsorok között sétál, így kénytelen vagyok a füzetem lapjai közé csúsztatni a levelet, és megvárni, míg később elolvashatom. Amikor vége az óránknak, Mademoiselle LeFarge ismét kiszólít az asztalához. Felicity útközben figyelmeztető pillantást vet rám. Egy másik pillantással válaszolok, ami annyit tesz: *Mit vársz tőlem?* Pippa tudja, hogy a levele lyukat éget a francia füzetembe, így az arcán rosszullét és félelem keveredik. Valamit mondani készül, de Ann becsukja az ajtót, és kettesben hagy Mademoiselle LeFarge-zsal és hevesen dobogó szívemmel.

- Miss Doyle - mered rám óvatosan -, egészen biztos abban, hogy a szájából áradó szag a narancsdzsemtől származik, és nem valami más anyagtól?

- Egészen biztos, Mademoiselle - felelem, és igyekszem a legkevesebb levegőt kifújni.

Gyanítja, hogy hazudok, de nem tudja bizonyítani. A csalódottság súlya alatt felsóhajt. Úgy látszik, ilyen hatással vagyok másokra.

- A túlzott narancsdzsemfogyasztás rosszat tesz az alaknak.

- Igenis, Mademoiselle. Nem felejtem el. - Megdöbbentő, hogy éppen a széles csípőjű Mademoiselle LeFarge érzi kompetensnek magát, hogy a női alakra megjegyzést tegyen, de engem csak a remény éltet, hogy ép bőrrel megúszom.

- Úgy van, ne is feledje! A férfiak nem szeretik a dundi nőket

- jelenti ki. Őszintesége hallatán mindketten félrenézünk. - Egyes férfiak legalábbis, - ösztönösen megsimogatja az egyenruhás fiatalemberről készült pléhlapos gyorsfényképet.

- Rokona? - Igyekszem udvarias lenni. Már nem a wkiskytől, hanem a saját bűntudatomtól háborog a gyomrom. Megvallom kedvelem Mademoiselle LeFarge-t, és nem szívesen tévesztem meg.

- A vőlegényem, Reginald. - Mélységes büszkeséggel ejti ki a nevét, de szemernyi vágyódás is kihallatszik a hangjából, amelynek hallatán elpirulok.

- Nagyon...- Rájövök, hogy fogalmam sincs, mit mondjak erről az emberről. Nem ismerem. Számomra nem több egy sikerükén fényképnél. De már belekezdtem. - Megbízható - nyögöm ki nehézkesen.

A véleményem örömet szerez Mademoiselle LeFarge-nak. -Kedves arca van, nem? - Kifejezetten.

- Nem tartom itt. Biztos nem akar elkésni Mr. Grünewald órájáról. És ne feledje: csak csínján a narancsdzsemmel.

Igenis. Köszönöm - teszem hozzá, és kibotorkálok az ajtón. Nincs nálam alantasabb lény. Nem érdemlem meg, hogy olyan tanárnőm legyen, mint Mademoiselle LeFarge. És ennek

ellenére is tudom, hogy ma éjjel kint leszek a barlangban, és oly módon okozok neki csalódást, ahogy remélem, sosem fedezi fel.

Pippa levele kikandikál a füzetem lapjai közül. Lassan kihajtogatom. Tökéletesen kerek betűi kegyetlenül és gúnyosan merednek rám.

Találkozunk ma délután a csónakházban! Anyám új kesztyűt küldött, és hagyom, hogy felvedd. De az isten szerelmére, el ne hívd, mert ha a nagy lapáttenyerét beleerőlteti, soha többé nem vehetem fel.

Ma először félek attól, hogy elhányom magam, bár ennek semmi köze a whiskyhez, és csakis ahhoz, amilyen mélységesen gyűlölöm őket ebben a pillanatban: Pippát, amiért megírta ezt a levelet, és Felicityt, hogy odaadta.

Kiderül, hogy Pippa mégsem jön a csónakházhoz. A nagyteremben óriási csivitelés van a hír hallatán, hogy Mr. Bumble megérkezett. A Spence összes diákja, hattól tizenhatig, Brigid körül nyüzsög, aki lélekszakadva meséli a legújabb pletykát. Mondja, csak mondja milyen tiszteletre méltó, finom úriember, Pippa milyen gyönyörű és milyen nagyszerű házasság lesz az övék. Nem hiszem, hogy Brigidet láttam már ilyen élénknek- Ki gondolta volna, hogy az öreg ájtatos manó a szíve mélyén titokban romantikus?

- Igen, de hogy fest? - kérdezi Martha. -Jóképű? Magas? Megvan az összes foga? - faggatja Cecily.

- Igen - feleli Brigid mindentudóan. Élvezi, hogy kis időre ő lett az orákulum. - Jóképű és tiszteletre méltó - ismétli meg, ha netán első alkalommal nem figyeltünk fel erre a szembeötlő tulajdonságra. -Jaj, micsoda remek partit csinál a mi Pippánk! Legyen ez tanulság önöknek, kisasszonyok: ha megfogadják, amit Mrs. Nightwing meg a többiek, köztük jómagam is tanácsolunk, akkor odajuthatnak, ahova most Miss Pippa tart. Egy gazdag férfi oldalán az oltárhoz!

Nem alkalmas az időpont, hogy megemlítsem, hogy ha Mrs. Nightwing és a többiek, Brigidet is beleértve, annyira értik a módját, akkor ők is az oltár felé tarthatnának. A lányok könnyes elragadtatásából azonban azt veszem ki, hogy Brigid szavait isteni kinyilatkoztatásnak tekintik.

- Hol vannak most? - sürgeti a választ Felicity.

- Úgy hallottam - hajol közelebb Brigid -, Mrs. Nightwing megemlítette, hogy a kertben sétálnak...

Felicity a lányokhoz fordul. - A második emeleti lépcsőforduló ablakából kilátunk a kertre!

Brigid tiltakozása ellenére is őrült tolongás kezdődik: felrohanunk az emeleti ablakhoz. Az idősebb lányok átfurakodnak a kisebbek tömegén, és a kicsik sértődött „nem tisztességes!" kiáltásai nem érnek fel puszta erőnkkel és elszántságunkkal. Másodpercek alatt biztosítjuk a helyünket az ablak előtt, és a többiek mögöttünk tülekednek, hogy a nyakukat nyújtogatva kilássanak.

Mrs. Nightwing a kertben Pippát és Mr. Bumble-t terelgeti a rózsa- és jácintszegélyek között kanyargó ösvényen. A nyitott ablakon át akadálytalan kilátásunk nyílik a zavartan egymástól különálló párra. Pippa piros virágcsokrot szagolgat, amit biztos Mr. Bumble hozott Láthatóan halálosan unja magát. Mrs. Nightwing az ösvény mellett található különféle növényekről fecseg.

- Helyet adnátok nekünk is? - kérdezi egy kövérkés lány, és csípőre teszi a kezét.

- Kopj le - morogja Felicity; szándékosan beszél durván, hogy megfélemlítse.

- Megmondalak Mrs. Nightwingnek! - prüszköl a lány.

- Mondj csak, majd meglátod, mi történik! És most csend legyen - hallgatódzni próbálunk!

A testek fészkelődnek és nekünk nyomulnak, de legalább nincs több nyafogás. Furcsa Pippát Mr. Bumble társaságában látni. Brigid előnyös bemutatása ellenére is Mr. Bumble egy

kövér, dús pofaszakállú, Pippánál jóval idősebb úr. Elnéz Mrs. Nightwing feje fölött, mintha az egésznek felette állna. Így ránézésre nincs benne semmi különös.

Néhány kisebb lánynak sikerült alattunk előremásznia, és most a testünk sorfalából préselik ki magukat, hogy mint a gyomok, nőjenek az ablak fénye felé. Igyekszünk elnyomni őket, de visszanyomnak. Egymás hegyén-hátán tusakodunk, hogy jobban lássunk és halljunk.

-Szerencsés Pip. - sóhajtja Cecily. - Hozzámehet egy megfelelő emberhez, és még végig sem kell csinálni a báli szezont, ahol minden férfi és az anyja felbecsüli, hogy alkalmas-e a házasságra.

- Szerintem Pip nem értene veled egyet - véli Felicity. - Ő egyáltalán nem erre vágyik.

- Úgysem tehetjük, amihez kedvünk van - jegyzi meg egyszerűen Elizabeth.

Erre nincs mit mondanunk. Egy fuvallat felénk hozza Mrs. Nightwing hangját, aki valami olyasmit mond, hogy a rózsa az igaz szerelem virága, aztán befordulnak, és a magas sövény elrejti őket szem elől.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

- Mit Szóltok, hogy vörös szegfűt hozott? Tudjátok, hogy virágnyelven mit jelent? Csodálatot! „Csodállak!" Ezzel biztos meghódítja egy lány szívét! - szaggatja szét Pippa egyenként a szegfűcsokrot, és tépett szirmokkal borítja a barlang padlóját.

- Szerintem a szegfű szép virág - véli Ann.

- Még csak tizenhét éves vagyok! A báli szezonom alig kezdődött meg. Szeretném kiélvezni, és nem akarom, hogy hozzákényszerítsenek az első himlőhelyes, vén ügyvédhez, akinek van egy rakás pénze. - szakítja le Pippa az utolsó fejet is, és kibukkan a csupasz, csimbókos térdű szár.

Eddig egy szót sem szóltam. Még mindig neheztelek a ma délutáni undok levél és amiatt, hogy Felicity hordja a fél pár kesztyűt, Pippa meg a másik felét, mint a barátságuk jelvényét.

- Miért sürgetik annyira, hogy férjhez menj? - kérdezi Ann. - Nem akarja, hogy bárki is megtudja... - Pippa rémülten hallgat el.

- Mit nem akar? - nógatom.

- Hogy mit kapnak, mielőtt túl késő lenne - dobja a földre a virágszárat. -

Nem értem, mit akar ezzel mondani. Pippa gyönyörű. És ha az apja kereskedő is, a családja jómódú és tiszteletre méltó. Azt leszámítva, hogy hiú, ellenszenves és hajlamos a romantikus téveszmékre, Pippával minden rendben.

- Mit csinálsz, amikor egy kérőd társaságában vagy? – kíváncsiskodik Ann. Kis X-eket rajzol a porba a szegfű lecsupaszított szárával.

- Általában ugyanazt - sóhajt fel Pippa. - Hízelgek neki. Miután halálra untatott egy jogi üggyel kapcsolatos meséjével, amit megnyert, lesütöm a szememet, és valami ilyesmit mondok: „Istenem, sejtelmem sem volt, Mr. Bumble, hogy a jog ennyire izgalmas! Ahogy elmeséli, olyan érdekfeszítő, mint egy regény!"

A hasunkat fogjuk a nevetéstől. - Nem lehet! Biztos nem ezt mondtad! - harsogja Felicity.

Pippa kizökken a szomorkás hangulatából. - De mennyire, hogy ezt! És mit szóltok ehhez? - A szempilláját remegteti, és édes, félénk hangon szólal meg: - „Nos, talán egy falatka csokoládét le tudok gyűrni..."

Akaratom ellenére is elmosolyodom. Mind tudjuk, hogy Pippa titkon borzasztóan torkos.

- Egy falatot? - visítja Felicity. - Istenem, ha látná, hogy egy doboz karamellát is be tudsz vágni, elszörnyedne! Ha férjhez mész, el kell rejtened a budoárodban, és akkor kell magadba tömnöd, amikor nem látja!

Pippa visítozik, és megpróbálja megverni Felicityt a szegfűszárral. - Gonosz vagy! Soha nem megyek hozzá Mr. Bumble-hoz! Istenem, hogy valakinek Bumble legyen a neve! Önmagában már ez egy átok!

Felicity kikerüli a szegfűszárat. - De mennyire, hogy hozzámész! Már négyszer látogatott meg. Lefogadom, hogy mialatt itt beszélgetünk, anyád már az esküvőt tervezi.

Pippa nevetése elhal. - Ugye, nem mondod komolyan?

- Nem - vágja rá gyorsan Felicity. - Rossz tréfa volt.

- Az igaz szerelmemhez akarok férjhez menni. Tudom, hogy butaság, de nem tehetek róla.

Pippa hirtelen olyan kicsinek látszik, ahogy a szétszórt szirmok között ül, hogy el is felejtem, milyen dühös vagyok. Különben sem voltam soha haragtartó.

Felicity egyik ujjával megemeli Pippa állát. - Úgy is lesz. És most nyissuk meg az ülésünket! Oszd szét a szentséget, Pippa!

Megint előveszi a whiskyt. Magamban felnyögök, de amikor rám kerül a sor, beveszem a mérget, és rájövök, hogy nem is olyan rossz, ha az ember kis kortyokban issza. Ezúttal addig iszom csak, amíg át nem jár a melegség, és könnyűnek nem érzem magam, és nem tovább.

- Olvassunk fel a nővérünk, Mary Dowd naplójából! Ma tied a megtiszteltetés, Gemma. - Felicity kis meghajlás kíséretében átadja a naplót, én pedig megköszörülöm a torkomat, és belefogok:

1871. március 21-e

Ma az Orákulum Rúnái köpött álltunk. Eugénia irányítása mellett egy pillanatra bokájuk értünk, és átfolyt belénk a varázslat. Lenyűgöző érzés volt, mintha érettük volna egymás gondolatait, mintha eggyé váltunk volna.

Felicity felvonja a szemöldökét. - Pajzánul hangzik. Mary és Sarah valószínűleg leszboszik.

- Az micsoda? - kérdezi Pippa, aki már unja magát. Fekete hajfürtjei végét csavargatja, hogy tökéletesebb loknit produkáljon.

- Muszáj mindent elmagyaráznom? - gúnyolódik Felicity.

Én sem tudom, mi az a leszboszi, de most már eszemben sincs megkérdezni.

Egy görög szigetről kapták a nevüket, ahol nők más nők szerelmét élvezték.

Pippa abbahagyja a csavargatást. - És azzal mi a baj?

Felicity lehajtja a fejét, és fenyegető pillantást vet Pippára - A leszboszi a nőket szereti, és nem a férfiakat.

Most már értem, ahogy gondolom, Ann is, aki idegesen simítja le a szoknyáját, és nem néz senkire. Pippa Felicityre hunyorít, mintha a homlokáról akarná leolvasni a szavai jelentését, majd lassan elpirul, a pír a nyakán kúszik fel az arcára, úgy dadogja: - O, istenem, csak nem úgy érted..., hogy... mint férj és feleség...

- De, pontosan úgy.

Pippa döbbenten hallgat el. A nyaka és az arca továbbra is vörös. Én is zavarban vagyok, de nem akarom, hogy megsejtsék. - Folytathatom?

A cigányok ma visszatértek, hogy tábort verjenek. Amikor megpillantottuk a tábortüzüket, Sarah-val sietve felkerestük Elena Anyát

- Elena Anyát! - sikolt fel Ann.

- A rongyos fejkendős eszelőst? - fintorítja el undorral az orrát Pippa.

- Pszt! Folytasd! - parancsolja Felicity.

Barátságosan fogadott, gyógyteát töltött, és az utalásairól mesélt. Édességet adtunk Carolinának, aki felfalta. Az Anyának öt pennyt adtunk. Aztán megígérte, hogy kártyából jósol, ahogy korábban is tette. De amint az Anya kirakta Sarah lapjait a szokásos kereset formában, hirtelen abbahagyta, és újra összekeverte őket „Ma rossz hangulatban vannak a lapok", jelentette ki, és halványan elmosolyodott, de az igazat megvallva, mintha rossz sejtelmei lettek volna. Arra kért, mutassam a tenyeremet, és éles körmét végighúzta a tenyerem vonalain. „Sötét úton jársz" mondta, és úgy ejtette el a kehemet, mintha megégettem volna. „Nem látom a kimenetelét." Aztán váratlanul távozásra kért bennünket, mondván, végig kell járnia a tábort, hogy lássa, minden rendben van-e.

Ann a karom fölött belenéz a naplóba, és megpróbál előre olvasni. Elhúzom a könyvet, és a végén elejtem, és szétszórom a lapokat.

- Bravó, mylady! - tapsol Felicity.

Ann segít összeszedni és rendbe rakni a naplót. Nem bírja a rendetlenséget. Kilóg a csuklója, és megint észreveszem a friss, dühös, vörös hurkákat, ahogy egymást keresztezik a

csuklója belső felén. Ez biztos nem véletlen. Szándékosan műveli ezt magával. Meglátja, hogy nézem, és lehúzza a ruhaujját, hogy eltakarja a titkát.

- Gyerünk már! - korhol Felicity. - Mit árul el még ma Mary Dowd naplója?

Felkapok egy lapot. - Máris - mondom. Nem ugyanaz az oldal, de nekik igazán nem számít.

1871. április 1-je

Sarah ma sírva keresett fel. - Jaj, Mary, Mary, nem találom az ajtót! Az erő elhagy.

- Elcsigázott vagy, Sarah. Próbáld meg holnap.

- Nem, nem -jajongott. - Már órák óta próbálkozom. Én mondom, oda az erőm.

A szívemet mintha jeges kéz markolná meg. - Gyere, Sarah! Segítek megkeresni.

Olyan eszeveszett dühvel fordult felém, hogy alig ismertem rá benne a barátnőmre. - Hát nem érted? Nekem kell meglelnem az utat, vagy nem valóságos! - Azután elsírta magát -Jaj, Mary, Mary, nem bírom elviselni a gondolatit, hogy soha többé nem érinthetem a rúnákat, és nem érethetem, ahogy a varázslatuk átfolyik rajtam. Nem viselem el a gondolatot, hogy mostantól megint csak átlagos Sarah leszek!

Aznap este már képtelen voltam enni vagy pihenni. Eugénia látta a gyötrődésemet, és hívott, hogy menjek be a szobájába. Azt mondja, gyakran megesik az ilyesmi: egy lány ereje fellobban, aztán lelohad. A varázserőt a lélek mélyén Mell gondolni, különben csak kapkodunk utána, jaj, kedves Naplóm, Eugénia azt is közölte, hogy Sarah ereje is ilyen: mulandó és le nem horgonyzott. És azt is mondta, hogy a birodalmak maguk döntik el, ki emelkedik fel a Rendben, és tanulja meg az ősi misztériumokat, és ki marad le. Eugénia megpaskolta a kehemet, és bevallotta, hogy nagy az erőm, de legkedvesebb barátnőm és nővérem nélkül elveszett vagyok, és nem merek továbblépni.

Amikor Sarah késő éjjel felkeresett, úgy érettem, mintha képes lennék bár-mit elkövetni azért, hogy minden úgy legyen, mint régen, és olyan közel legyünk egymáshoz, mint a testvérek, és a birodalmak mágiája elérhető közelségben legyen. És ezt el is mondtam neki.

- Ó, Mary!- kiáltott fel. - Úgy felvidítottál! Tudd meg, van módja, hogy mindig együtt maradjunk.

- Hogy érted?

- Vallomást kell tennem. Felkerestem a Télivilágot, hátiam végre! Megdöbbentett, amit mond, és jéggé dermesztett. - De Sarah, azt a birodalmat még nem ismerjük! Van, amit nem láthatunk a feletteseink irányítása nélkül! Sarah tekintete megkeményedett. - Hát nem érted? A feletteseink csak azzal akarnak megismertetni, amit irányítani is tudnak. Félnek tőlünk, Mary'. Eugénia ezért veszi el az erőmet. Beszéltem egy ott kóborló szellemmel. Az igazat mondta.

A szavai igaznak tűntek, mégis féltem. - Félek, Sarah - vallottam be. -A sötét szellem megidézése ellene van mindannak, amire tanítottak minket.

Sarah megfogta a kehemet - Csak az erőt adja, amire szükségünk van. Magunkhoz kötjük a szellemet, és rákényszerítjük, hogy azt tegye, amit parancsolunk. Az úrnői leszünk, és nem fordítva, és ha egyszer a Kend meglátja, mire vagyunk képesek, micsoda erővel rendelkezünk a segítségük nélkül is, kénytelenek lesznek hagyni, hogy maradiunk. Örökre együtt leszünk.

A következő mondatot borzongva ejtettem ki hangosan. - És mit kell ezért tennünk?

Sarah szeretettel simogatta meg az arcomat. - Egy apró áldozatot kell hoznunk, semmi mást. Talán egy vízisiklót vagy egy verebet kell áldoznunk. Majd a szellem megmondja. Most aludj, Mary! És holnap majd tovább szójuk a tervünket.

Fáj, Naplóm, a szívem mélyén olyan balsejtelem gyötör ezzel a kalanddal kapcsolatban. De mit tehetnék? Sarah-nál kedvesebb barátnőm nincs a földön. Nem jutok semmire nélküle. És

lehet, hogy igaza van. Ha a szívünket tisztán és erősen őriztük meg, a teremtményt az uralmunk alá hajthatjuk, és csakis a legjobb dolgokra használhatjuk fel.

Pippa lázas izgalommal hallgat. - Miért éppen itt hagyjuk abba? - Hát, igaz, ami igaz, sűrűbb lett a cselekmény - mondta Felicity. - Sőt meg is kocsonyásodott. -Mind kuncognak, kivéve én. A naplórészlet nyugtalanságot keltett bennem. Vagy talán a meleg. Szokatlan meleg van idén szeptemberben. Ragacsos a levegő a barlangban, és a fűzőm alatt izzadni kezdtem.

- Mit gondoltok, Elena Anya meg tudja jósolni a jövőnket? - töpreng Ann.

Nem tehetek róla: a cigányok említésekor Felicityre nézek. Áthatóan viszonozza a pillantásomat, mintha ezzel a futó tekintettel is elárulnám. - Abban sem vagyok biztos, hogy Elena Anya a hét napjait meg tudná mondani - jegyzi meg.

- Csodálatos ötletem támadt - trillázza Pippa, és azonnal tudom, hogy benne vagyunk a pácban. - Lássuk csak, tudunk-e varázsolni!

- Részemről rendben - vágja rá Felicity. - Ki akar még a másik világgal kapcsolatot teremteni?

Pippa Felicity jobbján ül, kesztyűs kezeik összekulcsolódnak. Ann lezöttyen Pippa mellé. A tarkómon égnek áll a hajam.

- Szerintem nem jó ötlet - jelentem ki, és rögtön tudom, hogy gyáva kibúvónak hangzik.

- Attól félsz, hogy békává varázsolunk? - Felicity megpaskolja maga mellett a földet. Nem tudom elkerülni. Muszáj csatlakoznom a körhöz. Vonakodva ülök le, és megfogom Ann és Felicity kezét.

Pippára megint rájött a vihogás. - Mit mondunk, hogy elkezdjük?

- Körbemegyünk, és mindenki hozzátesz valamit - utasít minket Felicity. - Én kezdem. Ó, Rend nagy szellemei! A lányaitok vagyunk. Szóljatok hozzánk! Mondjátok el a titkaitokat!

- Jöjjetek hozzánk, Szapphó lányai! - Pippa a hasát fogja, úgy nevet.

- Nem tudjuk, hogy leszbosziak-e - jegyzi meg bosszúsan Felicity. - Ha már belefogtunk, csináljuk rendesen.

Pippa meghunyászkodva, halkan szólal meg: - Jöjjetek hozzánk!

-Könyörgünk nektek - teszi hozzá Ann.

Csend van. Rám várnak.

- Rendben van - sóhajtok fel, és égnek emelem a szemem. - De a józan eszem tanácsa ellenére teszem, és nem akarom később majd titkos tréfaként visszahallani azt, amit mondok.

Lehunyom a szemem, és Ann nehéz, el-elakadó lélegzésére összpontosítok, és igyekszem nem gondolni semmire. - Sarah Rees-Toome és Mary Dowd! Akárhol is vagytok ezen a világon, jelenjetek meg. Szívesen fogadunk itt.

Semmi, csak a víz csorog a barlang falán. Se szellemek, se látomások. Nem tudom, hogy megkönnyebbüljek-e vagy csalódást erezzek, hogy nincs varázserőm.

De nem kell sokáig morfondíroznom ezen a dilemmán. A levegőben találomra fényszikrák villannak. A következő pillanatban a barlang mintha felgyulladna, lángok pattannak ki, akkora a forróság, hogy alig kapok levegőt.

- Nem! - Minden erőmre szükségem van, hogy kitörjek a körből, és visszataláljak a barlangba. Felicity, Pippa és Ann megkövülten merednek rám.

- Mi baj, Gemma? - kérdezi Ann. Lihegek.

- O, istenem, valaki mintha kicsit megrémült volna - gúnyolódik Felicity.

- Azt hiszem - felelem, és a padlóra rogyok. A karom elnehezült, de nagy kő esett le a szívemről, hogy semmi sem történt,

- Azért nagyon furcsa - szólal meg Pippa. - De megesküdnék, hogy egy pillanatra mintha bizsergést éreztem volna.

- Én is - csodálkozik el Felicity.

- És én is - bólint Ann.

Mind rám néznek. A szívem úgy kalapál, hogy attól tartok, kiugrik a mellkasomból. A szavaimra olyan nyugalmat erőltetek, amit nem érzek. - Nem tudom, miről beszéltek.

Felicity a hajvégét a szájába veszi, és a nyelvével megnedvesíti - Semmit sem éreztél?

- Nem - felelem, és igyekszem úrrá lenni a remegésemen. - Úgy látszik, mindhármunkban van egy kis varázserő - jelenti ki győzedelmes mosollyal. - Kár, hogy benned nincs, Gemma.

Mulatságos pillanat. Azt hiszik, nincs érzékem a természetfelettihez. Kacagásra fakadnék, ha nem volnék olyan felindult.

- Istenem, Gemma! - ráncolja undorodva az orrát Pippa. - Úgy izzadsz, mint egy ló.

- Talán azért, mert olyan meleg van idebent - felelem megkönnyebbülten, hogy másra terelhetem a szót.

Felicity feláll, és lenyújtja a kezét. - Gyere! Vegyük birtokba az éjszakát!

Kibotorkálunk a barlangból. A hold a fejünk felett mérföldekre már fogyni kezdett, a széle lekopott, de ettől még a fényében fürdőnk, és vonítunk, mint a farkasok. Megfogjuk egymás kezét, körbe körbe szaladunk, és beszívjuk a hideg, mohaillatú levegőt a tüdőnkbe, amiben alig tudjuk tartani. Mindjárt jobban érzem magam.

- Szörnyű meleg van - panaszkodik Felicity. - Alig kapok levegőt a fűzőben.

- Bárcsak megmártózhatnánk a tóban! - veti fel Ann.

- Miért is ne? - tűnődik Felicity. - Ki fűz ki? Egyikőtök?

Pippa eltakarja a száját, és kacarászik, mintha egyszerre botránkoztatná meg az ötlet, és tartana attól, hogy prűdnek nézik. - Nem tehetünk ilyet!

- Miért nem? Senki sem lát meg. És szeretnék egy kicsit szabadon lélegezni. Gyere, Gemma, segíts!

Az ujjam a szalagokkal és a hurkokkal babrál, így hamarosan levegőre kerül Felicity vékony inge és alatta a selymes bőre. Úgy világít a holdfényben, mint egy csontszilánk. - Ki akar megmerülni a tóban?

- Várj! - kiált utána Pippa. - Mit művelsz? Felicity... ez obszcén!

- Hogy lehetne a bokám és a karom obszcén? - kiált vissza Felicity.

- De nem illik megmutatnod! Nem ildomos!

Felicity hangja messziről úszik felénk. - Tégy, amit akarsz. Én bemegyek.

A víz hűsnek és hívogatónak tűnik. Nagy erőfeszítéssel szabadulok meg szoros fűzőmtől. A testem hálásan enged ki. - Csak nem te is? - kérdezi Pippa, amikor elmegyek mellette. A jeges víz azonnal elűzi a testemből a forróságot, és kemény csomóvá dermeszti a tüdőmben a levegőt. Amikor végre újra lélegezni tudok, rekedten kiáltom ki Pippának és Ann-nek: - Gyertek be! Tökéletes a víz, amíg nem kell levegőt vennetek, vagy nem akarjátok érezni a lábatokat. Pippa azonnal felsikolt, amint térdig begázol. - Pszt! Halkabban. Ha Mrs. Nightwing ránk talál, büntetésből életünk végéig taníthatunk a Spence-ben, mint ez a mostani vénlányos, savanyu arcú tanári kar - figyelmezteti Felicity. Pippa a kezével igyekszik takargatni magát. Kiütközik a tartózkodása. E percben az sem tudna érdekelni, ha maga Albert herceg látna. Nem akarok mást, mint itt lebegni az időben felfüggesztve.

- Ha olyan szemérmes vagy, Pippa, bújj be a vízbe! - tanácsolja

Felicity.

- De olyan hideg! - rikoltja Pippa azon a magas, éles hangon.

Ahogy gondolod - rántja meg a vállát Felicity, és beúszik a tó közepére.

Ann teljesen felöltözve a parton marad. - Én majd őrködöm - mondja.

Mi hárman összefogódzkodunk, hogy melegítsük egymást, és hagyjuk, hogy a homokos tófenék simogassa a lábunkat. Olyanok vagyunk, mint egy lebegő najádcsapat.

- Mit gondoltok, mit szólna Mrs. Nightwing, ha most bájunkban, kellemünkben és szépségünkben látna minket? - vihog Pippa.

- Biztos holtan esne össze - mondja Ann.

- Á! Puszta vágyálom! - hajtja a fejét hátra Felicity. A haja dicsfényként lebeg a vízen.

Pippa felkapja a fejét. - Hallottátok?

- Mit? - A fülembe folyó tóvíz miatt alig hallok bármit is. De most valóban jön valami zaj. Az erdőben kettétört fa reccsenése visszhangzik.

- Megint! Most hallottátok?

- Teringettét! - károgja Ann.

- A ruháink! - Pippa nehézkesen kecmereg ki a vízből, és az ingéhez fut. Kartik ebben a pillanatban lép ki a fák közül, a kezében saját maga faragta krikettütő. Nem tudom, melyikük döbbentebb vagy meglepettebb: Kartik vagy Pippa.

- Forduljon el! - kiabál rá Pippa majdnem hisztérikusan, és kétségbeesetten próbálja magát a csipkés vászonnal eltakarni.

Kartik, aki meglepetésében vitatkozni sem próbál, el is fordul, de előbb még meglátom a pillantását. Csodálat és áhítatos tisztelet. Mintha egy testet öltött istennőt látott volna. Pippa szépségének ösztönös hatása erősebb minden szónál és tettnél. Agyamról eloszlik annyi időre a köd, hogy ezt az emlékezetembe véssem.

- Ha az ókorban élnénk, el kellene fognunk, és meg kellene vakítanunk azért, amit látott - vicsorog ki Felicity a tóból.

Kartik nem szól egy szót sem. Amilyen gyorsan ránk rontott, úgy tűnik el futva az erdőben.

- Legközelebb - megy oda Felicity, hogy Pippának segítsen - meg is fogjuk vakítani.

Sötét van a szobában, de tudom, hogy ébren van. Nem hortyog.

- Ébren vagy, Ann? - Nem válaszol, de nem adom fel. - Tudom, hogy igen, így nem ártana, ha válaszolnál. - Csend. - Nem adom fel, míg nem szólalsz meg. - Kint egy bagoly jelzi, hogy a közelben van.

- Miért teszed ezt magaddal? Miért vagdosod így össze magad? Egy hosszúra nyúlt percig nem kapok választ, és arra gondolok, talán mégis elaludt, de aztán egyszer csak meghallom. Olyan halk, hogy fülelnem kell a sötétben, hogy kivegyem csendes sírását.

- Nem tudom. Néha nem érzek semmit, és úgy félek. Félek, hogy soha többé nem fogok érezni. Aztán magamba zuhanok. - Köhög, aztán szipog. - Muszáj éreznem valamit.

A bagoly ismét belerikolt az éjszakába, és várja, hogy jelezzék, van-e valaki otthon. - Ne tedd többéi - szólalok meg. - Megígéred?

Újabb szipogás. -Jó.

Úgy érzem, talán tennem kellene valamit: át kellene ölelnem, magamhoz kellene szorítanom. Nem tudom, mi az, ami nem borzasztana és hozna zavarba mindkettőnket. - Ha nem fogadsz szót, el kell vennem a hímzésedet, és akkor nem töltene el elégedettség, amikor hét színárnyalatú hímzőfonallal befejezed a két holland lánykát a szélmalmával. Hm?

Erőtlenül gurgulázva felnevet. Megkönnyebbülök.

- Gemma? - szólít egy perc múlva.

- Igen?

- Ugye, nem árulod el senkinek?

- Nem.

Újabb titkok. Hogy jutottam el ide, hogy ennyi titkot kell tartanom? Ann elégedetten mocorog az ágyában, aztán elkezdődik az ismerős hortyogás. A fal egy foltjára meredek, és erősen kívánom, hogy eljöjjön az álom, és hallgatom a bagoly kiáltásait, amelyekre sose jön válasz.

TIZENHATODIK FEJEZET

- Tudom, hogy nem hiszed, hogy múlt éjjel bármi is történt, de szerintem ismét meg kellene próbálnunk kapcsolatba lépni a másik világgal - súgja oda Felicity. A kongó bálterem közepén állunk, és várjuk, hogy Mrs. Nightwing megkezdje a táncórát. Felettünk négy kristálycsillár sziporkázó kristályai szórják a márványpadlóra kápráztató alakzataikat.

- Szerintem nem jó ötlet - próbálom legyűrni páni félelmemet.

- Miért nem? Bánt, hogy nem érezted azt, amit mi?

- Ne légy nevetséges! - horkanok fel; ez a hang a hazugságaimat szokta kísérni, és felettébb szerencséden jelenség. Az utóbbi időben szépen haladok afelé, hogy egy horkantgató bolond legyek.

- Akkor hát mi a gond?

- Unalmasnak találom.

- Unalmasnak? - esik le Felicity álla. - Szerinted az unalmas? Szerintem viszont az, amit egy perc múlva tapasztalunk.

Pippa Cecilyvel és a barátnőivel ácsorog, és elkeseredetten igyekszik felhívni magára Felicity figyelmét. - Gyere, állj közénk, Fee! Mrs. Nightwing mindjárt feloszt bennünket párokra.

Valahányszor kedvelni kezdem Pippát, olyasmit tesz, mint ez is, és rögtön megvetem. - Jó, ha szeretik az embert - motyogom félhangosan.

Felicity a divatos társaságra pillant, majd elég nyilvánvalóan és szándékosan hátat fordít nekik. Pippa arca elkeskenyedik. Akaratlanul is kárörömöt érzek.

- Legyenek szívesek rám figyelni, hölgyeim! - zeng Mrs.

Nightwing hangja a teremben. - Ma a keringőt gyakoroljuk. Ne feledjék: a legfontosabb a testtartás. Tegyenek úgy, mintha a gerincüket maga Isten húzná egy zsinóron.

- Úgy hangzik, mintha Isten bábjai volnánk - motyogja Ann.

- Azok is vagyunk - kacsint Felicity -, ha hiszünk Waite tiszteletesnek és Mrs. Nightwingnek.

- Van valami, amit szívesen megosztana velünk, Miss Worthington?

- Nincs, Mrs. Nightwing. Elnézést kérek. Mrs. Nightwing egy kis szünetet tart, és hagyja, hogy fürkésző pillantása előtt feszengjünk. - Miss Bradshaw lesz a párja, Miss Worthington. Miss Temple-é Miss Poole, Miss Cross pedig legyen szíves Miss Doyle-lal táncolni.

Micsoda pech! Pippa nyűgösen sóhajt fel, és mogorván elém áll, miközben egy pillantást vet Felicityre, aki vállat von.

- Ne nézz így rám! Nem az én hibám - mondom.

- Te vezetsz. Én akarok a nő lenni - szól rám nyersen Pippa.

- Felváltva lesznek férfiak és nők. Mindenkinek lesz lehetősége - vág közbe fáradtan Mrs. Nightwing. - És most figyeljenek, hölgyeim! Karokat magasra. Ne ejtsék le a könyöküket! Vigyázzanak a tartásukra, mindig figyeljenek rá! Számos hölgy köszönhette kitűnő házassági kilátásait a kifogástalan tartásának.

- Kivált, ha a kifogástalan tartás jó sok pénzzel párosult - tréfálkozik Felicity.

- Miss Worthington... - figyelmezteti Mrs. Nightwing. Felicity úgy egyenesedik ki, mint Kleopátra obeliszkje. Az igazgatónő elégedetten húz fel egy Victrolát, majd a tűt a gramofonle mezre ejti. Egy keringő tempós taktusai csendülnek fel.

- És egy-két-hár, egy-két-hár. Érezzék a zenét! Miss Doyle! Vigyázzon! Apró, hölgyhöz méltó lépéseket kérek! Gazella, és nem elefánt! Egyenes tartást, hölgyeim! Sosem találnak férjet, ha lesütik a szemüket!

- Néhány pohárka után nyilván nem látja a férfiakat - súgja oda a mellettünk eltáncoló Felicity. Mrs. Nightwing hangosan tapsol. - Nincs beszélgetés, hölgyeim!

A férfiak nem tartják vonzónak a fecsegő nőket. Hangosan számolják a lépéseket. Egy-két-hár, egy-két-hár. És váltsanak szerepet, egy-két-hár.

A váltás összezavarja Elizabethet és Cecilyt, akik mindketten vezetni akarnak, és egyenesen belénk táncolnak. Mi nekitántorodunk Ann-nek és Felicitynek, és mind egymásra zuhanunk.

A zene hirtelen elhallgat. - Ha ily bájtalanul táncolnak, a báli szezonjuk véget ér, mielőtt elkezdődhetett volna. Hadd emlékeztessem önöket, hölgyeim, hogy ez nem játék. A londoni báli szezon véresen komoly dolog. Alkalmuk nyílik, hogy érdemesnek mutatkozzanak a kötelességekre, amelyeket majd feleségként és anyaként vállainak. És ami még fontosabb, a viselkedésük hű tükörképe a Spence lelkületének. - Kopognak, és mialatt feltápászkodunk, Mrs. Nightwing szabadkozva távozik. Ann-nek senki sem segít. A kezemet nyújtom. Félénken fogadja el; még most is zavarban van az éjszakai őszintesége miatt.

- A Spence-nek lelke van? - próbálom tréfával oldottabbá tenni a hangulatot.

- Nem vicc! - veszi a védelmébe Mrs. Nightwinget Pippa hevesen. - Van, aki itt előbbre akar jutni! Tudjuk, hogy attól fogva, hogy az első bálon valaki belép az ajtón, némán felmérik. Nem akarom, hogy úgy emlegessenek, mint az a lány, aki nem tud táncolni.

Ne izgasd fel magad, Pippa! - simítja le a szoknyáját Felicity. - Nagy sikert aratsz majd. Nem fogsz pártában maradni. Mr. Bumble gondoskodik róla.

Pippa érzi, hogy minden tekintet rászegeződik. - Nem hiszem, hogy azt mondtam, hozzámegyek Mr. Bumble-hoz, vagy igen? Végül is, a bálon is megismerkedhetek egy különleges férfival.

- Egy herceggel vagy egy lorddal - szúrja közbe álmodozó hangon Elizabeth. - Én arra vágynék!

- Ahogy mondod - vet felsőbbséges kis mosolyt Pippa Felicityre. Felicity szeme keményen villan. - Drága Pip, csak nem megint e szertelen agyszülemény foglalkoztat?

Pippa nem enged az elsőbálos mosolyából. - Miféle agyszüleményre célzol?

- Arra, ami mostanában lebeg át pilleszárnyakon az agyadon. Amiben az igaz szerelem egy királyfi, aki a királykisasszonyát keresi, és a megfelelő ruha éppen a te szekrényedben van, szépen kivasalva.

Pippa küszködik, hogy megőrizze a hidegvérét. - Egy nőnek mindig magasabb célt kell kitűznie.

- Igencsak nagyra törő álmok egy kereskedő lányától - fonja össze a karjait Felicity. A levegőben kézzel fogható a feszültség.

Pippa elpirul. - Nem vagy abban a helyzetben, hogy tanácsot adj, nem? Ha figyelembe vesszük a családod történetét?

- Mire célzol? - kérdezi Felicity fagyos hangon.

- Nem célzok semmire, csupán tényt közlök. Bárkik legyenek is a szüleim, az anyám legalább nem egy... - Dermedten elhallgat.

- Nem mi? - morogja Felicity.

- Azt hiszem, Mrs. Nightwing lépteit hallom - jegyzi meg idegesen Ann.

- Legyetek szívesek abbahagyni ezt a veszekedést! - szól rájuk Cecily, és sikertelenül próbálja meg elrángatni Felicityt.

Felicity közelebb megy Pippához. - Nem. Ha Pippának véleménye van a jellememről, akkor én legalábbis szeretném meghallgatni. *Az anyád* legalább nem mi? Pippa kihúzza magát. - Az anyám legalább nem egy lotyó. Felicity pofonja puskalövésként csattan a teremben. Váratlan hevességétől összerezzenünk. Pippa szája elkerekedik, ibolyakék szemét a fájdalomtól elfutják a könnyek. Vond vissza! - sziszegi Felicity összeszorított foggal.

- Nem! - kiáltja Pippa. - Te is tudod, hogy igaz. Az anyád kurtizán és szerető. Elhagyta az apádat egy festő miatt, akivel Franciaországba szökött.

- Nem igaz!

- Igaz! Elszökött, és téged itt hagyott.

Ann-nel mozdulni sem bírunk a döbbenettől. Cecily és Elizabeth alig tudnak a mosolyukon uralkodni. Meglepő hír, és tudom, hogy később elvonulnak majd, és alaposan kitárgyalják. Felicity soha többé nem mehet úgy végig a Spence termein, hogy ne kelne suttogás a háta mögött. És ez egyedül Pippa hibája.

Felicity kegyetlenül kacag fel. - Ha végzek, elvitet innen. Párizsba megyek, és egy híres festő megfesti az arcképemet. És akkor majd bánhatjátok, hogy kételkedtetek a szavamban.

- Még mindig azt hiszed, elvitet magához? Hányszor láttad, amióta itt vagy? Majd én megmondom: egyszer sem.

Felicity szeméből süt a gyűlölet. - Igenis elvitet.

- Még arra sem vette a fáradságot, hogy küldjön valamit a születésnapodra.

- Gyűlöllek.

A szenteskedő lányoknak egyszerre áll el a lélegzetük. Meglepetten látom, hogy Pippa ellágyul. - Nem engem gyűlölsz, Fee. - mondja halkan. - Nem engem. Mrs. Nightwing nagy sebbel-lobbal jön vissza. Úgy szimatolja meg a bajt, mint macska az esőt. - Mi folyik itt?

- Semmi - feleljük egyszerre, és eltávolodunk egymástól. Mindenki a cipője orra előtti padlódarabkára mered.

- Akkor hát folytassuk! - A kart visszateszi a lemezre. Felicity megragadja Ann kezét, én meg felállók Pippával. Most ő a férfi; átkarolja a derekamat, a bal kezemet megfogja a jobbjával. Az ablakok közelébe keringőzünk, hogy minél messzebb kerüljünk Anntől és Felicitytől.

- Szörnyű galibát okoztam - jegyzi meg elkeseredetten Pippa.

- Pedig régen milyen jóban voltunk! Mindent együtt csináltunk. De az még azelőtt volt, hogy... - Elhalkul a hangja. Mindketten tudjuk a mondat végét: te megjelentél a színen.

Tönkretette Felicityt, és most még az együttérzésemre is igényt tart. - Biztos, hogy holnap már megint sülve-főve együtt lesztek, és mindent meg fogtok bocsátani. - Egy pillanatra átveszem az irányítást, és a kelleténél erősebben megforgatom.

- Nem. Minden megváltozott. Előbb fordul hozzád, mint hozzám. A helyemre állított.

- Dehogy - mondom, és megvető kis kacajt hallatok, ugyanis pocsékul hazudok, amikor igazán számít.

- Vigyázz, nehogy téged is megunjon. Nagyot buksz majd.

Mrs. Nightwing a zenét túlkiabálva, hangosan számol, a lépéseinket, a tartásunkat, a gondolatainkat javítja, mielőtt akár megfogannának a fejünkben. Pippa körbesuhan velem a teremben, és azon töprengek, vajon Kartik képzeletben szokta-e a karjában tartani.

Pippának sejtelme sincs arról, milyen hatással van a férfiakra. Bárcsak egyszer én is érezhetnék hasonlót! Szeretnék elkerülni innen, és egy olyan helyen, ahol senki sem ismer, és senki sem vár el dolgokat tőlem, kis időre más lenni.

A következő viszont már az én hibám. Mindenesetre nem szándékosan csinálom. A menekülésvágy magával sodor. Megint érzem az ismerős bizsergést, ami mélybe ránt, mielőtt úrrá lehetnék rajta. De ezúttal mégis más. Nemcsak zuhanok, hanem szabad akaratomból megyek! Átlépek egy fénylő küszöböt, és egy ködös erdőben találom magam. Miközben egy pillanatra két világ között függök, megpillantom Pippa arcát. Sápadt. Zavart. Rémült. És akkor jövök rá, hogy ő is velem jött!

Jaj, istenem, mi történik? Hol vagyok? "Pippa hogy került ide? Véget kell vetnem ennek, nem hagyhatom, hogy velem suhanjon!

Lehunyom a szememet, és teljes erőmből a látomásom mindent lebíró hullámával szemben úszom. De ez sem akadályozza meg, hogy ne lássak apró villanásokat. A láthatáron valami sötétség. Csobbanás. Pippa elfúló, vizes kiáltása.

Megint a teremben vagyunk. Lihegek, és szorításom szinte összeroppantja Pippa kezét. Látott-e valamit? Vajon rájött-e a titkomra? Nem szól. A szeme kifordult. A szeme fehérje olyan, mint a rebbenő szárnyak.

- Pippa? - A hangom olyan rémült, hogy Mrs. Nightwinget is felriasztja. Pippa teste megmerevedik, de Mrs. Nightwing már szalad is felénk. Pippa karja, mielőtt a mellére csapódna, a számhoz vágódik, és érzem a vérem fémesen meleg ízét. Pippa átható kiáltással esik össze, a teste úgy vonaglik és ráng, mintha a végét járná. Pippa haldoklik! Mit tettem vele?

Mrs. Nightwing megragadja a vállát, és a padlóhoz szegezi. - Hozzon egy kanalat a konyhából, Ann! Cecily, Elizabeth hívják ide az egyik tanárnőt! Induljanak, most, rögtön! Tartsa mozdulatlanul a fejét! - parancsol rám.

Pippa feje ide-oda csapódik a kezeim között. *Nagyon sajnálom Pippa. Kérlek, bocsáss meg!*

- Segítsen megfordítani - utasít Mrs. Nightwing. - Nehogy elharapja a nyelvét.

Nagy keservesen az oldalára fordítjuk. Törékenysége ellenére is meglepően jól megtermett. Brigid nyomakodik be a bálterembe, és felkiált.

Mrs. Nightwing kitüntetett tábornokokat megszégyenítően ordítja egyik parancsot a másik után. - Azonnal hívassa ide dr. Thomast, Brigid! Legyen kedves, Miss Moore. - Brigid kisiet, Miss Moore pedig kanállal a kezében berohan. A kanalat Pippa hörgő szájába nyomja, mintha meg akarná vele fojtani.

- Mit művel? - sikoltom. - Nem kap levegőt! - A kanállal birkózom, és megpróbálom kihúzni, de Miss Moore lefogja a kezemet.

- A kanál megakadályozza, hogy elharapja a nyelvét. Szeretnék hinni neki, de Pippa úgy dobálja magát a padlón, hogy nehéz elképzelnem, hogy bármi módon is segíthetünk rajta. Azután csökkennek a szörnyű görcsök. Pippa lehunyja a szemét, és olyan mozdulatlanná dermed, mint aki meghalt.

- Meg...? - kezdem, de képtelen vagyok a suttogva kiejtett szót befejezni. Nem akarom tudni a választ.

Mrs. Nightwing talpra kecmereg. - Legyen szíves dr. Thomas-szal felügyelni a javulását, rendben, Miss Moore?

Miss Moore bólint, és a nyitva hagyott ajtó felé indul, hogy elhessegesse a kíváncsiskodó lányokat. Mrs. Nightwing betakarja Pippát a kendőjével. A padlón fekve most pontosan olyan, mint egy tündérmesében az alvó királykisasszony.

Észre sem veszem, hogy halkan suttogok neki. - Bocsáss meg, Pippa, bocsáss meg!

Mrs. Nightwing furcsán néz rám. - Nem tudom, mire gondol, Miss Doyley, de ez nem a maga műve. Pippa epilepsziában szenved. Rohama volt.

- Epilepsziában? - ismételi Cecily, de úgy ejti a szót, mintha leprát vagy szifiliszt mondana.

-Igen, Miss Temple. És most megkérem önöket, hogy erről egy hangot se ejtsenek sehol! Felejtsék el! Ha a pletyka visszajut hozzám, a terjesztőjének harminc viselkedési hibapontot adok, és megvonok tőle minden kiváltságot. Világosan beszéltem?

Némán bólintunk.

- Tehetünk valamit? - kérdezi Ann.

Mrs. Nightwing egy zsebkendővel törli a homlokát. - Imádkozzanak érte!

Lassan leszáll az alkonyat. Korai árnyékok szivárognak be a magas ablakokon, és megfosztják a tárgyakat a színeiktől. Nincs étvágyam a vacsorához, és Felicity kendőkkel elzárt szentélyében sem csatlakozom a többiekhez. Addig megyek, míg Pippa szobája *előtt* nem találom magam. Halkan bekopogok. Miss Moore ajtót nyit Pippa a háta mögött az ágyon fekszik; gyönyörű és mozdulatlan. -Hogy van?

-Alszik - feleli Miss Moore. - Jöjjön! Nincs értelme a folyosón álldogálni. - Szélesre tárja az ajtót. Hellyel kínál az ágy mellé húzott széken, aztán magának is hoz egyet. Apró, kedves gesztus, ami csak növeli a szomorúságomat. Ha tudná, mit tettem Pippával micsoda hazug vagyok, nem volna ilyen kedves velem.

Pippa mélyeket lélegzik, és látszólag nyugodt. Félek attól, hogy elalszom. Félek, hogy Pippa rémült arcát látom majd, ahogy az átkozott, ostoba látomásomba sodródik. A félelem és a bűntudat kimerít. Fáradt vagyok, hogy visszatartsam a könnyeimet, ezért a tenyerembe temetem az arcomat, és zokogok; Pippáért, az anyámért, az apámért, mindenért.

Miss Moore átfogja a vállamat. - Csitt, ne aggódjon! Pippa egykét nap alatt rendbe jön.

Bólintok, és még jobban sírok.

- Úgy érzem, a könnyei nem csak Pippáért hullanak.

- Borzalmas teremtés vagyok, Miss Moore. Nem is sejti, mire vagyok képes.

- Ugyan már, mi ez a butaság? - mormolja.

- Ez az igazság. Nem vagyok jó ember. Ha én nem volnék, az anyám még ma is élne.

- Az anyja kolerában halt meg. Nem a maga hibája volt. Olyan sokáig magamba fojtottam az igazságot, hogy most ömleni kezd belőlem, és mindent elborít. - Nem kolera volt Meggyilkolták. Elfutottam tőle, és utánam jött, és megölték. A szívtelenségemmel öltem meg. Az én hibám, minden az én hibám. - A zokogásom nagy, fullasztó csuklásokba torkollik. Miss Moore még erős karjában tart, ami most annyira emlékeztet az anyáméra. Alig bírom elviselni. Végül elfogy a könnyem az arcom puffadt labda. Miss Moore kölcsönadja a zsebkendőjét, és rám szól, hogy fújjam ki az orromat. Újra ötéves vagyok. Mindegy, mit hiszek, hogy mennyire érett vagyok, ha sírok, mindig öt leszek újra.

- Köszönöm - mondom, és szeretném visszaadni a fehér csipkezsebkendőt.

- Tartsa csak meg! - feleli diplomatikusan, és a petyhüdt, gusztustalan valamire pillant. - Miss Doyle... Gemma... szeretném, ha meghallgatna. Nem ölte meg az édesanyját. Időről időre valamennyien csúnyán viselkedünk. Olyasmit teszünk, amit aztán kétségbeesetten szeretnénk meg nem történtté tenni. A megbánás is része - más mindennel együtt - annak, akivé válunk. Ha ezen változtatni próbálunk, az olyan, mintha álmokat kergetnénk.

Friss könnyek csorognak le az arcomon. Miss Moore a zsebkendőt szorongató kezemet az arcomhoz viszi.

- Tényleg felépül? - kérdezem Pippára nézve.

- Igen. Bár feltehetően nagyon megterheli, hogy ennyire titokban kell tartania.

- De miért?

Miss Moore felhúzza a takarót Pippa álláig. - Ha kitudódna, Pippa nem mehetne férjhez. Olyan hibának tartják, mint az őrültséget. Egy férfi sem akar olyan nőt, akinek ilyen nyavalyája van.

Eszembe jut Pippa furcsa megjegyzése a barlangban, hogy férjhez kell mennie, mielőtt túl késő lenne. Most már mindent értek.

- De hisz ez igazságtalanság!

- Az, de ilyen a világ.

Csendben ülünk, és Pippa lélegzését hallgatjuk, nézzük a megnyugtatóan emelkedő-süllyedő takarót a mellkasán.

- Miss Moore... - kezdem, aztán elhallgatok.

- Ha kettesben vagyunk, szólíthat Hesternek.

- Hester - mondom ki a nevét, ami tiltottan cseng. - A történetek, amiket a Rendről mesélt. Gondolja, hogy van bennük igazság?

- Bármi lehetséges.

- Ha létezne ilyen hatalom, és nem tudnánk, jó-e vagy rossz, azért felderítene?

- Sokat törte ezen a fejét.

- Csak elméletben érdekel - sütöm le a szememet

- A dolgok önmagukban, önmaguktól nem jók vagy rosszak, csak az teszi őket egyikké vagy másikká, hogy mit kezdünk velük. Én legalábbis így látom. - Megfejthetetlen mosollyal néz rám. - Valójában miről van szó?

- Semmiről - felelem, de a hangom elcsuklik. - Csak kíváncsi voltam.

- A barlangban elhangzottakat jobb, ha megtartjuk magunknak - jegyzi meg mosolyogva. - Nem mindenki olyan nyitott gondolkodású, és ha híre megy, talán nem vihetem el magukat, lányok, csak fel a művészeti terembe, ahol délutánonként vidám gyümölcsös csendéleteket festhetnek. - Petyhüdten lógó fürtömet megfogja, felemeli könnyes arcomról, és a fülem mögé igazítja. Olyan gyöngéd a mozdulata, annyira emlékeztet az anyámra, hogy nem sok híja, hogy megint elsírjam magam.

- Értem - felelem végül.

Pippa keze megrebben. Az ujjaival a levegőt markolássza. Mélyen, meg-megakadva beszívja a levegőt, aztán nyugodtan alszik tovább.

- Gondolja, hogy ha felébred, emlékszik majd, mi történt?

- Nem a görcseire gondolok, hanem arra, ami közvetlenül előtte történt, amikor magammal húztam a látomásomba.

- Nem tudom - feleli Miss Moore. Megkordul a gyomrom.

- Evett valamit ma este? Megrázom a fejemet.

- Menjen le a többi lányhoz, és igyon egy kis teát! Jót fog tenni.

- Igen, Miss Moore.

- Hester.

- Hester.

Amikor becsukom magam mögött az ajtót, végre felfohászkodom; azt kérem, hogy Pippa ne emlékezzen semmire.

A folyosón négy komor arcú, dicső osztálykép fogad. - Jó napot, hölgyem - köszöntöm üres, beletörődő tekintetüket. - Ne legyenek annyira vidámak. Bomlasztó hatású!

Az arcokra porréteg ülepedett. Ujjbegyemmel köröket tisztítok meg, és a szemcsés arcokat tanulmányozom. A jövőbe bámulnak, ami nem tárja fel a titkait. Kiszöktek-e újholdnál a sötét erdőbe? Ittak-e whiskyt, reménykedtek-e olyasmikben, amiket képtelenek voltak szavakba önteni? Szereztek-e barátokat és ellenségeket, meggyászolták-e az anyjukat, éreztek-e olyasmit, aminek nem voltak urai?

Annyit tudok, hogy ketten bizonyára. Sarah és Mary. Miért nem jutott eszembe egyszer sem e falakon keresni őket? Biztos itt vannak. Gyorsan végignézem a fényképek aljára írt dátumokat: 1870, 1872, 1873, 1874...

Az 1871-es évről nincs osztálykép.

A többiek az ebédlőben vannak. Mrs. Nightwing a megpróbáltatásokkal teli délután után megszánt minket, és Brigiddel megüzente a szakácsnőnek, hogy készítsen egy második tejsodót. Kiéhezetten esem neki az édes, krémes desszertnek, mintha attól tartanék, hogy álmomban éhen halok.

- Szent ég - dorgál Mrs. Nightwing. - Nem a lóversenyen van, Miss Doyle, és nem egy telivér! Egyen, kérem, lassabban!

- Igenis, Mrs. Nightwing - felelem két falat között szégyenlősen.

- Miről beszélgessünk? - kérdezi Mrs. Nightwing, mint egy elnéző nagymama, aki a kedvenc babáink nevét szeremé tudni.

- Valóban részt veszünk jövő héten Lady Wellstone spiritualista bemutatóján? - kérdezi Martha.

- Igen. A meghívóban az áll, hogy egy igazi médium is jelen lesz, egy bizonyos Madame Romanoff.

- Anyám is volt már spirituálisra szeánszon - meséli Cecily. -Nagyon divatos. Maga Viktória királynő is odaadó híve.

- Lucy kuzinom, vagyis Lady Thornton - helyesbít Marnia, hogy lássuk, milyen remek kapcsolatokkal rendelkezik - mesélt egy bemutatóról, ahol egy üvegváza úgy lebegett az asztal felett, mintha valaki fogta volna! - A végét már csendesebben teszi hozzá, a megfelelő drámai hatás kedvéért.

Felicity a szemét forgatja. - Miért nem megyünk egyszerűen a cigányokhoz jósoltatni?

- A cigányok mocskos tolvajok, akik csak a pénzt akarják, vagy még rosszabbat! - mondja Martha jelentőségteljesen.

Elizabeth közelebb hajol hozzá, hátha még piszkosabb részletek következnek. Mrs. Nightwing kicsit keményebben csapja le a teáscsészéjét, és figyelmeztető pillantást vet Marthára. - Kérem, ne feledkezzen meg magáról, Miss Hawthorne!

- Csak azt akartam mondani, hogy a cigányok szélhámosok és bűnözők. A spiritualizmus viszont igazi tudomány, amit a legjobb szándékú emberek gyakorolnak.

- A divatból lassan kimenő, múló hóbort - ásít Felicity. - Semmi több.

- Bizonyosan kellemes este lesz - jelenti ki Mrs. Nightwing, hogy helyreállítsa a békét. - Bár attól tartok, nem vagyok a híve az ilyen szamárságnak, Lady Wellstone igazán kitűnő jellemű hölgy, akii a Spence egyik legnagylelkűbb jótevője, és nem kétlem, hogy a Mademoiselle LeFarge-zsal tett kirándulásuk bizonyos szempontból..- üdvös lesz.

Csendben kortyoljuk a teánkat. A kisebb lányok sutyorogva, nevetgélve, hármasával-négyesével szállingóztak ki. Hallom egyre hangosabb beszélgetésüket a folyosó túloldalán levő nagyteremből. Cecily és a kísérete unatkozik, és elnézést kérve kimegy, mi meg nem hagyhatjuk magára Mrs. Nightwinget, ha nem akarunk udvariatlannak mutatkozni. Már csak négyen ülünk az üres ebédlőben, ahol csak Brigid szorgoskodik.

- Mrs. Nightwing - szedem össze a bátorságomat. - Furcsa dolgot tapasztaltam... a folyosón nincs 1871-es osztálykép.

- *Nincs* - feleli szokott kimért módján.

- Eltűnődtem, vajon miért? - Igyekszem ártatlannak tűnni, de a szívem a torkomban dobog.

- A Keleti Szárnyban történt nagy tűz éve volt - válaszolja, de nem néz rám. - Nem készítettünk fényképet. A halottak iránti tiszteletből.

-A halottak? - kérdezek vissza. - A két lány miatt, akik meghaltak a tűzben. - Úgy néz rám, mintha együgyű volnék.

Tűkön ülünk. Néhány emelettel felettünk, ahol a súlyos ajtók megfeketedett, rothadó padlódeszkákat rejtenek, két lány halt meg. Eddig nem ismert borzongás fut végig rajtam.

Mrs. Nightwing dühösen kavarja a teáját. - Muszáj ilyen kellemetlen témáról beszélgetnünk egy ilyen fárasztó és hosszú nap végén?

- Sajnálom - mentegetődzöm, de képtelen vagyok hagyni. - Egyszerűen kíváncsi voltam a nevükre.

Mrs. Nightwing felsóhajt. - Sarah és Mary - mondja ki végül. Felicity majd' megfullad az utolsó falat sodón. - Tessék? Kezdem felfogni a hírt. A testem elnehezül tőle. Mrs. Nightwing mérhetetlen türelmetlenséggel, lassan ismételi meg a neveket, mint egy figyelmeztetően kongó harang. - Sarah Rees-Toome és Mary Dowd.

TIZENHETEDIK FEJEZET

Halott az a két ember, akik talán osztozhattak volna a titkomban, és elmagyarázhatták volna, amire kíváncsi vagyok. Húsz éve nincsenek az élők sorában, és minden, amit tudtak, visszatért a porba, amiből vétettek.

- Milyen borzasztó! - Felicity gyorsan rám pillant.

- Igen - veti oda Mrs. Nightwing. - Azt hiszem, most már áttérhetünk egy kellemesebb témára. Elvezetés levelet kaptam egy korábbi tanítványunktól, aki most Lady Buxton. Nemrégiben tért haza egy keleti utazásáról, ahol abban a kiváltságban volt része, hogy láthatta a híres kerengő derviseket. A levele az okos fogalmazás tökéletes példája: szórakoztat, de nem terheli az olvasót személyes gondokkal. Ha valaki látni kívánja, készenlétben tartom.

Belekortyol a teájába. Hamar elillan a lehetőség, hogy többet tudjunk meg. Felicityre nézek, aki Annre néz, aki meg rám. Végül Felicity mélyen felsóhajt, és igazi könnyeket présel ki.

- Mi a baj, Miss Worthington?

-Jaj, de sajnálom, Mrs. Nightwing, de nem megy ki a fejemből az a két lány, és a tűz, és hogy önnek milyen rettenetes lehetett!

Úgy elképedek, hogy a körmömet a tenyerembe kell vájnom, nehogy hangosan felnevessek. De Mrs. Nightwing bekapja a horgot.

- Rettenetes volt, valóban - válaszolja, és látszik, hogy gondolatban messze jár. - Akkor még csak tanítottam itt. Mrs. Spence - Isten nyugosztalja - volt az igazgatónő. Ő is a tűzben halt meg, amikor a két lányt igyekezett kimenteni. És mindezt semmiért. Feleslegesen.

Láthatóan kínozza az emlék, és bűntudatom van, hogy újra belerángattam, Brigid mellettem áll, a piszkos tányérokat szedi le, és hallgatódzik.

Felicity a tenyerébe támasztja az állát. - Milyen volt Sarah és Mary?

Mrs. Nightwing elgondolkodik. - Gondolom, mint a többi lány. Mary szeretett olvasni. Csendes lány volt. Utazni szeretett volna, látni akarta Spanyolországot, Marokkót és Indiát. Mrs. Spence nagy kedvence volt.

- És Sarah? - kérdezem. Brigid keze a tányérok felett lebeg, mintha elfelejtette volna, miért is jött, aztán csendben összeszedi az ezüstöt.

- Sarah szabadabb szellem volt. Utólag belegondolva, szerintem Mrs. Spence-nek nem ártott volna, ha egy kicsit visszafogja. Élénk fantáziájú lányok voltak, akiket magukkal ragadtak a tündérmesék, a mágia meg a hasonlók.

A sodós tálkámba meredek.

- Hogy ütött ki a tűz? - kérdezi Felicity.

- Ostoba véletlen volt. A lányok felvittek egy gyertyát a keleti szárnyba azután, hogy már le kellett volna feküdniük. Sosem fogjuk megtudni, miért mentek oda. Talán valamelyik képzeletbeli kalandjuk vonzotta őket. - Mrs. Nightwing a gondolataiba merülve kortyol a teájából. - Feltehetően a gyertya lángja belekapott egy függönybe, és hamar elharapózott. Mrs. Spence utánuk rohanhatott, hogy segítsen nekik, de becsapódott az ajtó, és... -A hangja elhalkul. A teájába mered, mintha onnan várna segítséget. - Képtelen voltam kinyitni. Olyan volt, mintha valami nehéz tárgy lenne elé rakva.

Ha megtudom, hogy az ellenkezője az igaz, súlyosan megbüntetem a felelősöket. De hosszú napunk volt. Kívánjunk jó éjt, és feküdjünk le!

Megígérjük, hogy azonnal ágyba bújunk, amint végzünk, és Mr. Nightwing elvonul, hogy a nagyteremben megtegye szokásos esti bejelentését, miszerint ideje lefeküdni.

- Gyerekkorodban a fejedre ejtettek? - förmed rá Felicity Annre amint Mrs. Nightwing magunkra hagy.

- B... bocsánat - szabadkozik dadogva Ann. - Miért nem akartátok, hogy tudjon a könyvről?

- Hogy elvegye? Még mit nem! - gúnyolódik Felicity.

Brigid jön vissza sebbel-lobbal. Egy konyharuhába törli a kezét.

- Idegesnek tűnik ma este, Brigid - jegyzi meg Felicity.

- Hát igen - sepri le az asztalról a tenyerébe a morzsákat Brigid. - Ha arról a kettőről esik szó, az ember hátán végigfut a hideg. Nagyon is jól emlékszem rájuk, és nem voltak olyan szentek, ahogy asszonyom beállítja őket.

Ha kíváncsiak vagyunk egy hely titkaira, kérdezzük csak a cselédeket, mondogatta mindig az apám. Hellyel kínálom Brigidet magam mellett. - Üljön le egy kicsit, Brigid, és pihenjen! Jót fog tenni.

- Nem bánom. Jaj, a lábam!

- Meséljen róluk! De az igazat! - mondja Ann.

Brigid halkan füttyent. - Elvetemült teremtések voltak. Kivált Sarah. Igen arcátlan volt. Akkor még fiatal voltam, és nem éppen rossz arcú. Sok udvarlóm jött ide vasárnaponként, hogy elkísérjen a templomba. Ha esett, ha fujt, minden vasárnap elmentem a templomba.

Brigid elkalandozik; akár egész éjjel hallgathatjuk az ájtatos történeteit

- És a lányok? - próbálom visszaterelni.

- Éppen azokról akarok beszélni - mered rám. - Most tértem volna rá. Szóval, ahogy mondtam, vasárnaponként templomba mentem. De egyik vasárnap Mrs. Spence, aki maga volt a földre szállt angyal, arra kért, hogy maradjak itthon, és vigyázzak a kis Sarah-ra, aki rosszul érezte magát. Egy héttel a tűz előtt történt. - Elhallgat, és hatásosan köhög. - Nehéz beszélnem, úgy kiszáradt a torkom. Ann kötelességtudóan teát tölt neki, és odahozza. - Jó kislány. Csak azt mondom, amiben bizonyos vagyok. És e négy fal közül nem juthat ki. Esküdjenek meg!

Hevesen fogadkozunk, Brigid meg folytatja, ahol abbahagyta; boldog, hogy ilyen udvartartás lesi minden szavát.

- Bevallom, nem örültem, hogy maradnom kellett. Úgy volt, hogy Paulie, a legkedvesebb udvarlóm jön értem, és új főkötőm is volt, amit szerettem volna feltenni, de mindig is kötelességtudó voltam. Majd megtanulja maga is, Ann kisasszony, ha elhelyezkedik.

Ann zavartan kapja félre a pillantását, én meg akaratlanul is megsajnálom.

-Ajjaj, ebbe elkelne egy kis cukor... - tartja fel a csészéjét Brigid, mint egy királynő. Amit lehet, kifacsar belőlünk, de ő rendelkezik azzal az értesüléssel, amire szükségünk van, ezért egy pillanat múlva már ott is vagyok a cukortartóval, és türelmesen megvárjuk, míg két kockát elkever a teában. - Megvallom, aznap nem tápláltam kegyes érzelmeket Miss Sarah iránt. Tálcán szépen felvittem neki a reggelit, de nem ágyban találtam ám, ahol lennie kellett volna, hanem lent a padlón: ott kuporgott, mint egy állat, és Maryvel beszélgetett. Kemény szavak hangzottak el. Mary valami olyat mondott, hogy *„Nem, Sarah, ezt nem tehetjük, nem!"* Mire Sarah azt felelte, hogy *„Könnyű ezt mondanod. El akarsz menni, és itt akarsz hagyni"* Mary erre halkan sírni kezdett, Sarah pedig átölelte, és merészen megcsókolta. Én mondom, majd' hanyatt estem meglepetésemben! *„Örökre együtt maradunk, Mary"*, mondta Sarah. *„Örökre."* Aztán mondott még valamit, pontosan már nem emlékszem, mit, de *„áldozatról"* volt szó benne. „Szükség van rá, Mary, megköveteli", mondta Sarah. *„Ez az egyedüli módja."* És akkor Mary megragadta, és azt mondta: *„De ez gyilkosság, Sarah."* Ezt a szót használta: *gyilkosság.* Megdermed a vér az ereimben, ha csak rá gondolok.

Ann a körmét rágja. Felicity megfogja a kezemet, és érzem, hogy hideg a bőre. Brigid a válla fölött hátranéz az ajtó felé, hogy biztosan egyedül vagyunk-e.

- Bizonyára zajt csaphattam, mert Sarah egy pillanat alatt felugrott, a szeme villámokat lövellt. A falnak szorított, úgy éljek! Az arcomba meredt, a szeme jeges volt, mintha nem lett volna lelke. „Szaglászik, Brigid?" kérdezte. „Nem, kisasszony. Csak a tálcáját hoztam fel,

ahogy asszonyom meghagyta." Nem tagadom, halálosan féltem. Valami nagyon sötét dolog folyt ott.

Visszafojtott lélegzettel várunk. Brigid odahajol hozzánk.

- Volt egy babája, egy olyan rongybaba, amit a kis cigánypurdék szoktak magukkal hurcolni, és azt nyomta az arcomba. *„Tudja, mi a sorsuk a szimatolóknak és az árulóknak, Brigid?"*, kérdezte. Aztán kirántotta egy hajszálamat, és szorosan a babára tekerte. *„Tartsa a száját"*, fenyegetett meg, *„vagy legközelebb..."* Mit mondjak, életemben nem futottam olyan gyorsan. És egész nap ki sem mozdultam a konyhából. Néhány nappal később aztán a lányok meghaltak, és nem állíthatom, hogy sajnáltam őket. Bár szegény Spence asszonyomért nagy kár volt.

Brigid gyorsan keresztet vet. - Tudtam én, hogy nem lesz jó végük; az a kettő folyton titkolódzott, és Elena Anyához futottak, amikor a cigányok erre jártak. - Brigid éles szeme észreveszi, hogy Ann oldalba bők. - Az ám, tudom, hogy eljárnak Elena Anyához. Az öreg Brigid nem tegnap született! De jobb, ha távol tartják magukat tőle. A fejében nincs minden rendben, folyton ezt-azt locsog. Remélem, maguk nem keverednek ilyesmibe. Szúrós szemmel mered ránk. Majdnem elejtem a cukortartót. - Dehogy - mondja Feli city, és a hangja ismét gőgös. Megkapta Brigidtől, amire vágyott, így ami őt illeti, nincs már értelme a kedvében járni.

- Remélem is. Nem akarom, hogy felvágjanak, és furcsa neveket találjanak ki maguknak. Hercegnőknek vagy miknek hittak magukat... Sarah meg ragaszkodott hozzá, hogy úgy szólítsam... de hogyan is? - Elhallgat, töri a fejét, aztán legyint. - Az agyamban kinyílt egy ajtó, aztán becsapódott megint. Bár a nyelvem hegyén volt a név. De ha hármójukat rajtakapom, hogy cigány hókuszpókusznak hódolnak, a fülüknél fogva rángatom le a templomba, és egy hétig nem jöhetnek ki! És ne higgyék, hogy nem váltom valóra. - Gyorsan lenyeli az utolsó kortyot. - Melyikük lenne olyan kedves, hogy az öreg Brigidnek még egy teát töltsön?

Miután még egy teát hozunk Brigidnek, és megígérjük, hogy rögtön lefekszünk, átmegyünk a nagyterembe. A lányok már mind elvonultak a szobájukba. A két szobalány csendben végzi a dolgát, és sorban eloltják a lámpákat, míg már csak a fehér kötényük világít. Azután ők is eltűnnek. A tűz már csak parázslik. A parázs néha felizzik, füstöl, és árnyékokat vet, amelyek életre keltik a márványoszlopokat.

- Egy halott lány naplóját olvastuk - borzong meg Felicity. - Van benne valami kísérteties.

- Gondoljátok, hogy abban, amit Mary írt, van igazság? - kérdezi Ann. - Mármint a természetfelettiben?

A kandallóban hangos pattogással robban egy szikra, és ettől mind összerezzenünk.

- Beszélnünk kell Elena Anyával - határoz Felicity. *Szó sem lehet róla. Húzzuk össze a függönyöket, maradjunk itt a melegben és a biztonságban, távol az erdő bizonytalanságától.*

- Azt akarod, hogy cigánytáborba menjünk? Ma éjjel? Magunkban? - kérdezi Ann. Nem tudom megállapítani, hogy izgatott-e vagy rémült.

- Igen. Ma éjjel. Ismerem a cigányokat, nem maradnak sokáig. Holnap már talán fel is kerekednek, és egész télen nem jönnek erre. Ma éjjel meg kell lennie.

- És mi lesz... - Majdnem kimondom Ithal nevét, de aztán magamba fojtom. Felicity tekintete óva int.

- Mivel mi lesz? - kérdezi értetlenül Ann.

-A férfiakkal - válaszolom, és nyomatékosan pillantok Felicityre. - A táborban férfiak is vannak. Hogy gondoskodunk a biztonságunkról?

- Férfiak - ismétli meg Ann ünnepélyesen. Férfiak. Hogy lehet egyeden szónak ekkora sodrása...

Felicity titkos üzenetet küld az enyémhez igazodó hangján. - Biztos nem lesz velük gond. Tudod, hogy a cigányok hajlamosak rá, hogy hazugságokat fabrikáljanak. Majd egyszerűen csak nevetünk rajtuk.

- Nem kellene odamennünk - véli Ann. - Kíséret nélkül semmi esetre sem.

-Egyetértek! - gúnyolódik Felicity. - Miért nem mentek most rögtön, és kéritek meg Brigidet, hogy kísérjen el minket egy éjféli látogatásra a cigánytáborba? Bizonyára készségesen beleegyezne.

- Komolyan gondoltam. Akkor maradj itt! - Ann azonnal rágni kezdi töredezett körmét, de

Felicity átkarolja. - Hárman vagyunk. Egymás gardedámjai leszünk. És ha kell, a védelmezői. Bár attól tartok, a megbecstelenítéstől való félelem mindkettőtök részéről csak hiú ábránd.

Azt hiszem, ezt sértésnek kell tekintenünk, Ann - ölelem át én is. A levegőben szinte kézzelfogható izgalom érződik; céltudatosság, amit még sosem éreztem. És még többet szeretnék belőle. - Úgy érted, nem vagyunk megbecstelenítésre érdemesek? Próbáljuk ki! - válaszolja Felicity, és úgy vigyorog, hogy az arca életre kel.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Másfél mérföldet kell a szedresben gyalogolnunk, hogy a cigánytábort elérjük, a szederinda összekaristolja és vagdossa a lábunk szárát. Mostanában már hűvösebbek az éjszakák. Csípős a nyirkos levegő. Fájdalmas, amikor belélegzem és kifújom a levegőt, ami fehér párafelhőt képez a szájam előtt. Mire a tábor széléhez érünk, és meglátjuk a sátrakat és a tábortüzet, a nagy, fedett szekereket és az összetákolt, szögletes hegedűn játszó férfiakat, az erőfeszítéstől már szúr az oldalam. Három nagy kutya ül előttünk, és fogalmam sincs, hogy megyünk el mellettük.

- És most? - súgja oda Ann, két lihegés között.

A nők a saját sátraikban vannak. Néhány gyerek jön-megy. Öt fiatalember ül a tűz körül, iszogat, és történeteket mesél egy számunkra ismeretlen nyelven. Az egyik tréfálkozik, a barátai tapsolnak és nevetnek. A mély torokhang úgy kúszik belém, hogy kedvem támad biztos helyre menekülni, vagy addig futni, míg el nem fognak. Nem tudom, mivel szembesülnék. A gondolataim nem érnek el odáig, de a hang elég, hogy a szívem hevesen dobogjon.

Az egyik fiatalember Ithal. Különös aranyszeme vidáman csillog a tűzfénynél. Elkapom Felicity pillantását, és a fejemmel felé intek, hogy jelezzem: itt van.

Ann is észreveszi, és ijedten néz körül. - Mi az?

- Változott a terv. Holnap, nappali világosságnál jövünk vissza.

- De azt mondtátok... - tiltakozik Ann.

Megfordulok, hogy visszainduljak, de rálépek egy ágra, ami reccsenve törik ketté. A kutyák vadul felugatnak. Ithal felpattant, előkapja a tőrét, éber, mint bárki vadon élő. A saját nyelvén csendre inti a társait. Most már ők is ugrásra készen állnak.

- Remek! - förmed rám Felicity.

- Ne engem okolj! Az erdőt szidd! - szűröm a szót a fogaim között.

Ithal feltartott ujjal figyelmezteti a társait. Angolul kiált oda: - Ki az?

- Végünk van - leheli halálra váltan Ann.

- Még nem egészen - válaszolja Felicity. Kihúzza magát, és kilép a fa mögül, mi pedig próbáljuk visszahúzni.

- Mit művelsz? - kérdezi Ann hangos, rémült suttogással. Felicity ügyet sem vet ránk. Fehérbe és kék bársonyba öltözött jelenségként sétál feléjük, a fejét magasra tartja, amikor áhítatos tisztelettel néznek fel rá, az istennőre. Még nem tudom, milyen érzés a hatalom. De biztosan így festhet, és azt hiszem, azt is kezdem megérteni, miért rejtőztek el az ókori nők a barlangokban. És miért akarják a szüleink és a kérőink, hogy illedelmesen és kiszámíthatóan viselkedjünk. Nem azért, hogy megvédjenek minket: félnek tőlünk.

Ithal buján vigyorodik el. Meghajol Felicity előtt. Amikor észrevesz minket, ahogy a fa mögött rejtőzködünk, mintha elbújnánk az anyánk szoknyája mögé, édesen füttyent nekünk, de a farkasvigyor nem tűnik el az arcáról.

Szeretnék visszafutni a Spence-be. De nem hagyhatom itt Felicityt. És a férfiak is utánam vethetik magukat, az erdő mélységes rejtekébe. Megfogom Ann izzadt kezét, és egyenes derékkal lépek ki a férfiak fölénk magasodó gyűrűjébe, ami összezárul körülöttünk.

- Tudom, hogy képtelen távol maradni - ugratja Ithal Felicityt.

- Semmit sem tud. Ha jól emlékszem, a fal túloldalán állt a minap, amikor magára hagytam. És az lesz a helye mindig is: a dolgok túloldala. - Felicity gúnyt űz belőle. Nem érzem bölcs megoldásnak, de engem eddig nem is vettek körül erőtől duzzadó cigány férfiak éjjel az erdőben. Nem vagyok abban a helyzetben, hogy tanácsot osztogassak, vagy vitatkozzak. Csak visszafojtott lélegzettel várhatok.

Ithal közelebb lép, és Felicity köpenyének a szalagával játszik, amit a nyakánál kötött meg. A hangja féktelen, nevetős, de a tekintete nem mosolyog, hanem sértett és dühös. - Ma éjjel nem vagyok a fal túloldalán.

- Kérem - könyörög rekedten Ann. - Csak Elena Anyát akartuk meglátogatni.

- Az Anya most nincs itt - mondja az egyik férfi, vagy inkább csak fiú. Talán tizenöt éves lehet, az orrához még hozzá kell nőnie. Ha futva kell menekülnünk, őt rúgom meg először.

- Követelem, hogy vezessenek Elena Anyához - jelenti ki hűvösen és magabiztosan Felicity. Csak én látom rajta, mennyire rémült, és a félelme jobban megijeszt, mint a helyzet, amibe kerültünk.

Hogy jutottunk ilyen csávába? És hogy mászhatunk ki belőle?

- Mi folyik itt? - Kartik lép a tisztásra, és ezzel együtt a dolgok sűrűjébe kölcsönvett cigány álruhájában. A krikettütőt szorongatja. A szeme elkerekedik, amikor megpillant.

- Elena Anyával kell beszélnünk - fordulok hozzá, és reménykedem, hogy a hangom nem olyan rémült, mint ahogy érzem magam.

Ithal feltartja a kezét, és látom a tenyerén a szabadban leélt élet emlékeit, a vastag bőrkeményedéseket. - Á... a gádzsi a tied. Bocsáss meg, barátom!

- Nem... - nevet fel gúnyosan Kartik, aztán meggondolja magát. - Az enyém. - Megragadja a kezemet, és kihúz a körből. Fütty- és éljenzés kórusa száll utánunk. Szabadon maradt csuklómra egy másik kéz kulcsolódik. A nagy orrú fiúé, akire az előbb felfigyeltem.

- Honnan tudjuk, hogy a tied? Nem tűnik készségesnek - hecceli Kartikot. - Talán szívesebben jönne velem.

Kartik tétovázik, de ennyi idő is elég, hogy gyanakvó kis nevetés fusson végig a férfiak körén. A másik férfi szorítása erős a karomon, és a számban a félelem hideg, fémes ízét érzem. Nincs idő, hogy tartózkodóan viselkedjek. Az észérvek itt nem érnek célt. Figyelmeztetés nélkül megcsókolom Kartikot. Az enyémhez szoruló ajka meglepetésként ér. Meleg, könnyű, mint egy lehelet, erős és ruganyos, mint egy őszibarack húsa. Égett fahéjhoz hasonló illat lebeg a levegőben, de nem hullok a látomásba. Ez Kartik illata. Az illattól a gyomrom leesik a bokámhoz, és kiszorít minden gondolatot a fejemből, csak a vágy marad, hogy még, még...

Kartik nyelve egy másodpercre a két ajkam közé tolakszik, és vibrálás fut végig rajtam. Levegő után kapkodva tolom el magamtól. Az arcom paprikapiros. Nem tudok senkire sem nézni, legkevésbé Felicityre és Annre. Mit gondolnak most rólam? Mit gondolnának, ha tudnák, mennyire élveztem? Milyen lány vagyok, hogy élvezem a merészen elrabolt csókot, és nem vártam meg, hogy kérjék, vagy elvegyék tőlem, ahogy illett volna?

A hátam mögül egy tagbaszakadt férfi zengő kacagását hallom. -Látom, mégis a tiéd.

- Igen - feleli rekedten Kartik. - Elena Anyához viszem őket, hogy jövendőt mondassanak. Igyatok csak nyugodtan! A pénzükre van szükségünk, nem arra, hogy gondot okozzanak.

Kartik elvezet minket Elena Anya sátrához. Útközben Felicity visszafordul, és a mellettem lépkedő Kartikot nézi. A tekintete ide-oda jár közöttünk. Megmerevítem a vonásaimat, így végül elfordul. Kartik felemeli a sátorlapot, hogy beengedje Felicityt és Annt, de engem visszaránt. - Mégis mit keresnek itt?

-Jövendőt mondatunk - felelem. Butaság, de a számat még melegíti a csókja, és zavaromban nem jut eszembe okosabb. - Elnézést a viselkedésemért. - Alig bírom kinyögni. - Az adott körülmények között elengedhetetlen volt. Remélem, nem talál nagyon tolakodónak.

Felkap egy makkot a földről, feldobja a levegőbe, és a krikettütővel elüti. Az ütő olyan régi és hasadt, hogy majdnem hasznavehetetlen. A száját összeszorítja. - Életem végéig hallgathatok majd tőlük.

A gyomrom bizsergése abbamarad. - Bocsánat, hogy a magam érdekében zavarba hoztam - felelem. Nem válaszol; úgy megaláz, hogy legszívesebben elsüllyednék szégyenemben.

- A kis négyesük utolsó tagja hova lett? Az erdőben bujkál?- Egy másodpercbe telik, mire rájövök, hogy Pippára céloz. Emlékszem, hogy nézett rá az erdőben. Kétségtelen, hogy azóta is rá gondol. Először mutat őszinte kedvességet, és meglep, mennyire fáj.

- Beteg - felelem ingerülten.

- Remélem, nem komoly!

Nem értem, miért sebez meg annyira Kartik nyilvánvaló rajongása Pippa iránt. Semmi sem köt össze bennünket, csak a sötét titok, amire egyikünknek sincs szüksége. Nem Kartik vágyódása fáj, hanem a sajátom. A tudat, hogy sosem lesz részem abban, amiben Pippának: a szépségben, aminek olyan az ereje, hogy megszerez neki mindent. Attól félek, mindig kergetnem kell azt, amire vágyom. Sosem fogom tudni, hogy valóban engem kívánnak-e, vagy csak beérik velem.

- Nem komoly - válaszolom, és nagyot nyelek - Mehetek?

Odanyúlok, hogy felemeljem a sátorlapot, de megmarkolja a csuklómat.

-Ne tegye többé! - figyelmeztet, majd belök a sátorba. Elsétál az erdő felé, hogy az éjszaka szeme legyen, ami örökösen figyel, bármerre is járok.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

- Hát megjöttél! - kiált fel Felicity egy asztalka mellől, ahol Ann-nel és az öreg cigányasszonnyal üldögélnek. - Elena Anya érdekeset mesélt: Ann nagy szépség lesz.

-Azt mondta, hogy sok rajongóm lesz! - szakítja félbe izgatottan Ann.

Elena Anya begörbíti az ujját. - Gyere közelebb, gyermekem! Elena Anya megmondja a jövendődet.

A könyvhalmokkal, színes kendőkkel, gyógyfüves és tinktúrás üvegekkel teleszórt sátorban odalépek hozzájuk. Az öregasszony mögött egy lámpás lóg egy kampón. Éles a fénye, és jól látni, milyen ráncos és barna az arca. A fülét kiszúrták, és minden ujján gyűrűt visel. Elém tart egy kis kosarat, amelynek alján néhány shilling van.

Felicity megköszörüli a torkát, aztán odasúgja: - Adj neki pár pennyt!

- De akkor semmim sem marad, amíg a családom az iskolai ünnepségen meg nem látogat - súgom vissza.

- Add. Oda. A. Pénzt - szűri a szavakat mosolyogva Felicity. Nehéz sóhajjal dobom az utolsó pennyjeimet a kosárba. Elena Anya megrázza, majd a csörgéssel elégedetten, a kosár tartalmát az erszényébe szórja.

- Mi legyen? - kérdezi. - Kártya? Tenyér?

- A barátnőnket nagyon érdekelné a történet, amit elmesélt... Tudja, a két lányról a Spence-ben.

Igen, igen, igen. De addig nem, amíg Carolina is itt van a szobában. Hozz egy kis vizet, Carolina! - A helyiségben senki sincs rajtunk kívül. Máris kényelmetlenül érzem magam. Elena Anya megpaskolja a kártyákat. Oldalra billenti a fejét, mintha olyasmire irányítaná a figyelmét, amit elfelejtett: egy múltjából felcsendülő dalra vagy hangra. Amikor felpillant rám, mintha régi barátok volnánk, olyan a tekintete.

-Á, Mary, milyen kedves meglepetés! Mit tehet érted ma Elena Anya? Pompás mézes süteményem van, csodálatosan édes! Tessék.

Képzeletbeli süteményeket tesz egy képzeletbeli tálcára. Furcsálló pillantásokat váltunk. Színjáték, vagy szegény öregasszonynak teljesen elment az esze? Felém nyújtja a képzeletbeli tálcát.

- Ne szerénykedj, Mary kedves! Vegyél egy kis édességet! Ma másmilyen a frizurád. Jól áll.

Felicity bólint, és arra ösztökél, hogy menjek bele a játékba. - Köszönöm, Anya.

- Hol az élénk kis Sarah-nak?

- Sarah-nak? - akad el a hangom. Felicity kisegít. - Gyakorolja a mágiát, amire tanította. Elena Anya a szemöldökét ráncolja. - Amit én tanítottam? Az Anya nem kontárkodik bele a mágiába. Csak a szerelmi és oltalmazó bájitalokat keveri, és amuletteket készít. Biztos rájuk gondoltok.

- Rájuk? - ismétlem.

-A nőkre, akik az erdőbe jönnek - suttogja az Anya. - Hogy megtanítsanak a mesterségükre. *A Rendre.* Jegyezd meg jól, Mary, hogy nem származik belőle semmi jó!

Kártyavárat építünk. Egy helytelen kérdés, és az egész leomlik, mielőtt a torony tetejéig juthatnánk.

-Honnan tudja, miféle dolgokra tanítanak minket? - kérdem.

Az öregasszony bütykös ujjával megkocogtatja a halántékát.

- Az Anya tudja. Az Anya látja. Látják a jövőt és a múltat. Ők alakítják. - Felém hajol. - Látják a szellemvilágot.

A helyiség eltávolodik és visszajön. Bár hideg az éjszaka, mégis kiver a veríték, lefolyik a nyakamon, és átnedvesíti a galléromat. -A birodalmakra gondol?

Az Anya bólint.

- Ön is be tud lépni a birodalmakba, Anya? - tudakolom. A kérdés visszhangzik a fülemben. Kiszárad a szám.

- Nem, csak egy-egy pillanatra meglátom. De te meg Sarah jártatok ott, Mary. A Carolinám mesélte, hogy édes hangát és mirtuszt hoztatok neki a kertből. - A mosolya elhalványul. - De más helyek is vannak. A Télivilág. Jaj, Mary, félek attól, ami ott lakik... féltelek téged és Sarah-t...

- Mi van Sarah-val... - próbálkozik Felicity.

- Sarah telhetetlen - vonja össze megint a szemöldökét Elena Anya. - Még több tudásra vágyik. És hatalmat is akar. Nem hagyhatjuk, hogy rossz útra tévedjen, Mary! Ne engedd a Télivilágba, és az ott élő sötét dolgokhoz! Félek, hogy magához szólítja, magához köti őket. És az megrontja a lelkét.

Megsimogatja a kezemet. Száraz és töredezett a bőre, kezét végigjáratja a bütykeimen. Úgy érzem, az ájulás kerülget. Nehéz kinyögnöm a következő szavakat.

- Milyen... sötét dolgokhoz?

- A harag és a gyűlölet sebzett szellemeihez. Vissza akarnak térni erre a világra. Megkeresik a gyöngeségedet, és kihasználják.

Felicity egy szót sem hisz ebből a részből. Az Anya háta mögött torz pofát vág. De én láttam a sötétséget megmozdulni, és hallottam rikácsolni.

- Hogy szólíthatna magához ilyesmit? - A hűvös ellenére is izzadok, és kábult vagyok.

- Áldozatra van szüksége, és akkor övé a hatalom - suttogja az Anya. - De őt örökre a sötétséghez láncolja.

- Miféle áldozatra? - Alig bírom rekedten kinyögni. Elena Anya szeme üveges lesz. Küzd valamivel az emlékezetében. Még egyszer megismételem, ezúttal erőteljesebben: - Miféle áldozatra?

- Ne lovald úgy bele magad... Mary! - szól rám a fogát csikorgatva, halkan Ann.

Az Anya távolba révedő tekintete kitisztul, és gyanakvóan néz rám: - Ki vagy?

Felicity megpróbálja visszasegíteni. - A maga Maryje, Elena Anya. Nem emlékszik?

Az Anya szűköl, mint egy rémült állat. - Hol van Carolina a vízzel? Ne légy szófogadatlan, Carolina! Gyere ide!

- Mary elviheti hozzá! - avatkozik közbe Felicity.

- Elég! - kiáltok fel.

- Te vagy az, Mary, akt ennyi idő után visszajöttél hozzám? -fogja a két kezébe az arcomat az Anya.

- Gemma vagyok - nyögöm ki nehezen. - Gemma, és nem

Mary. Bocsásson meg, Anya!

Elena Anya elhúzza a kezét. Szétnyílik a kendője, és ráncos nyakán megcsillan a holdsarló szem. - Te! - hőköl hátra az Anya. - Te hoztad ránk! A kutyák felugatnak, ahogy megemeli a hangját.

- Ideje távoznunk - figyelmeztet Ann.

- Tönkretettél mindannyiunkat. Minden elveszett...

Felicity újabb shillinget dob az asztalra. - Köszönjük, Anya. Sokat segített. A mézes sütemény finom volt.

- Te voltál! Befogom a fülemet, hogy ne halljam a hangot, a kicsinyét, a dolgok nagy körforgásában a ragadozó zsákmányául esett apró élőlényt sirató anyaállat vonítását, amitől visszhangzik az erdő. Inkább ez a hang, mint a többi körülmény, ami futásra késztet; elrohanok a cigányok mellett, akik mostanra már olyan részegek, hogy nem erednek utánunk, és a tiltakozó Felicity és Ann mellett. Elhagyom őket, és már mélyen bent járok az erdőben, amikor megállok. Nem kapok levegőt, és úgy érzem, mindjárt elájulok. Az átkozott fűző! Jéghideg ujjaimmal rángatom a szalagokat, de képtelen vagyok kibogozni őket. Végül az

elkeseredéstől zokogva esem térdre. Inkább megérzem, mint látom a tekintetét. De ott van, és figyel: nem tesz semmit, csak néz.

- Hagyjon békén! - ordítom.

- Szép kis fogadtatás - húzza fel az orrát Felicity, aki ebben a pillanatban jelenik meg. A sarkában ott caplat Ann is, aki szinten liheg. - Mi ütött beléd?

- M... megijedtem. - Én is levegő után kapkodok. Kartik még ott van, érzem a jelenlétét.

- Elena Anya talán bolond, de teljesen ártalmatlan. Vagy talán nem is bolond. Talán, ha nem futottál volna el, felhagyott volna a kiselőadásával, és ahelyett, hogy öt pennyt elpocsékoltunk, megjósoltathattuk volna a jövőnket.

- S... sajnálom - dadogom. A fa mögött már nem áll senki. Kartik eltűnt.

- Micsoda este! - motyogja Felicity, ahogy elindul előttünk, és otthagy térden állva, a baglyok figyelmes tekintetének kereszttüzében.

Álmomban futok: a lábam minden lépésnél belesüpped a hideg sárba. Amikor megállok, Kartik sátrának az ajtajában vagyok. Kartik alszik, a takarót ledobta magáról, csupasz mellkasa mint egy római szoboré. Sötét szőrök kanyarognak le feszes hasán, és eltűnnek a nadrágja korca mögött, egy világban, amit nem ismerek.

Az arca. Orca, orr, száj, szem. A szemhéj alatt a szemgolyó gyorsan mozog ide-oda. A szempillája az arcára simul. Az orra erős és egyenes, és az íve tökéletes pontban végződik a szájánál, amit csak annyira nyit ki, hogy a levegő ki-be járjon rajta.

Szeretném újból megízlelni az ajkát. A vágy egy szempillantás alatt sodor el. Megvetem a lábam, gyorsan szedem a levegőt, szédülök. Ajkammal megérintem az ajkát, és úgy érzem, elolvadok. Fekete szeme kinyílik, meglát. A szobor életre kel. A karján minden izom megfeszül, amikor feltámaszkodik, magához húz, és egy mozdulattal fölém kerekedik. A súlyától úgy távozik a tüdőmből a levegő, mint egy fújtatóból, mégis csak alig hallható sóhajtásként hagyja el a számat. A szája ismét az enyémre tapad, forróság, nyomás, várható tettek ígérete, ígéret, amihez felemelkedem. Az ujjhegye suttogás a bőrömön. Egy hüvelykujj araszol a mellem felé, körbe-körbe simogatja. Szám sós ízű nyakán jár. Érzem, ahogy combjaimat egy térd választja szét. A belsőmben valami megszűnik, mintha egy pillanatra elfelejtenék lélegzetet venni. Üres leszek. Keresek.

A meleg ujjak lefelé araszolnak, haboznak, majd elsiklanak valami mellett, amit még nem értek, egy hely mellett, amelynek felfedezését még nem engedtem meg magamnak.

- Várj... - suttogom. Nem hall, vagy nem figyel rám. Erős, határozott és nem kívántnak nem nevezhető ujjai visszatérnek, és tenyerével befed. Futni akarok. Maradni. Mindkettőt egyszerre. A szája rátalál az enyémre.

Választása a földhöz szegezett. Lebeghetnék, elveszhetnék benne, és másvalakiként születhetnék újjá. A mellemen az ujj oly csodás érzéseket dörzsöl ki, mintha még sosem lettem volna igazán a saját bőrömben. Az egész testem feléje ágaskodik, hogy engedjen a nyomásának. A döntése az enyém is lehetne. Ha hagynám, elnyelhetne. *Hagyd, hagyd, hagyd!*

Nem.

A kezem mellkasa nyirkos bőrére siklik, és eltolja. Távolodik. Súlyának hiánya olyan, mintha elvesztettem volna egy végtagomat, és alig bírom leküzdeni a vágyat, hogy ismét magamra vonjam. A homlokán finoman gyöngyözik a veríték, ahogy álmában zavartan és kábán pislog. Úgy alszik, ahogy rátaláltam. Sötét, elérhetetlen angyal.

Álom. Nem más. Ezt hajtogatom magamban, amikor lihegve a saját ágyamban, a saját szobámban felébredek Ann mellett, aki néhány méternyire elégedetten horkol mellettem.

Csak egy álom.

De olyan valóságosnak tűnt! Ajkamhoz emelem a kezemet. Nem duzzadt meg a csókoktól. Még egyben vagyok. Tisztán. Hasznos árucikk. Kartik mérföldekre van tőlem, álomba süppedve, amiben én játszom szerepet. A testemnek az a része, amit még nem fedeztem fel, mégis fáj, és az oldalamon kell feküdnöm, összeszorított térddel, hogy a fájdalmat elmulasszam.

Csak egy álom.

De a legijesztőbb, hogy mennyire vágyom arra, hogy ne az legyen.

HUSZADIK FEJEZET

Dr. Thomas kijelentette, hogy Pippa teljesen felépült, és mivel vasárnap van, és felmentést kaptunk a templom alól, itt az egész délután, amelyet kedvünkre kiélvezhetünk. Lent vagyunk a vízparton, és a késő nyári virágok utolsó szirmait dobáljuk a nyugodt felszínre. Ann a házban maradt, hogy az évnyitóra gyakorolja az áriáját, amikor családjaink megrohanják a Spence-t, hogy lássák, a nőiesség miféle csodáivá válunk.

Egy maroknyi morzsálódó vadvirágot dobok a vízre. Úgy ülnek a felszínen, mint az üszög, mielőtt egy szélroham a tóközép felé fújja őket. Aztán megereszkednek, egyre több vizet szívnak magukba, majd hangtalanul elsüllyednek. A tó túlsó oldalán kisebb lányok csapata üldögél egy pokrócon, beszélgetnek, szilvát esznek, és nem vesznek rólunk tudomást, ahogy mi sem róluk. Pippa a csónakban fekszik. A roham előttről semmire sem emlékszik, ami megkönnyebbüléssel tölt el. Borzasztóan szégyelli, hogy elvesztette az önuralmát, restelli, amit esetleg mondott vagy tett. - Közönséges hangokat adtam ki? - kérdezi. - Nem - nyugtatom meg.

- Szó sincs róla - teszi hozzá Felicity.

Pippa elengedi kicsit magát. Néhány másodperc elteltével ismét görcsössé válik az újabb aggodalomtól. - Ugye, nem... piszkítottam magam alá? - Alig bírja kimondani.

-Nem, nem! - nyugtatjuk meg sietve Felicityvel.

- Szégyenteljes, nem? A nyavalyám.

Felicity kis virágokból fűz koszorút. - Nem jobban, mint ha valakinek kitartott nő az anyja.

- Bocsáss meg, Felicity! Nem lett volna szabad ezt mondanom. Megbocsátasz?

- Nincs mit megbocsátani. Ez az igazság.

- Igazság - gúnyolódik Pippa. - Anyám azt mondja, soha, senkinek nem beszélhetek a rohamaimról. És ha érzem, hogy közeledik, fejfájásra hivatkozva ki kell mentenem magamat. - Keserűen felkacag. - Azt képzeli, hogy befolyásolni tudom!

A szavai úgy húznak le, mint egy horgony. Kétségbeesetten szeretném elmondani, mennyire megértem. El akarom mondani a titkomat. Megköszörülöm a torkomat. Megváltozik a szélirány. Visszafújja a szirmokat a hajamba. Érzem, hogy elmúlik a pillanat. A dolgok mélyére süllyed, és nem éri fény.

Pippa témát vált. - Beszéljünk valami vidámabbról: anyám azt mondta, hogy apával csodálatos meglepetésük van számomra. Őszintén remélem, hogy új fűzőt vettek! Ebben minden lélegzetvételnél szinte felnyársalnak a halcsontok. Jaj, istenem!

- Talán nem kellene olyan sok karamellát enned - véli Felicity. Pippa elcsigázottabb, semhogy igazán felháborodjon. De azért megjátssza a sértődöttet. - Nem vagyok kövér! A derekam negyvenkét centis!

Pippa darázsderekú; állítólag a férfiak az ilyen derekat szeretik. A fűzők a divat diktálta ízléshez igazodva kötnek és hajlítanak bennünket, bár nem kapunk tőlük levegőt, és a szorítástól sokszor rosszul vagyunk. Fogalmam sincs, milyen keskeny vagy széles a derekam.

- Eljön az idén az édesanyád, Fee? - kérdezi Pippa.

- Barátokat látogat. Itáliában. - Felicity befejezi a koszorút, és a fejére teszi. Olyan, mint egy tündérkirálynő.

- És az édesapád?

- Nem tudom. Remélem! Szeretném, ha ti hárman megismernétek, és ő is látná, hogy hús-vér barátaim vannak. - Szomorúan elmosolyodik. - Azt hiszem, attól fél, hogy olyan morcos lány leszek, akit sosem hívnak meg sehova. Ilyen voltam azután, hogy anya.

Elment.

A szó kimondatlanul lóg a levegőben. Csatlakozik a szégyenhez, az átkokhoz, a félelemhez, a látomásokhoz és az epilepsziához. Sok kimondatlan dolog nehezedik a

kapcsolatunkra. Minél inkább igyekszünk eltüntetni a bennünket szétválasztó szakadékot, ez a nehézkedés annál messzebb tol bennünket.

- Idén biztos eljön - biztatja Pippa. - És büszke lesz, hogy milyen szép fiatal hölgy lettél.

Felicity elmosolyodik; olyan, mintha ránk ragyogna a nap. - Igen! Az lettem, ugye? Biztos örülni fog. Ha eljön.

- Kölcsönadnám az új glasszékesztyűmet, de anyám látni szeretné rajtam, mint annak a bizonyítékát, hogy valakik vagyunk - sóhajt fel Pippa.

- És a te családod? - Felicity éles tekintete rám szegeződik. - Eljön? A titokzatos Doyle-família?

Az apám két hete nem írt. Nagyanyám utolsó levelére gondolok.

Drága Gemma!

Remélem, jó egészségben talál a levelem. Idegzsába kínzott, de ne aggódj, az orvos szerint csak apád ápolásával erőltettem meg magam, és amint hazajössz és megosztod velem a terheket, ahogy egy kötelességtudó lánynak illik, rögtön elmúlik majd. Apádat láthatóan megnyugtatja a kert. Hosszan szokott a régipadon üldögélni. Hajlamos rá, hogy a semmibe meredjen, és olykor elbóbiskol, de ezt leszámítva békés.

Ne aggódj miattunk! Biztos, hogy a légzési nehézségeim nem jelentenék semmit. Két hét múlva Tómmal együtt viszontlátunk, aki egyébként szeremi üdvözöl, és azt kérdezi, találtál-e már megfelelő feleséget neki, bár ezt bizonyára csak tréfából mondta.

Szeretettel:
Nagyanyád

Lehunyom a szememet, és megpróbálom kitörölni az emlékezetemből. - Igen. Eljönnek.

- Nem úgy tűnik, mintha örülnél neki. Vállat vonok. - Nem törtem rajta a fejemet.

- A mi titokzatos Gemmánk. - Felicity fürkésző tekintete túlságosan is nyugtalanító. - Majd csak kiderítjük, mit titkolsz előlünk.

- Talán egy bolond nagynénit a padláson - veti fel Pippa.

- Vagy egy szexuálisan eltévelyedett gonosz szörnyeteget, aki fiatal lányokon élősködik - mozgatja le-fel a szemöldökét Felicity. Pippa megjátszott elszörnyedéssel sikolt fel, a gondolat mégis kellemesen bizsergeti.

- Egy szexuálisan eltévelyedett púpost! - sikoltja Pippa. Kétségtelenül felépült. Nevetünk. Az erdő visszhangzó falatokban nyeli el a nevetésünket, de a túloldalon megriasztottuk a kisebb lányokat. Ropogós fehér kötényeikben idetévedt óriási alkáknak látszanak. Ránk pislognak, aztán elfordítják a fejüket, és folytatják a beszélgetést.

Bizonytalan a szeptemberi égbolt. Fenyegetően szürke az egyik pillanatban, a másikban bárányfelhős és ígéretesen kék. Felicity elnyúlik a füves partoldalon. A haja szétterül; sápadt arca körül olyan, mint egy mandala. - Mit gondoltok, jó szórakozás lesz ma este Lady Welistone spiritualista szeánsza?

- Apám szerint a spiritualizmus szélhámosság - jelenti ki Pippa. Meztelen lábával himbálja a csónakot. - Pontosan mi is az?

- Az a meggyőződés, miszerint a szellemek egy olyan médiumon keresztül, mint Madame Romanoff, szólnak hozzánk a túlvilágról - magyarázza Felicity. Felülünk. Mindketten ugyanarra gondolunk.

- Gondolod, hogy... - kezdi.

- ...a nevünkben fel kellene vennie a kapcsolatot Sarah-val vagy Maryvel? - fejezem be.

- Zseniális! - rikoltja Pippa, aztán elkomorul az arca. - De hogy jutunk oda hozzá?

Természetesen fején találta a szöget. Madame Romanoff sosem szólít ki túl sok iskolás lányt. Annyi az esélyünk, hogy a halottakkal beszélgessünk, mint a parlamentbe való bekerülésre.

- Majd én kérdezek, ha segítesz Madame Romanoffhoz jutnom - vetem fel.

- Bízd csak rám! - vigyorog Felicity.

- Ha rád bízzuk, biztosan bajba kerülünk - vihog Pippa.

Felicity úgy pattan fel, mint a nyúl. Ügyesen eloldozza Pippa csónakját, és kilöki a vízre. Pippa feltápászkodik, hogy elkapja a kötelet, de már késő. A víz felszínét fodrozva egyre beljebb siklik.

- Húzz vissza!

- Csúnya dolgot műveltél - jegyzem meg.

- Nem szabad elfelejtenie, hol a helye - jelenti ki Felicity válasz gyanánt, de azért odadob neki egy evezőt, ami nem jut el Pippáig, és a felszínen lebeg.

- Segíts visszahúzni - mondom. Az alka-lányok a parton állnak, és mulatva figyelnek. Élvezik, hogy rosszalkodunk. Felicity lezöttyen, és kötni kezdi a cipőjét.

Felsóhajtok. - Eléred? - kiáltok oda Pippának. Kinyújtja a kezét az evező után, de nem éri el. Nem is fogja, de azért tovább nyújtózkodik. A csónak veszélyesen megbillen. Pippa sikoltva, nagy csobbanással beesik. Felicityből és a kisebb lányokból kirobban a nevetés. De eszembe jut a Pippa rohama előtti rövid látomás, a fröcskölés dermesztő hangjai, Pippa elfojtott kiáltása a sötét víz mélyéről.

- Pippa! - sikoltom, és begázolok a tó jéghideg vizébe, amitől majd eláll a szívverésem. A kezem beleakad egy lábba. Megvan, és teljes erőmből húzni kezdem.

- Kapaszkodj! - köpködöm, és a karommal átölelve a derekát a part felé úszom.

De Pippa hadakozik ellenem. - Mit művelsz, Gemma? Eressz el! - Amikor kiszabadul, látom, hogy csak vállig ér a víz. - Köszönöm, de innen már egyedül is ki tudok menni - méltatlankodik, és azon igyekszik, hogy ne vegyen tudomást a túlsó parton álló, nevető és ujjal mutogató lányokról.

Nevetségesnek érzem magam. Határozottan emlékszem, hogy Pippát láttam a látomásban a víz alatt küszködni. Gondolom, pánikba eshettem, azért nem emlékszem tisztán. Mindenesetre itt vagyunk mindketten, épen és egészségesen, azt leszámítva, hogy vizesek lettünk. És csakis ez a fontos.

- Megfojtlak, Felicity - motyogja Pippa, ahogy a vízben egyensúlyoz. Átölelem, mert megkönnyebbülök, hogy jól van, és ezzel majdnem megint lerántom magammal.

- Mi ütött beléd? - visítja, és úgy csapkod, mintha pók volnék.

- Bocs - szabadkozom. - Bocs.

- Őrültekkel vagyok körülvéve - morogja, és kimászik a fűre.

- Felicity meg hova lett?

Üres a part. Mintha köddé vált volna. De aztán meglátom, ahogy a fején százszorszépes koszorúval eltűnik a fák között. Fesztelenül és könnyedén sétál, vissza sem néz, hogy jól vagyunk-e.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

Az elegáns Grosvenor Square-i villa előtetőjén kézzel írt felirat hirdeti:

TEOZÓFIAI ÉS SPIRITUALISTA EST
MADAME ROMANOFF, A SZENTPÉTERVÁRI
HÍRES MÉDIUM RÉSZVÉTELÉVEL.
MINDENT ISMER.
ELŐTTE MINDEN FELTÁRULKOZIK.
CSAK MA ESTE.

A londoni utcák olyanok, mint egy impresszionista festmény: csúszós macskakövek, narancsos fénykört vető utcai lámpák, csodálatosan nyírt sövények és fekete esernyők raja. A szoknyám szegélyére felcsapódik a pocsolyák vize, és a súly lehúzza az anyagot. Az esőből beszaladunk a nyitott ajtó menedékébe, finom estélyi cipónk óvatosan kopog a csúszós macskaköveken.

Úri közönség gyűlt össze: a férfiak frakkot és cilindert, a nők ékszereket és hosszú báli kesztyűt viselnek. A legjobb ruhánkban jelentünk meg. Furcsa és egyben csodálatos a szokásos iskolai egyenruha helyett selyemben és alsószoknyában lenni. Cecily megragadta az alkalmat, hogy eldicsekedjen az új kalapjával. Idősebbnek való, így kellemetlenül feltűnően áll rajta, de mivel a legújabb divat szerinti, Cecily mindenképp fel akarta venni. Mademoiselle LeFarge az ünneplőjét vette fel, egy magas, húzott galléros, zöld selyemruhát, zöld selyemfőkötőt és csepp alakú, gránátköves fülbevalót, mi pedig agyondicsérjük.

- Egyszerűen tökéletesen fest! - áradozik Pippa, amikor belépünk a lenyűgöző márvány előcsarnokba, és elnyomakodunk a figyelmes inasok sorfala előtt. - Köszönöm, kedvesem! Fontos, hogy mindig a lehető legjobb formánkat mutassuk. Cecily, aki azt hiszi, ő kapta a bókot, illegeti magát. A nehéz függönyök között egy télikertbe kísérnek be minket, ahol akár kétszázan is elférnének. Pippa a nyakát nyújtogatja, és a közönséget vizsgálgatja.

- Láttok jóképű férfiakat? Negyven év alatt?

- Szerintem a túlvilág is csak akkor érdekelne, ha vonzó férjet találnál ott - rója meg Felicity.

Pippa az ajkát biggyeszti. - Mademoiselle LeFarge is nagyon komolyan veszi a férjkérdést, és nem hallottam, hogy rajta köszörülnéd a nyelvedet!

Felicity a szemét forgatja. - Mademoiselle LeFarge elhozott a Spence-ből, London egyik legdivatosabb helyére. Ami engem illet, akár VIII. Henriket is kereshetné. És ne feledjük a küldetésünket!

Mademoiselle LeFarge egy vörös bársonnyal kárpitozott székbe igazítja széles termetét, mi pedig besorjázunk utána. A közönség is lassan elfoglalja a helyét. Elöl egy színpad áll, rajta asztal és két szék. Az asztalon egy kristálygömb.

- A kristálygömb révén létesít kapcsolatot a halottak lelkével - súgja Mademoiselle LeFarge, miközben a műsorfüzetét olvassa. Mögöttünk egy úr meghallja a pusmogásunkat, és odabiccent Mademoiselle LeFarge-nak.

- Meg kell mondanom önnek, kedves hölgyem, hogy ez az egész szemfényvesztés. Bűvésztrükk.

- Téved, uram - tiltakozik Martha. - Mademoiselle LeFarge hallotta már Madame Romanoffot transzban beszélni.

- Valóban? - kerekedik el Pippa szeme.

- Egy unokatestvéremtől hallottam a képességeiről, aki közel áll Lady Dorchester sógornőjének kedves barátjához - erősíti meg Mademoiselle LeFarge. - Valóban kivételes médium.

Az úr elmosolyodik. Kedves, barátságos a mosolya, mint amilyen Mademoiselle LeFarge is. Kár, hogy a tanárnőnk menyasszony, mert szimpatikus ez a kedves ember, és szerintem csodálatos férj válna belőle.

- Attól tartok, kedves hölgyem, kedves mademoiselle - nyújtja meg nyomatékosan a szót -, hogy becsapták. A spiritualizmus csak annyira tudomány, mint a lopás. Mert ennyiről van szó csupán: igen agyafúrt szélhámosok pénzt lopnak a gyászolóktól, cserébe egy kis reménysugárért. Az emberek azt látják, amit látni akarnak, és akkor, amikor szükségük van rá.

A szívem összeszorul. Lehet, hogy azért látom az anyámat, a látomásaimat, mert így akarom, és mert szükségem van rájuk? Lehet, hogy a gyászom ilyen hatalommal bír? És mégis: ott a selyemdarab. Csak reménykedhetek, hogy az est végére bizonyosságot szerzek.

Mademoiselle LeFarge pengevékonyságúra szorítja össze a száját. - Téved, uram.

- Látom, felzaklattam. Bocsásson meg! Kent felügyelő, a Scotland Yardtól. - Dombornyomásos névkártyát nyújt a Mademoiselle felé, amit az nem fogad el. A felügyelő nyugodtan visszacsúsztatja a szivarzsebébe. - Kétségkívül egy szeretett rokonával óhajt kapcsolatba lépni? A fivérével vagy egy kedves, elhunyt unokatestvérével?

- Próbálkozik, de Mademoiselle LeFarge nem veszi észre, hogy a felügyelőt más is érdekli, mint az okkult iránti odaadása.

- Mindössze a tudomány megfigyelése hozott ide, és a rám bízott tanítványaimat gardírozom. És most, ha megbocsát, úgy látom, kezdődik a szeánsz.

Férfiak szaladnak végig a terem falai mentén, és lejjebb csavarják a lámpák lángját, amelyek most bizonytalanul pislákolnak. Magas gallérú fekete inget, a derekukon széles, sötétvörös selyemövet viselnek. Hosszú, hullámzó, sötétzöld ruhás, szép nő lép a színpadra. A szemét koromfekete szénnel rajzolta körül, turbánt visel a fején, amibe egy szál pávatollat tűzött. Madame Romanoff.

Lehunyja a szemét, és a kezét a közönség felé nyújtja, mintha kitapogatna bennünket. Amikor a nagyterem bal oldalához ér, kinyitja a szemét, és egy zömök férfira néz a második sorban.

- Ön, uram. A szellemek beszélni akarnak önnel. Jöjjön ide, kérem, és foghíjon helyet velem szemben! - mondja erős orosz akcentussal.

A férfi így is tesz, és leül az asztal mellé. Madame Romanoff a kristálygömbbe néz, és elernyed. Ebben az állapotban mondja el a férfinak a jövőjét. - Üzenetem van önnek a túlvilágról...

A színpadon ülő férfi izzadtan, lelkesen hajol közelebb. - Igen! Hallgatom. A testvérem üzen? Te vagy az, Dora?

Madame Romanoff hangja édesen, vékonyan cseng, mint egy kislányé: - Te vagy az, Johnny?

A férfi ajkáról örömteli, gyötrelmes kiáltás röppen fel: - Igen, igen, drága testvérem, én vagyok az!

- Ne sírj, Johnny! Nagyon boldog vagyok itt, a játékaim társaságában.

A csodálkozástól tátott szájjal hallgatjuk. A színpadon a férfi és a kishúga szívből jövő egyesülésének lehetünk tanúi, amit könnyek és a soha el nem múló szeretet fogadalmai kísérnek. Alig bírok nyugton ülni. Szeretném, ha véget érne, hogy helyet foglalhassak a médiummal szemben.

A mögöttünk ülő felügyelő odahajol. - Zseniális előadás. A férfi természetesen a bűntársa.

- Hogyan? - csodálkozik el Ann.

- A közönség soraiba ültetik, hogy őszinte keresőnek tűnjön, a közönség egyik tagjának. De ő is benne van a játékban.

- Uram, ha lenne kedves! - szól rá Mademoiselle LeFarge, és a műsorfüzettel legyezi magát.

Kent felügyelő bólint, és ismét hátradől. Akaratlanul is megkedveltem széles tenyerével és vastag bajuszával; bárcsak Mademoiselle LeFarge esélyt adna neki! De a Mademoiselle hű Reginaldhoz, a rejtélyes vőlegényhez, ahogy illik, még akkor is, ha a vőlegénye egyszer sem kereste fel.

Madame Romanoff iszik egy pohár vizet, és több emberrel is beszél. Van, akinek kérdéseket tesz fel, amelyek elég általánosnak tűnnek, de a gyászoló emberek készségesen előállnak a történetükkel. Úgy tűnik, mintha orruknál fogva vezetné őket, és rávenné, hogy a segítsége nélkül adják meg a választ. De még sosem láttam szeánszon médiumot, és nem lehetek biztos az ítéletemben.

Felicity odahajol, és a fülembe súgja. - Készen állsz?

Megremeg a gyomrom. - Azt hiszem.

Mademoiselle LeFarge ránk szól, hogy maradjunk csendben. Elizabeth és Cecily gyanakvóan méregetnek minket. Madame Romanoff a színpadon egy utolsó jelentkezőt keres. Felicity villámgyorsan pattan fel, és a karomnál fogva felránt.

- Kérem, Madame! - kiáltja, és a hangja olyan, mintha a könnyeivel küszködne, pedig a nevetését próbálja visszafojtani.

- A barátnőm túl szerény, hogy a segítségét kérje. Kérem, segítsen egy lánynak, hogy elérje a kedves, elhunyt édesanyját, Mrs. Sarah Rees-Toome-ot!

Suttogások, és ijedt kiáltások moraja támad. Úgy érzem magam, mintha elszívták volna előlem a levegőt. - Ezt nem kellett volna - sziszegem.

- Hitelesnek akarsz tűnni, nem? Lehet, hogy odafent még valami pluszt is kapsz.

- Azonnal üljenek le, lányok! - rángatja erősen a szoknyámat Mademoiselle LeFarge, hogy a székemhez szögezzen, de mindhiába. Felicity könyörgése felkeltette a Madame érdeklődését. Két segítőtársa mellettem terem, és végigvezetnek a széksorok között.

Nem tudom, hogy megöljem-e Felicityt, vagy hálálkodjak neki. Talán módom nyílik arra is, hogy kapcsolatba lépjek az anyámmal. Izzadt lesz a tenyerem a gondolatra, hogy pár percen belül talán újra beszélhetek az anyámmal, még ha egy médiumon és Sarah Reese-Toome szellemén keresztül is. Amikor fellépek a kis színpadra, hallom a műsorfüzetek zörgését, suttogások bogárzümmögését a csalódottak sóhajával elvegyülve, akiknek már nincs lehetőségük, hogy kapcsolatot teremtsenek a halottjaikkal, mert egy vörös hajú, reménytől csillogó zöld szemű lány elbitorolta a jogukat.

Madame Romanoff int, hogy üljek le. Az asztalon egy nyitott fedelű zsebóra van, ami 9.48-at mutat. Átnyúl az **asztal fölött, és** két kezébe fogja az enyémet. - Attól tartok, sokat szenvedett, drága gyermekem. Segítenünk kell ennek az ifjú hölgynek, hogy megtalálja szeretett édesanyját. Hunyjuk le a szemünket, és összpontosítsunk e szegény lány megsegítésére! És most halljam a kedves elhunyt nevét...

Virginia Doyle. Virginia Doyle. Kiszáradt a torkom, és elszorul, amikor kimondom a nevet:

- Sarah Rees-Toome.

Madame Romanoff körbe-körbe forgatja az ujjait a kristálygömb fölött, és mély hangon mondja: - És most szólítom Sarah Rees-Toome, a hőn szeretett anya szellemét. Van itt valaki, aki kapcsolatba akar lépni vele. Aki a jelenlétére vágyik.

Egy pillanatra arra számítok, hogy Sarah azt mondja, tűnjek el és hagyjam békén, és ne tegyek úgy, mintha ismerném. De inkább csak abban reménykedem, hogy meghallom az anyám hangját, aki nevet a kétszínűségemen, és mindent megbocsát, még ezt a csalafintaságot is.

Madame Romanoff mély morgása édes lesz, mint egy zsoltár. - Te vagy az, drágám? Mennyire hiányoztál!

Csak most jövök rá, hogy visszafojtottam a lélegzetemet, reménykedtem egy lehetőségben, csodára vártam. A szívem vadul ver a mellkasomban, és akaratlanul is felkiáltok:

- Te vagy az, anya?

- Igen, drágám, én vagyok, szerető édesanyád. - A közönség soraiból szipogás hallatszik. Anyám sosem ejtene ki a száján ilyen édeskés szavakat. Hazugságot vetek oda, hogy lássam, visszatér-e hozzám.

- Hiányzik az otthonunk Surrey-ben, anya? A hátsó kertben a kis Cupido mellett a rózsabokrok?

Vágyom, hogy azt felelje: - Meghibbantál, Gemma kedves? -Hogy valamit mondjon. Bármit. Csak ne azt, hogy:

- Látom már, kedvesem, Surrey zöldjét. Gyönyörű kertünkben a rózsákat. De ne vágyódj utánam, gyermekem! Egy nap majd ismét találkozunk.

A tömeg érzelgős helyesléssel szipog és sóhajtozik, a hazugság pedig megkeseredik a számban. Madame Romanoff csak egy színésznő. Úgy tesz, mintha az anyám volna, akit Sarah Rees-Toome-nak hívnak, amikor az anyám neve Virginia Doyle volt, és soha nem járt Surrey-ben. Szeretném Madame Romanoffot megismertetni azzal, milyen valóban a másik oldalon lenni, ahol a szellemek nem örülnek annak, ha megjelenünk. Fel sem fogom, hogy teljes erőmből Madame Romanoff kezébe kapaszkodom, mert hirtelen fény lobban, mintha egy világ nyílna meg, és ismét belezuhanok az alagútba. A dühöm gyorsan ránt lefelé. De most nem vagyok egyedül.

Sikerült Madame Romanoffot is magammal hoznom, ahogy annak idején kis híján Pippát is. Sejtelmem sincs, hogy történt, de itt van velem, nagy merészen, és torka szakadtából ordít.

-A fenébe is! Hol az ördögben vagyok? - Madame Romanoff is csak annyira orosz, mint én. - Miféle pokolfajzat maga?

Nem tudok válaszolni. Megnémultam. Sötét, ködös erdőben találjuk magunkat, amit az álmaimból már jól ismerek. Ugyanaz az erdő lehet, amiről Mary Dowd is írt. Sikerült! A birodalmakban vagyok. Olyan valóságos, mint a visító kis tolvaj itt mellettem. - Mi az ott? - Szorosan belekapaszkodik a ruhám ujjába. A fák között mozgásra leszek figyelmes. Kúszik a köd. Egyenként lépnek elő, míg húszegynéhányan nem lesznek. A holtak. Beesett szemek, vértelen ajkak, arccsontokon fényesen feszülő bőr. Rongyos nő kisbabát szorít magához, a ruhájából csepeg a víz, és a hajába síkos, zöld hínár vegyül. Két férfi botladozik felém kinyújtott karral. Látom a csont kerek végét, ahol levágták a karjukat. Egyre csak közelednek, a szájukból árad a visszataszító mormolás: - Jöjjetek hozzánk! Eljöttetek hozzánk.

Madame Romanoff visít, és nem sok híja, hogy rám csimpaszkodjon. - Mi az ördög folyik itt? Jesszusom, azonnal vigyen ki innen! Kérem! Többé senkit sem csapok be. Az anyám sírjára esküszöm!

- Álljanak meg! - emelem fel a kezemet. Meglepő módon engedelmeskednek. - Melyikük Sarah Rees-Toome?

Egy szellem sem lép elő.

- Van valaki maguk között, akit így hívnak? Semmi válasz.

- Mondja meg nekik, hogy menjenek innen - parancsolja Madame Romanoff. Felkap a földről egy faágat, és vadul lengeti maga előtt, hogy elkergesse őket, s közben félelemtől reszketve nyöszörög. A fák között váratlanul megpillantom anyámat, a ruhája kék színét, és hallom meleg, borostyán nevetését.

Keress meg, ha tudsz drágám!

Megragadom Madame Romanoff vállát. - Hogy hívják? Mi a valódi neve?

- Sally - feleli félelemtől rekedten. - Sally Carny.

-Jól figyeljen rám, Sally! Egy pillanatra magára kell hagynom, de mindjárt visszajövök. Nem lesz semmi baja.

- Nem! Nehogy itt merjen hagyni velük, maga kis ringyó, különben kikaparom a hátborzongató zöld szemét, amikor visszajutunk! Majd meglátja, hogy megteszem!

Sikít, mint akit nyúznak, de már a fák között szaladok, a kék reménye vezet, de karnyújtásnyinál mindig távolabb. Egyszer csak egy templom romjai közé érek. Az oltáron törökülésben egy Buddha, körülötte gyertyák. Békés hely. Nincs hang, csak galambbúgás. Nincs félelem sem. Az ujjhegyemet óvatosan a narancsos-kékes lánghoz érintem, de nem érzek sem meleget, sem fájdalmat Liliomok lágy illata száll be a nyitott ajtón át. Bárcsak láthatnám gyerekkorom virágait, anyámat és Indiát! A következő pillanatban körülvesznek. A szobát megtöltik a nyíló liliomok. A gondolataimmal varázsoltam ide őket. Olyan gyönyörű, hogy legszívesebben végleg itt maradnék.

- Anya? - A hangom tétova, halk, reménykedő.

Ragyogóbb lesz a szoba. Nem látom, csak hallom a hangját:

- Gemma.. -

- Hol vagy, anya?

- Itt nem mutatkozhatok, és nem is maradhatok sokáig. Az erdő nem biztonságos. Kémek vannak mindenütt.

Nem tudom, mire céloz. Még most sem fogom fel, hogy itt vagyok. Hogy ő is itt van.

- Mi történik velem, anya?

- Óriási erő birtokában vagy, kedvesem.

A hangja visszhangzik a templomban. *Kedvesem, kedvesem, kedvesem...*

Elszorul a torkom. - Nem értem ezt az erőt. Nem tudom befolyásolni.

- Idővel megtanulod majd. De használnod kell az erődet, munkálkodnod kell vele, különben elfonnyad, elpusztul, és többé nem szerezheted vissza. Különleges sors vár rád, Gemma, ha ezt választod.

Megjelenik a kintornás majma. A Buddha kerek vállára telepszik, engem figyel, és ide-oda forgatja a fejét.

- Vannak, akik nem akarják, hogy használjam, amim van. Figyelmeztettek.

Anyám hangja nyugodt és beavatott. - Igen, a Raksana. Tartanak tőled. Félnek attól, mi történhet, ha kudarcot vallasz, és még jobban attól, hogy micsoda hatalom birtokában leszel, ha sikerrel jársz. - Sikerrel járok miben?

- Hogy visszahozd a varázslatot a birodalmakba. Te vagy a kapocs a Rendhez. A varázslatuk benned él tovább, kedvesem.

Te vagy a jel, amire ennyi éven át vártak. De veszély is leselkedik rád. Ő is a hatalmadat akarja, és addig kutat, míg meg nem talál.

- Kicsoda?

- Kirké. - *Kirké. Kirké. Kirké.*

- Ki az? Hol találom?

- Mindent a maga idejében, Gemma. Még nem állhatsz elé, annál sokkal hatalmasabb.

- De... - A könnyeim elfojtják a szavaimat. - Megölt.

- Ne engedj a bosszúvágynak, Gemma! Kirké kiválasztotta, melyik úton haladjon. Te is válaszd meg a magad útját.

- Honnan tudod mindezt?

A liliomok szirmának a széle lassan hervadni kezd. Megbarnul, és befelé pöndörödik, a levelek a földre hullnak.

- Lejárt az időnk. Már nem biztonságos az itt-tartózkodásod. Menj vissza!

- Ne! Még ne!

- Arra a helyre összpontosíts, ahonnan jöttél. A fényajtó megjelenik majd, és akkor beléphetsz rajta.

- De mikor beszélhetek veled ismét?

- A kertben megtalálsz. Ott biztonságban vagyunk.
- De hogyan,..
- Válaszd ki, és az ajtó odavisz. Tovább kell mennem.
- Várj, ne menj még!
De a hangja belevész a suttogások jeges burkába, ami az éterbe távozik.
Továbbmenni. Továbbmenni. Továbbmenni.
A fény olyan ragyogó lesz, hogy majd megvakít. A karommal takarom el a szememet. Amikor ismét kinyitom, a templom már csak csupasz rom, a padlót elszáradt virágok borítják. Anyám nincs ott.

A fák között sűrű a köd, amikor visszafelé indulok, hogy megkeressem Sally Carnyt. Alig látok tőle. De nem is a köd, a könnyeim homályosítják el a látásomat. Mindennél jobban vágyom arra, hogy anyámmal maradjak a liliomillatú szobában. Sötét alak sejlik fel az ösvényen, és egy pillanatra mindent elfelejtek, csak az ereimben keringő rettegés marad, és anyám figyelmeztetése, hogy valaki üldöz.
Magas, széles vállú férfi lép elő. Őfelsége testőrgárdájának katonai egyenruháját viseli: nem tiszt, csak közkatona. Félénken, kalapját a kezében forgatva közeledik. Kedves, fiús kifejezés ül az arcán, ami ismerős. A szokatlan sápadtságot leszámítva egy közeli szomszéd is lehetne, vagy egy családi fényképről egy szeretett arc.
- Bocsásson meg, de nem ön van ma este Pollyval?
- Pollyval? - visszhangzóm. Egy kísértettel beszélgetek, így talán megbocsátható a modortalanságom. Biztos, hogy találkoztunk már valahol.
- Láttam önt a társaságában... Miss Polly LeFarge-zsal? Az egyenruhás férfi. Az álmodozó mosoly. A rendes asztalon álló ferrotípia. Reginald, Mademoiselle LeFarge szeretett vőlegénye meghalt, és eltemették, és nem több egy emléknél, amihez a menyasszonya hűségesen ragaszkodik.
- Mademoiselle LeFarge-ra céloz? A tanárnőmre? - kérdezem csendesen.
- Igen, kisasszony: Az én Pollym gyakran emlegeti a tanítást, de megígértem, hogy sok pénzt keresek a hadseregben, aztán hazajövök, és tisztességesen gondoskodom róla, lesz templomi esküvő és egy kis ház is Doverben. Polly szereti a tengert, úgy ám.
- De nem jött haza. - Legalább annyira kérdés, mint kijelentés mintha még reménykednék, hogy egy nap belép az osztályunkba.
- Influenza - válaszolja Reginald. Lenéz a kalapjára, amit úgy forgat a kezében, mint egy falusi vásáron a szerencsekereket - Kérem, adjon át egy üzenetet a nevemben, kisasszony! Mondja meg, kérem, hogy Reginald mindig szeretni fogja, és megvan még a nyaksál, amit a távozásom előtti karácsonyra kötött. Nagyon jól szolgált, úgy bizony. - Rám mosolyog, és bár látom, hogy kék a szája, a mosolya igazi.
- Megtenné nekem, kisasszony?
- Igen - suttogom.
- Lekötelezettje vagyok, hogy segített átlépni. És most azt ajánlom, menjen szépen vissza. Ha marad, keresni fogják itt. - Visszateszi a kalapját a fejére, és lassú léptekkel visszamegy a ködbe, ahonnan jött, míg teljesen el nem tűnik.

Amikor visszaérek Madame Romanoffhoz, akit még Sally Carny néven is ismernek, reszkető hangon éppen régi templomi zsoltárokat énekel. A holtak már eltűntek, de azért úgy kapaszkodik a faágba, mint akinek ezen múlik az élete. Amikor meglát, majdnem a nyakamba ugrik. - Vigyen vissza, kérem!
- Miért, amikor olyan hetykén elbánt a szeretteiket gyászoló, szomorú emberekkel?

- Nem akartam nekik bajt, kisasszonyka! Esküszöm! Nem hibáztathat azért, hogy igyekszem megélni.

Ebben igaza is van. Ha nem ezt tenné, Sally Carny az utcán lenne, és sokkal undorítóbb, lelket pusztítóbb módon keresné a betevőjét - Rendben van. Visszaviszem. De csak két feltétellel.

- Bármit megteszek, csak mondja, mit akar.

- Először is soha, semmilyen körülmények között, még kocsmai lerészegedés esetén sem mondhatja el senkinek, ami ma este történt. Mert ha elmondja... - Elhallgatok, mert nem tudom biztosan, mivel fenyegessem meg, de nem is számít. Sally máris a szívére szorítja a kezét.

- Isten engem úgy segéljen. Egy szót sem!

- Szaván fogom. A második feltételem... - A Mademoiselle kedves arcára gondolok. - Egy üzenetet kell továbbítania a szellemvilágból valakinek, aki ma este a közönség soraiban ül, és Pollynak hívják. Mondja azt, hogy Reggie nagyon szereti az ő Pollyját, és még mindig megvan a nyaksál, amit Polly karácsonyra kötött neki. - És a következő szavakat már a saját kútfőmből merítem. - És azt kívánja, hogy lépjen tovább, és legyen boldog. Megjegyezte?

Megint a szívére szorítja a kezét. - Minden szavát. - Sally átfogja a vállamat. - De kisasszony... mit szólna hozzá, ha csatlakozna hozzám és a fiúkhoz? A maga tehetségével és az én hírverésemmel egy vagyont kereshetnénk. Csak gondolja át. Ennyit kérek.

- Rendben, akkor maradjon csak itt.

- Felejtse el, amit mondtam! - rikoltja Sally, és biztosra veszem, hogy úgy ráijesztettem, hogy befogja majd a száját. És most lássuk a visszatérést. Anyám azt mondta, hogy gondoljak a helyre, ahonnan eljöttem. De még sosem próbáltam, és nem vagyok benne biztos, hogy meg tudom csinálni. Lehetséges, hogy Sallyvel csapdába estünk a ködös erdőben, és többé nem is jutunk haza.

- Ugye, tudja, hogy juttasson minket haza?

- Hát persze - felelem ingerülten. Istenem, add, hogy sikerüljön! Fogom Sally kezét, és erősen az előadóteremre összpontosítok.

Semmi sem történik. Kinyitom az egyik szemem, és még mindig az erdőben állunk. Sally pánikba esik.

- Isten szent anyja! - óbégat - Ugye, nem megy? Édes Jézus, ments meg!

- Maradjon csöndben! Újra régi zsoltárokat dúdolgat. A felső ajkamon verítékcseppek ütköznek ki. Lehunyom a szememet, és csakis az előadóteremre gondolok. Hangosabb és lassabb lesz a lélegzetvételem. Mintha valami magához húzna. Az erdő széle ködbe vész, a köd egy hatalmas fénylyukba hajlik, majd ismét ott vagyunk az előadóterem színpadán. Sikerült! Zene a füleimnek a zsebóra ketyegése, amin 9.49-et látok. A szellemvilágba tett kirándulásunk mindössze egy percig tartott, bár Sally Carny arca legalább tíz évet öregedett ezalatt a rövid idő alatt. Én is megváltoztam.

„Madame Romanoff" visszatér, és reszkető hangon szólal meg. - Üzenetet küldenek a szellemvilág másik részéből egy bizonyos Polly számára. Reggie szeretné, ha tudná, hogy teljes szívéből szereti. .. - Elakad a hangja.

- A nyaksál - szűröm a szót a fogaim között.

- És megvan még a nyaksál, amit múlt karácsonyra kötött, és éljen nélküle boldogan. Ennyi az egész. - Élesen felnyög, és élettelenül roskad a támlának. Egy másodperc múlva „felébred".

-A szellemek szóltak hozzám, de most pihentetnem kell a képességeimet. Köszönöm, hogy eljöttek ma este, és ne feledjék, hogy a jövő hónapban a Covent Gardenben társalgók a szellemekkel. -A közönség tapsol, és Sally „Madame Romanoff" Carny felugrik, és kivonul a kulisszák mögé, ahol az összezavarodott talpnyalói magyarázatot várnak arra, miért tértek el ma este a tervüktől.

-Tudtam, hogy valamiben sántikálsz! - súgja oda Cecily, és megfogja a karomat. - Csodálatos volt?

- Láttad a szellemeket belépni Madame Romanoff testébe? - vág közbe Elizabeth. - Jéghideg lett a keze? Azt hallottam, megesik az ilyesmi.

Váratlanul én vagyok a Spence-ben a legnépszerűbb lány.

- Nem láttam szellemeket. A keze meleg volt, és kellemetlenül izzadt. És biztosra veszem, hogy hamisak a gyűrűi - felelem, és gyorsan arrébb megyek, hogy minél távolabb kerüljek Mademoiselle LeFarge-tóI.

- De mit írjak az anyámnak a ma esti élményeinkről? - biggyeszti le a száját Elizabeth.

- Írd azt, hogy kidobott pénz ilyen ostobaságokra költeni.

- Rettenetes teremtés vagy, Gemma Doyle - dohog Cecily.

- Úgy van - értek vele egyet, és véget vetek a Spence koronázatlan királynőjeként eltöltött egyperces tündöklésemnek.

- Micsoda csaló! - horkan föl Felicity, amint elvegyülünk az előadóteremből kifelé tolongó tömegben. - Elhitte, hogy Sarah az édesanyád neve. És aztán az igazi Sarah Rees-Toome helyett egy fülig szerelmes Reggie-t kapunk, aki a Pollyját szólongatja. - Mi baja Mademoiselle LeFarge-nak? Azt hittem, mostanra már negyven rossz pontot ad rossz magaviseletért! - suttogja Pippa. - Valószínűleg arra vár, hogy hazaérjünk - suttogja rémülten Ann. - Biztos elmeséli Mrs. Nightwingnek, mit műveltünk, és jövő hónapban nem mehetünk el az ötórai táncra. Felicity ennek hallatán elsápad, és úgy érzem, kaloda vagy hasonló vár rám. A Mademoiselle pár lépéssel mögöttünk lemaradva lépked, és nem tűnik különösebben komornak, inkább a szemét törölgeti a zsebkendőjével, és Kent felügyelőre mosolyog, aki felajánlotta, hogy a kocsinkhoz kísér minket.

- Azt hiszem, minden rendben lesz. – vélekedem.

A tömegben összepréselődnek az eső elől hátrébb húzódó, de a kocsijukhoz igyekvő emberek. Elszakadok a többiektől, amikor egy idősebb pár elém vág. Lassítok, és majdnem megállok. Képtelenség megkerülni őket, és éppen csak ki tudom venni Felicity előrébb bukdácsoló fejét.

- Segíthetek, kisasszony? - kérdezi egy ismerős hang, amit ismerős kéz követ; a palota melletti kis mellékutcába ránt be.

- Mit keres itt? - kérdezem Kartikot.

- Figyelem magát - feleli. - Volna kedves elmagyarázni, mi volt a ma esti kis mutatvány?

- Tréfa. Iskolás lányos szórakozás. - Az utcán a nevemet kiabálják

- Engem keresnek - jegyzem meg, és abban reménykedem, hogy elenged.

De Kartik még szorosabban markolja a csuklómat. - Valami történt ma este. Éreztem. Magyarázkodni kezdek: - Véletlen volt...

- Nem hiszem! - rúg bele teljes erőből egy kőbe, ami arrébb repül.

- Nem arról van szó, amire gondol - habogok, és védeni próbálom magam. - Meg tudom magyarázni...

- Nem kell a magyarázat! Mi adjuk a parancsokat, maga engedelmeskedik. Nincs több látomás. Megértette? - Megvető mosollyal néz rám, arra számít, hogy remegni kezdek, és minden feltételébe belemegyek. De ma este megváltozott bennem valami. És képtelen vagyok úgy érezni, ahogy korábban.

A kezébe harapok, ő meg felkiált, és elengedi a csuklómat.

- Soha többé ne beszéljen velem ilyen hangon! - vicsorgók. - Nem elégszem meg a rémült, engedelmes iskolás lány szerepével. Ki maga, hogy megszabja, mit tehetek? Egy idegen?

- Raksana vagyok - morogja.

Kacagni kezdek. - A, persze... a nagy és titokzatos Raksana! A befolyásos testvériség, amely fenyegetve érzi magát olyasmik által, amiket nem ért meg, és egy fiú háta mögé bújik! - A szó úgy üti szíven, mintha pofon vágtam volna. - Maga még nem férfi, csak a lakájuk. Nem érdekel sem maga, sem a fivére, sem a nevetséges szövetsége. Mostantól pontosan azt teszem, amit a kedvem diktál, és ebben maga sem akadályozhat meg. Ne kövessen! Ne figyeljen! Ne is próbáljon velem kapcsolatba lépni, különben nagyon megbánja. Megértette?

Kartik csak áll, és a sérült kezét dörzsöli. Úgy megdöbbent, hogy válaszolni sem tud. Amióta ismerem, most először hallgat. Így hagyom ott.

Mademoiselle LeFarge nem szid meg minket. Hazafelé szótlanul ül, a szemét lehunyja, és szomorkás mosoly játszadozik az ajkán. De a kezében a felügyelő névkártyáját tartja. A kocsi rázkódása és a hosszú este mindenkit elringatott. Kivéve engem. Feltüzel, amit ma este láttam. Mary Dowd naplójának minden sora igaz. Valóságosak a birodalmak, ahol az anyám vár rám. Kartik figyelmeztetései már semmit sem jelentenek. Nem tudom, mit találok majd, ha egyszer belépek azon a fényajtón, és az igazat megvallva, kicsit félek is kideríteni. Egyet azonban biztosan tudok: többé nem hagyom figyelmen kívül a bennem levő erőt. Elérkezett a várva várt pillanat.

Felicity vállát fogom. Most felrázom.

-M... mi az? Visszaértünk? - kérdezi a szemét dörzsölgetve.

- Még nem - suttogom. - Össze akarom hívni a Rend gyűlését.

- Remek - motyogja félálomban, és lehunyja a szemét. - Akkor holnap majd találkozunk.

- Nem. Nagyon fontos. Még ma este találkoznunk kell

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Nem szabad az erőmet használnom. Nem szabad önként belesodródnom egy látomásba. A birodalmak húsz éven át zárva voltak, amióta az, ami Sarah-val és Maryvel történt, mindent megváltoztatott. De ha nem megyek végig ezen az úton, nem Játom többé az anyámat. Sosem fogok semmit sem megtudni. *A* gyomromban, ahol a szándék döntéssé kristályosodik, már tudom, hogy készen állok arra, hogy végigmenjek ezen a bizonytalan úton.

Ez kavarog a fejemben, amikor a sötét barlangban a többiek társaságában ülök. Tapadósan nedves a levegő, az éjszakai eső nem hűtötte le, csak áporodottá és fülledtté tette.

Felicity felolvassa Mary naplójából a következő részletet, de nemigen hatol el a tudatomhoz. A titkomra ma este fény derül, és a várakozás feszültté tesz. Felicity becsukja a naplót. - Akkor hát mi ez az egész?

- Úgy van - tódítja Pippa morcosan. - Miért nem várhatott holnapig?

- Csak - felelem. Az idegeim táncot járnak. A hangok felerősödnek a fülemben. - Mit szólnátok ahhoz, ha azt mondanám, a Rend valóságos? A birodalmak is? - Mély lélegzetet veszek. - És tudom, hogy juthatunk oda?

Pippa a szemét forgatja. - Ezen a szörnyű saras éjszakán egy viccért rángattál ki?

Ann megvetően felhorkan, és Pippa felé biccent, hogy mutassa az új legjobb barátnője iránti szolidaritását. Felicity elkapja a pillantásomat. Érzi, hogy valami megváltozott.

- Szerintem Gemma nem tréfál - jegyzi meg csendesen.

- Van egy titkom - bököm ki végül. - Valamit el kell mondanom.

Nem titkolok semmit: anyám meggyilkolását, a látomásaimat hogy mi történt, amikor Sally Carny kezét fogva a ködös erdőbe kerültem, a templomot és az anyám hangját. Csak Kartikról nem beszélek. Még nem készültem fel, hogy róla és az érzéseimről beszéljek a többieknek.

Amikor befejezem, úgy néznek rám, mintha elment volna az eszem. Vagy földöntúli csoda volnék... a kettő között nehéz döntenem. És most már megértem, hogy az igazság megbabonáz, és nem tudom, hogy tartsak ki mellette, bár kétségbeesetten igyekszem.

- Oda kell vinned minket - jelenti ki Felicity.

- Bizonytalan vagyok benne, hogy mit találunk ott - válaszolom. - Többé már semmiben sem vagyok biztos - teszem hozzá.

- Vállalom a veszélyt - nyújtja felém a kezét Felicity. Megpillantok egy jelképet, amit még sosem láttam: a barlangfal legalján van, és részben megrongálták, de a többi része még kivehető. Egy nő és egy hattyú. Első pillantásra úgy tűnik, mintha a nagy fehér madár megtámadná, de közelebbről inkább úgy látszik, mintha a nő és a madár eggyé váltak volna. Egy nagy mitikus teremtménnyé. A nő kész felrepülni, még ha ezért el is kell veszítenie a lábait.

Megragadom Felicity kinyújtott kezét. Erősek az enyémmel összekulcsolódó ujjai.

-Induljunk!

Gyertyákat gyújtunk, a körünk közepére helyezzük, és egymás kezét fogva körbevesszük a fényt.

- És most? - kérdezi Felicity. A gyertyaláng a falra vetíti magas, vékony árnyékát*:* olyan, mint egy templomtorony.

- Csak egyszer tudtam irányítani, amikor ma este megpróbáltam visszajönni - intem őket óvatosságra. Nem akarok csalódást okozni. És ha képtelen vagyok még egyszer megtenni, és azt hiszik, csak kitaláltam az egészet?

Pippa ijed meg elsőként. - Kicsit csalafintán hangzik. Talán mégsem kellene megpróbálnunk. - Senki sem válaszol. - Nem értesz egyet, Ann?

Várom, hogy Ann is Pippa mellé álljon, de egy szót sem szól

- Akkor hát rendben. De ha kifinomult módon a bolondját járatod velünk, elsőként jelentem ki, hogy én megmondtam, és szemernyi szánalmat sem érzek majd irántad.

- Oda se figyelj rá - nyugtat meg Felicity. Mégis oda kell figyelnem arra, amit mond. Én is ettől félek.

- Anyám azt mondta, hogy összpontosítsak egy ajtó képére... - Igyekszem elnyomni a kételyeimet.

- Milyen ajtóra? - kérdezi Ann. - Pirosra, fából faragottra, nagyra, kicsire...?

Pippa felsóhajt. - Mondd meg, milyenre, különben nem tud összpontosítani. Tudod, hogy ismernie kell a szabályokat, mielőtt bármibe is belefogunk.

- Fényajtóra. - A válaszom kielégíti Annt. Mély lélegzetet veszek. - Hunyjátok le a szemeteket!

Mondjak-e valamit, hogy elinduljunk? Ha igen, mit? Régebben megcsúsztam, belehullottam, magába szippantott az alagút.

De most más. Hogy kezdjem? A megfelelő szavak keresgélése helyett hagyom, hogy a szavak találjanak rám. - Ezt választom.

Suttogás kél a barlang sarkaiban. Zümmögéssé dagad. A következő másodpercben a lábam alól eltűnik a padló. Felicity erősebben szorítja a kezemet, Pippa felsikolt. Megijednek. Bizsergés áramlik a karomban, és összeköt a többiekkel. Most még abbahagyhatnám. Engedelmeskedhetnék Kartiknak, és visszafordíthatnám. De a zümmögés magához húz, és meg kell tudnom, mi van a túlsó oldalon. Mindegy, mi történik. A zümmögés abbamarad, és remegéssé válik, ami úgy árad végig a testemen, mint egy dallam, és amikor kinyitom a szememet, egy fényajtó csodálatos körvonalát látom, ami csillogva hívogat, mintha egész idő alatt ott lett volna, és azt várta volna, hogy rátaláljak.

Ann lenyűgözve bámulja. - A mindenit...

- Látjátok a... - kezdi Pippa elbűvölten.

Felicity megpróbálja kinyitni, de átsiklik rajta a keze. Az ajtót mintha egy laterna magica vetítené a falra. Egyikük sem tudja kinyitni.

- Próbáld meg, Gemma! - biztat Felicity.

Az ajtó fehéren izzó fényénél a kezem olyan, mintha másé volna, és egy pillanatra egy angyal keze villanna fel. A gomb kemény és meleg, amikor megérintem. Valami felbugyborékol az ajtó felszínére. Egy forma. A körvonala erősebben ragyog, és ráismerek a holdsarló szem ismerős alakjára. A nyakláncom úgy izzik fel, mintha a két forma szólongatná egymást. Az ajtógomb váratlanul könnyedén elfordul a kezemben.

- Sikerült! - kiált fel Ann.

- Ugye? - mosolyodom el a félelmem ellenére is.

Kinyílik az ajtó, és belépünk egy olyan élénk színekben ragyogó világba, hogy belesajdul a szemem, amikor körülpillantok. Amint a szemem végre hozzászokik, apránként fogadom be a látványt.

Fákat látok, amik zöldes-aranyos és vöröses narancs leveleket hullatnak. A láthatár tetején az ég liláskék, de alul egy soha nem múló alkonyat narancsfényében úszik. A meleg szellőben apró levendulaszínű virágok sodródnak, az illat a gyerekkoromra emlékeztet. Liliomok, apám dohányának és Sarita curryjének illatára. Egy folyó széles szalagja tekereg át a tájon, és a mi oldalunk harmatos füvét elválasztja a túlsó partétól.

Pippa megérint egy levelet, ami begöndörödik, elolvad, majd pillangóvá alakul át, és az ég felé lebeg. - Milyen gyönyörű! - Kivételesen szép - erősíti meg Ann.

Szirmok hullnak, és óriás hópelyhekként olvadnak el a hajszálaink között; a hajunk felragyog tőlük. Sziporkázunk.

Felicity körbeforog, úgy magával ragadja a boldogság. - Igazi! Igazi! - kiabálja, majd elhallgat. Érzitek ezt az illatot?

- Igen - szívom be a gyerekkori illatok megnyugtató keverékét.

- Friss császárzsemle! Vasárnaponként mindig azt ettünk. És a tenger illata. Ereztem az apám egyenruháján, amikor egy-egy útjáról hazatért. Amikor még hazajött. - A szemében könnyek csillognak. Pippa értetlenül csóválja a fejét. - Tévedsz, én orgona illatát érzem. Az ágaknak, amiket a kertben szedtem, és a szobámban tartottam, ilyen illata volt.

Erősen érzem a rózsavíz illatát. - Mi ez? - kérdezi Pippa.

Dalfoszlányt hallok. Anyám egyik altatódala. Az alattunk húzódó völgyből hallatszik. Éppen csak ki tudok venni egy ezüst boltívet, amely alatt az ösvény egy buja kertbe vezet.

- Várj csak! Hova mész? - kiált utánam Pippa.

- Mindjárt visszajövök - válaszolom, és egyre gyorsabban szaladok anyám hangja után. Átfutok a boltív alatt, majd fákkal szabdalt sövény mentén szedem a lábam; a fák nyitott ernyőkre emlékeztetnek. Anyám a kert közepén áll a kék ruhájában, és moccanatlanul mosolyog. Rám vár.

- Anya? - kérdezem elcsukló hangon.

Kinyújtja a kezét, én meg attól félek, hogy megint egy álmot kergetek. De ezúttal tényleg az ő karja ölel át. Érzem a borén a rózsavizet.

-Jaj, anyám, hát tényleg te vagy az!

- Igen, drágám.

- Miért futottál el előlem olyan sokáig?

- Egész idő alatt itt vártalak. Te szaladtál el. Nem értem, mire gondol, de nem is számít. Rengeteg a mondanivalóm. Rengeteg a kérdeznivalóm. - Bocsáss meg, anyám!

Csitt - simogatja meg a hajamat. - Mindez már a múlté. Gyere, sétálj velem egyet!

Lekísér egy barlanghoz, ami törékeny, magas kristályoszlopok körén túl nyílik. Egy őz szökdécsel át előttünk. Megáll, hogy megszaglássza a bogyókat, amiket anyám a tenyerében tart. Majszol belőlük, majd mandulavágású, barna szemével rám néz. Nem teszek rá mély benyomást, így lassan továbbmegy a magas, dús fűben, és lefekszik egy fa alá, amelynek széles, göcsörtös a töve. Annyi kérdés kívánkozik ki belőlem, hogy azt sem tudom, melyikkel kezdjem.

-Pontosan mi is az a „birodalmak"? - teszem fel az elsőt. A fű olyan hívogató, hogy lefekszem az oldalamra, és feltámasztom a kezemmel a fejemet..

Világok közötti világ. A hely, ahol minden lehetséges. - Anyám leül és ráfúj egy pitypangra. Fehér pihefelhőt hord a szél. - A Rend tagjai ide jártak elmélkedni, a varázserejüket és önmagukat tökéletesíteni, itt jöttek át a tűzön, és teremtődtek újjá. Időről időre mindenki eljön ide... álmaiban például, amikor a gondolatok születnek. - Kis szünet után hozzáteszi: - És a halálban.

Elfacsarodik a szívem. - De te nem vagy... - Halott. Nem bírom kimondani. - Itt vagy. Egyelőre.

- Honnan tudod mindezt?

Anyám elfordul tőlem. Hosszan, egyenletesen simogatja az őz orrát. - Eleinte semmit sem tudtam. Ötéves voltál, amikor felkeresett egy asszony: A Rend tagja volt. Mindent elmondott: hogy kivételes vagy, te vagy az ígért lány, aki majd helyreállítja a birodalmak varázsát, és ismét hatalomhoz segíti a Rendet. - Elhallgat. - Mi az?

- Azt is elmondta, hogy Kirké sosem hagy fel a kereséseddel, hogy a hatalomnak kizárólagos birtokosa lehessen. Féltettelek, Gemma. Meg akartalak védeni. - Ezért nem hoztál el Londonba?

Varázslat. A Rend. Én, az ígért leány. Egyszerűen képtelen voltam felfogni mindezt. Nagyot nyelek. - Mi történt aznap a boltban, anya? Mi volt az a... valami? - Kirké egyik kémje. A nyomkövetője. A bérgyilkosa. Képtelen vagyok ránézni. Egy fűszálat harmonikává hajtogatok.

- De miért...?

- Öltem meg magam? - Amikor felnézek, látom, hogy szokott átható pillantásával méreget. - Hogy ne követeljen magának.

Ha élve kaparintott volna meg, elvesztem volna, magam is sötét lénnyé válok.

- És Amar?

Anyám összepréseli a száját. - A védelmezőm volt. Az életét adta értem. Semmivel sem menthettem meg.

Megborzongok, amikor végiggondolom, mi történhetett Kartik fivérével.

- Ne tépelődjünk most ezen! - javasolja anyám, és kisimítja az arcomba hulló hajtincseket. - Megosztom veled, amit lehet. A többihez meg kell keresned másokat, hogy újjáépíthessétek a Rendet.

- Hát vannak mások is? - ülök fel.

- Hogyne! Amikor a birodalmak bezárultak, mindenki elbújt. Volt, aki elfelejtette, amit tudott. Mások hátat fordítottak a tudásuknak. De néhányan hűségesek maradtak, és várják a napot, amikor a birodalmak ismét megnyílnak, és újra övék lehet a varázslat.

Az ujjhegyeimet hullámzó fűszálak csiklandozzák. Olyan valószínűtlen minden: az alkonyi ég, a virágeső, a meleg szél, és anyám, aki olyan közel van, hogy meg is érinthetném. Lehunyom a szememet, és ismét kinyitom. Anyám nem tűnik el.

- Mi bánt? - kérdezi.

- Attól félek, hogy mindez nem valóságos. Ugye, az?

Anyám a láthatár felé fordítja az arcát. A ragyogás eltompítja arcéle éles vonalait, a lágyság olyanná teszi, mint egy kedvenc könyvünk sokat forgatott lapjainak kirojtosodott szélét. - A valóság egy lelkiállapot. A bankár számára a könyveiben számon tartott pénz nagyon is valóságos, bár sem érinteni, sem látni nem tudja. De egy brahmin számára nem létezik úgy, ahogy a levegő és a föld, a fájdalom és a veszteség. A bankár valóságát oktalanságnak tartja, míg a bankár oly jelentéktelennek tekinti a brahmin eszményeit, mint a port.

Megrázom a fejemet - Nem tudtalak követni.

- Valóságosnak találod?

A szél a hajtincseimet a számhoz fújja, a hajam megcsiklandoz, és a szoknyám alatt érzem a fű harmatos nedvességét - Igen.

- No, látod.

- Ha időről időre mindenki megfordul itt, miért nem beszélnek róla?

Anyám pitypangszöszt szed le a szoknyájáról, ami felröppen, és összetört ékkőként csillog a lemenő napban. - Nem emlékeznek rá, csak mint egy álom töredékeire, amit akárhogy is próbálnak, képtelenek összeilleszteni. Csak a Rend asszonyai tudnak belépni az ajtón. És most már te is.

- A barátnőimet is magammal hoztam.

Elkerekedik a szeme. - Egymagad át tudtad hozni őket?

- Igen - válaszolom bizonytalanul. Attól félek, hogy rosszat tettem, de anyám lassan, elragadtatottan mosolyodik el.

- Nagyobb a hatalmad, mint ahogy a Rend remélte! - Aztán elkomorodik: -És megbízol bennük?

- Igen - felelem. A kételyei - ki tudja, miért - bosszantanak, mintha ismét kisgyerek volnék. - Persze, hogy megbízom bennük. A barátnőim!

- Sarah és Mary is barátnők voltak. Mégis elárulták egymást.

A távolból Felicity örömkiáltásait hallom, aztán a nyomában Ann. Engem szólongatnak.

- Mi történt Sarah-val és Maryvel? Más szellemeket is látok. Miért nem tudok kapcsolatba lépni velük?

Egy hernyó mászik fel a kezemre. Összerezzenek. Anyám finoman leveszi a bütykömről, és a hernyó rubint mellényű vörösbegy lesz: törékeny lábain ide-oda ugrál.

- Mert már nem léteznek.

- Hogy érted? Mi történt velük?

- Ne pazaroljuk az időt a múltra! - hárítja el a kérdésemet anyám. És rám mosolyog. - Szeretnélek nézni! Istenem, igazi felnőtt hölgy lettél!

- Keringőzni tanulok. Még nem megy igazán jól, de igyekszem, és az első ötórai teánkra már egészen ügyesen táncolok...

- Szeretnék mindent elmesélni, ömlik belőlem a mondanivaló. Olyan figyelmesen hallgat, hogy azt kívánom, bárcsak örökké így maradnánk.

A földön érett, nagy szemű földi szeder hívogat. De mielőtt a számhoz emelhetnék egy szemet, anyám kiveszi a kezemből. - Nem szabad megenned, Gemma. Nem az élőké. - Anyám látja értetlen arckifejezésemet. - Aki itt gyümölcsöt eszik, ennek a világnak a részévé válik. Nem térhet vissza.

Odadobja őket az őznek, a szemek az állat elé hullnak, és mohón felhabzsolja őket. Anyám a kislányra pillant, aki a látomásaimban megjelent. Egy fa mögött bújt el.

- Ki ez? - kérdezem.

- A segítőtársam - feleli anyám.

- Mi a neve?

- Nem tudom. - Anyám szorosan lehunyja a szemét, mintha fájdalom ellen küzdene.

- Mi baj, anya?

Újra kinyitja a szemét, de sápadt lesz az arca. - Semmi. Elfáradtam a sok izgalomtól. Ideje indulnod.

Talpra ugrom. - De még olyan sok mindenre lennék kíváncsi!

Anyám is felemelkedik, és átfogja a vállamat. - Mára lejárt az időd, kedves. A birodalmak hatalma nagyon erős, csak kis adagokban lehet befogadni. Még a Rend is csak akkor jött ide, amikor szükségét érezték. Ne feledd, hogy odaát a helyed! Könnye*k* kaparják a torkomat. - Nem akarlak itt hagyni! Leheletfinoman érinti meg az ujjaival az arcomat, és akárhogy küzdök ellene, kicsordulnak a könnyeim. Homlokon csókol, majd lehajol, hogy a szemembe nézzen.

- Sosem hagylak el, Gemma,

Megfordul, és felsétál a dombra, a kislányt kézen fogva vezeti. A naplemente felé sétálnak, míg eggyé nem válnak vele, és nem marad más, csak az őz és én, és a szélben a sokáig érezhető rózsaillat.

Amikor ismét rátalálok a barátnőimre, úgy viháncolnak, mint akiknek a jókedv elvette az eszét.

- Figyeld csak! - kiáltja Feli city, és egy fára fúj: a kérge barnáról kékre, majd pirosra, végül ismét barnára változik.

- Nézd! - Ann a tenyerével vizet mer a folyóból, ami aranyporrá változik. - Láttad?

Pippa egy füves dombon nyúlt el. - Ébresszetek fel, amikor mennünk kell! De inkább ne is. Isteni álmot látok!

Kinyújtja a karját a feje fölé, összekuporodik, és lelógatja a dombról a lábát.

Megváltoztam, és elcsigázott vagyok attól, ami történt. Szeretnék visszamenni a szobámba, és száz évig aludni. És vissza akarok futni a völgybe, hogy örökre az anyámmal maradjak.

Felicity átölel. - Holnap megint el kell jönnünk! Mit szólna szerinted az a beképzelt Cecily, ha most látna! Megbánná, hogy nem lépett be közénk. Pippa leereszti a kezét, hogy bogyókat szedjen. - Ne! - ütöm ki őket a kezéből.

- Miért ne?

- Mert ha megeszed, örökre itt kell maradnod. -Nem csoda, hogy olyan kívánatosak - mondja. Odanyújtom a kezemet. Pippa kelletlenül a tenyerembe ejti őket, én meg a folyóba dobom.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

Álomkórosan csináljuk végig a napot, az arcunkon bugyuta mosollyal. A többi lány úgy rohan el mellettünk a folyosókon, mint szélfútta ördögszekerek. Óráról órára lebegünk, tesszük, amit kell, de minden átfolyik rajtunk. Lopott pillantásokkal, rejtett értelmű, odasúgott megjegyzésekkel erősítjük meg múlt éjszakai ígéretünket, amelyekkel zavarba ejtjük a tanárnőinket, bennünket azonban mindez mosolyra késztet. Megértjük egymást. Közös titkunk van.

Nem egy olyan iszonyatos titok, mint ami a családomhoz vagy Kartikhoz köt, hanem egy élvezetesen tilos rejtély, ami összeköt bennünket. Az ereinkben várakozásteljes izgalom kering, a bőrünket pattanásig feszíti. Arra vagyunk csak képesek, hogy végigcsináljuk a napot, és az éjszakát várjuk, amikor majd ismét kinyithatjuk a birodalmakba vezető ajtót. Eggyé váltunk. Nem lesznek kívülállók. Az élményt nem zavarja meg senki.

Mr. Grünewald a zeneóránkon egy órán át duruzsol egy bizonyos opera érdemeiről. Elizabeth, Cecily és Martha jó lányként hallgatják, illedelmesen jegyzetelnek, a fejük egyszerre emelkedik és süllyed. Hallgatják, írnak, hallgatják, írnak.

Egy szót sem jegyzünk fel. Másutt járunk gondolatban, egy vidéken, ahol azok lehetünk, akik akarunk- Mr. Grünewald kiszólítja Cecilyt a zongorához, hogy játssza el a látogatási napra betanult darabját. Az ujjai gondosan, helyesen pötyögnek el egy menüettet.

- Jól van, Miss Temple. Hibátlan volt. - Mr. Grünewald elégedett, de mi már ismerjük, milyen az igazi zene, és nehéz érdeklődést színlelni a csupán helyes iránt.

Óra után Cecily úgy tesz, mintha rosszul játszott volna. - Jaj, ugye, agyoncsaptam? Mondjátok csak meg nyugodtan.

Martha és Elizabeth tiltakoznak: azt állítják, zseniálisan játszott.

- Szerinted milyen volt, Fee? - Látszik, hogy Felicity dicséretére vágyik.

- Nagyon szép - válaszolja Felicity.

- Csak szép? - Cecily erőltetett, nemtörődömnek szánt kacajt hallat. - Akkor tényleg rémes lehetett!

- Bájos keringő volt - tódítja Felicity. Szándékosan téveszt, az arcáról alig bírja letörölni a mosolyt. Elfordítom a tekintetemet, nehogy ugyanolyan nevetséges vigyorra húzódjon a szám.

- Nem keringő volt, hanem menüett! - helyesbít Cecily. Leplezetlenül duzzog.

Elizabeth úgy vesz szemügyre minket, mintha nem tudná, kik vagyunk.

- Miért néztek úgy ránk, mintha kiállítási tárgyak volnánk? - kérdezi Pippa.

- Nem tudom. Valahogy mások lettetek. Sebtében összevillan a tekintetünk.

- Valami más lett, nem? Ugyan már, ha titkotok van, osszátok meg velünk!

- Ez az én titkom! - tetszeleg önelégülten Felicity. A folyosóablakon besüt a fény, és a porszemek táncra perdülnek a levegőben.

- Ugye, te elárulod, drága Pippa? - karolja át Elizabeth, de Pippa kibújik az öleléséből.

Cecily felpaprikázódik. - A régi Pip és Fee semmit sem titkolt volna elölünk!

- De azok a lányok már nincsenek sehol - ragyog fel Felicity mosolya. - Meghaltak, eltemették őket. Mi új világra jött új lányok vagyunk!

Azzal elfurakodunk mellettük; úgy maradnak el mögöttünk, mint a lassan leülepedő por.

Miss Moore festővásznakat készített elő. A vakkeretre muszlint feszített, és odatette a temperafestékeket. Eltávolodtunk-e a bukolikus tengerparti jelenetektől és a virágcsendéletektől? Feltűnik a terem közepén álló asztalra tett gyümölcsös tál. Újabb csendélet Ha ezt szeretné, akár napról napra megfesthetjük a jövőnket, amire a Spence készít fel bennünket. De Miss Moore-tól azért többet vártam.

- Csendélet? - A hangomból süt a lenézés.

Miss Moore az ablaknál áll. A szürkén vakító égre kirajzolódó alakja olyan, mint egy madárijesztőé. - Elégedetlenséget érzékelek a hangjában, Miss Doyle?

- Nem jelent különösebb erőpróbát.

- időnként a világ legnagyobb festői sem tiltakoztak, hogy csendéleteket fessenek.

Megfogott, de harc nélkül akkor sem adom meg magam. - Mekkora erőpróbáit jelent egy alma?

- Majd kiderül - feleli Miss Moore, és átnyújt egy festőköpenyt. Felicity a tál gyümölcsöt vizsgálja. Kiválaszt egy almát, és harsányan beleharap.

Miss Moore elveszi tőle, és visszateszi a tálba. - Ne egye meg a modellt, Felicity, különben kénytelen leszek legközelebb viaszgyümölcsöt használni, és akkor kellemetlen meglepetésben lesz része!

- Akkor hát mégis csendélet lesz - sóhajtok fel, és belemártom az ecsetemet a vörös festékbe.

- Úgy veszem észre, lázadásba cseppentem. A minap nem tiltakoztak annyira a festés ellen.

Felicity ravaszkásan mosolyodik el. - Nem vagyunk már ugyanazok, mint a minap. Sőt, teljesen megváltoztunk, Miss Moore.

Cecily hangosan fújja ki a levegőt. - Ne is próbáljon meg észérvekkel hatni rájuk, Miss Moore. Ma lehetetlenül viselkednek.

- Úgy van - teszi hozzá Elizabeth, undok hangon. - Új világra jött új lányok, hm, Pippa?

Újabb lopott pillantásváltás, ami nem marad Miss Moore számára sem észrevétlen. - Igaz ez, Miss Doyle? Magánforradalomba cseppentünk?

A megszólítása készületlenül talál. Furcsa érzés Miss Moore mikroszkópjának másik végén lenni. Olyan, mintha tudná, mi jár a fejemben. - Igen - mondom végül.

- Látja? - húzza fel az orrát Cecily.

Miss Moore összecsapja a két tenyerét. - Jól jönne valami újdonság! Legyőztek. Erre az órára önöké a vászon, hölgyeim. Fessenek kedvük szerint!

Éljenzésben törünk ki. Hirtelen könnyebbnek tűnik a kezemben az ecset. De Cecilyt nem teszi boldoggá.

- De Miss Moore! A látogatási napig már csak két hetünk van hátra, és nem lesz egyetlen valamirevaló munka sem, amit megmutathatok a családomnak! - biggyeszti a száját.

- Cecilynek igaza van, Miss Moore - áll mellé Martha is. - Nem érdekel, hogy ők mit akarnak. Nem mutathatok meg a családomnak valami primitív barlangrajzot. Elborzadnának!

Miss Moore felszegi *az* állát, és ebből a magasságból néz le rájuk. - Semmiképpen sem akarnám önöket, Miss Temple és Miss Hawthorne, és a családjukat ilyen kellemetlenségbe sodorni. Tessék, a gyümölcsös tál az önöké. Remélem, a szüleik élvezik majd a csendéletet!

Felicity ott bóklászik az agyag körül. - Készíthetek szobrot, Miss Moore?

- Ha óhajtja, Miss Worthington. Istenem, nem is tudom, én vezetem-e az osztályt, vagy az engem. - Felicity tenyerébe tesz egy marék agyagot, hogy megformázza.

- Szeretném, ha ma délután azért okulnának is - jelenti ki Miss Moore, és Cecilyre néz. - Hangosan felolvasok a *David Copperfield*-ből. Első fejezet: *„Vajon én magam leszek-e a saját élettörténetem hőse, vagy ezt a tisztet más valaki tölti be - az itt követhető lapokból kell kiderülnie..."*

Az óra végén Miss Moore szemügyre veszi a festményeinket, és halkan dicséretet és korrekciókat mormol. Amikor hozzám ér - egy hatalmas, az egész vásznat betöltő, torz almát festettem -, hosszú ideig az ajkat csücsöríti. - Milyen modern, Miss Doyle! Cecily élesen felkacag, amikor meglátja. - Ez alma lenne? -Hát persze, Cecily - torkolja le Felicity. - Szerintem csodálatos, igazi műremek. Nagyon bátor.

Nem vagyok elégedett. Elöl több fényre lenne szükség, hogy a felülete jobban visszaverje. Egyre több feheret és sárgát adok hozzá, de ettől csak fakóbb lesz.

- Egy kis árnyékot kell idefestenie. - Miss Moore belemeríti az ecsetet a vörösesbarna szépiafestékbe, és az almámra egy belső ívet fest. Az alma fénye rögtön szembeszökő, és a kép is plasztikusabbá válik. - Az itáliaiak chiaroscuro-nak nevezik. A képen a fény és az árnyék játékát jelenti.

- Miért nem volt elég, hogy Gemma feheret kent rá? Miért nem fénylett attól az alma? - kérdezi Pippa.

- Mert az árnyék nélkül nem vesszük észre a fényt. Mindennek van sötét és világos oldala. Ezekkel kell játszanunk, amíg el nem érjük a kellő arányt.

- És milyen címet adnál neki? - kérdezi Cecily, és a hangjából süt a megvetés.

- A választás - csúszik ki a számon, és a válaszomon én is meglepődöm.

- Úgy érted, mint Éva almája? Mint az édenkertben? - kérdezi Elizabeth, és szorgosan szépiaárnyékokkal látja el a képét, amitől a gyümölcs ütődötten foltosnak és rondának tűnik, de erre nem hívom fel a figyelmét.

- Kérdezzük meg a művészt! Ez volt a célja, Miss Doyle? Valójában fogalmam sincs, mit akartam. Tétován keresgélem a választ, amitől értelmet nyer minden. - Bármilyen választás, hogy többet tudjunk, a kézenfekvő mögé lássunk. Felicity cinkos pillantást vet rám.

Cecily a fejét csóválja. - A cím elég pontatlan. Éva nem maga döntött úgy, hogy megeszi az almát. A kígyó vitte kísértésbe.

- Igen, de... - érvelni próbálok, a gondolataim csak félig öltöttek alakot - nem kellett beleharapnia. Ő döntött így.

- És ráadásul elvesztette a paradicsomot. Hát nekem ez nincs ínyemre. Én inkább ott maradnék a kertben - jelenti ki Cecily.

- Ez is egy választás - hívja fel a figyelmét Miss Moore.

- És sokkal biztosabb - érvel Cecily.

-Nem létezik biztos választás, Miss Temple. Csak másféle.

- Mama szerint a nőknek nem kellene, hogy túl sok választásuk legyen, mert ez maga alá gyűri őket. - Pippa úgy ismételi, mintha bebiflázott leckét mondana fel. - Ezért kell alávetnünk magunkat a férjünk véleményének.

- Minden választásnak megvannak a következményei - vélekedik Miss Moore, aki mintha mérföldekre járna.

Felicity kiveszi a tálból az almát, és megkeresi a harapás nyomát. Az édes, fehér hús már megbarnult a szabad levegőn. Felicity belemélyeszti a fogát, és szép, tiszta, új nyomot hagy. - Finom - mondja, lével teli szájjal.

Miss Moore hirtelen magához tér, és felnevet. - Látom, Felicity nem bonyolítja túl sok fontolgatással a helyzetet! Igazi ragadozó madár, aki lecsap. - Ölni vagy halni! - harap ismét az almába Felicity. Sarah-ra és Maryre gondolok, vajon miféle rettenetes kiutat találtak. Bármi is volt, az erejénél fogva elpusztította a Rendet. És e gondolat elvezet ahhoz, amire az én választásom esett, amikor aznap elfutottam anyámtól a piacon. A választáshoz, ami aztán mindent mozgásba hozott.

- Mi történik, ha rosszul választunk? - kérdezem halkan.

Miss Moore elvesz egy körtét a tálból, és odakínálja nekünk a szőlőt, hogy magunkba tömjük. - Meg kell próbálnunk helyrehozni.

- És ha már késő? Ha nem tudjuk?

Miss Moore macskaszerű szemébe szomorú együttérzés költözik, ahogy ismét a festményemet nézi. Vékonyka árnyéksarlót fest az alma aljára, amitől az teljesen életre kel.

-Akkor meg kell tanulnunk együtt élni vele.

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

Gyönyörű a délután, a Spence kertje és parkja olyan a lányoktól, mint egy virágos rét: bicikliznek, pantomimet játszanak, sétálnak, pletykálnak. Mi négyen teniszezünk. Párost játszunk, Felicity és Pippa játszik ellenem és Ann ellen. Valahányszor a rakett a labdához ér, attól félek, lefejezek valakit. Azt hiszem, nyugodtan kijelenthetem, hogy a teniszt is felírhatom arra a hosszú listára, amelyen a soha el nem sajátított készségek szerepelnek. Puszta szerencse, hogy sikerül átütnöm a labdát az ellenfeleimnek. Elszáll Pippa mellett, aki a lassan forrásba jövő vizet figyelő szakácsnő lelkesedésével nézi. Felicity elkeseredetten veti hátra a fejét. - Pippa!

- Nem az én hibám. Rémes szerva volt!

- Utána kellett volna nyúlnod! - forgatja a rakettjét Felicity.

- Látni lehetett, hogy nem érem el!

- De olyan sok minden elérhető - jegyzi meg rejtélyesen Felicity.

A játékunkat figyelő lányok talán nem tudják, mire céloz, de én igen. Pippa azonban nem kér belőle.

- Unalmas, különben is fáj a karom - nyafog.

Felicity égnek emeli a tekintetét. - Rendben. Akkor sétáljunk egyet, helyes?

Egy lelkes, rózsás arcú négyesnek adjuk át az ütőinket. A játék végeztével egymásba karolunk, és a magas fák között kóborlunk. Elhagyunk egy csapat kisebb lányt, akik Robin Hoodot játszanak.

A baj csak az, hogy mindannyian Marian kisasszony szerepébe akarnak bújni, és senki sem akar Tuck barát lenni.

- Elviszel ma a birodalmakba? - kérdezi Ann, amikor a játszók hangja duruzsolássá halkul.

- Vadlovakkal sem lehetne távol tartani - mosolyodom el. - Szeretnélek valakinek bemutatni benneteket. - Kinek? - kérdezi Pippa, és lehajol, hogy makkot szedjen. - Az édesanyámnak.

Ann felsikolt. Pippa felkapja a fejét. - De ő nem... Felicity félbeszakítja. - Szedjünk Mrs. Nightwingnek aranyvesszőt, Pippa! Attól bizonyára jobb lenne a kedve.

Pippa kötelességtudóan Felicityvel tart, és nemsokára mind a szeptemberi színeket csodáljuk. A tónál Kartikot pillantom meg, aki összefont karral a csónakháznak dől, és engem figyel. Fekete köpenyét meg-meglebbenti a szél. Vajon mennyit tud a fivére sorsáról? Egy pillanatra megsajnálom, de azután eszembe jutnak a fenyegetései, a csúfolódásai, az önelégültsége, ahogy ugráltatott, és tovatűnik a sajnálatom. Dacosan kihúzom magam, és rezzenetlenül viszonzom a pillantását. Pippa sétál oda. - Jesszusom, csak nem az a cigány, aki meglátott az erdőben?

- Nem emlékszem - hazudom.

- Remélem, nem próbál zsarolni.

- Kétlem. - Próbálok közönyt színlelni. - Nézd csak, egy pitypang

-Jóképű, nem?

- Gondolod? - csúszik ki a számon, mielőtt észbe kaphatnék.

- Pogányhoz képest nagyon is. - Kacéran billenti oldalra a fejét - Mintha engem figyelne.

Meg sem fordult a fejemben, hogy Kartik Pippát bámulhatja, és nem engem, és valamiért bánt a gondolat. Bármilyen idegesítő is Kartik, azt szeretném, ha engem nézne.

- Mit bámultok? - kérdezi Ann. A keze tele kornyadt, sárga gyomokkal.

- Azt a fiút ott. Aki éjjel meglátott ingben. Ann a szemét hunyorítja. - Ja, őt! Nem őt csókoltad meg, Gemma?

- Nem lehet! - szörnyed el Pippa.

- De igen - erősíti meg tárgyilagosan Ann. - De csakis azért, hogy megmentsen minket a cigányoktól.

- A cigányoknál jártatok? Mikor? És engem miért nem vittetek magatokkal?

- Hosszú történet. Majd visszaúton elmesélem - dorgálja meg Felicity. Pippa azért lamentál, hogy létfontosságú tudnivalótól fosztottuk meg, de Felicity Kartikra néz, majd rám, és a tekintetében tükröződő megértés láttán legszívesebben menedéket keresnék. Aztán átöleli Pippát, és elmeséli a cigánytáborbeli kalandjainkat; az elbeszélése végképp tisztáz. Nemes lelkű, önfeláldozó lány leszek, aki azért viselte el Kartik csókját, hogy megmentsen minket. Olyan meggyőző, hogy majdnem magam is elhiszem.

Amikor legközelebb belépünk a fényajtón, a kerti birodalom édes illataival és ragyogó egével fogad bennünket. Bosszús vagyok. Nem tudom, mennyi időt tölthetek majd az anyámmal, és a lelkem mélyén nem akarom a barátnőimmel is megosztani ezt az időt. De a barátaim, és anyámat talán megvigasztalja, ha megismerheti őket.

-Kövessetek! - szólítom fel őket, és a barlanghoz megyek. Anyámat sehol sem látom, csak fákat, és távolabb a különös kristálykört.

-Hol van? - kérdezi Ann.

-Anyám? - kiáltok fel. Nincs válasz. Nem hallok mást, csak madárcsicsergést. És ha nincs is igazán itt? Ha mindent csak képzeltem?

A barátnőim kerülik a tekintetemet. Pippa halkan súg valamit fülébe.

-Talán csak álmodtad? - veti fel lágyan Felicity.

Felicity.

-Itt volt! Beszéltem vele!

-Hát most nincs itt - jegyzi meg Ann.

-Gyere velünk! - biztat Pippa, mintha egy gyerekhez beszélne. - Remekül szórakozunk majd. Ígérem.

- Nem!

- Engem kerestek? - Anyám lép elő a kék selyemruhájában. Szép, mint mindig. A barátnőimnek földbe gyökerezik a lábuk, amikor meglátják.

- Felicity, Pippa, Ann... hadd mutassam be az édesanyámat, Virginia Doylt.

A lányok udvarias motyogással üdvözlik.

- Nagyon örülök, hogy megismerhetlek benneteket - mondja anya. - Milyen gyönyörű lányok vagytok! - A dicséretnek megvan a várt hatása. Elbűvölten pirulnak el. - Tartsatok velem sétálni! - A lányok hamarosan a Spence-beli és a magukról szóló történetekkel szórakoztatják és mindhárman a figyelméért versengenek, csak én maradok le egy kicsit morcosan, mert szeretném az anyámat kisajátítani. De aztán anyám rám kacsint, és kézen fog, és újra boldog vagyok.

- Üljünk le! - Anyám egy ezüstszálból szőtt takaróra mutat, amit leterítettek a fűre. Ahhoz képest, hogy milyen könnyű, meglepően erős és kényelmes. Felicity végighúzza az ujját a finom szálakon, és ezzel különleges dallamot csal elő.

- Nahát! - kiált fel örömmel. - Halljátok? Próbáld meg te is, Pippa!

Mind kipróbáljuk. Olyan, mintha egy hárfaversenyt játszanánk. Nevetni kezdünk.

- Hát nem csodálatos? Kíváncsi vagyok, mire lennénk még képesek - tűnődik Felicity.

- Bármire - mosolyodik el anyám. ~ Bármire? - ismételi meg Ann.

- Ebben a birodalomban tiétek lehet, amit csak kívántok. Csak tudnotok kell, mire vágytok.

Igyekszünk tisztába jönni az értelmével, de nem egészen fogjuk fel. Végül Ann feláll. - Megpróbálom. - Elhallgat. - Mit kell tennem?

- Mit szeretnél leginkább? Nem! Ne áruld el! Csak gondolj r erősen, mint egy kívánságra.

Ann bólint, és lehunyja a szemét. Eltelik egy perc.

- Semmi sem történik - súgja Felicity. - Ugye?

- Nem tudom - vélekedik Pippa. - Ann? Jól vagy?

Ann előre-hátra hintázik a sarkán. Szétnyílik az ajka. Félek, hogy transzba esett. Felpillantok anyámra, aki az ajkára teszi az ujját. Ann szája szélesre tárul. A hang, ami kijön rajta, nem olyan dallam, amit valaha is hallottam, hanem tiszta és szárnyaló, mint egy angyal éneke. Hallatán libabőrös lesz a karom. Minden a hanggal változik, még most is Ann, de a zene valahogy fájdalmasan széppé tette. Fénylik a haja. Az arca sima és ragyogó lesz. Olyan, mint valami vízi lény, aki a mélyből szállt fel, egy sellő, aki a folyó fényes felszínére úszott fel.

- Gyönyörű vagy, Ann! - áll el Pippa lélegzete.

- Valóban? - Ann a folyóhoz szalad, és meglátja a tükörképét.

Tényleg! - Boldogan nevet. Meghökkentő Anntől szívből jövő nevetést hallani. Lehunyja a szemét, és hagyja, hadd szárnyaljon a dala.

- Incroyable! - csillogtatja meg a franciatudását Felicity. - Én is meg akarom próbálni! -Én is! - kiáltja Pippa.

Lehunyják a szemüket, meditálnak kicsit, aztán ismét kinyitják.

- Nem látom - néz körül Pippa.

- Engem várt, milady? - Gyönyörű ifjú lovag lép elő egy hatalmas, aranyló tölgy mögül. Térdre ereszkedik Pippa előtt, aki döbbenten levegő után kap. - Bocsásson meg, ha megijesztettem.

- Tudhattam volna - súgja szárazon a fülembe Felicity. Pippa olyan képet vág, mintha a vásárban minden díjat megnyert volna. - Megbocsátok - feleli szédülten.

A fiú felemelkedik. Nem lehet több tizennyolcnál, de magas, a haja, mint az érett kukorica, széles vállán, mellkasán olyan finom páncéling, ami inkább folyékony fémre emlékeztet. Mintha egy H oroszlán állna előttünk: erős, kecses, nemes.

- Hol a védelmezője, milady?

Pippa hebeg, annyira igyekszik hölgyként viselkedni, és uralkodni magán. - Nincs bajvívóm - válaszolja.

- Akkor szeretnék esedezni ezért a kiváltságért. Ha milady a kegyeiben részesítene.

Pippa felénk fordul, a suttogása izgatott sikkantás. - Nyugtassatok meg, hogy nem csak álmodom.

-Nem álmodsz - súgja vissza Felicity. - Vagy akkor veled együtt mi is.

Pippának minden önuralmára szüksége van, hogy ne visítson a boldogságtól, és ne ugráljon, mint egy gyerek. - Tiéd a kegy, nemes lovag. - Fenségesen akar viselkedni, de nehezen állja meg, hogy ne kuncogjon.

- Tiéd az életem. - A lovag meghajol, és vár. - Azt hiszem, adnod kellene valamit, ami a tiéd - súgom. - Ó! - Pippa elpirul. Azután leveszi a kesztyűjét, és odanyújtja.

- Milady - leheli a lovag negédesen. - A tiéd vagyok. - A karját nyújtja, és Pippa, aki egy pillantást vet hátra, ránk, belekarol, és hagyja, hogy a lovag elvezesse a mező felé.

- Még egy lovag? - kérdezem Felicityt. - Te mit kívántál?

- Puszta hatalmat - mosolyog talányosan. Anyám hűvösen méregeti. - Vigyázz, mit kívánsz!

Nyíl suhan el a fejünk mellett, és belefúródik a mögöttünk álló fába. Egy vadásznő lopakodik ki a tisztásra. A haját lazán feltűzte, mint egy istennő. A hátára tegezt szíjazott, a kezében felhúzott íj. A puzdrán kívül nem visel mást: olyan meztelen, mint aki most jött a világra.

- Meg is ölhettél volna minket. - Végre levegőt kapok. Igyekszem nem bámulni a meztelenségét.

A vadásznő kihúzza a nyilat. - De nem öltelek meg. - Felicityre néz, aki kíváncsian és rettenthetetlenül nézi. - Látom, te nem félsz.

- Nem - válaszolja Felicity, és elveszi a nyílvesszőt. Végighúzza az ujját a nyíl hegyes végén. - Csak kíváncsi vagyok.

- Vadászol?

Felicity visszaadja a nyílvesszőt. - Nem, de az apám vadászott. Azt mondta, hogy ezt a sportot csodálja a legjobban.

- De te nem kísérted el?

Felicity keserűen mosolyodik el. - Csak a fiúk vadászhatnak. A lányok nem.

A vadásznő megmarkolja Felicity karját. - Pedig ebben a karban nagy erő van. Meglehet, hogy igen ügyes vadász válhatna belőled. Nagy hatalmú. - A megjegyzés mosolyt csal Felicity arcára, és már tudom, hog*y* valószínűleg megkapja, amire vágyott. - Meg akarod tanulni?

Felicity válasz gyanánt elveszi az íjat és a nyilat. - A faágra felcsavarodott egy kígyó - mutatja a vadásznő, Felicity behunyja az egyik szemét, és teljes erejéből megfeszíti az íjat. A nyíl felröppen, majd a földön pattog. Felicity csalódottan elpirul.

A vadásznő tapsol. - Ügyes próbálkozás. Még lehet belőled jó vadász. De figyelmesebbnek kell lenned.

Még hogy Felicity és a körültekintés? Erre még csak gondolni sem szabad. Akár vadásznő, akár sem, nehéz dolga lesz, ha Felicityt türelemre akarja tanítani. De meglepve látom, hogy Felicity nem csúfolódik, nem is vitatkozik. Követi a vadásznőt, és türelmesen hagyja, hogy a megfelelő eljárást újra meg újra bemutassa.

- Te mit kívántál? - kérdezi anyám, amikor kettesben maradunk.

- Megkaptam, amit kértem. Itt vagy- Megsimogatja az arcomat. - Igen. Még egy kicsit.- A jókedvem tovaszáll. - Hogyhogy?

- Nem maradhatok a végtelenségig, Gemma, különben csapdába esem, mint azok a nyomorult, eltévelyedett lelkek, akik sosem teljesítik lelkük feladatát

- És a tiéd micsoda?

- Helyre keli hoznom, amit Mary és Sarah oly sok éve tett. -Mit tettek?

Mielőtt anyám válaszolhatna, Pippa fut oda, és lelkesedésében majdnem feldönt, amikor szorosan magához ölel. - Láttad? Hát nem tökéletes úriember? Felesküdött, hogy a védelmezőm lesz! Az életét odaadja, ha kell, az enyémért! Hallottál már ehhez foghatóan romantikusat? El lehet ezt viselni?

-Aligha - veti oda Felicity fanyarul. Kimerülten, de boldogan tér vissza a vadászatról. - Én mondom, nem olyan könnyű, amilyennek látszik. Egy hétig fáj majd a karom.

Kicsiket köröz a vállával, az arca meg-megrándul, de látom, hogy örül a fájós karnak, hálás, hogy rejtett erősségeire bizonyítéka van.

Ann lassú léptekkel jelenik meg. Finom szálú, tartás nélküli haja göndörebben hullik a vállára. Még örökösen taknyos orra is kitisztult Az anyám mögött körben álló magas kristályokra mutat - Mik azok?

-Az Orákulum Rúnái, ennek a birodalomnak a szíve - feleli anyám. Az egyikhez lépek.

-Ne érj hozzá! - figyelmeztet anyám.

-Miért ne? - kérdezi Felicity.

-Előbb meg kell, hogy értsétek, hogy a birodalmak varázsa hogyan nyilvánul meg, hogy irányíthatjátok, mielőtt magatokba engeditek, és a másik oldalon is használjátok.

Ezt a hatalmat magunkkal vihetjük a világunkba is? – kérdezi Ann.

Igen, de most még korai. Ha majd ismét megalakul a Rend, akkor ők majd megtanítják nektek. Addig nem biztonságos.

Miért nem? - tudakolom.

A varázserőt régen nem használták. Nem lehet tudni, mi történik. Valami kiszivároghat. Vagy éppen be.

Zümmögnek - jegyzi meg Felicity.

Nagyon erős az energiájuk - magyarázza anyám, és aranyszálból macskabölcsőt csinál.

Ha egyik oldalra hajtom a fejemet, majdnem eltűnnek, de ha a másikra, akkor úgy látom, mintha felemelkednének a földről és sziporkázóbbak a gyémántnál is. - Pontosan hogy működik? - kíváncsiskodom.

Anyám ujjai a szálak között villódznak. - Ha megérintitek a rúnákat, az olyan, mintha magatok is varázslattá válnátok. Átfolyik az ereitekbe. És akkor a másik világban is azt tehetitek, amit itt, a birodalmakban.

Felicity még közelebb viszi a kezét az egyikhez. - Furcsa. Abbahagyta a zümmögést, ahogy közeledtem hozzá.

Nem bírok ellenállni. Kinyújtom a kezemet, nem érintem meg, csak nagyon közei viszem. Energialöket ér, a szemhéjam megrebben. Leküzdhetetlen a vágy, hogy megérintsem a rúnát. - Gemma! - dörren rám anyám.

Gyorsan visszahúzom a kezemet. Felragyog az amulettem. - M... mi volt ez?

- Te vagy a vezető - magyarázza anyám. - A varázslat rajtad átfolyik.

Felicity tekintete elborul, de egy pillanat múlva már széles mosolyra húzódik a szája; biztos valami rosszaság jutott az eszébe. - El tudjátok képzelni? - könyököl hátra a fűben. - Hogy a Spence-ben mit művelhetnénk ekkora varázserővel?

- Azt tehetnénk, amit csak akarunk - teszi hozzá Ann.

- Egy szekrényt töltenék meg a legdivatosabb ruhákkal. És halomban állna a pénzem - kuncog Pippa.

- Egy napra láthatatlanná válnék - tódítja Felicity.

- Én meg nem - jegyzi meg keserűen Ann.

- Könnyítenék apám fájdalmán - pillantok anyámra, akinek összeszűkül a szeme.

- Nem - bont szét egy kötélhágcsót.

- Miért nem? - pirulok el.

- Óvatosan csinálnánk. - bizonygatja Pippa.

- Igen, nagyon is! - veti közbe Felicity, és úgy próbálja elbűvölni anyámat, mintha egyik könnyen befolyásolható tanárnőnk volna.

Anyám összegyűri a szálat, és villog a tekintete. - Az energia felvétele nem játék. Nehéz munka. Felkészülés szükséges hozzá, és nem telhetetlen iskolás lányok vad kíváncsisága.

Felicity megdöbben. Anyám megjegyzése dühbe hoz; hogy mert a barátnőim előtt összeszidni! - Nem vagyunk azok.

Anyám a karomra teszi a kezét, és halványan rám mosolyog, én meg összeférhetetlennek érzem magam, amiért ilyen gyerekesen viselkedtem. - Amikor eljön az idő.

Pippa alaposabban szemügyre veszi az egyik rúna alját. - Mik ezek a jelek?

- Ősi nyelven írt szöveg betűi, régebbiek, mint a görög vagy a latin.

- De mi áll itt? - kíváncsiskodik Ann.

- „Megváltoztatom a világot, a világ megváltoztat engem."

Pippa megrázza a fejét. - És ez mit jelent?

- Minden, amit teszünk, visszahat ránk. Amikor befolyást gyakorolunk egy helyzetre, önmagunkat is megváltoztatjuk.

- Milady! - A lovag visszatért egy lanttal. Pippa szépségét és erényét dicséri egy dallal.

- Hát nem tökéletes? Meghalok a boldogságtól! Táncolni szeretnék! Gyertek velem! - Pippa magával húzza Annt a ragyogó lovag felé, és megfeledkezik a rúnákról.

Felicity lesöpri a ruháját, és kelletlenül utánuk indul. - Jössz?

- Mindjárt utánatok megyek - kiáltom oda.

Anyám folytatja az aprólékos szál-építészetet. Az ujjai repkednek, aztán megdermednek. Lehunyja a szemét, és levegő után kapkod, mintha megsebezték volna.

-Mi a baj, anyám? Jól vagy? Anya!

Liheg, amikor kinyitja a szemét. - Olyan nehéz távol tartani.

- Mit?

- A teremtményt. Még mindig minket keres. A piszkos arcú kislány kipislog egy fa mögül. Elkerekedett szemmel nézi anyumat. Anyám arca megenyhül. A lélegzése is normális lesz. Újra az a parancsoló jelenség, akire emlékszem, aki a házunkban tett-vett, parancsokat osztogatott, és az utolsó pillanatban megváltoztatta az ültetési sorrendet az asztal körül. - Nincs miért aggódnod. Egy darabig bolonddá tudom tenni a szörnyeteget.

Felicity szólít - Micsoda mulatságot hagysz ki, Gemma! - A többiekkel körbe-körbe forgatják egymást, ahogy a lantmuzsikára és a dalra táncolnak.

Anyám csészét és csészealjat épít a szálból. Remeg a keze. - Menj, táncolj te is! Szeretnélek látni. Menj csak, drágám!

Vonakodva csatlakozom a barátaimhoz. Útközben észreveszem a kislányt, aki még mindig rémülten nézi anyámat. Van benne valami ellenállhatatlan, amiről úgy érzem, tudnom kellene, bár fogalmam sincs, mi lehet.

- Ideje táncolni! - fogja meg a két kezem Felicity, és körbeforgat. Anyám tapsol az ugrándozásunkhoz. A lovag egyre gyorsabb muzsikát penget a lantján, ami sebesebb táncra nógat bennünket. Egyre gyorsabban repülünk, száll a hajunk, szorosan markoljuk egymás csuklóját.

- Akármi is lesz, el ne engedjétek! - visítja Felicity, ahogy a nehézkedési erővel dacolva repülünk, míg már csak egy nagy, elmosódott színforgatag vagyunk a tájban.

Az éj sötétje már lágyabb, amikor visszatérünk a szobáinkba. Pár óra múlva hajnalodik. Holnap megfizetjük a fennmaradásunk árát.

- Bájos a mamád - jegyzi meg Ann, amikor a takaró alá bújik.

- Köszönöm - húzom végig a kefét a hajamon. A tánc és az azt követő földre pottyanás után reménytelenül összekuszálódott, akárcsak a gondolataim.

- Egyáltalán nem emlékszem az anyámra. Szerinted nagyon szörnyű?

- Nem - válaszolom.

Ann már majdnem alszik, a szavai halk mormolásba fúlnak: -Vajon ő emlékszik-e rám... B Válaszolni akarok, de nem tudom, mit mondjak. Különben sem számít: már hortyog is. Abbahagyom a hajkefélést, és bebújok az ágyamba, de valami recseg alattam. Körbetapogatódzom, és egy levelet találok a takaró alatt elrejtve. Az ablakhoz kell vinnem, hogy ki tudjam silabizálni:

Miss Doyle!

Nagyon veszélyes játékot játszik. Ha most nem hagyja abba, kénytelen leszek lépéseket tenni. Kérem, hagyja abba, míg lehet!

Még kapkodva odafirkantottak, majd kihúztak egy szót:

Könyörgök.

Nem írta alá a nevét, de tudom, hogy Kartik hagyta itt. Apró darabkákra tépem, aztán kinyitom az ablakot, és hagyom, hadd vigye szét a szél.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

Három napon át csak ezt tesszük: megfogjuk egymás kezét, és belépünk a kis magánparadicsomunkba, ahol saját életünk urai vagyunk. A vadásznő gyámkodása alatt Felicityből kiváló íjász válik: fürge és fáradhatatlan. Ann hangja napról napra erősödik. Pippa sem az az elkényeztetett királykisasszony, aki hetekkel korábban volt. Kedvesebb, nem rikácsol úgy. A lovag olyan figyelmesen hallgatja, ahogy eddig még senki. Eddig, ha Pippa kinyitotta a száját, ingerült lettem. Eszembe sem jutott, hogy azért locsog vég nélkül, mert attól fél, nem hallják meg. Magamban megfogadom, hogy mostantól jóhiszeműbben viselkedem vele szemben.

Nem félünk közeledni egymáshoz. A barátságunk gyökeret ereszt és kivirul. Virágkoszorút teszünk a hajunkba, malac vicceket mesélünk, nevetünk és kiabálunk, megvalljuk egymásnak a reményeinket *és* a félelmeinket. Gátlástalanul böfögünk. Nincs senki mellettünk, aki elnyomna. Senki sem mondja, hogy helytelen, amit érzünk és gondolunk. Nem azt tesszük, amit akarunk. Lényeg, hogy egyáltalán akarhatunk.

- Ide süssetek! - kiált fel Felicity. Lehunyja a szemét, és egy pillanat múlva meleg eső esik az örök naplementében. Bőrig ázunk. Csodálatos érzés!

- Csúnya dolog! - sikítja Pippa, de azért nevet.

Még sosem éreztem ilyen simogató esőt. De főként nem engedték, hogy kimenjek az esőre. Szeretném meginni, belehemperegni.

- Á! - kiált fel diadalittasan Felicity. - Én tettem! Én!

Rikoltozunk, futkározunk, elcsúszunk a sártócsákban, aztán megint felugrunk. Sárral borítva dobáljuk egymást. Valahányszor egyikünket eltalálja egy nedves sárlabda, felüvöltünk, és bosszút állunk. De az igazat megvallva, azt élvezzük legjobban, hogy milyen érzés mérhetetlenül mocskosnak lenni, és fütyülni az egészre.

- Átáztam - kiabálja Pippa, amikor legyőzzük. A feje búbjától a talpáig csupa sár.

- Rendben, - Lehunyom a szememet, és elképzelem India forró napját. Másodperceken belül eláll az eső. Tiszták, szárazak, vasaltak vagyunk, akár vecsernyére vagy előkelő látogatásra is indulhatnánk Az ezüst íven túl széles körben állnak a kristályrúnák, erejük biztosan elzárva előlünk.

- Hát nem lenne remek, ha megmutathatnánk nekik, mire vagyunk képesek? - tűnődik Ann.

Megfogom a kezét, és amikor ezt teszem, feltűnik, hogy nincsenek a csuklóján friss sérülések, csak a régiek halványuló hegei.

- De igen.

Elnyúlunk a füvön, a fejünk összeér; olyanok vagyunk, mint egy nagy szélmalom. Azt hiszem, sokáig fekszünk így. Fogjuk egymás kezét, ujjainkban, a bőr biztos, szilárd melegében érezzük a barátságot, amíg valakinek nem támad az a kolosszális ötlete, hogy megint eleredjen az eső.

-Mondd el újra, hogy működik a rúnák varázsa! - kérem anyámat. A füvön fekszem mellette, és a felhők átalakulását figyelem. Egy kövér, dundi kiskacsa hősies harcot folytat, de veszít és átalakul valami mássá.

- Hónapok, és évek hosszú gyakorlásával lehet úrrá lenni rajta - válaszolja anyám.

Tudom. De mi történik? Kántálnak-e a rúnák? Idegen nyelveken szólnak-e? Előbb eléneklik-e az angol himnuszt? – Szemtelen vagyok, de anyám provokált.

- Igen. Esz-dúrban.

- De anya!

- Szerintem ezt már elmagyaráztam.

- Mondd el újra!

Hozzáérsz a rúnához, és az erő beléd költözik. Egy darabig benned is marad.

- Ennyi?

- A lényeg igen. De előbb meg kell tanulnod, hogyan irányítsd. A lelkiállapotod, a szándékod, az erőd is befolyásolja. Hatalmas varázslat. Nem lehet vele játszani. Ó, nézd csak, egy elefántot látok.

Fent a kacsapaca lassan egy ormányos pacává válik.

- Csak három lába van.

- Nem. Ott a negyedik is.

- Hol?

- Pontosan ott, csak nem figyelsz.

- Dehogynem! - méltatlankodom. De nem számít: a felhő továbbúszik, és valami más lesz. - Meddig tart a varázs?

- Attól függ. Egy napig. Néha még addig sem. - Felül, és lenéz rám. - De Gemma, még... - Nem használhatom a varázst.

- Igen, azt hiszem, egyszer-kétszer mintha már említetted volna. Anyám hallgat egy sort. - Tényleg úgy érzed, hogy készen állsz?

- Igen! - Majdnem üvöltök.

- Nézd azt a felhőt! Ami pontosan felettünk van. Mit látsz?

Két fül és egy farok körvonalait látom.

- Egy kismacskát. Biztos?

Próbára akar tenni, - Csak felismerek egy macskát, ha látom. Nem kell hozzá varázserő.

- Nézd meg jobban!

Az ég viharos lesz felettünk. A felhők kavarognak, villámok cikáznak. Eltűnik a kismacska, és a helyén egy ijesztő arc bukkan fel. Mintha egy lidérces álomból termett volna itt. Addig ordít ránk, míg el nem takarom a karommal a szememet.

- Gemma!

Leengedem a karomat. Nyugodt az ég. A kismacska közben nagy lett.

- Mi volt ez? - suttogom.

- Szemléltetés - magyarázza anyám. - Biztosan azt kell látnod, ami ott van. Kirké majd megpróbálja, hogy szörnyet láss, ahol csak kismacska van, és fordítva.

- De olyan valóságosnak tűnt! - Még most is remegek. Megfogja a kezemet. Ott fekszünk, nem mozdulunk. A távolban Ann egy régi népdalt énekel egy hölgyről, aki kagylókat árult. Szomorú dal, furcsa érzésem támad tőle. Mintha elveszítenék valamit, csak nem tudom, mit.

- És ha nem tudom megtenni? Ha balul sül el?

A felhők összetorlódnak, aztán kisimulnak, de egyik sem ölt formát.

- Ezt meg kell kockáztatnod. Nézd csak!

A fejünk felett a felhők habos kört alkotnak, és a közepén egy tökéletes, ragyogóan kék folt van.

Pénteken váratlan látogatóm érkezik. A szalonban a bátyám vár. Egy rakás lány mindenféle indokot kitalál, hogy elsétálhasson a szalon ajtaja előtt, és bekukkanthasson. Becsukom az ajtót, amikor belépek, és elzárom Tomot a csodálói elől, mielőtt úrrá lehetne rajtam a hányinger.

Csak nem a Morcos úrhölgy maga?! - áll fel Tom. - Sikerült már megfelelő asszonyt találnod számomra? Nem vagyok válogatós, elég, ha csinos, csendes, van egy kis vagyona, és megvannak a fogai. Mi több, mindegyik szempontnál rugalmas vagyok, a kis vagyont leszámítva. Az lehet persze nagy.

A megbízható, sznob, felszínes Tom látványa jókedvvel tölt el. Most döbbenek csak rá, mennyire hiányzott. Átölelem, mire eleinte megmerevedik, de aztán ő is magához húz.

Biztos úgy bánnak veled, mint a kutyával, ha ennyire örülsz nekem. De megvallom, jól nézel ki.

- Jól is érzem magam. Komolyan. - Úgy szeretnék anyáról mesélni, de tudom, hogy nem tehetem. Még nem. - Van híred nagyanyáról? És apáról?

Tom mosolya eltűnik. Persze. Jól vannak. - Apám eljön a látogatási napon? Alig várom, hogy viszontlássam, és bemutathassam az itteni barátnőimnek. - Egyelőre nem táplálnék hiú reményeket, Gemma. Lehet, hogy apánk még nem tud elszabadulni. - A kézelőjét igazgatja; ideges szokás, és nemrégiben jöttem rá, hogy akkor csinálja, ha hazudik.

- Értem - felelem csendesen.

Kopognak, és Ann lép be. Elkerekedik a szeme. Megdöbben, hogy a szalonban kettesben talál egy férfival. A kezével takarja el a szemét, hogy ne lásson minket. - Jaj, bocsánatot kérek! Csak szerettem volna Gemmával, vagyis Miss Doyle-lal tudatni, hogy készen állunk a keringő gyakorlására.

- Most nem mehetek. Látogatóm van.

Tom megkönnyebbülten áll fel. - Ne hanyagold el miattam a keringőt! Jól érzi magát? - kérdezi Anntől, aki még mindig elfordítja a tekintetét.

- Az isten szerelmére - motyogom a bajszom alatt, és gyorsan elvégzem a szükséges bemutatást. - Miss Ann Bradshaw, hadd mutassam be Mr. Thomas Doyle-t. A bátyámat. Máris kikísérem, és akkor mehetünk a rémséges keringőt gyakorolni.

- A bátyád volt? - kérdezi Ann félénken, mialatt körbeforgatom a bálteremben.

- Igen. A szörnyeteg maga. - Még mindig az apámról hallott híreken rágódom. Reménykedtem, hogy javul az állapota.

- Nagyon kedvesnek tűnik. - Ann mindkét lábamra rátapos, én meg összerándulok.

- Tom? Ugyan. Ki sem nyitja a száját, csak ha lekezelően akar bánni valakivel. Elviselhetetlenül nagyra van magával. Sajnálom a lányt, akit majd elvesz.

- Én igazán kedvesnek láttam. Igazi úriembernek.

Mennyei atyám, tetszik neki a bátyám! Olyan nevetségesnek találom, hogy az már a komikuson is túlmegy, és belecsúszik a tragikusba.

- El... jegyzett már valakit?

- Nem. Senki sem érhet az első szerelme nyomába.

- És az ki? - Ann arca megnyúlik. Figyelmeztetés nélkül meg torpan, én meg kényelmetlenül megperdülök, mielőtt ismét mell lépnék.

- Önmaga.

Ann-nek egy percbe telik felfogni a viccet, de aztán elneveti magát, és elpirul. Nincs szívem elárulni, hogy Tom gazdag feleséget keres, aki még csinos is legyen, és Ann-nek semmi esélye nála. Bárcsak Tom láthatná és hallhatná úgy, ahogy a birodalmakban létezik! Dühítő, hogy amit ott tehetünk, az a sok hatalom egyelőre ott kell, *hogy* maradjon.

- Egy lépést sem teszek veled, különben egy hétig csupa kék-zöld folt leszek.

- Te nem tartod a ritmust - ró meg Ann, és kijön utánam a folyosóra.

- Te pedig összekevered a lábamat a padlóval. Ann már visszafeleselne, de Felicity szakít félbe minket, aki egy papírlapot lobogtatva nyílegyenesen felénk tart. -]ön! Jön!

- Kicsoda? - kérdezem.

Kézen fog minket, és körbeforgat. - Az apám! Most írt. Lejön a látogatási napra! Hát nem csodálatos? - Megáll. - Jesszusom, fel kell készülnöm. Gyertek már, ne álldogáljatok itt! Ha vasárnapig nem tanulok meg úgy keringőzni, mint egy igazi úrihölgy, akkor végem!

A paradicsomra árnyék vetült. Veszekszünk anyámmal.

- De miért nem vihetjük ki magunkkal a varázslatot oda, ahol egy kis jót tehetnénk vele?

- Mondtam már: nem biztonságos. Amint megteszitek, amint az ajtón át varázslatot visztek ki, az ajtó kinyílik. Aki tudja, hogy léphet át rajta, bejuthat. - Kis szünetet tart, megpróbál uralkodni magán. Emlékszem már a veszekedéseinkre, amelyek meggyűlöltették velem.

Felveszek egy csomó bogyót, és a tenyeremben forgatom őket.

- Segíthetnél. Akkor biztonságos lenne. Anyám elveszi a bogyókat. - Nem. Nem mehetek vissza, Gemma.

- Nem akarsz apán segíteni. - Tudom, hogy fájdalmat okozok a kijelentésemmel.

- Ez nem volt szép tőled - vesz egy nagy levegőt.

- Nem bízol bennem. Nem tartasz rá képesnek!

- Az isten szerelmére, Gemma! - villan a tekintete. - Tegnap még egy felhő és egy illúzió között sem tudtál különbséget tenni. A Kirké irányítása alatti sötét szellem ennél ezerszer rafináltabb. Hogy akarod elűzni?

- Miért nem mondod meg te, hogy űzzem el? - förmedek rá.

- Mert nem tudom! Nincs egyetemes, kőbe vésett szabály, hát nem érted? Ismerni kell a kérdéses szellemet, a sebezhetőségét. Minden azon múlik, hogy ne hagyd, hogy a gyengeségeidet ellened fordítsa.

- És ha csak egy kis varázslatot vinnék magammal, hogy segítsek apán és a barátnőimen? Többet nem?

Megfogja a vállamat, mint egy gyereknek. - Hallgass rám, Gemma! Ígérd meg, hogy nem viszed ki a varázslatot a birodalmakból.

- Rendben van! - tépem ki magam a szorításából. El sem hiszem, hogy megint veszekszünk. A szemembe forró könnyek gyűlnek. - Bocsáss meg, de holnap van a látogatási nap. Ki kell aludnom magam.

Anyám bólint. - Akkor holnap látlak?

Olyan dühös vagyok, hogy nem is válaszolok. Elvonulok a barátnőimhez. Felicity a dombtetőn áll, és felhúzza az íját. Olyan, mint egy istennőről készült féldombormű. Éles pendüléssel engedi el a húrt, és a kirepülő nyílvessző pontosan félbevág egy faágat.

A vadásznő megdicséri, és a fejüket összedugva tanácskoznak. Akaratlanul is azon tűnődöm, vajon miről beszélgethetnek vadászat közben, és Felicity miért mond egyre kevesebbet. Talán túlzottan is elmerültem a saját kérdéseimben, hogy őt kérdezzem.

Pippa egy függőágyban fekszik, mialatt a lovagja az érte tett lovagias tettekkel szórakoztatja. Úgy néz rá, mintha ő volna az egyetlen lány a világon. És Pippa úgy issza a csodálatát, mint az ambróziát. Ann csak énekel, és a folyóba bámul, ahol képzelt közönség tapsolja, sóhajtozik és imádja. Csak én mérgelődöm, elégedetlenkedem, és érzem tehetetlennek magam. A kalandjaink keltette izgalom kezd megfakulni. Mi értelme ennek az ún. hatalomnak, ha nem élhetek vele?

Pippa végül odajön hozzám. Egy rózsát forgat a kezében. - Bárcsak örökre itt maradhatnék!

- Nem teheted - válaszolom.

- Miért nem? - hallom a hátam mögül Ann kérdését. A haja lazán kibontva, hullámosan terül szét a vállán.

- Mert nem maradhattok itt - védekezem. - Ez az álmok világa.

- És ha én inkább az álmokat választanám? - kérdezi Pippa. Jellemző rá: nevetséges és csúfolódó kérdés.

- És ha legközelebb nem hoználak ide benneteket? Felicitynek sikerült lelőnie egy kis nyuszit, ami petyhüdten és élettelenül lóg a nyilán. - Mi baj?

- Gemma - duzzog Pippa. - Nem akar visszahozni minket. Felicity még a véres nyilat fogja. - Mi ez az egész, Gemma? - Az arca komor és elszánt, és kemény szempárbajunknak én vetek véget előbb, amikor elkapom a tekintetem.

- Nem mondtam ilyet.

- De utaltál rá - húzza az orrát Pippa.

Nem felejthetnénk el ezt az ostoba vitát? - mordulok rá - Gemma! - Pippa eltúlzott duzzogással tolja előre az alsó ajkát - Ne légy mérges!

Felicity is ugyanilyen lehetetlen arcot vág. - Kérlek, Gemma hagyd abba! Nagyon nehéz úgy beszélnem, ha így tartom a számat!

Ann is csatlakozik. - Nem mosolygok, amíg Gemma nem mosolyog, Nem kényszeríthettek.

- Igen! - Felicity már nevet, hiába vág bulldog képet. - És mindenki azt mondja majd: „Régen milyen bájosak voltak! Kár, hogy így előreáll az ajkuk."

Nem tehetek róla, nevetnem kell. Együtt fetrengünk a földön, visítunk a nevetéstől, és addig vágunk buta képeket, míg ki nem merülünk, és indulnunk nem kell.

Megjelenik az ajtó, és egyenként átlépünk rajta. Én lépek át utolsóként. A bőrömet bizsergeti az ajtó lélegzetelállító energiája, de ekkor megpillantom anyámat, aki a kislány kezét fogja. A nagy fehér kötény alatt a kislány ruhája szokatlan és csupa szín. Nem olyasmi, amit egy angol leányiskolában látni. Érdekes, hogy eddig fel sem tűnt.

Reménykedve és bizalmatlanul néznek rám, mintha bármit is meg tudnék számukra változtatni. De hogy segíthetnék rajtuk, amikor azt se tudom, hogy segítsek magamon?

HUSZONHATODIK FEJEZET

Ma van a látogatási nap. A szótáramban nincs ilyen bejegyzés, de ha volna, így hangzana:

Látogatási nap (*fn.*) Az internátusokban elfogadott hagyományos alkalom, amikor a bentlakókat felkereshetik a családtagjaik, ami mindenkinek kínos, és senkinek sem okoz örömet

Szép frizurát fésültem, úrihölgyhöz méltó tökélyre gomboltam, fűztem és tűztem magam, vagy legalábbis megpróbáltam az eszményképet megvalósítani. Lelkileg még mindig nem csillapodtam le az anyámmal folytatott vitám után. Rettenetesen viselkedtem. Ma este felkeresem, és bocsánatot kérek, és megint érzem majd, ahogy melegen magához ölel.

Ugyanakkor vágyom rá, hogy elmondjam a családomnak, vagy legalább az apámnak, hogy találkoztam anyámmal. Hogy a mi világunkon túl van egy másik, ahol anyám eleven, szerető és gyönyörű, pontosan olyan, ahogy emlékszünk rá. Fogalmam sincs, mit találok majd, ha lemegyek a földszintre, reménykedés és vágyakozás között ingadozom. Lehet, hogy apám jól tápláltan és ápoltan lép be az elegáns fekete öltönyében. Meglehet, hogy aranypapírba csomagolt ajándékot nyújt felém. A drága gyermekének nevez, és még a savanyú képű Brigidet is megnevetteti a történeteivel. *Talán magához ölel. Talán. Talán. Van-e erősebb kábítószer ennél a szónál?*

- Esetleg veled tarthatnék - mondja Ann, miközben már vagy századszor fohászkodom neki, hogy megzabolázzam a hajamat. Nem akar olyan szép feszes kontyba simulni a fejem tetején, ahogy egy hölgyhöz illik.

- Öt perc alatt halálra unnád magad - felelem, és pirosra csípem az arcomat, de a pirosság rögtön elhalványul. Nem akarom, hogy Ann velem jöjjön, amikor én sem tudom, mire számítsak.

- A bátyád is eljön ma? - kérdezi Ann.

- Igen, de Isten legyen hozzánk irgalmas - motyogom. Nem akarok Ann alá lovat adni, ami Tomot illeti. Két ruganyos fürt a homlokomba hullik. Valamit kezdenem kell a hajammal.

- Neked legalább van egy fivéred, hogy bosszantson.

A mosdó feletti tükörben megpillantom az ágyán reményvesztetten üldögélő Annt, aki a legjobb ruháját vette fel, és nincs hova mennie, nincs kivel találkoznia. Egyre csak a családommal való találkozás megpróbáltatásain rágódom, mialatt ő az egész napot egyedül tölti. Elviselhetetlen lehet számára ez a nap.

- Rendben van - sóhajtok fel. - Ha készen állsz a kínra, velem tarthatsz.

Nem hálálkodik: mindketten tudjuk, hogy csak a könyörület vezet, de hogy ki kivel könyörületes, meg nem tudnám mondani. Végignézek rajta. Dundi testén megfeszül a fehér ruha. Petyhüdt hajtincsek szabadulnak ki a kontyából, és belelógnak vizenyős szemébe. Nem az a szépség, akit tegnap este a kertben láttam.

- Először is kezdjünk valamit a hajaddal. Megpróbál mellettem a tükörbe nézni. - Mi a baj vele?

- Semmi, amit egy alapos kefélés és több csat meg ne tudna oldani. Maradj veszteg!

Leengedem a haját. A hajkefe beleakad a tarkóján összegubancolódott hajcsomóba. - Jaj!

- A szépségért szenvedni kell - oktatom bocsánatkérés helyett. Végtére is ő akart velem jönni.

- Úgy érted, a kopaszságért kell megszenvednem.

- Ha nyugton maradnál, nem lenne olyan nehéz. Hirtelen olyan mozdulatlanná válik, mint egy kő. A fájdalmat, mint motivációt, alábecsülik. Úgy tűnik, százszámra tűzöm a hajába a csatokat, hogy a kontya a fején maradjon. Nem is olyan rossz. Mindenesetre az előbbinél jobban fest, és egészen odavagyok magamtól. Ann a tükör elé lép.

- Mi a véleményed? - kérdezem.

Jobbra-balra forgatja a fejét. - A másik jobban tetszett.

- Na, tessék, ez a hála! Ugye, nem leszel egész nap rosszkedvű? Mert, ha igen...

Felicity nyit be, aztán kacéran nekidől az ajtófélfának, mint egy kokett. – Bonjour, mademoiselles. Én vagyok az, Sába királynője. Később majd hajbókolhatnak előttem. - Olyan szorosan fűzték be, hogy a mellei láthatóan előreugranak. - Mi a véleményetek, drágaságaim? Ugye, ellenállhatatlan vagyok?

- Gyönyörű! - felelem. Ann tétovázik, mire a lábammal megbököm.

- Igen, gyönyörű vagy - visszhangozza.

Felicity úgy mosolyog, mint aki most fedezi fel a világot. - Apám is eljön. Alig várom, hogy lássa, milyen ifjú hölgy lettem. - Körbeforog a szobában. - Természetesen bemutatlak benneteket. Biztosan odáig lesz tőletek. Szeretném, ha tudná, jól megy itt a dolgom.

Van valami kölnitek? Ann-nel egyszerre rázzuk meg a fejünket.

- Nincs kölnitek? De hát nem mehetek le úgy, hogy ne illatozzak - Felicity kedve rohamosan rosszabbodik.

- Tessék! - Az ablakpárkányon álló vázából kiveszek egy rózsát. A szirmokat könnyedén összemorzsolom, és az ujjaimon édes ragacsos olaj marad, amit Felicity füle mögé és a csuklójára kenek.

A csuklóját az orrához emeli, és beszívja az illatot. - Tökéletes! Zseni vagy, Gemma! - Átölel, és kis puszit nyom az arcomra. Kicsit felzaklat ez az oldala, mintha egy kedvtelésből tartott cápa hirtelen aranyhalnak képzelné magát. Hol van Pip? - kérdezi Ann.

- Lent. A szülei Mr. Bumble-lal együtt érkeztek. Képzeljétek csak el! Remélem, Pippa ma útilaput köt a talpára. Nos, adieu, les fittes - enged el Felicity. - Hamarosan találkozunk. - Mély meghajlással, rózsa- és reményillattól kísérve távozik.

- Gyere! - szólok oda Ann-nek, és letörlöm az ujjaimról a virágillatot. - Essünk túl rajta, helyes?

A bejárat melletti szalonban a lányok és családtagjaik nyüzsögnek, amikor leérünk. India hírhedt vonatjain is láttam már jobb szervezettséget. A családom sehol.

Pippa lehajtott fejjel jön oda hozzánk. Egy hosszan lebegő tollakkal ékesített, nevetséges kalapot viselő asszony jön mögötte, akinek a ruhája jobban állna egy fiatalabb nőnek, s ráadásul esti viseletnek inkább beillene. A válláról szőrmestóla lóg. Az asszonyt két férfi kíséri. A bozontos pofaszakállú Mr. Bumble-ra rögtön ráismerek. A másik, gondolom, Pippa apja. Sötét bőrű és hajú, akárcsak Pippa.

- Anyám, apám, hadd mutassam be Miss Gemma Doyle-t és Miss Ann Bradshaw-t. - A hangja suttogásnál alig hangosabb.

Nagyon örülök. Elbűvölő, hogy megismerhetjük Pippa kis barátnőit. - Pip anyja gyönyörű, akár a lánya, de az arca keményebb, amit sok ékszerrel próbál ellensúlyozni.

Ann-nel udvariasan köszönünk. Kis szünetet követően Mr. Bumble megköszörüli a torkát.

Mrs. Cross szája pengeélességű mosolyra húzódik. - Nem feledkeztél meg valakiről, Pippa?

Pippa nagyot nyel. - Szeretném még bemutatni Mr. Bartleby Bumble urat - a folytatás néma sikolyként hangzik -, a vőlegényemet.

Ann-nel megdöbbenésünkben szólni sem bírunk. - Örülök az ismeretségnek. - Fölényesen néz le ránk. - Remélem, hamarosan felszolgálják a teát! - pillant türelmetlenül a zsebórájára.

Ez a modortalan, cipóképű öregember lesz a szépséges Pippa férje? Pippát, akinek minden ébren töltött pillanatát a tiszta, soha el nem múló, romantikus szerelemmel kapcsolatos gondolatok töltik ki, eladták a legtöbbet ajánlónak, egy férfinak, akit nem ismer, és nem szeret. Pippa úgy bámulja a perzsaszőnyeget, mintha megnyílhatna, és egészben elnyelhetné,

megmenthetné. Ann és én kezet nyújtunk, és visszafogottan gratulálunk. -Jó látni, hogy a menyasszonyom a megfelelő lányokkal barátkozik - fintorog Mr. Bumble. - Oly sok minden vethet árnyékot a fiatal, könnyen befolyásolható teremtésekre. Ugye, osztja a véleményemet, Mrs. Cross? - A legteljesebb mértékben, Mr. Bumble. Mr. Bumble megérdemelné, hogy dárdára szúrva közszemlére tegyék a fejét. *Figyelmeztetés: A kiállhatatlanok be ne tegyék ide a lábukat! Csontig lerágjuk a húsukat!*

- Ó, ott látom Mrs. Nightwinget. Tudatnunk kell a jó hírt. Lehet, hogy ma be is akarja jelenteni. - Mrs. Cross átlibeg a termen a férjével a nyomában. Mr. Bumble úgy mosolyog Pippa tarkójára, mintha ebben a vásárban ő volna a legnagyobb díj.

- Csatlakozunk? - nyújtja a karját.

- Egy pillanatot szeretnék csak a barátnőimmel tölteni. Hogy elmondjam a nagy hírt - kéri Pippa szomorúan és halkan. Az ostoba bóknak veszi.

Hogyne, kedvesem. De ne maradjon sokáig! Amint elmegy, Pippa keze után nyúlok. - Ne, kérlek! - Ibolyakék szemébe könnyek gyűlnek. Nem tudok mit mondani.

- Igazán disztingvált jelenség - próbálkozik Ann némi hallgatás után.

Pippa kurtán, élesen felkacag. - Hát igen. Semmi sem ér fel egy gazdag ügyvéddel, aki kifizeti apám kártyaadósságait, és megment bennünket a tönkremenéstől. Adóslevél vagyok, semmi több. -A hangjából nem érződik keserűség. Ez fáj a legjobban. Harc nélkül elfogadta a sorsát.

Mögötte Bartleby Bumble úr izgatottan várja a jövendőbelijét. - Mennem kell - jelenti ki Pippa egy vérpadra készülő lelkesedésével.

- Gyönyörű a gyűrűje - jegyzi meg kis idő múlva Ann. A tömeg felett Mrs. Nightwing hangos gratulációja száll, amihez mások is csatlakoznak.

- Igen. Nagyon szép - értek egyet. Igyekszünk mi is jó képet vágni hozzá. Egyikünk sem akarja elismerni a helyzet dühítő reménytelenségét, vagy a bűntudatot, hogy nem mi húztuk a rövidebbet. Vagy még nem. Csak reménykedhetek, hogy amikor eljön az időm, nem tukmálnak rá az első férfira, aki elkápráztatja a családomat

Felicity ront be. Zsebkendő a kezében, amit ronggyá gyűrt.

-Mi baj? Olyan képet vágtok, mintha vége volna a világnak.

Mr. Bumble eljegyezte Pippát - magyarázom.

Micsoda? Szegény Pip! - csóválja a fejét.

Apád megjött már? - kérdezem, boldogabb hírben reménykedve.

-Még nem. Bocsássatok meg, de olyan ideges vagyok, hogy képtelen vagyok nyugton ülni idebent. Kint maradok a kertben, míg meg nem érkezik. Biztos, hogy szalonképes vagyok?

Utoljára mondom, hogy igen! - emelem égnek a szemem. Felicity olyan nyugtalan, hogy nem vág vissza csattanós válasszal, hanem hálásan bólint, és mintha képtelen volna a reggelit magában tartani, kirohan a kertbe.

- Csak nem Lady Doyle? - Tom nagy hadonászással és eltúlzott meghajlással jelzi az érkezését. Nagymama áll mellette a legelegánsabb krepdesin gyászruhájában.

Apám is itt van? Eljött? - Idegesen nyújtogatom a nyakamat, és a tömegben keresem.

Igen - kezdi Tom. - Gemma... - Akkor hol van?

- Szervusz, Gemma.

Először észre sem veszem. Pedig ott áll Tom mögött, önmaga árnyéka a lazán lötyögő fekete öltönyben. A szeme alatt fekete árnyékok. Nagymama karon fogja, hogy leplezze, apám mennyire remeg. Biztos a szokásos adag töredékét kapta, hogy végig tudja csinálni a látogatást, és a többit majd későbbre ígérte Tom. Minden erőmet össze kell szednem, hogy ne sírjam el magam. Szégyellem, hogy a barátnőim ilyennek látják.

Szégyellem, hogy szégyenkezem miatta.

-Szervusz, apám - nyögöm ki, és megcsókolom beesett arcát.

-Tudtátok, hogy egy királynőt látogatunk ma meg? - tréfálkozik. A nevetéstől köhögni kezd, de olyan erősen, hogy Tomnak kell egyenesen tartania. Képtelen vagyok Annre nézni.

A bálteremben szervírozzák a teát - jelentem ki, és felterelem őket egy csendes, félreeső sarokban álló asztalhoz, ami távol esik a tömegtől és a pletykálkodóktól. Amint helyet foglalunk, bemutatom Annt.

Csodálatos, hogy viszontláthatom, Miss Bradshaw - jegyzi meg Tom. Ann elpirul.

És önnek hol a családja? - kérdezi nagyanyám, és körülnéz, hátha lát nálunk érdekesebbet, akivel beszélgethet. Fel kell tennie a kérdést, és válaszolni kell rá, majd kínos csendben kell ülnünk, máskülönben nagyanyám mond valami kellemetlent a kedvesség örve alatt.

Külföldön - hazudom.

Ann szerencsére nem mond ellent. Azt hiszem, hálás, hogy nem kell elmagyaráznia, hogy árva, és nem kell a többiek udvarias, néma szánalmát elviselnie. A nagyanyámat azonban váratlanul hatalmába keríti az érdeklődés; e pillanatban biztos azon töri a fejét, hogy Ann rokonai gazdagok-e, vagy nemesi címet viselők, vagy mindkettő.

-Milyen érdekes! És hol utazgatnak?

Svájcban - felelem, amikor Ann száján kiszalad: - Ausztriában.

Ausztriában és Svájcban - helyesbítek. - Hosszú út.

-Ausztriában - kezdi az apám. - Van egy mulatságos vicc az osztrákokról... - Elhallgat, az ujjai remegnek.

- Igen, apám?

- Hm?

- Mondani akartál valamit az osztrákokról - emlékeztetem. A homlokát ráncolja. -Valóban?

Gombóc támad a torkomban, ami nem akar elmúlni. Cukorral kínálom Tomot. Ann megbűvölten követi minden mozdulatát, bár

Tom szinte észre sem veszi.

-Szóval - dob három kockacukrot a teájába Tom - megőrjítette már a húgom a keresetlen modorával, Miss Bradshaw?

-Nagyon közvetlen teremtés - pirul el Ann.

-Közvetlen? Ugyanarról a Gemma Doyle-ról beszélünk? Úgy látszik, nagymama, a Spence több, mint iskola: valóságos csodatevő hely!

Mindenki udvariasan kacarászik a rovásomra, de őszintén megvallom, nem zavar. Örülök, hogy nevetni hallom őket. Az sem izgatna, ha egész délután belőlem űznének gúnyt. Apám úgy matat a kanalával, mintha nem tudná, mihez kezdjen vele.

- Tölthetek egy kis teát, apám? - kérdezem gyöngéden. Halványan elmosolyodik. - Köszönöm, Virginia, kérek egy kicsit. Virginia. Az anyám neve hallatán zavart csend támad. Tom egyre csak kavarja a teáját, a kanalával kergeti.

- Én vagyok az, apám, Gemma - javítom ki halkan. Hunyorogva, a fejét féloldalra hajtva tanulmányozza az arcomat.

Azután lassan bólint. - Ó, igen. Valóban - mondja, és tovább játszik a kanalával.

A szívem egy kő, ami gyorsan süllyed. Udvariasan beszélgetünk, nagymama a kertről mesél, a látogatásairól, és arról, hogy mostanában ki nem áll szóba kivel. Tom a tanulmányairól fecseg, mialatt Ann csüng a szavain, mintha egy isten kinyilatkoztatásai volnának. Apám meghalt a világ számára. Senki sem kérdezi, hogy vagyok, vagy mit csinálok. Fütyülnek rá. Mi, lányok tükrök vagyunk, akik úgy verjük vissza az arcmásukat, ahogy látni szeretnék magukat. Üres lánykancsók, akikből kimosták a saját becsvágyat és a magánvéleményt, és akik csak arra várnak, hogy a tetszetős megalkuvás hűs, állott vizével töltsék meg őket.

A kancsón végigfut egy repedés. Szétrobbanok. - Van hír anyámmal kapcsolatban? Talált valami nyomot a rendőrség?

Tom köpködve szólal meg: - A, már megint kezded? Bocsásson meg a húgomnak, Miss Bradshaw! Ellenállhatatlanul vonzódik a teátrálishoz. Az édesanyánk kolerában halt meg.

- Tudja. Elmeséltem neki - vágok vissza, és lesem a reakciójukat.

- Elnézést, hogy a húgom ilyen gyönge viccet sütött el a rovására, Miss Bradshaw. - Összeszorított fogai között szűri számomra a figyelmeztetést. - Tudod, hogy a kolera vitte el szegény anyánkat, Gemma.

- Hát hogyne, a kolera. Bámulatos, hogy nem ölt meg mindannyiunkat. Bár lehet, hogy még megteszi. Talán ott rejtőzik a vérünkben, és napról napra lassan fojt meg a mérgével - prüszkölök vissza hasonlóan gyilkos mosollyal.

-Ideje témát váltanunk. Igazán nem tehetjük ki Miss Bradshaw-t ilyen komédiázásnak. - Nagymama a teáját kortyolva utasít el.

- Szerintem viszont szegény anyám igazán kiváló téma. Mit gondolsz, apám?

Gyerünk, apám! Állíts le! Mondd, hogy viselkedjek rendesen, menjek a pokolba, mondj valamit, bármit! Hadd lássam a régi harci szellemedet! De nincs más, mint a lefittyedt száján ki-be sípoló nedves levegő ragacsos fütyülése. Apám nem figyel. Elmerült a saját tükörképében, ami a csontvázujjai között tartott kanál fényes mélyedéséből felpuffadva és eltorzítva mered rá vissza.

Képtelen vagyok elviselni a látványukat, ahogy az igazság elől összebújnak, és minden, kicsit is valóságos iránt süketen és némán ülnek. - Köszönöm, hogy eljöttetek. Amint látjátok, egész jól boldogulok. Megtettétek a kötelességeteket, és most már nyugodtan visszamehettek ahhoz, amit csináltok.

Tom felnevet. Szép kis hála. Ezért maradtam le egy krikett-mérkőzésről! Nem úgy volt, hogy itt civilizálttá tesznek?

-Gyerekesen és modortalanul viselkedsz, Gemma. Ráadásul a vendégünk előtt. Kérem, Miss Bradshaw, bocsásson meg az unokámnak.- Kér még egy kis teát? - Nagymama tölt, meg sem várja a válaszát. Ann a csészébe bámul, és örül, hogy valamire koncentrálhat. Zavarba hoztam. A többieket is.

Felállok. Nem akarom a kellemes délutánotokat elrontani, ezért elköszönök. Jössz, Ann?

Félénken Tomra pillant. - Még nem ittam meg a teámat - válaszolja.

- Végre akad köztünk egy igazi úri hölgy - tapsol könnyedén Tom. - Bravó, Miss Bradshaw!

Ann lesütött szemmel mosolyog. Tom süteménnyel kínálja, és Ann, aki sosem utasított vissza egy morzsát sem, előkelő, finom neveltetésű hölgyként utasítja vissza, nehogy falánknak tartsák. Szörnyeteget teremtettem.

-Ahogy akarod - dörmögöm. Lehajolok apához, megfogom a kezeit, és elhúzom az asztaltól. Reszket a keze. Verítékcsöppek ütköznek ki a homlokán. - Megyek, apám! Gyere, sétálj egyet velem!

- Rendben van, drágám. Nézzük meg a kertet, helyes? -Félmosollyal próbálkozik, amiből fájdalmas grimasz lesz. Akármit adott is be nagymama, nem elég. Hamarosan még többre lesz szüksége, és akkor elvész számunkra. Pár lépést teszünk, de megbotlik, a báltermen, le a lépcsőn és a gyomromra kell szorítanom a kezemet, hogy ne szedjem túl gyorsan a levegőt, és el ne ájuljak. A földig érő üvegajtók szerencsére nyitva vannak, és beárad rajtuk a levegő. Kimegyek a kertbe, ahol kriketteznek. Széles karimájú kalapot viselő, divatos anyák élénk színű labdákat ütnek át az ütőikkel a keskeny krikettkapun, míg a férjeik a fejüket csóválják, és egyik karjukkal itt, egy öleléssel ott irányítgatják őket. Az anyák nevetnek, és megint eltévesztik, úgy tűnik, szándékosan, hogy a férjeik ismét melléjük álljanak.

Észrevétlenül megyek át köztük, és leereszkedem a dombról, **amelynek** aljában Felicity egyedül ül egy kőpadon. -Nem tudom, te hogy gondolod, de elegem van ebből az abszurd műsorból - jelentem ki nyersen, bajtársias hangon, hogy a valódi érzéseimet leplezzem. Az arcomon legördül egy forró könnycsepp. Letörlöm, és a krikettezőket nézem. - Megjött édesapád? Vagy lemaradtam az ittlétéről?

Felicity semmit sem szól, csak ül. Mi a baj, Fee? Odaadja a kezében tartott levelet, amit finom, fehér merített papírra írtak.

Drága leányom!

Sajnálattal és előzetes bejelentés nélkül kell közölnöm, hogy a kötelesség elszólított, s mint tudjuk, a királynő iránti kötelesség mindent megelőz, ebben bizonyára Te is egyetértesz velem. Töltsd vidáman a napodat, és talán karácsonykor viszontlátjuk egymást.

Szerető apád

Nem tudok mit mondani.

- Még nem is az ő kézírása - szólal meg végül Felicity, a hangja kifejezéstelen. - A lemondását sem tudta papírra vetni.

A gyepen néhány kisebb lány boldogan játszik: kört alkotnak, átbújnak egymás karja alatt, nevetőgörcsben esnek össze a füvön, miközben az anyák a közelben téblábolnak, és a gyerekek összepiszkolt ruhája, szalagok és fokotok rabságából kiszabadult hajuk miatt bosszankodnak. Két lány ugrál el előttünk: egymásba karolnak, és a mai alkalomra betanult verset szavalják, amivel majd bebizonyítják, milyen igazi, bimbózó hölgyek lettek:

A hölgy feledte szőttesét,
s a mélyre vetve két szemét,
s győzteseknek győztesét
meglátta, merre állt a szép
Camelot városa.

Az égen a felhők alulmaradnak a nappal szemben, és a lassan lecsúszó ujjheggyel kapaszkodó, fenyegető szürkeség nagyobb foltjai közül kikandikál a kékség.

S mit szőtt, a szőttes elszakadt,
a kristálytükör meghasadt,
„Lesújt az átok" így riadt
Shalott kisasszonya.

A lányok gondtalanul hátravetett fejjel, harsányan kacagnak a drámai szavalaton. Kelet felé fordul a szél. Nincs messze a vihar. Érzem a nedvességet a levegőben, olyan, mint egy eleven, bűzös teremtés. Egy-egy csepp hullik, a kezemet, az arcomat, a ruhámat nyaldossa. A vendégek meglepetten, lármásan tiltakoznak, tenyerüket az ég felé tartják, mintha nem hinnének a szemüknek, aztán fedél alá szaladnak. - Esni kezd.

Felicity maga elé mered, és nem szól.

- Megázol - figyelmeztetem. Felugrok, és az iskola védelme felé araszolok. Felicity nem moccan, hogy bejöjjön velem. Továbbmegyek, és ott hagyom, bár rossz érzés fog el. Az ajtóból még mindig látom, ahogy bőrig ázva ül a vizes padon. Szétnyitotta az apja levelét, és nézi, ahogy a lucskos papírról az eső minden tollvonást lemos, hogy olyan tiszta legyen, mint a friss bőr.

HUSZONHETEDIK FEJEZET

Az eddigi leggyászosabb esténk. Hideg, kíméletlen eső veri kint a világot, és tudtunkra adja, hogy véglegesen elmúlt a nyár. Tapadós hűvösség kúszik be a csontjainkba, megfájdítja az ujjúnkat, a hátunkat és a szívünket. Egyre közelebbről hallatszik a dörgés, és vetekszik az eső egyenletes dobolásával. Az égen időnként villámok cikáznak át, a fény füstös recsegéssel terjed szét, és visszaverődik a barlang nyílásából.

Mind itt vagyunk. Átázva. Fázva. Némán. Nyomorúságosan. Felicity a nagy, lapos kövön ül, és ugyanazt a hajtincsét fonja be, aztán kibontja, újra befonja. A tűz kialudt benne, és az eső elmosta oda, ahova az ilyesmit viszi.

Pippa összehúzza magán a köpenyét, és nyögve jár fel s alá. - Ötvenéves! Az apámnál is idősebb! Elgondolni is borzasztó!

- Téged legalább valaki el akar venni. Nem vagy kitaszított. - Ann egy pillanatra abbahagyja, amit eddig csinált: a tenyerét a gyertya lángja fölé tartotta. Egyre közelebb viszi a lánghoz, míg hirtelen vissza nem kell rántania. De a grimaszából tudom, hogy szándékosan égeti meg a kezét: megint bizonyosságot akar, hogy érez még valamit.

- Miért akar mindenki kisajátítani? - motyogja Pippa. A tenyerébe temeti az arcát. - Miért akarják irányítani az életemet, hogy hogy nézzek ki, kivel találkozzam, mit tegyek vagy mit ne? Miért nem hagynak békén?

- Mert gyönyörű vagy - feleli Ann, és nézi, ahogy a láng a tenyerét nyaldossa. - Az emberek úgy érzik, birtokolhatják a gyönyörű dolgokat.

Pippa keserű-könnyesen felkacag. - Á, miért is hiszik a lányok, hogy a szépség mindent megold? A szépség csak gondot okoz. Kínt teremt. Bárcsak más lehetnék!

Fényűző megjegyzés, ami csak a csinos lányok szájából hangzik el Ann élesen, hitetlenkedve horkan fel.

- Pedig így érzem! Bárcsak... te lehetnék, Ann!

Ann úgy megdöbben, hogy egy pillanattal tovább tartja a tűzbe a kezet, és most hangos sikollyal húzza ki. - Mi az ördögért akarnál a bőrömben lenni?

- Mert nem kell ilyesmik miatt aggódnod - feleli Pippa. - Nem olyan lány vagy, aki körül mindig nagy felhajtást csinálnak, így egyszerűen nem kap levegőt. Te senkinek sem kellesz.

- Pippa! - torkolom le.

- Mi az? Mit mondtam már megint? - jajdul fel Pippa. Fel sem fogja, milyen ostobán kegyetlen.

Ann arca elborul, összehúzza a szemét, de az élete már annyira földbe taposta, hogy nem szól semmit, és Pippa önzőbb annál, semhogy észrevegye. - Úgy érted, nem tűnök ki.

- Pontosan - hagyja rá Pippa, és diadalmasan néz rám, mintha azt akarná mondani, végre van a barlangban valaki, aki megérti a balszerencséjét. Eltelik egy másodperc, és hirtelen észbe kap. - Jaj! Jaj, Ann! Nem úgy értettem!

Ann kezet vált, és most a bal kezét tartja a tűzbe.

-Ann, drága Ann! Bocsáss meg! Nem vagyok olyan okos, mint te. Annak, amit mondok, a felét sem gondolom komolyan. - Pip átöleli Annt, aki képtelen ellenállni annak, hogy valaki - bárki – figyelmet fordít rá, még akár egy olyan lány is, aki csak visszaél a jóságával, és puszta tárgynak tekinti, mintha szalag vagy egy ruhájához illő nyaklánc volna. - Mesélj már valamit! Olvass fel Mary Dowd naplójából!

- Minek foglalkoznánk vele, amikor tudjuk, mi a vége? - kérdezi Ann, és folytatja a keze sütögetését. - Meghalnak a tűzben.

- De én olvasni akarok a naplóból!

- Mondd, Pippa, ma este kivételesen nem tekintenél el tőle? -sóhajtok fel. - Nem vagyunk olyan hangulatban.

- Könnyen beszélsz. Nem kell akaratod ellenére férjhez menned. Dörög az ég, miközben egy-egy sarokban kuporgunk, együttlétünkben is magányosan.

- Mondjak egy mesét? Egy új és rettenetes mesét? Egy kísértettörténetet?

A hang, ami a nagy barlangban halk visszhangot ver, Felicityé. Megfordul a kövön, és ránk néz, karjával átöleli felhúzott térdét. - Figyeltek? Kezdhetem? Hol volt, hol nem volt, volt egyszer négy lány. Az egyik csinos volt, a másik okos, a harmadik elbűvölő, és a negyedik... - rám pillant - rejtélyes. De mindegyik sérült volt. Valami baja mindegyiknek volt. Rossz vér, Elérhetetlen álmok. Ó, és valamit kifelejtettem, amivel kezdenem kellett volna. A lányok mind álmodozók voltak.

- Felicity... - szólalok meg, mert kezdek megijedni, nem a történettől, hanem tőle.

- Mesét akartatok, most megkapjátok. - Villámfény vág végig a barlang falán; az arca egyik felét éles fénybe vonja, a másikat sötétben hagyja. - A lányok egyenként, éjszakáról éjszakára összejöttek. És bűnt követtek el. Tudjátok, mi volt ez a bűn? Egyikőtök sem? Pippa? Ann?

-Felicity! - Pippa hangja aggodalmas. - Menjünk vissza! Igyunk egy finom teát. Hideg van itt.

Felicity hangja szétterjed, és mint a harangzúgás, megtölti a körülöttünk levő teret. - A bűnük az volt, hogy hittek. Hittek abban, hogy mások lehetnek. Különlegesek. Hitték, hogy megváltoztathatják azt, amilyenek voltak: sérültek, nem szeretettek. Elhajítottak. Elevenek lehetnek, körülrajongottak, olyanok, akikre másoknak szükségük van. Nélkülözhetetlenek. De ez nem volt igaz. Emlékeztek, ugye, hogy ez egy kísértettörténet? Egy tragédia.

A villám ismét végigcikázik a falon; hosszan, két-három felvillanás, ami alatt látom Felicity arcát, ahogy fényük a könnyektől, és csorog az orra. - Félrevezették őket. Saját ostoba reményeik árulták élőket. Számukra semmi sem lehetett más, mert végül mégsem voltak különlegesek. Ezért az élet fogta, és az orruknál fogva vezette okét, ők pedig engedelmesen hagyták, értitek? Saját szemük előtt halványultak el, míg már nem voltak többek élőhalottaknál, akik azzal háborgatták egymást, amik lehettek volna. Ami nem lehet. - Felicity hangja lehetetlenül elvékonyodik. - Tessék. Hát nem ez a legijesztőbb, amit valaha hallottatok?

Az eső könyörtelenül zuhog, és a hang összekeveredik Felicity fuldokló zokogásával. Ann már nem kínozza a kezét, hanem a láncon át a barlang falát bámulja, ami semmit sem ígérve a történelmet mutatja. Pippa körbe-körbe forgatja a gyűrűt az ujján, és attól félek, mindjárt letöri.

Lehet, hogy megőrjít ez a monoton zuhogás. Vagy a gondolat, hogy a szépséges Pippát egy olyan férfihez adják, akit nem szeret, és aki őt sem szereti, csak meg akarja szerezni. Talán az bolondít meg, hogy elképzelem, amint Ann tönkreteszi a hangját, hogy fennhéjázó arisztokratákat és utálatos gyermekeiket szolgálja. Vagy Felicity, aki megpróbálja visszafojtani a könnyeit. Talán szó, amit kimondott, igaz.

Bármi is az oka, igyekszem kiutat találni, és megtalálni a módját, hogy a birodalmakból visszahozzam a varázslatot. Az anyákra gondolok, akiket ma láttam, a díszes ruháikban és az üres életükkel, és anyám figyelmeztetése jut az eszembe, hogy még nem állok készen, hogy a hatalmam teljességével éljek. Dehogynem, anyám. Készen állok.

Kint a dörgések újabb hulláma söpör végig a tájon, figyelmeztetést, imát morajlik. A félhomályban jelképek vesznek körül, amelyeket az előttünk járó nők verítékével és vérével vésték a sziklákba. A nők suttogása egyeden szóval sürget.

Higgy!

Látom, ahogy Pippa nem kívánt gyűrűje megcsillan. Hallom Ann fáradságos lélegzését, ahogy a száján átveszi a levegőt. Érzem, ahogy a kétségbeesés a ki nem mondott kívánsággal teli csenddel találkozik.

Kell, hogy legyen valami, ami jobb ennél.

A hangom a barlang láthatatlan teteje felé emelkedik, mint egy felröppenő madár.
Van módja, hogy változtassunk ezen...

HUSZONNYOLCADIK FEJEZET

-Biztos, hogy tudod, hogy kell használni a rúnákat? - kérdezi Ann, amikor a körünk közepére tesszük a gyertyákat.

- Hát persze, hogy tudja! - förmed rá Pippa. - Ne ijesztgesd! Ugye, tudod?

- Nem. De Sarah és Mary megtették. Nem lehet olyan nehéz. Anyám szerint egyszerűen meg kell érintenem a rúnákat, és akkor... -Akkor mi lesz? A varázslat belém áramlik. Édeskevés, amiből kiindulhatok.

Felicity áll mellettem. Abbahagyta a sírást. -Megpróbáljuk, és majd meglátjuk. Ennyi az egész. Próbálkozás - mondom, mintha magamat is megpróbálnám meggyőzni.

A fényajtón át belépünk a birodalmakba, és amilyen gyorsan csak lehet, a barlanghoz megyünk. A rúnák magasan és impozánsan állnak előttünk. Az ég titkait védelmező őrök.

- Senkit sem láttam - lihegi Felicity.

- Akkor biztos senki sem látott minket - véli Pippa.

Ígérd meg, hogy nem viszed ki a varázslatot a birodalmakból, Gemma.,. Megígértem. És most mégsem szolgáltathatom ki a barátnőimet üres életüknek.

Régen nem használták a varázslatot. Lehetetlen megmondani, mi történhet.

Mégsem azt jelenti, hogy valami szörnyűnek okvetlen be kell következnie. Talán anyám feleslegesen aggódik. Nagyon óvatosak leszünk. Semmi sem juthat be a mi világunkba. Megjelenik a vadásznő. - Mit műveltek? Pippa meglepetten sikolt fel.

- Semmit - válaszolom túl gyorsan.

Némán fürkészi az arcunkat. - Vadászol ma? - kérdezi végül Felicitytől.

- Ma nem. Inkább holnap - feleli Felicity.

- Holnap - ismételi a vadásznő. Megfordul, és az ezüst boltív felé indul. Csak egyszer néz vissza, a pillantása kíváncsiságot tükröz; aztán eltűnik.

Nem sok híja volt - fújja ki a levegőt Ann.

- Igen - értek egyet. - Ajánlom, hogy gyorsan cselekedjünk.

- Mit gondoltok, mi történik majd velünk? - Pippa hangjából süt a balsejtelem.

- Csak egy módon járhatunk a végére - felelem, és közelebb lépek a rúnákhoz. Érzem, ahogy az energiájuk szólít. Csak egy másodpercre vagy kettőre érintem meg őket. Ugyan mi történhet egy pillanat alatt?

A lányok rám teszik a kezüket. Összekapcsolódunk, mint egy újmódi gépezet, ami villanyfényt bocsát ki. Lassan a kristályformák melegéhez közelítem a tenyeremet. A bőrömön is érzem a zümmögésüket. A zümmögés remegéssé változik. Erőteljesebb, mint valaha is képzeltem. Fény árad a rúnákból, eleinte halvány, aztán egyre erősebb, a fény sebesen örvénylő fényoszloppá válik, ami kiárad, majd körülöttem, és bennem kavarog. Érzem magamban a barátnőimet, az ereikben gyorsan lüktető vért. A szívünk egyszerre ver; vad, mint a téli, fakó mezőkön vágtató lovak dobogása; a remény, a szabadság ritmusát veri bennünk. A gondolatok egy mozdony sikolyaként repülnek tova. Különböző hangok, nyelvek mosódnak egymásra, és egyetlen villódzó mormolásban egyesülnek. Minden túl gyors.

Képtelen vagyok felfogni. Összetörhet. Muszáj elszakadnom, de nem megy.

És akkor a világ eltávolodik. A végtelen éjszakai égbolt fekete leplébe burkol. Egy hegy tetején állunk. Képtelen sebességgel villannak felettünk a felhők, kígyózva összetekeredenek és kibomlanak. Az erős szél úgy üvölt, hogy a hajunkat hátrafújja. Mégsincs bennünk félelem. Minden megváltozott. A testem minden sejtje végtelenül éber, minden érzékszervem kiélesedett. Nem kell beszélnünk. Pontosan érezzük, amit a többiek.

Hirtelen Felicity arca úszik elém: a szeme szürkéje hatalmas, a szembogara közepén a feketeség mozog és kavarog, míg magába nem szippant, és úgy lebegek, mint a nyílt tengeren, ahol jéghegyek állnak ki a hullámok közül, és a közelből bálnák kiáltását hallani. Úgy ömlők

be a tengerbe, mint egy folyadék, amíg el nem nyel teljesen, és az alján kiesem a londoni alkonyatba. Alattam a Temze, rajta az utcai lámpák foltjai. Repülök. Repülök! Úgy emelkedünk mind a négyen a magasba, hogy a tetők és a kémények olyan jelentéktelenek, mint kanálisba szórt pénzérmék. *Hunyd le a szemedet, hunyd le a szemedet, Gemma!* Telihold fényében egy sivatagban ébredek. Homokdűnék emelkednek és szóródnak szét, mint a lélegzetvétel. A lábam elmerül a homokban. Beleolvadok a melegbarna homokba. Amikor megérintem, a finom szemcsék puha bőrré változnak. A test úgy nyúlik el alattam, mint egy síkság. Kartik hatalmas, veszélyes és ismeretien országnak tűnik, amit be akarok járni. Amikor megcsókoljuk egymást, ismét zuhanni kezdek, visszatérek a hegycsúcsra, ahol Felicity, Pippa és Ann állnak, akik most végezték be ott a maguk utazását, és mégis úgy érezzük, hogy sosem hagytuk el ezt a helyet. Egymásra mosolygunk. Az ujjbegyeink súrolják egymást összefonódnak az ujjaink. Vakító fehér fény, aztán semmi.

- Ébredj fel, Gemma! - Ann kicsit megráz. A szobám apránként kirajzolódik előttem: a mennyezet, az ablakon át beáradó szürke fény, a kopott fapadló. A múlt éjszaka homályos emlékei térnek vissza: a birodalmak, a rúnák, a vadásznő különös pillantása, ahogy később a barlangból hazabotorkálunk, de jobbára csak köd van a fejemben. Idő- és irányérzékemet is elvesztettem.

- Hány óra? - motyogom.

- Ideje reggelizni.

Lehetetlen, dörgölöm a homlokomat.

- Pedig így van - válaszolja.

Furcsa! - Honnan tudtad, mit gondolok? - kérdezem.

- Nem tudom - tágul ki a szeme. - De hallottam a fejemben.

- A varázslat... - ülök fel. Felicity és Pippa tépik fel az ajtót.

- Nézd a ruhámat! - mondja Pippa ragyogva. A szélén egy nagy fűfolt van.

- Ó, sajnálom, Pip - mondom.

Még most is bárgyún vigyorog. Lehunyja a szemét, és a folt egy másodperc alatt eltűnik.

- Eltüntetted! - ámul el Ann.

Pippa tündöklően mosolyog. Erre-arra pörög, hadd csillanjon meg a fény a szoknyáján.

-Megcsináltuk! - rikkantok fel. - Kihoztuk a varázslatot a birodalmakból. - És minden rendben van.

Rekordidő alatt öltözöm fel. Táncos léptekkel sietünk végig a folyosón, a lépcsőn úgy siklunk le, mint a szélvész, félmondatokban sustorgunk egymás között, amelyeknek a vége a fejünkben szól. Olyan elevenek vagyunk a felfedezésünktől, hogy képtelenek vagyunk abbahagyni a nevetgélést. Egy kis Cupido szobor ül a lépcső alatti benyílóban. - Szeretnék kicsit szórakozni - mondja Pippa, és megállít minket. Lehunyja a szemét, a kerubszerű gipszfiú előtt lengeti a kezét, és a fiúnak egyszer csak hatalmas mellei nőnek. -Jaj, de rémes, Pip! - mondja Felicity, és nevetésben törünk ki.

- Gondoljatok bele, micsoda átrendezési lehetőséggel kecsegtet! - mondja hisztérikusan kacagva Pippa.

Brigid jön nagy sebbel-lobbal.

- Az isten szerelmére, azonnal állítsd helyre! - súgom. Egymáson taposva próbáljuk elrejteni.

- Ha sürgetnek, nem megy! - esik pánikba Pippa.

- Mi ez a nagy felhajtás? - csapja csípőre a kezét Brigid. - Mi van ott? Álljanak csak félre, hadd nézzem!

Kelletlenül engedelmeskedünk.

- Mi az ördög ez? - emeli fel Brigid a világ legrondább kánkán táncosnőjét, ami korábban nagy mellű Cupido volt.

-A legújabb módi Párizsból - világosítja fel hidegvérrel Felicity.

Brigid visszateszi az alkóvba. - Ha engem kérdeznek, szemétre kéne dobni.

Továbbmegy, mi pedig majd' meghalunk a nevetéstől.

-Ennyire futotta az erőmből - szabadkozik Pippa. - A jelen körülmények között.

Tekintetek kísérnek minket, amikor leérünk reggelizni, és elfoglaljuk a helyünket a hosszú asztal mellett.

- Új a ruhád, Ann? - kérdezi Cecily két falat sült szalonna köz*ött.* Későn érkeztünk, ezért csak zabkását kapunk.

- Nem - feleli Ann.

- Akkor máshogy fésülted a hajadat? Ann a fejét rázza.

- Akármi is, javított a külsődön. - A megjegyzést kuncogás kíséri. Cecily folytatja az evést Felicity lecsapja a kanalát. - Nagyon durva vagy, Cecily. Tudsz róla? Szerintem, az lenne a legjobb, ha ma már nem szólnál többet.

Cecily kinyitja a száját, hogy letorkolja Felicityt, de egy szó sem jön ki rajta. Suttogásnál nem képes többre. A torkához kapja a kezét

- Mi baj, Cecily? - kérdezi Elizabeth, és egy pohár vizet nyújt oda.

- Elvitte a cica a nyelvét - gúnyolódik Felicity.

- Valamikor vissza kell adnod a hangját, Fee - korholja Pippa, amikor franciaórára indulunk.

- Tudom - bólint Felicity. - De be kell hogy lássátok: javult a helyzet!

Mademoiselle LeFarge arcán kegyeden mosoly játszik, amikor belépünk. Rossz érzésünk támad.

- Bonjour, mes fiiles. Ma beszélgetni fogunk, hogy a franciatudásukat kipróbáljuk.

Társalgási óra! Ez megy a legrosszabbul, és lázasan töröm a fejemet, meddig maradhatok észrevétlen.

Elizabeth jelentkezik. - Cecilynk elvesztette a hangját

-Valóban? Váratlan dolog, Miss Temple.

Cecily próbál megszólalni, de képleten. Ann halványan elmosolyodik, és Cecily most már kifejezetten fél. Gyorsan egy könyvbe temetkezik.

- Rendben van - jelenti ki Mademoiselle LeFarge. - Ön felel elsőként, Mademoiselle Doyle.

Most aztán pácban vagyok. *Kérem, kérem, kérem, add, hogy menjen!* Lehet, hogy ma van a napja, amikor Mademoiselle LeFarge valamelyik alacsonyabb osztályba száműz. Egy kérdést üt át a hálón a Szajnáról a térfelemre, és várja, visszaütöm-e. Hatalmas megdöbbenés, amikor kinyitom a számat. Úgy csevegek, mint egy született párizsi, és meglep, milyen sokat tudok a Szajnáról. És a francia földrajzról. A monarchiáról. A forradalomról. Olyan okosnak érzem magam, hogy a végtelenségig is folytathatnám, de Mademoiselle LeFarge végül magához tér a megdöbbenésből, és közben a saját szabályait is áthágja.

- Bámulatos volt, Mademoiselle Doyle! Igazán elképesztő - elképedve angolul. - Mint láthatják, hölgyeim, ha hajlandóak komoly erőfeszítést tenni, az eredmény magáért beszél. Ma harminc jó pontot kap, Mademoiselle Doyle, ami rekord az osztályomban.'

Valakinek be kellene csuknia Martha, Cecily és Elizabeth száját, mielőtt beléjük esik az eső, és megfulladnak, mint a pulykák!

-És most mit tegyünk? - kérdezi Pippa, amikor Mr. Grünewald órája előtt helyet foglalunk. -Szerintem most Annen a sor - vélem.

Ann arca megnyúlik. - R... rajtam? N... nem is t... tudom...

-Gyerünk, rajta! Nem akarod, hogy mindenki tudja, mire vagy képes?

A homlokát ráncolja. - De ez nem én leszek, ugye? Hanem a varázslat. Mint a franciatudásod esetében.

Elpirulok. - Egy kicsit elragadott a hév. De te tényleg tudsz énekelni, Ann. Csupán a legjobb formádat nyújtod majd.

Annen kétkedés látszik. Idegesen rágja az alsó ajkát. - Szerintem nem fog menni.

Az alacsony, zömök osztrák érkezése szakítja félbe a vitánkat. Mr. Grünewald szokásos rosszkedvei egyikével - pocsék és még pocsékabb - küzd. Ma túltesz ezeken is, és mindjárt a legpocsékabb kedvével kezdi.

- Elég a szüntelen zsivajból! - förmed ránk, és beletúr ritkuló, ősz hajába. Egyenként szólít ki minket az osztály elé, hogy ugyanazt a zsoltárt gyakoroljuk. Egyenként könyörtelenül sárba tapos minket. A magánhangzóink túl laposak. A szájunkat nem nyitjuk ki eléggé. Én hamisan éneklek ki egy magas hangot, mire élesen felkiált, mintha kínpadra vonták volna. Végül Annre kerül a sor.

Ann eleinte félénk. Mr. Grünewald kiabál és morog, ami szintén nem segít. Puszta akaratommal igyekszem Annt rávenni, hogy ragyogóan csengjen a hangja. Énekelj, Ann! Gyerünk! És ekkor bekövetkezik. Olyan, mint egy fészkéről felszálló madár: szabadon és magasan szárnyal az éneke. Csendben, lenyűgözve hallgatjuk. Még Mr. Grünewald is abbahagyta a számolást. Az arcán mélységes elragadtatással figyeli Annt.

Milyen büszke vagyok rá! Hogyhogy az anyám nem akarta, hogy használjuk ezt a varázslatot? Hogy hihette, hogy nem készültünk fel rá?

Amikor Ann befejezi, Mr. Grünewald tapsol. Az, aki életében még nem ütötte össze a kezét, most megtapsolja Annt. A többi lány is csatlakozik hozzá. Más szemmel látják Annt: valakinek. És nem erre vágyik mindenki? Hogy észrevegyék?

Estig sütkérezünk a napunk dicsőségében, és ekkor érezzük csak, hogy az utolsó cseppek is elhagyják a testünket. Kimerültünk. Az esti szabadfoglalkozás alatt Mrs. Nightwing végigméri Pippát.

- Kicsit fáradtnak tűnik, Miss Cross.

- Az is vagyok, Mrs. Nightwing. - Pippa elpirul. Mrs. Nightwingnek fogalma sincs, mi folyik, mialatt ő kialussza a sherrys kábulatát.

- Akkor gyorsan feküdjön le, és aludja ki magát, hogy holnap ismét szép legyen. Gondolom, az akar lenni, amikor Mr. Bumble holnap felkeresi.

- Au, el is felejtettem, hogy jön! - siránkozik Pippa, ahogy felvonszoljuk magunkat az ágyba.

Ann macskaszemen nyújtózkodik.

- Miért nem szabadulsz meg tőle? Mondd, hogy nem érdekel.

- Az anyám biztos megdicsérne érte - csipkelődik Pippa.

- Visszamehetnénk a birodalmakba, és undorítóan csúnyává varázsolhatnánk - veti fel Felicity.

- Szó sem lehet róla!

A lépcsőfordulóhoz érünk. A mennyezet kormos, ahol a gázlámpák füstje összekente. Érdekes, hogy eddig észre sem vettem.

- Helyes. Akkor ints búcsút Sir Tökélynek, és légy egy ügyvéd felesége! - gúnyolódik Felicity.

Pippa bájos arca csupa feszültség, de hirtelen eltűnnek az aggodalom keltette ráncok. Elszántság tükröződik az arcán.

- Egyszerűen megmondom az igazat. Az epilepsziámról.

A falak is kormosak. Mennyi mindent nem vettem még észre!

- Holnap tizenegykor látogat meg - közli Pippa.
- Akkor küldd el, helyes? - bólint Felicity.
Ásítozva megyek el az unalomig ismert fotográfiák, félig kikopott nők mellett. De ma éjjel, úgy látszik, mindent új megvilágításban látok. Az egyik kép például az üveg mögött, komor, fekete keretében megvetemedett és hullámos lett. Talán a nedvesség okozta, gondolom. A kép lassan tönkremegy. De amikor közelebbről is szemügyre veszem, feltűnik, hogy a fal foltos ott, ahol egykor az ötödik kép lógott.
- Furcsa - jegyzem meg Ann-nek.
- Micsoda? - ásít.
- Nézd csak a falat! A nyomokat. Itt volt még egy kép.
- Volt, na és aztán? Talán megunták.
- Vagy talán ez az 1871-es eltűnt osztály, Sarah és Mary osztálya - magyarázom.
Ann nyújtózkodva és ásítozva csoszog el a szobánk felé.
- Helyes. Keresd, ha akarod!
Úgy van, gondolom. Meg is keresem. Nem hiszem, hogy ne lett volna fénykép.
Szerintem levették a falról.

Nyugtalanul, sokat álmodva alszom. Anyám arcát látom a felhők között: lágy és világos. A felhők szétoszlanak. Az ég is megváltozik. Szürke szörnyeteggé dagad, aminek lyukak vannak a szeme helyén. Minden elsötétül. Megjelenik a kislány. A sötétből kiemelkedik fehér köténye, és alatta az egzotikus ruha. Lassan körbefordul, és ekkor esni kezd. Kártyák esnek, tarokk-kártyák. És esés közben lángra kapnak.
Nem. Nem akarom ezt az álmot.
Eltűnik. Ismét Kartikról álmodom. Mohó álom. A szánk egyszerre jár be mindent. Lázasan, vadul csókolódzunk. Felszakítja a hálóingemet, és előbukkan a nyakam. A nyakam ívét csókolgatja, apró harapásai majdnem fájdalmasak, de inkább csak feltüzelnek. Együtt gurulunk, kezek, nyelvek, ujjak és ajkak kereke. Úgy nő bennem a feszültség, hogy a végén úgy érzem, felrobbanok tőle. Amikor úgy érzem, már nem bírom tovább, hirtelen felriadok. A testemen átnedvesedett a hálóingem. Levegő után kapkodok. Mereven magam mellé nyújtom a karomat, és nagyon sokáig nem mozdulok, amíg el nem alszom megint, és végre nem álmodok.

HUSZONKILENCEDIK FEJEZET

Mr. Bumble hajszálpontosan tizenegykor keresi fel Pippát. Szép, fekete kabátjában, ropogósra keményített fehér ingében, nyakravalójával, a cipőjét védő tiszta, fehér karmsukkal, szépen lekefélt keménykalapjával a kezében elegáns a megjelenése. Ha nem tudnám, kicsoda, akár szerető apának is hihetném, aki ifjú leánykáját jött meglátogatni, és nem a jövendőbelijét.

Mrs. Nightwing előkészített egy kis szalont. Magával hozta a kötését is, hogy szótlan gardedámként a sarokban üldögéljen. De erre is felkészültünk. Felicityre hirtelen rátör a kibírhatatlan hasgörcs. Az ágyán fetreng a fájdalomtól. Attól tartanak, hogy vakbélgyulladása van. Mrs. Nightwingnek nincs más választása, mint a betegágyhoz sietni, és addig is én maradok a jegyespár mellett gardedámnak. Csendben ülök egy könyvvel. Pippa kezében remeg a rózsaszín teáscsésze.

Mr. Bumble úgy nézi, mintha egy megvásárlásra kiszemelt földbirtokot méricskélne.

- A gyűrű mérete megfelelő? - Nem kérdést tesz fel, inkább lehetőséget nyújt arra, hogy megdicsérjék az ízlését.

- O, igen - feleli Pippa szórakozottan.

- És a családja? Jól szolgál az egészségük?

- O, hogyne, köszönöm.

Köhögök, és sürgető pillantást vetek Pippára. Gyerünk már, kezdj hozzá! A köhögésemet hallva Mr. Bumble vérszegény mosolyt vet rám, én pedig ismét köhögök, és a könyvembe temetkezem.

- És feltételezem, hogy ön is jól van? - erősködik Mr. Bumble.

- Ó, igen - mondja Pippa. - Vagyis nem egészen. Végre-valahára.

Mr. Bumble csészéje megáll a korty közepén.

- Igen? Remélem, kedvesem, semmi komoly.

Pippa a szájához szorítja a zsebkendőjét, mintha erőt vennének rajta az érzelmei. Megesküdnék rá, hogy valódi könnyeket sajtolt ki. Nagyon jól játszik; megvallom, lenyűgöz az előadása.

- Mi baj, kedvesem? Nekem, a vőlegényének nyugodtan kiöntheti a szívét!

- Hogy tehetném, amikor részt vállaltam a becsapásában?

Mr. Bumble kicsit hátrébb hőköl, a hangja hirtelen hűvösebb lesz.

- Folytassa! Hogy csapott be?

- A nyavalyámról van szó. Szörnyű görcseim vannak, amelyek bármikor előjöhetnek.

Mr. Bumble megmerevedik.

- M... mióta van ez a... problémája?

- Sajnos, amióta csak megszülettem. Szegény anyámnak és apámnak sok szenvedést okoztam. De mivel ön olyan tiszteletre méltó ember, a lelkiismeretem nem engedi, hogy ne legyek önnel őszinte.

Bravó! Az angol színpad nagy színésznőt veszített el Pippában. A szeme sarkából rám néz, én meg helyeslően mosolygok.

Mr. Bumble pontosan úgy fest, mint aki drága porcelánt vesz, és akkor veszi csak észre, hogy repedt, amikor hazaviszi.

- Valóban becsületes ember vagyok, aki tiszteletben tartja a kötelezettségeit. Éppen ezért haladéktalanul beszélek a szüleivel.

- Jaj, csak azt ne, kérem! - ragadja meg a kezét Pippa.

- Sosem bocsátanak meg nekem, hogy elmondtam önnek az igazságot. Kérem, értse meg, hogy csak az ön boldogságát tartom szem előtt. - Nagy szemével könyörgőn néz rá, és igézete nem marad hatástalan.

- Ugye, megérti, hogy ha felbontom az eljegyzésünket, a hírnevét, sőt az erényét vonnák kétségbe.

A, igen! Isten ments, hogy a régi jó erény kétessé váljon!

- Ó, igen- süti le a szemét Pippa.

- Ezért vélném helyesnek, ha én utasítanám vissza önt. - Lehúzza a gyűrűt az ujjáról, és a férfi tenyerébe teszi. Várom, hogy Mr. Bumble könyörögni kezd, hogy gondolja meg, vagy hogy Pippa betegsége ellenére is szerelmet fogad neki. De Mr. Bumble-on megkönnyebbülés látszik, a hangja fensőséges.

- Akkor hát mit mondjak a szüleinek?

- Hogy túl fiatal és naiv vagyok, hogy feleségül vegyen, és ön volt olyan nemes lelkű, hogy rám hagyta, hogy felbontsam az eljegyzésünket, és ezzel megóvta a jó híremet. Nem fogják önt kényszeríteni.

Pippa még sosem volt szebb: az állát felszegi, a szeme diadalittasan csillog. Eletében először nem az árral úszik, hanem vele szemben.

- Rendben van.

Mrs. Nightwing lép be.

- Jaj, Mr. Bumble, úgy restellem, hogy megvárakoztattam. Az egyik lány hisztérikus rohamot kapott, de már jól van.

- Nem számít, Mrs. Nightwing. Úgyis távozni készültem.

- Máris? - Mrs. Nightwing elképed.

- Igen. Sajnos, nagyon sürgős dolgom van, amit nem hanyagolhatok el. Jó napot, hölgyeim!

Mrs. Nightwing zavartan, de a kötelességének engedelmeskedve kíséri ki.

- Milyen voltam? - kérdezi Pippa, és úgy zöttyen hátra a fotelben, mintha ólomból volnának a tagjai.

- Zseniális. Miss Lily Trimble sem játszhatta volna jobban. Pippa a meztelen ujját nézi. - A gyűrűt azért sajnálom.

- Várhattál volna, míg vissza nem kéri.

- Ö azonban nem várt volna.

- Szerintem sem!

Nevetünk, amikor Mrs. Nightwing gyanakvóan és zsákmányra éhesen belép.

- Minden ugyanúgy van maga és Mr. Bumble között, Pippa?

Pippa nagyot nyel.

- Igen, Mrs. Nightwing.

- Akkor könyörgöm, hova lett a gyűrűje?

Előrelátásunk arra már nem terjedt ki, hogy a gyűrű eltűnését hogyan magyarázzuk meg. Attól tartok, bajba kerültünk. De Pippa felszegi az állát, és az arcán megjelenik egy halvány mosoly.

- Ó, attól tartok, észrevett egy hiányosságot.

Felicity magánszalonjában ülünk, színes kendőinek védelmében. A délelőtti kalandunkat meséljük Mr. Bumble-lal, kapkodó, olykor egymásra torlódó részletességgel.

- És akkor Pippa azt mondta...

- ... hogy észrevett egy hiányosságot!

Addig nevetünk, míg már nem jön ki hang a szánkon, és szúr az oldalunk.

- O, ez csodás! - törli le kicsorduló könnyét Felicity. - Reméljük, többé nem látjuk a szerencsétlen Mr. Bumble-t!

- Mrs. Bardeby Bumble. - Pippa köpködi a kemény B-betűket.

- El tudtok ilyen szörnyűséget képzelni?

Megint nevetünk, és a nevetésünk sóhajtásba fullad.

- Szeretnék ismét átmenni, Gemma - jegyzi meg Felicity, amikor elcsendesülünk.

Ann rábólint.

- Én is.
- Ha ilyen hamar mennénk, sokat kockáztatnánk.
- Ne légy ünneprontó! - könyörög Ann.
Felicity bólint.
- Igaz, hisz semmi szörnyűség nem történt. És gondolj bele, milyen csodálatos lenne, ha az ujjaink hegyében lenne az a sok varázslat! Talán az édesanyád egyszerűen csak azt teszi, amit az anyák a legjobban tudnak: feleslegesen aggódik.
- Meglehet - mormolom. Bevallom, magával ragad az érzés, amit a rúnák varázsa nyújt. Még egy utolsó látogatás nem okozhat bajt. Akkor majd megígérem, hogy abbahagyom, és úgy teszek, ahogy anyám parancsolja.
- Rendben van - jelentem ki. - Akkor fel a barlangokhoz!
- Jaj, őszintén szólva, ma éjjel fáradt vagyok ahhoz, hogy az erdőben futkossak - nyafog Pippa.
- Most is megtehetjük - mondja Felicity. - Itt helyben.
- Megörültél? - kerekedik el Pippa szeme. - Úgy, hogy Mrs. Nightwing és a többiek vesznek körül minket?
Felicity az ujjával felemeli a kendő sarkát. A többiek hármasával, négyesével gubbasztanak a meleg tűz előtt, és teljesen megfeledkeztek rólunk.
- Észre sem veszik, hogy eltűntünk.

Felszállunk a hegycsúcsra, és önmagunkba hullunk, nem is próbáljuk megakadályozni. Csak egyeden nehéz pillanatot élek át: a csillogó tengerből kiemelkedő sellő vagyok, amikor lenézek, és a vízben anyám feszült, félelmet sugárzó arca. Hirtelen elfog a félelem, és azt kívánom, bárcsak abba tudnám hagyni. De a következő pillanatban már továbbsodródunk Felicity sátrába. Ragyog a szemünk, rózsás a bőrünk, mindent tudó mosolyunk visszatért. A testünk, mint egy fényűzősóhaj, ahogy láthatatlanul állunk a nagyteremben.
Jaj, istenem, a pillanat rettentő gyönyörűsége! A teremben a mozgás egy lassan lejáró zenegép letargikus tempójára lassult le. A hangok mélyek és minden szó kimondása egy örökkévalóságig tart. Mrs. Nightwing a székében ül, és a kisebb lányoknak a Dávid Copperfieldből olvas fel. Túl nagy a kísértés. Egészen kicsit hozzáérek a karjához. Nem hagyja abba az olvasást, de szabad kezét végtelenül lassan felemeli, és odateszi, ahol hozzáértem. Megvakarja a helyet, ahol a kezem volt, mintha egy szúnyogcsípés viszketését próbálná csillapítani, amit észrevett, aztán ismét elfelejtett. Bámulatos.
Pippa kis örömsikolyt hallat.
- Nem látnak minket! Mintha itt sem volnánk! Jaj, mennyi mindent szeretnék csinálni...
- Miért nem teszed meg? - kérdezi a szemöldökét felvonva Felicity. Azzal odanyúl, és kiveri a könyvet Mrs. Nightwing kezéből, és a nyitott könyv megfordul a levegőben, és úgy esik vissza. Mrs. Nightwingnek egy pillanatba telik, hogy rájöjjön, mi történt, de amikor észreveszi, értetlenül bámul. A lábánál ülő lányok a szájukra szorítják a kezüket, hogy ne vihogjanak.
- Miért olyan lassú minden? - támaszkodom egy márványoszlopnak, de az fickándozik a kezem alatt, ezért gyorsan visszahúzom a kezemet.
Az oszlop életre kelt.
A felszínén több száz apró márványtündér és -szatír nyüzsög. Egy undorító kis vízköpő kibontja a szárnyait, és félrebillenti a fejét.
- Végre úgy látjátok a dolgokat, amilyenek valójában - jelenti ki.
- A többiek azt hiszik, ez csak álom. De ők álmodnak, nem mi.
- Kiköp, és a szárnyába törli az orrát.
- Pfuj! - kiált fel Felicity. - Undorító! Legszívesebben eltaposnám.

A vízköpő visítva feljebb száll az oszlopon. Egy sárga szemű, csillogó tündérfiú mosolyog fel rám.

- Akkor miért nem szabadítotok fel minket?- kérdezi. A hangja halk mormolás.

- Szabadítsunk fel?

- Csapdába estünk itt. Szabadítsatok fel, ha csak egy pillanatra is, hogy kinyújtóztathassuk a szárnyainkat.

- Rendben - válaszolom, mert végül is ésszerű kérésnek érzem. - Szabadok vagytok!

A tündérek és a nimfák kiabálva és sikongatva futnak le az oszlopon, mint a víz, majd szétszóródnak a padlón, és sajtdarabkákat, kenyeret, egy-egy sakkfigurát kapkodnak össze. Kész őrület, ahogy a rengeteg alak ide-oda rohangál és repked.

-Jesszusom! - kiált fel Pippa.

Egy hüvelykujj nagyságú szatír odamegy egy lányhoz, aki egy szőnyegen ül. Bekukucskál a szoknyája alá, és buja rikoltással engedi el.

- Édes és dundi - morogja.

-Milyen mocskos lények! - nevet Felicity. - A Spence hölgyeinek nagyon illően meglepetésben lesz részük.

- Nem hagyhatjuk, hogy ezt tegyék. - Magam is félig-meddig nevetek a csínyjeiken. De amikor a szatír felmászik a lány lábikráján, az ujjammal lekapom róla.

- Nem szabad - rovom meg vidáman.

Tekergőzik, és tiltakozásul átkozódni kezd. Az arca egy pillanat alatt démoni álarccá válik, és éles fogát a csuklóm vékony bőrébe mélyeszti. Fájdalmas sikollyal ejtem el. A képzeletem játszik velem, vagy hirtelen nagyobb lett? Felicity felsikolt mellettem, és most már tudom, hogy a szörnyeteg megnőtt. Fölénk magasodik, és szarvakkal ékes feje a mennyezetet veri.- Lássuk csak, édesek vagytok-e vagy savanyúak? - sziszegi mély, reszelős hangon.

- Mi történik? - visítja Pippa. - Állítsd meg!

- Azonnal hagyd abba! - kiabálom, de a szatír csak nevet, amikor látja, mennyire megijedtem.

Pippa belém kapaszkodik félelmében.

- Nem sikerült! Miért nem?

- Nem tudom! – kiabálom vissza. Bonyolultabb a varázslás, mint hittem.

- Tudtam, hogy rossz ötlet. - szid meg Pippa. Nem ő volt, aki percekkel előbb az ellenkezőjéért könyörgött?

- Vissza kell terelnünk őket az oszlopra! - rikoltja Felicity.

Egy vízköpő ugrik fel a lábamra. Gyorsan felkapom a szárnyánál fogva, és a kandallóhoz sietek, ahol a rakoncátlan szörnyet a tűz fölé tartom. Rémülten visít.

- Mondd meg, hogy tudom visszacsinálni a varázslatot. - Átkoz, mire egy kicsit lejjebb eresztem, míg a lángok nyaldosni nem kezdik a lábát.

- Mondd meg, vagy beleejtelek!

A vízköpő a barátaitól kér segítséget, de a szatír csak nevet rajta.

- Csináld csak! Nem nagy veszteség a világnak, ha egy vízköpővel kevesebb van! Nagyon szórakoztató lesz!

Lejjebb engedem a teremtményt. - Mondd meg!

- Igen, igen! - visítja. - Megmondom! Ismételd utánam: Hazugok voltatok, márvány lesz sírboltotok...

Egy meztelen keblű nimfa ugrik fel a kandallópárkányra. - Gazember! Ne mondj neki többet!

- Ezer év fogságotok, megélőbe holtotok.

A nimfa megpróbál felé csapni, de eltéveszti, és belezuhan a tűzbe, ami ropogva, sziszegve fogadja be. A vízköpő tágra nyílt szemmel üvölti:- Ez az! Ez a varázsige!

- Gyerünk, mondd már ki! - kiabálja Felicity. A szatír sarokba szorította őket.

Kiszáradt szájjal kezdem: - Hazugok voltatok, márvány lesz sírboltotok.

A termet a legundorítóbb visítások töltik meg. A szörnyek élvezik a szabadságukat. A szívem olyan gyorsan ver, mint a szárnyuk, és a második szakasz sietve szakad ki belőlem: - Ezer év fogságotok, megelőbe holtotok.

A tőlem centiméterekre álló szatír zsugorodni kezd, míg ismét hüvelykujjnyi nem lesz. Tündérek, nimfák, vízköpők és szatírok suhannak el mellettünk, ahogy hátrafelé repülve, visítva az oszlopig szállnak, és ismét rátapadnak. Köpködnek, és minket átkoznak. A márvány lassan némára dermeszti őket, és már csak dühös arcuk, nyitott szájuk tanúsítja a történteket.

Remegek, és csupa veríték vagyok. Borzalmasan nézünk ki.

Pippa megborzong.

- Sosem szerettem ezt a termet. Most már tudom, miért.

- Azt hiszem, egy estére elég volt a varázslatból - mondja Felicity, és a kézfejével megtörli a homlokát.

Csak Ann mond ellent. Cecily és Elizabeth közelében ténfereg.

- Még egy utolsó tréfa - mondja.

- Mii akarsz tenni? - kérdezi Pippa.

- Semmit, amit ne érdemelnének meg - mosolyodik el Ann.

HARMINCADIK FEJEZET

- Most... kell... bekövetkeznie. - mondja Felicity, és éppen időben tárja szét a kendőfüggönyt, hogy halljuk Cecily és Elizabeth fülsértő sikolyát, amit Mrs. Nightwing visítása követ.

- Irgalmas Isten!

Anyaszült meztelenek, a ruháik szétszóródtak a teremben: egy harisnya a díványon, egy ing csomóba gyűrve a padlón. Amikor rájönnek, milyen állapotban vannak, visítani kezdenek, és a karjukkal próbálják takargatni magukat. Cecily emberi pajzsként akarja maga elé húzni Elizabethet, aki kiabál, és Cecily haját húzza.

- Mit jelentsen ez? - bömböli Mrs. Nightwing. A teremben döbbent kuncogás, ijedt kiáltások, és mutogatás támad. Miss Moore végül egy takarót borít rájuk, hogy eltakarja a meztelenségüket, és Mrs. Nightwing kitereli őket a folyosóra, ahonnan behallatszik operai magasságokat ostromló hangja.

- Fiát ez zseniális volt - vihog Felicity. Ann arca ragyog. Valóban édes volt a bosszúja. Torz érzésem támad, ami akkor fogja el az embert, amikor olyasmit élvez, amiről tudja, hogy később meg fogja bánni. Igyekszem nem gondolni rá. A pillantásom Miss Moore-ra siklik, és bizonyára a bűntudat teszi, de olyan áthatónak látom rám meredő tekintetét, hogy megesküdnék, tudja, mi tettük.

Pippa mond valamit, amitől ismét nevetőgörcsöt kapunk. Én azonban lemaradtam róla, mert Miss Moore-t figyeltem, aki elindult felénk.- Hiénák támadtak ránk? - kérdezi, ahogy bedugja a fejét a sátorba.

- Próbáljuk összeszedni magunkat.

- Elnézést kérünk, Miss Moore. Nem szabadna nevetnünk. Botrányosan viselkedtek - mondja Felicity, és igyekszik nem nevetni.

- Igen. Botrányos. És igen különös - ismeri el Miss Moore. Megint rám néz, én pedig lesütöm a szemem. - Bejöhetek?

- Legyen kedves! - feleli Pippa, és helyet ad neki.

- Még sosem jártam a belső szentélyében, Felicity. Nagyon szép.

- Tudok egy helyet, ami sokkal szebb - válaszolja Felicity. Figyelmeztető pillantást vetek rá.

- Igazán? Ismernem kellene?

- Ó, nem hinném. Titkos hely Magánparadicsom - mosolyog álmodozón Felicity.

- Akkor ne mesélje el! Nem tudom, megbízható lennék-e a paradicsomban.

Kislányosan nevet. Megpróbálom elképzelni, milyen lehetett lánykorában. Engedelmes? Kegyetlen? Lázadó? Félénk? Volt jó barátnője, és titkos helye, ahova visszavonulhatott a világ elől? Volt-e olyan, mint mi?

- Mit olvasnak? - A napló ott van szem előtt. Ann odamegy, hogy felkapja, de Miss Moore gyorsabb. A szívem a torkomban dobog, amikor a kezében forgatja, és szemügyre veszi.

Felicity nem marad adós a válasszal. - Valami buta románc. A könyvtárban találtuk. A tanácsa nyomán.

- Én tanácsoltam?

- Hogy a könyvtárba menjünk.

Miss Moore kinyitja a könyvet. Nem merünk egymásra nézni.- „Mary Dowd titkos naplója." Jaj, istenem... - Egy lap hullik ki, és a földre esik. - Mi ez?

Istenem! Az illusztráció! Felicityvel majdnem feldöntjük egymást az őrült igyekezetben, hogy Miss Moore előtt elérjük a tiltott képet.

- Semmi - mondja Felicity. - Csak valami firkálmány.

- Értem. - Belelapoz, aztán még egyet lapoz.

- Felváltva szoktunk felolvasni belőle - veti fel Ann. Feszengünk a helyünkön.

Miss Moore nem emeli fel a tekintetét a lapról, amikor megszólal. - Lehet, hogy ma este én is csatlakozom. Megengedik? Nem mintha nemet mondhatnánk.

- Természetesen - feleli rekedten Felicity. - Mindjárt megmutatom, hol hagytuk abba. Azt hiszem, már egészen a végén járunk.

Miss Moore tekintete végigfut az oldalon. Vég nélkülinek tűnik a várakozás. Biztosra veszem, hogy bármelyik pillanatban fülön csíphet, és Mrs. Nightwing elé vezethet minket. De mély, meleg hangja végre betölti a sátrat:

1871. április 6-a

Amit tettünk, azt már nem lehet visszacsinálni. Ma este elmentem az erdőbe Sarah-val. Tündökölt az éjszaka, a hold kövérre hívott az égen. Nemsokára Elena Anya kislánya, Carolina is megjelent: vidáman szökdécselt felénk az úton. Babát ígértünk neki.

- Elhoztátok a babámat?

- Igen -felelte Sarah. - Tiszta, új, és a fákon túl vár rád. Gyere, Carolina, elviszünk hozzá-

Égbekiáltó hazugság volt, ami leplezte szívünk iszonyatos szándékát. De a gyermek hitt nekünk. Kézen fogtuk, és boldogan velünk tartott, miközben egy régi dalt énekelt.- Hol a babám? - kérdette, amikor az iskolához értünk.

- Bent-feleltem, és a szívem kővé vált.

De a gyermek félt, és nem volt hajlandó továbbjönni.

- Hiányzol a szép babádnak. És finom karamellánk is van - mondta Sarah.

- Én meg megengedem, hogy felvedd a csinos fehér kötényemet - biztattam. Belebújtattam a karját, és hátul megkötöttem a szalagokat. - Milyen csinos vagy! - A dicséretem felvidította, és velünk jött a keleti szárny kupolájába, ahol meggyújtottuk a gyertyákat.

Miss Moore elhallgat. A teremben csend van. Hát ennyi. Most már nincs más hátra, mint az, hogy becsapja a könyvet, és a tűzre vesse. De csak annyi szünetet tart, hogy megköszörülje a torkát, és néhány másodperc múlva folytatja.

- Hol a babám? - sírdogált a gyermek, és Sarah odahajította neki a régi rongybabát. Nem erre számított, ezért hangosan elsírta magát.

- Pszt - próbáltam csitítani.

- Hagyd már- szólt rám Sarah. - Lássunk dologhoz Mary! Mindegyikünk életében van egy időszak, amikor kiválasztjuk, melyik úton haladjunk, amikor a jellemünk nagy változáson esik át. Másik utat is választhattam volna, de nem tettem. Kudarcot vallottam önmagammal szemben. Mialatt lefogtam a gyermeket, és a kezemmel befogtam a száját, hogy elfojtsam a sírását, Sarah előhívta a szörnyet a Télivilág sötét szívében levő búvóhelyéről. - Jöjj hoznánk! - szólongatta, és magasba emelte a karját. - Jöjj, és add meg a hatalmat, ami engem illeti.

Ekkor félelmetes dolog történt. Magába szippantott egy látomás, és az alkonyi világba vitt, ami ezt és a másikat elválasztja egymástól. Irdatlan fekete űr közeledett, ami lassan felvette a szörnyeteg formáját. Ha a lábam elbírt volna, biztosan elfutok. A közelben levő kárhozottak kiáltása megdermesztette a szívemet. De Sarah csak mosolygott, magával ragadta a vonzása. A gyermek keményen küzdött a karomban, mert nagyon félt, én meg még erősebben szorítottam kis arcát, próbáltam lecsendesíteni, kizárni önnön félelmemet. Aztán lassan feljebb csúszott a kezem, és befogtam az orrát is. Abban a pillanatban tudta, mi a szándékom, és birkózni kezdett velem. De kénytelen voltam az ő életét odadobni a miénkért cserébe, vagy legalábbis akkor így láttam. Erősen tartottam, míg abba nem maradt a viaskodása, és mozdulatlanul nem feküdt a Keleti Szárny padlóján. A szeme tágra nyílt, és meghalt a világ számára. Iszonyattal döbbentem rá, mit is tettem.

A lény dühösen rikoltozott. - Épségben lett volna szükségem rá! Így már értéktelen az áldozatotok!

- De azt ígérted... - suttogtam.

Sarah tekintete lángolt a dühtől. - Mindent elrontottál, Mary! Sosem akartad, hogy enyém legyen a hatalom, hogy a testvérem légy! Tudhattam volna!

- Megfizettetem veletek! - kiáltotta a teremtmény, és erősen megmarkolta Sarah karját. Sarah felsikoltott, és ekkor, drága Naplóm, végre visszatért az erő a lábamba, és úgy futottam Eugéniához, mint a szélvész, és míg felkapta a köntösét és egy gyertyát, mindent elmondtam. Amikor visszatértünk, a gyermek, bűnöm emlékeztetőjéül, ott feküdt, de Sarah eltűnt.

Eugénia szája megfeszült. - A Télivilágba kell sietnünk - mondta.

A jég és a tűz a vaskos, csupaszfák és az örökös éjszaka földjén találtuk magunkat. A lény megkezdte a munkáját. Sarah szeme már fekete volt, mint a kő. Eugénia kihúzta magát.

- Nem adlak oda a Télivilágnak, Sarah Rees-Toome. Jöjj vissza velem! Jöjj vissza!

A teremtmény nekitámadt. - Ö hívott! Fizetnie kell, vagy a birodalmak egyensúlya odalesz

- Elmegyek helyette.

- Nem!- kiáltottam. A lényen a meglepetés kifejezése visszataszító vigyorrá változott.

- Legyen hát! Sok mindent kezdhetünk egy ilyen hatalmas személlyel. Időben rést üthetünk a másik világon.

Sarah ekkor felnyögött. Eugénia odadobta nekem a holdsarló szemes amulettjét, és így kiáltott: - Fuss, Mary! Vidd magaddal Sarah-t az ajtón át, én meg bezárom a birodalmakat!

A lény felvonított: - Soha!

Képtelen voltam megmozdulni, gondolkodni sem tudtam. - Nem! Nem szabad!- kiáltottam. - Nem veszíthetjük el a birodalmakat!

A lény úgy megszorította, hogy fájdalmában felkiáltott. A szeméből könyörgés áradt, amitől elállt a lélegzetem, mert Eugéniát még sosem láttam ijedtnek. - A birodalmaknak zárva kell maradniuk, amíg ismét meg nem találjuk az utunkat. És most fuss! - sikoltotta. És, drága Naplóm, így is tettem, és Sarah-t is magammal vonszoltam. Eugénia elénk varázsolta az ajtót, mi pedig átugrottunk a biztonságos világunkba; Eugéniát akkor láttam utoljára, amikor a varázsigét kiabálta, amivel bezárta a birodalmakat, bár a sötétség közben nyomtalanul elnyelte. A lény ekkor utánunk vetette magát, de az amulettet az ajtón levő mintára tettem, és erősen bezártam.

- Nyisd ki az ajtót, Mary!- ugrott talpra Sarah. Az összekapcsolódásuk révén a teremtmény egészen megváltoztatta.

- Nem, Sarah. Már oda a varázslat. Véget vetettünk neki. Nézd! - A fény ajtó a szemünk láttára halványult el.

Nekem rontott, és közben felborította a gyertyát. A szoba pillanatokon belül lángba borult. Nem mondhatom el, mi történt azután, mert kiszaladtam a keleti szárnyból, és lóhalálában az erdőbe futottam, onnan figyeltem, ahogy különös fény töltötte be az eget, és felcsaptak a lángok, és elemésztették a legjobb barátnőmet. Így most vége a Rend varázslatának és a birodalmaknak is. A feljövő nap kíméletlen első sugarai mellett érzem, ahogy az utolsó nyomai is eltűnnek a világból. Eltűnt, s vele Mary Dowd is. Nem létezik többé.

Ma éjjel elment az erdőbe, és attól tartok, életem végéig a lelkem erdejében fog élni.

Miss Moore becsukja a könyvet. Megnémultunk.

- Folytassa, kérem! - mondja Pippa. A hangja alig több suttogásnál.

Miss Moore végigpergeti a lapokat. - Nem tehetem. Nincs tovább. Úgy látszik, a történetünk egy sötét erdőben ér véget. - Feláll, és lesimítja a szoknyáját. - Köszönöm, hölgyeim, hogy megosztották ezt velem. Nagyon érdekes volt.

- Nem hiszem el, hogy Mary megölte azt a szegény kislányt - mondja Ann, amikor magunkra maradunk.

- Hát igen - ért egyet Felicity. - Ki tenne ilyet?

- Egy szörnyeteg - válaszolom. Nem létezik többé. Anyám ezt mondta. Valami belém kúszik, és nem tudok szabadulni tőle. És nem tudom, miért.

Nem jön álom a szememre. Még mindig túl sok varázs kering az ereimben, és Mary meg Sarah története nyugtalanná tett, mintha be kellene bizonyítanom, hogy mi másképpen csináljuk. Jól van hát. Gyorsan felöltözöm, és addig megyek az erdőben, amíg Kartik sátrához nem érek, ahol üldögél és olvas.

Előlépek egy fa mögül, és ezzel megriasztom. - Mit keres itt? - kérdezi.

- Nem tudtam aludni.

Ismét a könyvébe mélyed. Szeretném, ha tudná, hogy jó vagyok, nem olyan, mint Sarah és Mary. Sosem tennék olyan borzalmas dolgokat, mint ők. Nem tudom, miért, de elkeseredetten vágyom rá, hogy kedveljen. Szeretném, ha rólam álmodna, és verítékben fürödve, élénken ébredne fel. Nem tudom megmondani, miért. De így van. - Mi lenne, ha meg tudnám mutatni, hogy a Raksanának nincs igaza, Kartik? Mi lenne, ha be tudnám bizonyítani, hogy a hatalmam, a Rend varázslata csodálatos?

Tágra mereszti a szemét. - Mondja, hogy nem tette meg azt, amit érzésem szerint megtett!

Előrelépek. Meg sem ismerem a hangomat, olyan kétségbeesett és könnyekkel küszködő. - Nincs benne semmi rossz. Gyönyörű! Én is... - Azt akarom mondani, hogy „gyönyörű vagyok", de nem mondom ki, mert a sírás határán vagyok.

Megrázza a fejét, és hátrahököl előlem. Elveszítem. Békén kellene hagynom. El kellene mennem. Abba kellene hagynom. De nem tudom.

- Hadd mutassam meg! Magammal viszem. Megkereshetjük együtt a fivérét!

A keze után nyúlok, de szinte elugrik tőlem a sátor másik végébe. - Nem! Nem nézhetem meg. Nem tudhatok róla.

- Csak fogja meg a kezemet. Kérem!

- Nem!

Miért hittem, hogy megnyerhetem, és a magam oldalára állíthatom? Miért gondoltam, hogy más belátásra térithetem? És ami még szörnyűbb: mi a helyzet akkor, ha az, amilyennek lát, a valóságos énem, valaki, akivel szemben bizalmatlannak kell lenni, és nem lehet szeretni? Aki vásárban mutogatni való förtelem? Egy szörnyeteg?

Sarkon fordulok, és úgy futok el, ahogy csak bírok. Nem szalad utánam. Hosszan, keservesen kapaszkodom fel a lépcsőn a szobámhoz, amikor Brigid gyertyával a kezében, a fején hálósipkával megállít.

- Ki jár ott?

- Csak én, Brigid. - Remélem, nem jön közelebb, és nem veszi észre, hogy felöltöztem.

- Mit sompolyog itt éjnek idején, he?

- Kérem, ne mondjon meg Mrs. Nightwingnek! Csak nem tudtam aludni.

- A mamájára gondolt, mi?

Bólintok, és gyávának érzem magam a hazugság miatt.

- Rendben van, kettőnk között marad. De bújjon gyorsan ágyba! Brigid váratlan kedvességétől majd megszakad a szívem. Érzem, ahogy énem határai felbomlanak. - Jó éjt! - suttogom, amikor elmegyek mellette.

- Apropó, eszembe ködlött az a különös név. Amit Sarah kezdett használni. Ma este mosogatás közben egyszer csak bevillant az agyamba. Emlékeztem, hogy Spence asszonyság említette, hogy: „A mi Sarah-nak azt képzeli magáról, hogy ókori istennő, mint amilyen a

görögöknél volt". És amikor a görög mintás porceláncsészéket mosogattam ma, mindjárt tudtam.

- Igen? - Hirtelen kimondhatatlan fáradtság gyűr le, és nincs kedvem Brigid bő lére eresztett történeteihez.

- Kirké - feleli, és elindul lefelé, az árnyéka megelőzi. - Ezen a néven hívta magát. Kirké.

Kirké tehát Sarah Rees-Toome.

Sarah Rees-Toome, aki mégsem halt meg húsz éve a tűzben, hanem nagyon is eleven, jól van és rám vár. Nem egy alaktalan ellenség, hanem hús és vér személy. Valaki, akihez el kell jutnom, mielőtt ő ér el hozzám. Bárcsak sejtelmem volna arról, hol keressem, vagy most hogy néz ki!

De fogalmam sincs. Ki vagyok neki szolgáltatva.

Vagy mégsem?

Sarah Rees-Toome egykor a Spence-be járt, az 1871-es osztályba. Rajta volt a fényképen, amit levettek, de ami biztos megvan valahol. A fényképet már nem puszta kíváncsiságból kell megkeresnem, hanem mert nincs más választásom: csak így találhatom meg, mielőtt ő talál meg engem.

HARMINCEGYEDIK FEJEZET

Másnap délelőtt kamatostul meg kell fizetnünk a hatalommal és a varázslattal kapcsolatos kísérleteinkért. Az arcunk sápadt és puffadtan tésztaszínű, a szánk cserepes. A gondolkodásom ködös, és olyan fáradt vagyok, hogy még angolul sem tudok rendesen, nem hogy franciául, ami elég nagy gondot jelent Mademoiselle LeFarge óráján. Az sem javít a helyzeten, hogy majdnem elkésem, és úgy esem be az utolsó pillanatban.

Mademoiselle LeFarge úgy dönt, gúnyt űz a pontatlanságomból. Most, hogy én vagyok a legkiválóbb tanítványa, a páratlan pedagógiai képességei ragyogó példája, hajlandó játékosan bánni velem. - Bonjour, Mademoiselle Doyle. Quelle heure est-il?

Tudom a választ. Itt van a nyelvem hegyén. Azt hiszem, az időjárással kapcsolatos. Bárcsak maradt volna annyi varázs bennem, hogy átsegítsen az óráján! De sajnos, saját gyér képességeimre hagyatkozva kell átvergődnöm az akadályokon.

- Öööö... az időjárás... - A pokolba is! Hogy mondják franciául az esőt? Le eső? La eső? Hímnemű vagy nőnemű főnév? Olyan bosszantó, hogy csak hímnemű lehet. - Le időjárás est le esős - válaszolom a végét kicsit kiforgatva, bár a letől franciásabbnak hat.

A lányok felvihognak, ami csak alátámasztja Mademoiselle LeFarge sejtését, hogy kicsúfolom. - Szégyen, amit művel, Mademoiselle Doyle! Két napja sincs, hogy mintaszerű diák volt, most meg van képe kigúnyolni! Talán jobban haladna a nyolcévesek között. - Hátat fordít, és az óra végéig levegőnek néz.

Mrs. Nightwingnek is feltűnt a sápadtságunk, és kiküld minket a kertbe, hogy sétáljunk egyet: a friss, hűs levegő biztos rózsákat varázsol majd az arcunkra. Megragadom az alkalmat, és elmesélem a barátnőimnek a múlt éjszakai találkozásomat Brigiddel.

- Kirké tehát Sarah Rees-Toome. És él - csóválja a fejét hitetlenkedve Felicity.

- Meg kell találnunk a fényképet - bizonygatom.

- Majd azt mondjuk Mrs. Nightwingnek, hogy egy elveszett kesztyűt keresünk. Megengedi majd, hogy mindent felforgassunk - javasolja Ann. - Egyenként átnézzük a szobákat.

- De az egy évbe telik. - nyög fel Pippa.

- Mindenkire egy-egy emelet jut - jelentem ki. Pippa nagy őzikeszemekkel néz rám. - Muszáj? Az iskola felé taszigálom. - Igen.

Egy óra keresés után sincs meg. Olyan sokszor mentem végig a harmadik emeleten, hogy úgy érzem, a talpam alatt kikopott a szőnyeg. Sóhajtva állok meg a megmaradt osztályfényképek előtt, és próbálom puszta akarattal szóra bírni őket, hogy árulják el, hol találom azt, ami hiányzik. De a hölgyek nem engedelmeskednek.

A hullámos felületű 1872-es fénykép ismét felkelti a figyelmemet. Óvatosan leveszem a falról, és megfordítom. A hátoldala sima, egyáltalán nem hullámos. Amikor visszafordítom, újra csak a hullámos elejét látom. Hogy lehet ez? Csakis úgy, ha nem ugyanaz a fénykép.

Sietve felemelem a fénykép sarkait, mintha felhajtanék egy szőnyeget. A keretben levő kép alatt egy másik van. Zúgni kezd a fülem. Nyolc végző lány egy csokorban a gyepen. A háttérben a Spence ismerős körvonalai. Alul apró, nyomtatott betűkkel ez áll: 1871-es osztály. Megtaláltam! A fénykép alján macskakaparással a nevek:

Balról jobbra: Millicent Jenkim, Susanna Meriivether, Anna Nelson, Sarah Rees-Toome...

Felkapom a fejemet. Az ujjamat visszavezetem Sarah-ig. A fénykép készítésének pillanatában elfordította a fejét, és csak egy nehezen kivehető, elmosódott profil látható. Hunyorogva próbálom kivenni a vonásait, de nem nagyon sikerül.

Az ujjam a mellette ülő lányra siklik. Kiszárad a szám. Egyenesen a lencsébe néz, a tekintete bölcs és átható; ezt a szempárt világéletemben ismertem. A nevét keresem, bár már tudom, mit fogok találni: azt, amit levetett, és évekkel a születésem előtt a tűzben hagyott elpusztulni. Mary Dowd-ét.

Az 1871-es osztály fényképéről visszanéző lány Mary Dowd. Az anyám.

HARMINCKETTEDIK FEJEZET

Megvárom, míg a többiek vacsorához ülnek, akkor észrevétlenül elszököm a szobámba. A lassan leszálló sötétségben apránként komorodik el. A tárgyak formájából benyomások lesznek. Lényegükre lecsupaszítottak. Készen állok. Lehunyom a szemem, és megidézem az ajtót. Az ereimben érzem végigfolyni az ismerős lüktetést, és egyedül lépek be a másik világba, a kertbe, ahol úgy hullnak rám az édes illatú virágok, mint a hamu.

- Anyám! - szólítom. A hangom idegen és kemény a fülemnek. Lágy szél fúj. Mint eső illatát, úgy hozza a rózsaillatot. Közeledik.

- Keress meg, ha tudsz! - mosolyog. Nem mosolygok vissza. Nem is nézek rá. - Mi történt?

Az anyám egyáltalán nem az, akinek mindig is gondoltam. Valójában sosem ismertem. Mary Dowd a neve. Hazug és boszorkány. Gyilkos.

- Mary Dowd vagy.

- Szóval tudod - hervad le a mosolya.

A lelkem mélyén még reménykedtem, hogy tévedek, és kinevet majd, azt mondja, ostoba tévedés az egész, és mindent megmagyaráz. Az igazság földre terít.

- Senki sem keresett fel, nem mondott rólam semmit. Tudtad. Régen valamikor a Rend tagja voltál. Minden, amit elmondtál, kitaláció.

A hangja meglepően lágy.

- Nem minden.

- Hazudtál - próbálom pislogással visszafojtani a könnyeimet.

- Csak azért, hogy megvédjelek.

- Újabb hazugság. - Olyan mély gyűlöletet érzek, hogy majdnem felfordul tőle a gyomrom. - Hogy tehetted?

- Nagyon régen történt, Gemma.

- És ez felment minden alól? Elvitted azt a kislányt a Keled Szárnyba! Megölted!

- Igen. És életem minden napján vezekeltem érte. - Egy ágon madár énekli tompa, esd dalát. - Mindenki azt hitte, hogy meghaltam, és bizonyos szempontból így is volt. Mary Dowd meghalt, és helyette ott volt Virginia. Új életet kezdtem apáddal, majd Tómmal és veled.

A könnyeim forrón és nedvesen csorognak le az arcomon. Megpróbálja megfogni a kezemet, de elhúzódom tőle.

-Jaj, Gemma, hogy is mondhattam volna el, mit tettem? Tudod, ez az anyák átka. Nem sejtjük, mennyire szeretjük majd a gyermekeinket, mennyire vágyunk arra, hogy a tökéletességünkkel megvédjük őket. - Gyorsan pislog, hogy ne eredjenek el a könnyei. - Azt hittem, újrakezdhetek mindent. Hogy minden elfelejtődött, és szabad vagyok. De nem így történt. - A hangjából kiérződik a keserűség. - Fokozatosan ébredtem rá, hogy más vagy. A Rend és a birodalmak régen halott hatalma újjáéled benned. Féltem ettől. Nem akartam, hogy ilyen teher nyomjon. Azt hittem, ha semmit sem szólok, megvédhetlek, míg talán el nem múlik, és ismét a legendák ködébe nem vész. Ennyi, nem több. De persze tévedtem. A sorsot nem lehet kijátszani. És akkor már késő volt, Kirké rám talált, mielőtt mindent elmondhattam volna.

- Nem halt meg a tűzben.

- Nem. Egy évvel ezelőttig én is ezt hittem, de akkor Amar felkeresett, és elmondta, hogy Kirké a lényhez fűződő kapcsolata révén próbál mindannyiunk nyomára jutni. Hallotta, hogy valaki ismét a birodalmakba vezető átjáró lett. Csak azt nem tudta, kicsoda. - Rám mosolyog, de a mosolya fájdalmas.

Elapadnak a könnyeim, a haragom olyan, mint egy új épület, ami ragyogóan szilárd és vonzó. Egy hely, amit soha nem akarok elhagyni.

- Nagyszerű. Akkor teljesítetted a lelked feladatát. Elmondtad az igazságot - fröcsögöm rá az utolsó szavakat. - Menj hát, és hagyj békén, jó?

- A lelkem feladata a kezedben van - feleli lágyan, azon a hangon, amivel álomba énekelt, és azt mondta, milyen szép vagyok, amikor nem is voltam az. - A te választásod.

- Ugyan mit tehetnék még érted?

- Megbocsáthatsz.

Az eddig visszatartott zokogás most kirobban belőlem. - Azt akarod, hogy megbocsássak?

- Csak így nyugodhatok békében.

- És én? Mit gondolsz, lesz valaha is nyugalmam annak tudatában, amit megtudtam?

Megérinti az arcomat. Visszahőkölök. - Bocsáss meg, Gemma! De nem élhetünk mindig a fényben. Ami fényt csak elbírsz, magaddal kell vinned a sötétbe is.

Nem jut eszembe semmi. Nem akartam, hogy ez történjen, és még sosem éreztem magam ilyen magányosnak. Fájdalmat akarok okozni neki.

- Nem volt igazad a rúnákkal kapcsolatban. Kétszer is használtuk a varázslatot, és semmi sem történt.

Villámokat szór a szeme. - Micsoda? Mondtam, hogy ne tegyétek! Nem biztonságos, Gemma.- Honnan tudjam, hogy nem hazugság ez is? Miért hinném el egyetlen szavadat is?

A szájához kapja a kezét, és járkálni kezd. - Akkor a birodalmak őrizetlenül maradt. Lehet, hogy Kirké teremtménye már itt járt, és megrontott valamelyikünket. Hogy tehetted, Gemma?

- Ugyanezt kérdezhetném én is - vágok vissza, és elindulok.

- Hova mész? - kérdezi.

- Vissza.

- Gemma! Gemma!

Elhagyom a kertet. Váratanul meglep a vadásznő. Meg sem hallottam, hogy felvont íjjal, nyíllal mögém settenkedik.

- Közel jár az őz. Vadászol velem?

- Majd máskor - mormolom sírástól feldagadt szájjal. Lehajol, bogyót szed, egyet a szájába dob, aztán a többit meglenged előttem, mint egy ingát. - Kérsz egyet?

Tudja, hogy nem ehetek a gyümölcsből. Akkor miért kínálgat?

- Köszönöm, nem kérek - hárítom el, és meggyorsítom a lépteimet.

Mintha meg sem mozdultam volna, máris előttem terem, és tenyerén kínálja a gyümölcsöt. - Biztos? Nagyon ízletes. Égnek áll a hajam. Valami nincs rendjén.

- Elnézést, de mennem kell - mondom, de a hátam mögül egy hang halk kaparászását hallom, ahogy a folyópart bársonyosan zöld gyepén végigsietek.

- *Végre... végre...*

A sötétben Ann áll az ágyam mellett. - Ébren vagy, Gemma? Nem nyitom ki a szememet, és remélem, hogy nem tudja megállapítani, hogy még sírok. Felicity és Pippa addig ráznak, míg meg nem fordulok, és rájuk nem nézek.

- Menjünk! - suttogja Felicity. - Várnak a barlangok, szép hölgy.

- Nem érzem jól magam - fordulok vissza, és a falon levő apró repedéseket nézem újra.

- Ne légy ünneprontó! - bököd meg Pippa a cipőjével. Nem válaszolok, csak a falon levő foltra összpontosítok.

- Mi baja? - szipog Pippa.

- Mondtam, hogy ne edd meg a májat - jegyzi meg Ann.

- Remélem, rendbe jössz - sóhajt egy idő múlva Felicity. - De ne reménykedj, hogy holnap este is ilyen könnyen úszód meg.

Nem akarok visszamenni a birodalmakba. Se holnap, se máskor. Becsukódik a szobám ajtaja, magával viszi az utolsó fénysugarat, és a repedések semmivé válnak.

HARMINCHARMADIK FEJZET

Mr. Bumble nem olyan könnyű falat, mint hittük. Elment a Cross családhoz, és mindent kitálalt. Crossék elszörnyedtek, hogy kicsúszott a markukból az egyeden, ami mindig is az uralmuk alatt lesz: a lányuk. A fedezetük. Biztosították Mr. Bumble-t, hogy a férjhezmenetel miatt idegeskedő lány kitalálta ifjonti ostobaságról van csak szó. Végtére is hogyan lehetne egy olyan szépséges teremtés, mint Pippa, más, mint maga a megtestesült egészség? Mr. Bumble az utolsó szóig elfogadja a magyarázatukat, mert ők a szülők, mi meg csak oktondi fiatal lányok. Az ügy azonban felkavarta a Spence állóvizét, így mind a négyen összegyűlünk Mrs. Nightwing irodájában, a pávatollas tapéta vádló szemei előtt, hallgatjuk a szemrehányásokat és a kritikát, és tehetetlenül figyeljük, ahogy a szabadságunk szövete szálanként feslik fel.

Pippa holnap elutazik a szüleivel, és hétvégére már Mr. Bumble felesége lesz. Kapkodva folynak az előkészületek. Visszaáll a rend. Fő a büszkeség. Kit érdekel egy lány életre szóló boldogsága olyan fontos kérdés mellett, mint a látszat fenntartása?

Pippa lesüti a szemét, és az alsó ajkát harapdálja; megtörten hallgat, míg Mrs. Nightwing a szüleit és a vőlegényét csitítja. Az igazgatónő megrántja a csengő hosszú zsinórját - ami a konyhába vezet -, és percekkel később Brigid jelenik meg a futástól lihegve és fújtatva.

- Brigid, kérem, vezesse át Mr. Bumble-t és Mr. Crosst a könyvtárba, és kínálja meg őket a legjobb portóinkkal! Ez már tetszik a férfiaknak. Elégedetten mosolyognak, és kidüllesztik a mellüket.

- Remélem, elfogadják a legteljesebb bocsánatkérésemet, egyben biztosítom önöket, hogy nem lesz több kellemetlenség. - Mrs. Nightwing oldalvást Mr. Bumble-ra pillant.

Mr. Cross elhessenti a felvetést. - Szerencsére nem történt nagy baj.

Mr. Bumble a bajszát kunkorítja, mintha szivart válogatna. - Belátó ember vagyok. De sokkal szorosabban kellene fognia a lányokat. Nem kellene hagynia, hogy maguk döntsenek. Nem egészséges.

Lehunyom a szememet, és elképzelem, ahogy Mr. Bumble fejjel lefelé szánkázik a hosszú lépcsőn, és mielőtt belekortyolhatna a portóiba, kitöri a nyakát. A legironikusabb az egészben, hogy igazat mondtunk neki. És most megbüntetnek érte.

- Igaza van. Szóról szóra a tanácsa szerint járok el, Mr. Bumble

- jelenti ki Mrs. Nightwing nála szokatlan kapitulációként. Csak engesztelésül mondja, de Mr. Bumble olyan nagyképű, hogy észre sem veszi.

A férfiak távoznak Brigiddel. Mrs. Cross feláll, és a kesztyűjét igazgatja: feszesebbre húzza a kezén, majd lesimítja a ráncokat.

- Gyere, Pippa! Méretet vesznek a menyasszonyi ruhádhoz. Szerintem a düsesz selyem nagyon szép lenne.

Pippa remegő száján halk, kétségbeesett kiáltás bukik ki: - Kérlek, anya! Kérlek, ne kényszeríts, hogy hozzámenjek!

Mrs. Cross szája undok, vékony vonallá keskenyedik, és a szavai sziszegésnek hangzanak. - Szégyent hozol a családunkra!

- Pippa - lép közéjük Mrs. Nightwing. - Gyönyörű menyasszony leszel! Egész London rólad fog beszélni. És a nászutad után, amikor végtelenül boldog leszel, majd meglátogatsz minket. Mrs. Cross szája ellágyul, és hihetetlen, de könnyek gyűlnek a szemébe. Gyöngéden tenyerébe veszi Pippa állát. - Tudom, hogy most megvetsz. De ígérem, egy nap hálás leszel. A házasság függetlenséget ad. Komolyan. Ha ügyesen intézed, bármit megkaphatsz, amit csak akarsz. És most lássuk a ruhát, helyes?

Pippa az anyja után megy, de az ajtóból még visszafordul, és olyan kétségbeeséssel néz ránk, hogy úgy érzem, én vagyok, akit akarata ellenére férjhez kényszerítenek.

Hárman ülünk Mrs. Nightwinggel szemben, a hozzá hasonlóan impozáns íróasztal túloldalán. Kinyílik egy fiók, és előkerül Mary Dowd naplója: nagy csattanással esik az íróasztal csillogó mahagóni lapjára. Belém hasít a félelem. Mind halálraítéltek vagyunk.

- Ki tud erről mesélni?

A kandallóóra úgy üti a másodperceket, mintha ágyútűz ropogna.

- Ann?

Annt a sírás kerülgeti. - E... egy k... könyv.

- Azt látom én is. Minden lapját átnéztem. - A szemüvege fölött fenyegetően mered ránk. - Mindegyiket.

Tudjuk, melyikre gondol, és remegünk a helyünkön.

- Legyen kedves elmondani, Miss Worthington, hogy mit keresett önnél ez a napló?

Felicity felkapja a fejét. - Átkutatta a szobámat?

- Válaszra várok. Vagy ez ügyben keressem meg az édesapját? Felicity olyan képet vág, mint aki mindjárt sírva fakad. Nagyot nyelek. - Az enyém.

Mrs. Nightwing feje felém fordul. Pislog. Olyan, mint egy prédára felfigyelő bagoly. - Az öné, Miss Doyle?

Az izgalomtól remeg a gyomrom. - Igen. - Rendben, akkor csapjon ki. Hadd essek túl az egészen.- És árulja el, kérem, hogy jutott ehhez a szennyhez!

- Találtam.

- Találta? - Mrs. Nightwing lassan megismételi a szót, hogy mutassa, mennyire hisz nekem.- Hol?

- Az erdőben.

Mrs. Nightwing rám mered, de olyan érzékeden vagyok, hogy nem is félek. - Úgy tűnik, elég sok minden zajlik az erdőben. Pippa vallomást tett nekem.

Hallom, hogy Ann sírva fakad mellettem, Felicity pedig fészkelődik a helyén. Én azonban kiürültem, és már csak az elkerülhetetlent várom.

- Azt mondta, hogy Miss Moore-tól kapták a könyvet.

Nem erre számítottam. A meglepetés ereje visszaránt a szobába.

- Igaz ez?

Kinyitom a számat, hogy azt mondjam, nem, minden az én hibám, de Felicity megelőz.

- Igen - mondja olyan nyugodtan, hogy alig hiszek a fülemnek. - Miss Moore-tól kaptuk.

- Sajnálattal hallom. De mindent el kell mondania, Miss Worthington.

- Nem! - találom meg végre a hangomat. - Nem igaz!

- Te mondtad, hogy a könyvtárban kaptad. - Felicity keményen, kétségbeesetten néz rám. - És Miss Moore azt mondta, ha többet akarunk tudni a Rendről, a könyvtárba kell mennünk.

- A Rendről? Ugyan miért tömte Miss Moore ilyen sületlenséggel a fejüket?

- Elvitt minket a barlangokba, hogy megnézzük a rajzaikat.

- Némelyiket vérrel rajzolták. - Ann és Felicity összefogtak.- Sosem engedtem meg Miss Moore-nak, hogy barlangokba vigye magukat - jelenti ki Mrs. Nightwing.

- Mégis elvitt minket, Mrs. Nightwing. - Felicity nagyra nyitja a szemét, és ártatlan pillantással próbálkozik.

- Nem így történt! A naplót a...

Felicity a karomra teszi a kezét. Úgy néz ki, mintha csak rátette volna, de valójában erősen megszorítja. - Mrs. Nightwing már mindent tud, Gemma. Most már meg kell mondanunk az igazat. - Mrs. Nightwinghez fordul. - Egy részt még fel is olvasott belőle. A kis szalonomban.

Felpattanok. - Mert megkértük rá!

- Azonnal üljön vissza, Miss Doyle! Lezöttyenek. Nem nézek Felicityre.

- Nagyon komoly vádak Miss Moore ellen. - Mrs. Nightwing máris magáévá tette az ötletet, és az iskola, önmaga és a mi felmentésünkre formálta. Szüksége van valakire, akit

hibáztathat. Bármit szívesebben elhinne, mint az igazságot: hogy magunktól képesek vagyunk rá. És az egészet az orra előtt csináltuk. - Igaz ez, Ann?

- Igen - feleli Ann dadogás nélkül.

- Az én hibám, Mrs. Nightwing! - esdeklek. - Büntessen meg, ahogy jónak látja, de ne hibáztassa Miss Moore-t!

- Miss Doyle! Tudom, hogy helyén a szíve, de semmit sem nyer azzal, ha Miss Moore-t védi.

- De nem védem!

Mrs. Nightwing meglágyul. - Olvasott fel Miss Moore ebből a könyvből?

- Igen, de...

- És elvitte önöket a barlangokhoz?

- Azért, hogy megnézzük a sziklarajzokat...

- Mesélt önöknek okkult történeteket?

Meg sem nyikkanok, csak bólintok. Hallottam, hogy az ördög a részletekben lakozik. Ez az igazságra is áll. Ha mellőzzük a részleteket, a létfontosságú lényeget, szinte bárkit elítélhetünk a puszta körítéssel. Mrs. Nightwing hátradől a nagy, füles fotelben, ami recseg-ropog a súlya alatt.

- Tudom, milyen befolyásolhatóak a fiatal lányok. Valaha magam is ilyen voltam - közli, mintha csakis úgy látnám, mint amilyen most. - Tudom, mennyire vágynak arra, hogy a tanár kedvében járjanak, és milyen erős lehet egy tanár hatása. Azonnal lépéseket teszek Miss Moore-ral szemben. És hogy elő ne forduljon még egyszer hasonló eset, mostantól esténként bezáratom az ajtókat, és a kulcsokat én őrzöm, amíg ki nem érdemlik újra a bizalmamat.

- Mi lesz Miss Moore-ral? - A hangom alig több suttogásnál.

- A tanáraim részéről nem tűröm el a tekintélyem semmibevételét. Elbocsátom Miss Moore-t.

Nem lehet! Kidobja a szeretett Miss Moore-unkat! Mit tettünk?

A szoba csendjét vérfagyasztó sikoltás töri meg. A földszintről jön. Mrs. Nightwing felugrik, és lesiet a lépcsőn, mi a nyomában. Brigid az előcsarnok rombuszokkal díszített padlóján áll, és valamit szorongat a kezében.

- A szentek őrizzenek! Itt van... eljött értem!

Miss. Nightwing megragadja a vállánál fogva. Brigid szeme vadul forog a félelemtől. Úgy ejti el, ami a kezében van, mintha kígyót fogott volna. Cigánybaba, ami kicsit megperzselődött, a torkára szorosan rákötöttek egy hajtincset.

Kirké.

- Visszatért - nyöszörög Brigid. - Édes Jézusom, visszajött!

HARMINCNEGYEDIK FEJEZET

Waite tiszteletes úr felállított bennünket. Bibliát fogunk a kezünkben, és kórusban olvasunk fel a Bírák Könyvéből, tizenegyedik fejezet, egytől negyvenedik versig. A hangunk úgy tölti meg a kápolnát, mint egy gyászének.

- *Jiftach fogadalmat tett az Úrnak és ezt mondta: „Ha kehembe adod Ammon fiait, akkor, aki elsőként lép ki házam kapuján, hogy elém jöjjön, amikor győztesen visszatérek az Ammon fiaival vívott csatából, az legyen az Úré, az bemutatom égőáldozatul."*

- Nem tarthattam titokban Miss Moore-t - súgja alig hallhatóan a fülembe Pippa. - Csak így maradhattunk együtt egy utolsó éjszakára.

A templom elején egy angyalt ábrázoló színes üvegablak van. Az angyal szeméből hiányzik egy nagy üvegdarab: olyan, mint egy tátongó seb. A lyukra meredek, és nem válaszolok, csak a körülöttem kavargó szavakat hallgatom, és némán tátogok a bibliai versre.

- *...és Úr a kezébe adta őket.*

- Végtére is nem volt teljesen ártatlan.

- *És Jiftach visszatért... házába, és a lánya ment eléje... egyetlen gyermeke volt...*

- Kérlek, Gemma! Muszáj viszontlátnom! Tudod, milyen elveszíteni valakit úgy, hogy el sem búcsúzhatunk tőle?

Ha kimeresztett szemmel bámulom, a lyuk megnő, és az angyal eltűnik. De ha pislogok, az angyalt látom, és nem a lyukat, és elölről kell kezdenem.

- *Amikor meglátta, megszaggatta ruháját és így szólt: „Ó, leányom, balszerencsét hozol rám!... Köteleztem magam az Úr színe előtt, és nem vonhatom vissza"...*

Pippa megint könyörögni kezd, de Mrs. Nightwing hátrafordul, hogy a padjából szemügyre vegyen minket. Pippa a Bibliába temetkezik, és megújult buzgalommal olvas.

- *Azután ezt mondta atyjának: „De engedd meg nekem, hogy két hónapra elmehessek a hegyek közt, és barátnőimmel elsirathassam szüzességemet"...*

A fiatalabb lányok vihognak rajta. Hangos pisszegés hallatszik a tanárok felől, kivéve Miss Moore-t, aki nincs itt. Az iskolában csomagol, hogy távozzon.

- *...és elbocsátotta két hónapra... erre elment, és a barátnőivel a hegyekben siratta a szüzességét...*

Waite tiszteletes becsukja a Bibliáját. - így szólt az Úr. Imádkozzunk!

Csoszogás és dobogás hallatszik, ahogy leülünk és továbbadjuk a Bibliáinkat, egyik lány a másiknak, míg szép takarosan egymásra nem rakjuk őket a padsor szélén. Az enyémet Pippának adom, aki szorosan fogja.

- Csak egyetlen éjszaka. Mielőtt örökre távozom. Csupán ennyit kérek.

Elengedem, és a Biblia az ölébe esik. Végre felszabadultan nézhetem az angyalt. Olyan sokáig és rezzenéstelenül meredek rá, hogy úgy látom, megmozdul. Beáramlik a sötétség, és minden elhomályosul. De egy pillanatra megesküdnék, hogy megrebben az angyal szárnya, a keze megfeszül a kardmarkolaton, a kard olyan villámgyorsan hasítja fel a bárányt, mint egy sarló. Félrekapom a tekintetemet, és a látvány eltűnik. Puszta érzékcsalódás volt. Vacsora után nem csatlakozom a többiekhez a nagyteremben. Hallom, hogy hívnak. Nem válaszolok. Egyedül ülök a szalonban, az ölemben egy nyitott francia nyelvkönyv, és úgy teszek, mintha az igeragozás és az igeidők kötnék le a figyelmemet, amiktől megfájdul a szemem. Valójában a lépteit lesem a folyosón. Nem tudom biztosan, mit mondok majd, de azt igen, hogy nem hagyhatom Miss Moore-t úgy elmenni, hogy ne próbálnám meg megmagyarázni, vagy bocsánatot kérni.

Vacsora után elegáns úti ruhában megy el előttem. A fején széles karimájú kalap, amit százlevelű rózsákkal szegélyeztek. Úgy fest, mint aki tengeri utazásra indul, és nem félhazugságok, és szégyen közepette hagyja el a Spence-t.

A bejárathoz kísérem.

- Miss Moore?

A csuklóján begombolja a kesztyűjét, és kinyújtja benne az ujjait. - Mi hozta ide, Miss Doyle? Nem marad le a fontos társasági eseményekről?

- Miss Moore - szólalok meg, és megbicsaklik a hangom. - Végtelenül sajnálom.

Halványan elmosolyodik. - Elhiszem.

- Bárcsak... - Elhallgatok, és a könnyeimmel küszködök.

- Kisegíteném a zsebkendőmmel, de úgy emlékszem, még önnél van.

- Jaj, bocsánat! - sikoltok fel, mert eszembe jut, hogy valóban kölcsönadta Pippa rohama után. - Ne haragudjon!

- Csak akkor, ha megbocsát magának.

Bólintok. Kopogtatnak. Miss Moore nem vár Brigidre. Szélesre tárja az ajtót, a kocsisnak megmutatja, hol a bőröndje, és nézi, ahogy a férfi felrakja a hintóra.

- Miss Moore...

- Hívjon Hesternek!

- Hester. - Bűntudatot érzek a fényűzésért, hogy a keresztnevét kimondhatom. - Hova megy?

- Azt hiszem, utazgatni szeretnék. Azután kiveszek egy lakást Londonban, és tanári állást keresek.

A kocsis elkészült. Miss Moore odabiccent neki. Amikor felém fordul, a hangja bizonytalan, de a kezemet annál biztosabban szorítja.

- Gemma... ha valaha is szüksége lenne valamire... - Elhallgat, úgy tűnik, a szavakat keresi. - Úgy értem, ön egészen más, mint a többi lány. A sorsa talán nem az ötórai teákon lejtett táncokban vagy a megfelelő ültetési rendben rejlik. De bármilyen utat válasszon az élete során, remélem, ennek az életnek része maradok, és nem habozik majd felkeresni.

Borzongás fut végig a karomon. Olyan hálás vagyok Miss Moore-nak! Nem érdemlem meg a kedvességét.

- Megígéri? - kérdezi.

- Igen - hallom beleegyező válaszomat.

Magasra tartott fejjel engedi el a kezemet, és kivonul az ajtón a hintóhoz. Félútról még visszaszól. - Keresse meg a módját, hogy teheti érdekessé a csendéleteket!

Ezzel fellép a hintóba, és kétszer kikopog a kocsisnak. A lovak felnyihognak, és a kapu felé kocognak. A patájuk nyomán felszáll a por. Nézem, ahogy a hintó távolodik, és egyre kisebb lesz, majd befordul egy sarkon, és eltűnik az éjszakában. Miss Moore elment.

HARMINCÖTÖDIK FEJEZET

Mrs. Nightwing fél tizenegykor körüljár, és megbizonyosodik arról, hogy a kiscsibéi mind megvannak, az ágyukban fekszenek, és nem fenyegeti őket a csúnya farkas. Amikor a földszinti óra elüti az éjfélt, Pippa és Felicity kaparásznak az ajtómon, így tudatják, hogy nyugodtan kijöhetünk egy utolsó együtt töltött éjszakára.

- Hogy jutunk ki? - kérdezem.

Felicity meglenget egy kulcsot. - Molly, az emeleti szobalány egy szívességgel tartozott azok után, hogy rajtakaptam a lovászfiúval. Gyorsan öltözzetek!

A barlang utoljára fogad be minket. Az éjszakák sokkal hűvösebbek, és az utolsó gyertyánk mellett fázósan bújunk össze. Amikor megértik, hogy nem viszem el őket a birodalmakba, éktelen dühösek lesznek.

- De miért? - fakad ki Pippa.

- Megmondtam. Nem érzem jól magam.

Nincs kedvem átlépni a csillogó ajtón. Inkább megtanulok tökéletesen franciául. A tartásomon is javítok. Megtanulok pukedlizni, és kellemes kis rajzokat készíteni. Olyan leszek, amilyennek látni szeretnének: problémamentes. És többé nem történik semmi rossz. Tehetünk úgy, mintha mások volnánk, mint akik vagyunk. És ha elég sokáig színlelek, magam is elhiszem. Anyám elhitte. Pippa a lábamhoz térdel, és az ölembe teszi a fejét, mint egy gyerek. - Kérlek, Gemma! Drága, drága Gemma! Vedd fel a csipkekesztyűmet! Neked is adom!

- Nem! - A kiáltásom nekivágódik a barlang falának.

Pippa letottyan a földre, és duzzog. - Beszéld rá, Fee! Nekem nem megy.

Felicity meglepően nyugodt. - Úgy látom, Gemmát ma semmi sem indítja meg.

- Most mit tegyünk? - jajdul fel Pippa.

- Maradt még egy kis whisky Igyál! - Felicity előhúzza a félig üres üveget a sziklahasadékban levő rejtekhelyéről. - Ettől majd meggondolod magad. - Két gyors korty után meglengeti előttem az üveget. Felkelek, és átülök egy másik kőre. - Még mindig dühös vagy Miss Moore miatt?

- Egyebek között. - Dühös vagyok, mert rettenetesen cserbenhagytuk. Mert az anyám hazug és gyilkos. Mert az apám szenvedélybeteg. Mert Kártik megvet. Mert minden, amihez csak nyúlok, mintha elromlana.

- Jól van - mondja Felicity - Húzd csak fel az orrodat! Ki kér egy kortyot?

Hogy mondjam el, amit tudok? Még csak tudni sem akarom. Bárcsak meg nem történtté tehetném, és visszaugorhatnék az első napra a birodalmakban, amikor még minden lehetségesnek tűnt. Felicity körbeadogatja az üveget, és hamarosan mind kipirulnak, és üveges lesz a tekintetük, az orruk csöpögni kezd a vérüket melegítő whiskytől. Felicity körbetáncolja a barlangot, és verset szaval.

S mindazt, mi tükrében lebeg,
sövétnekében őrzi meg:
gyakran, mikor más szendereg,
temetni indult bús sereg
tartott Camelotba.

-Jaj, ne már megint! - vicsorog Ann, és a kőre hajtja a fejét.

Felicity a verssel bosszant. Tudja, hogy Miss Moore-ra emlékeztet. Mint egy keringő dervis, úgy emeli fel a karját, és eksztázisba hajszolja magát.

S máskor magasban jár a Hold,
tükrébe ifjú pár hatolt,
„Emészt világom árnya" szólt,
Shalott kisasszonya.

A kezével rátámaszkodik a barlangfalra, nehogy elessen. Addig gördül a falon, míg ismét arccal nincs felénk. Izzadságtól nedves haj tincsek tapadnak a homlokához és az arcára. Különös az arckifejezése.

- Tényleg szeretnéd látni a lovagodat, drága Pip?

- Mindennél jobban!

Felicity kézen fogja Pippát, és a barlang szája felé rohan.

- Várjatok meg! - kiabálja Ann, és utánuk fut.

Úgy rontanak ki az éjszakába, mint a vadak. Lassan utánuk megyek. A nedves bőrünket érő hideg levegőtől döbbenten állunk meg.

- Miben sántikálsz, Felicity? - kérdezem.

- Valami újban - ugrat.

A korábban egyhangú égen csillagok ezrei lüktetnek. Kora őszi hold világít: lágyan aranyló, az elvékonyodott felhőfoszlányok felett magasan úszik; a látvány arról tudósít bennünket, hogy nemsokára itt az aratás, amikor a gazdák sört isznak John Barleycorn legendás meggyilkolására.

Felicity felvonít az égen világító gömbre.

- Pszt! - csitítja Pippa. - Felvered az iskolát.

- Senki sem hall meg. Mrs. Nightwing két sherryt is ivott. Akkor sem ébredne fel, ha kitennénk a kezében egy-egy galambbal a Trafalgar Square közepére. - Újra felvonít a holdra.

- A lovagomat akarom látni - biggyeszti az ajkát Pippa.

- Úgy is lesz.

- Nem, ha Gemma nem visz el minket.

- Tudjuk, hogy másként is lehet - emlékezteti Felicity. Halvány bőre a holdfényben úgy világít, mint a csont. A hátamon végigfut a hideg.

- Hogy érted? - kérdezi Pippa.

Valami mozog a fák között. Gallyak reccsennek, gyors és lopott mozgásra leszünk figyelmesek. Megriadunk. Az őz közelebb jön a tisztáshoz, az orrát a földre szorítja, ennivaló után kutat.

- Csak egy őz - fújja ki hangosan a levegőt Ann.

- Nem. Hanem az áldozatunk - helyesbít Felicity.

A hold egy pillanatra felhők mögé bújik, az arcunkat árnyak és fény foltjai festik meg. - Nem beszélhetsz komolyan! - ébredek fel rosszkedvű kábulatomból.

- Miért nem? Tudjuk, hogy megtették. De mi ügyesebbek leszünk. - Úgy viselkedik, mint egy vásári kikiáltó, aki egy mutatványos sátorba próbálja csábítani a tömeget.

- De képtelenek voltak irányítani... - kezdem, de Felicity félbeszakít.

- Erősebbek vagyunk náluk. Nem követjük el ugyanazokat a hibákat. A vadásznő azt mondta. A vadásznő gyümölccsel kínál, Felicity fülébe sugdos a vadászatokon. A fejemben bujkál egy gondolat, de képtelen értelmes formát ölteni. Csak a félelem kézzel fogható, határozott és tagadhatatlan.

- Mi a helyzet a vadásznővel?

- Mond ezt-azt. Bizalmasan, hogy ne tudj róla. Ő mondta, hogy megszerezhetem a hatalmat, ha felajánlok neki egy zálogot.

- Nem... nem is úgy...

- Megjósolta, hogy így reagálsz majd. És nem lehet benned megbízni, mert a birodalmak minden hatalmát magadnak akarod.

Pippa és Ann pillantása ide-oda jár közöttünk. Várnak.

- Nem teheted ezt - felelem. - Nem hagyom. Felicity előrébb oson, és ledönt a porba.

- Nem. Állíthatsz. Meg. Minket.

- Felicity... - Ann olyan képet vág, mint aki nem tudja eldönteni, hogy segítsen, vagy inkább elfusson.

- Hát nem látjátok? Gemma magának akarja a hatalmat! Uralkodni akar rajtunk.

- Nem igaz! - Feltápászkodom, és egy lépést hátrálok, hogy távolabb kerüljek tőlük.

Pippa mögém kerül. Érzem a leheletét a tarkómon. - Akkor miért nem viszel el minket?

Csapdába estem. - Nem mondhatom meg.

- Nem bízik bennünk - áll készen a magyarázattal Felicity. A gyanakvás úgy terjed köztük, mint egy járvány. Felicity diadalittasan fonja össze a karját, és várja, hogy az aknamunkája beérjen.

Az őz mögöttünk van a sűrűben. Pippa figyeli, és közben váltogatja a lábait.

- Nem kellene hozzámennem. Igaz? Felicity megfogja a kezét. - Mindent megváltoztathatnánk.

- Mindent - ismétli meg Ann, és odamegy hozzájuk.

Indiában egyszer láttam egy tűzvészt. Erős szélben egy koldus tüzének kipattanó szikrája messzebbre szállt, és percek alatt minden lángba borult, a zsúpfedelek úgy pattogtak, mint a száraz gyújtós, az anyák kirohantak az utcára, és síró gyerekeket vonszoltak maguk után.

Így keletkezik a tűzvész. Elég hozzá egy szikra. És látom, hogy kapja fel a szikrát a szél.

- Rendben van - kiáltom kétségbeesetten, mert nem akarom, hogy egyedül vágjanak neki. - Elviszlek. Menjünk vissza a barlangba, és fogjuk meg egymás kezét!

- Késő - fonja össze a karját Felicity.

- Hogy érted?

- Már nem elégszünk meg azzal, hogy az uszályodban sodródjunk. Köszönjük szépen, de egyedül is be tudunk jutni.

- De beviszlek...

Pippa hátat fordít nekem. - Hogy fogjuk el?

- Belekergetjük a vízmosásba, és ott csapdába ejtjük. - Felicity kigombolja a ruhaujját, és kibújik a blúzából.

- Mit művelsz? - rémülök meg.

Felicity levegőnek néz, miközben a többieknek magyaráz. - Vegyetek le mindent! Fűzőben és alsószoknyában lehetetlen őzet fogni. Esélyünk sem lenne. Meztelenül kell próbálkoznunk, mint a vadásznő.

A helyzet egyre irányíthatatlanabbá válik. Úgy érzem, mintha egy épület összeomlását nézném, mialatt tudom, hogy semmit sem tehetek, hogy megakadályozzam. Ann összefonja a karját kövérkés hasán. - Muszáj? Nem foghatnánk el így, ahogy vagyunk?

- És mégis, hogy magyaráznád meg a vérfoltokat Mrs. Nightwingnek? - kérdezi Felicity, aki már meztelen. Fakó a teste, mint egy csupasz fatörzs. Kemény és fájdalmas hangja elnyomja a levelek susogását. - Maradjatok, ha akartok. De én nem elégszem meg azzal, ami eddig volt. Nem megy.

Pippa leül a fűbe, és lehúzza a cipőjét, aztán kibújik az alsószoknyájából. Ann is köved a példáját.

- Figyeljetek rám, Ann és Pippa! Nem helyes, halljátok? Nem tehetitek! Kérlek, hallgassatok rám! - Nem figyelnek, csak kapkodva hámozzák le magukról a ruhát. Az őz felkapja a fejét. A három lány lekuporodik a földre. Felicity feltartja az ujját, hogy csendre intse őket. Az őz megérzi a veszélyt, és beiramodik a fák közé.

Nyögve ugranak fel, és meztelenül, világító testtel futnak az erdő felé, ahol nemsokára már csak fehér rebbenések, egy angyalszárny csapásai a mohos éjszakában.

Kergetem őket, ahogy ők kergetik az őzet. Az állat fákat kerülgetve fut. Felicity szalad elöl, a teste olyan, mint egy lámpás. Hallom, ahogy lábuk alatt ropognak az ágak, a fülemben zúg nehéz szuszogásom. Azután elölről, ahova nem látok, valami nagy csattanás hallatszik.

Amikor a szakadékhoz érek, Ann és Pippa már lihegve állnak a szélén. Az őz eltűnt. A földfal egy nagy darabon leomlott. Óvatosan a vízmosás szélére kúszom. A lépteim nyomán föld- és kőomlás támad, és meg kell kapaszkodnom egy kinyúló gyökérben, nehogy lezuhanjak.

Az őz sebesülten fekszik a szakadék alján: a fejét emelgeti, és rettenetes hangokat ad ki. Felicity lekuporodik, és közelebb óvakodik. Odahajol, megsimogatja az állat barna bundáját, és csitítani próbálja. Nem teszi meg. Elfog a megkönnyebbülés, és várom, hogy felkapaszkodjon hozzánk.

A felhők arrébb siklanak, és hosszan elnyúlnak, mint egy sikoly. A hold kemény, kísérteties fényével kápráztat el, és fehérben fürdeti Felicityt: az időben megdermedt alabástromszobor.

Valamit keres a sötétben. A következő pillanatban felemeli a kezét, és lesújt. A puffanás émelyítően tompa. Újra meg újra lecsap, amíg már semmi sem mozdul a vízmosásban, csak ő és olyan apró élőlények, amelyeket onnan, ahol állunk fölötte, lehetetlen kivenni. Ann és Pippa lassan másznak le a lejtőn, mint a rákok, és mindketten lesújtanak a kővel. Csupasz, hajlott és feszes hátuk fénylik az éjszakában. Amikor arrébb lépnek, a vízmosásban fekvő test nyaktól felfelé már nem emlékeztet őzre. A fejet péppé verték, olyan, mint egy túlérett dinnye, ami a földre hullott és széthasadt. Megfordulok, és egy ritkás bokorba hányok.

Amikor ismét közelebb kúszom, már négykézláb kapaszkodnak felfelé. Alabástrombőrükön a ráfröccsent vér fekete, mint a tinta. Felicity az utolsó, a kezében hozza a vértől iszamos követ.

- Megtettük. - A hangja felszakítja az éjszaka szövetét, így harapóznak el a lángok.

Így kapunk lángra.

Így válik minden irányíthatatlanná.

A tenyerembe ejti a követ. A súlya előrehúz. Megbotlom. A kő ragacsos a kezemben.

- És most mi lesz? - kérdezi Ann. A sötétben nincs válasz, csak enyhe szellő játszik a fejünk feletti száraz levelekkel.

- Megfogjuk egymás kezét, és elővarázsoljuk a fényajtót - válaszolja Felicity. Így is tesznek. Lehunyják a szemüket, de semmi sem történik.

- Hol van? - kérdezi Pippa. - Miért nem látom? Felicity ma este először bizonytalanodik el. - Megígérte... Nem sikerült. Becsapták. Meg is sajnálnám, ha nem éreznék megkönnyebbülést és borzadályt.

Kartik lép a tisztásra. Megtorpan, amikor vérfoltosan és félig elvadultan meglát minket. Egy lépést hátrál, és vissza is menne, de Felicity észreveszi.

- Mit művel itt? - sikoltja.

Kartik nem válaszol, a pillantása a kőre siklik, amit a kezemben tartok. Gyorsan elejtem. Tompa dobajjal esik a földre.

Azalatt a pillanat alatt, míg nem figyelek rá, Felicity megragadja az alkalmat. Felkap egy hegyes botot, Kartikra támad, és megsebesíti a mellén. A szakadt ingen át kiserken a vére, és Kartik a hirtelen szúrástól hétrét görnyed. Felicity frissen szerzett vadásztudományának tanúi lehetünk. Felemeli a botot, hogy átdöfje vele Kartikot.

- Mondtam, hogy legközelebb kiszúrjuk a szemét! - morogja Felicity.

Egy perce, amikor erős volt, még veszélyesnek találtam, de tévedtem. Sérülten és meggyengült hatalommal még annál is veszélyesebb, mint képzeltem.

A sebesült Kartik egyelőre képtelen védekezni.

- Elég! - kiáltom. - Hagyd elmenni, és átviszlek a birodalmakba! Felicity liheg, a botot még mindig Kartik szeméhez tartja.

- Fee! - siránkozik Pippa, a hangja után ítélve ő is megijedt. - Elvisz minket.

Felicity lassan elengedi Kartikot, és visszaőgyeleg hozzánk.

- Amint odaérünk, felruház minket a hatalommal a vadásznő - bizonygatja, hogy mentse a menthetőt. - Biztosra veszem. Kartik, a háta mögött a földön, rémült arcot vág. Észrevétlenül biccentek, hogy jelezzem, minden rendben lesz, bár erről magam sem vagyok meggyőződve. Nem tudom, mi fogad minket az ajtó másik oldalán. Nem tudom, mit indítottak el, ha egyáltalán elindítottak valamit. Csak azt tudom, hogy meg kell tennem.

Felicity könyörtelen pillantást vet rám. Örökre megváltozott minden. Nem fordulhatunk vissza. Követem őket, ahogy kifelé indulnak az erdőből, hogy megvárjam, amíg felöltöznek. Nemsokára elkészülnek.

- Fogjátok meg a kezemet! - mondom, és a jóban reménykedem, de a legrosszabbtól félek.

HARMINCHATODIK FEJEZET

Az ajtó fénytől lüktet. Amikor átbotorkálunk a túloldalra, minden változatlannak látszik. A folyó édesen csobog. A naplemente ugyanolyan páratlan szinkavalkád. Virágok szállnak a levegőben.

- Látjátok? - Felicity szeme győzedelmesen ragyog. - Minden rendben. Mondtam, hogy csak magának akarja a hatalmat.

Nem veszek róla tudomást, inkább a fülemet hegyezem, hátha észreveszek valamit, ami nincs rendjén.

Előttem siklanak le a mezőre, egymás kezét fogva sétálnak a kert felé, mint három papírból nyírt baba.

Megváltozik a szélirány, és rózsaillatot hoz, meg egy ismeretien bűzt; amikor megérzem, utánuk rohanok.

- Várjatok! Kérlek, hallgass meg, Felicity! Azt hiszem, vissza kellene mennünk.

- Vissza? Csak most értünk ide - gúnyolódik.

Ann arca kőkemény. - Nem megyünk vissza a varázserő nélkül, amivel magunk is átjöhetünk.

Egyszer csak mellettünk terem a vadásznő. Megijedek. Furcsa, hogy nem hallottam, amint közeledik! Fölrémlik előttem, hogy gyümölccsel kínált, és megint végigfut a hátamon a hideg. A vadásznő az ujjával megdörzsöli Felicity arcán a vérfoltot, aztán a szájához emeli az ujját, megnyalja és elmosolyodik.

- Áldoztatok hát.

- Igen - ismeri el Felicity. - Megkapjuk a varázserőt, hogy beléphessünk a birodalmakba?

- Nem ígértem meg? - mosolyog a vadásznő, de a mosolya hideg. - Kövessetek!

Megragadom Felicityt. - Valami nincs rendjén - súgom oda. - Nem kellene vele tartanunk.

- Nem! - véd Ellen. - Végre valami rendben van! - Azzal kiszakítja magát a szorításomból, és a többiek után szalad.

Követem őket az ezüst boltív alá, a barlangba. Az anyámat sehol sem látom. Gyermekkorom illatai legyintenek meg: curry, pipafüst illata, és még valami. Megint érzem. Az a kellemetlen bűz.

Elértük az Orákulum Rúnáit, a mindenség szívét.

Megváltozik a szélirány. Megint érzem a bűzt. Az emlékek alatt valami orrfacsaró szagot, mintha hús rohadna a napon. Hát senki más nem érzi?

- Mit tegyünk most? - kérdezi Pippa.

- Vigyetek át a varázserőtökkel a túlsó oldalra! - válaszolja a vadásznő.

- Ha megfogjuk egymás kezét, és átviszünk, megadod a hatalmat, amire szükségünk van, hogy kedvünkre járjunk-keljünk a két világ között?

- Nem én, hanem az úrnőm. O majd megadja nektek, amit érdemeltek.

Feltámad bennem a gyanakvás, és eluralkodik a lelkemen.

- Az úrnőd? - értetlenkedik Felicity.

Minden porcikám azt sikoltja, hogy meneküljünk. Felicity karjára teszem a kezemet, és mintha megérezné a rémületemet, elhátrál a kristálykörtől. A vadásznő mintha egyre magasabbra nőne. A szeme elfeketedik, a hangja sziszegés: -Jöjjetek hozzám, szépségeim...

Az égen fekete felhők kavarognak. A vadásznő előttünk tornyosul, mint egy rikácsoló, irdatlan szellem, és széttáruló, fekete köpenyében a kárhozottak lelkét cipeli. Felicity megbénul, képtelen elszakadni, a tekintetét is képtelen elfordítani a csontarcról, a vörös peremű, kavargó, fekete pupillájú szempárról, az éles, tarajos fogakról. A lény megragadja a karját. Felicity szája kísérteties, néma sikolyra nyílik, a feketeség, mint egy tintafolt, a szemére úszik, amíg a tekintete feneketlenné nem válik.

- Nem! - sikoltom, és fejjel rontok Felicitynek. Elterülünk a földön. Reszket, a szeme még most is fekete. Pippa sikoltozva zuhan a földre, aztán letántorog a domboldalon a folyó felé.

- Ann! Segíts! Azonnal vissza kell hoznunk!

Közrevesszük Felicityt, és a folyó felé szaladunk. Meg kell találnunk Pippát. El kell menekülnünk innen. Viharral fenyegető szél fúj. Leszaggatja a virágokat, a leveleket és a faágakat, minden repked körülöttünk. Egy nagyobb ág majdnem fejbe vág, az arcomat meg is karcolja, és kiserken a vérem.

A fekete szellemnek újabb és újabb karjai nőnek. Felénk somfordál, hogy halálra szorítson az ölelésében. Felicity végre magához tér: előbb még csak botorkál, aztán futni kezd. A folyóhoz érünk, de hol van Pippa?

- Segítség! - Ann sikoltása hasít a levegőbe.

A folyóba bámul, és a haját tépi. A tükörképe megváltozott. Undorító fekélyek borítják az arcát, a haja nagy csomókban hull, a fejbőrén kifakadnak a fekélyek. Úgy fest, mint akinek a húsa lefoszlik a csontjairól.- Ne nézd magad, Ann! - kiáltok rá. - Hagyd abba!

- Nem bírom!

Egyre közelebb hajol a vízhez. Átfogom a mellén, de súlyos a teste, és mozdítani sem bírom. Azután egyszer csak Felicity erős rántásának köszönhetően elszabadul, és hátrazuhan a fűre. A szeme szürkéje is visszatért.

- Hol van Pippa? - próbálja túlordítani a szelet.

- Nem tudom - kiabálom vissza.

Valami a kezemre siklik. Ahogy összefonnyad és elszárad, látjuk, hogy kígyók tekergőznek a magas fűben. Átugrunk egy sziklára. A fákról körték hullnak, és rothadnak el a lábunk előtt. Ann nyöszörögve figyeli, ahogy a bőre undok förtelemmé lesz.

- Segítsetek! - jut el hozzánk Pippa sikolya. A törékeny füvön botorkálva váratlanul megpillantjuk. Felszállt egy nagy hajóra, egy ravatalra, és a szél besodorta a mélybe. A szellem a parton járkál, és nem enged bennünket közelebb.

- *Igen... úgy, úgy... gyertek csak érte...* - kacag.

- Kérlek! Segítsetek! - kiáltja Pippa. De semmit sem tehetünk. Elszigetelték tőlünk. Nem hagyhatjuk, hogy a lény foglyul ejtsen. Olyan rettenetesen félek, hogy csak egyre tudok gondolni: ki kell hogy menekítsem magunkat.

- Az ajtón át! Gyorsan! - kiabálom.

A szél Felicity sápadt arcába csapja a haját. - Nem hagyhatjuk itt Pipet!

- Majd visszajövünk érte! - rángatom a kezét.

- Nem!

- Ne hagyjatok itt! - Pippa a hajó orrába mászik, ami megbillen a súlya alatt.- Ne, Pippa! - sikoltom, de már késő. A folyóba ugrik, ami jégként zárul össze kétségbeesetten kapkodó kezei fölött, és bugyborékoló, elfojtott kiáltásán kívül mindent maga alá temet. Eszembe jut a látomásom, ami Pippa epilepsziás rohamának a napján ragadott el, ahogy valami lehúzta a víz alá. Elszörnyedve értem meg végre.

A lény őrjöngve üvölt fel, és a sötétség felénk zúdul.

- Pippa! Pippa! - kiabál Felicity, amíg be nem reked.

- Mennünk kell, Felicity! Most!

A szellem már majdnem elért minket. Nincs idő gondolkodni, csak cselekedni. Elérem az ajtót, és berántom őket a barlangba, ahol a gyertyák már sercegnek, és csaknem leégtek. Úgy tűnik, mind átjutottunk épségben. De Pippa teste megmerevedett a földön, és vadul rángatózik.

Ann hangja izgatott. - Pippa? Pippa?

Felicity felzokog. - Ott hagytad! Te vagy a hibás!

Az utolsó gyertya is ellobban.

HARMINCHETEDIK FEJEZET

- Segítened kell!

Eszelős tekintettel állok Karuk sátra előtt. Nem vitatkozik velem, egy szót sem szól, még akkor sem, amikor elmondom, mi történt. A vállára veti Pippa testét, és elcipeli az erdőn át a Spence-be. Csak egyszer áll meg, amikor elmegyünk a vízmosás és az őz teste mellett, amit otthagytunk. Segít felvinni Pippát a szobájába, a következő pillanatban már rohanok is Mrs. Nightwing ajtajához, és bedörömbölök. Olyan vadul verem az ajtót, ahogy csak bírom, és a nevét kiabálom, a hangomból süt a kétségbeesés, képtelen vagyok palástolni.

Az igazgatónőnk feltépi az ajtót. Hosszú, őszülő hajfonatain lecsúszik a hálósipkája. - Mi az ördög történt? Miért van ruhában, Miss Doyle? Miért nincs az ágyában?

- Pippa... - lihegem, de nem folytathatom, mert Mrs. Nightwing kiérezte a hangomból a rettegést. Rendíthetetlen erélyével lendül akcióba; ezt a tulajdonságát eddig nem értékeltem kellően.

- Szóljon Brigidnek, hogy azonnal hívja ide dr. Thomast!

Egész éjjel égnek a lámpák. A könyvtár ablakánál ülök, átkarolom a térdemet, és olyan kicsire húzom össze magam, amilyenre csak bírom. Az álmok szélén megpillantom Pippát: csuromvíz, a szeme beesett, és segítségért kiabálva süllyed a sima felszín alá. A tenyerembe vájom a körmömet, hogy ébren maradjak. Felicity mellettem jár fel s alá. Nem néz rám, de a hallgatása önmagáért beszél. Otthagytad, Gemma. Hullámsírjában magára hagytad.

A gyepen lámpa imbolyog. Kartik. A láng fel-alá imbolyog és reszket fémkalitkájában. Meg kell erőltetnem a szememet, hogy lássam. Ásót visz, és tudom, hogy visszamegy ahhoz, amit nem hagyhat a vízmosásban. Eltemeti az őzet.

De fogalmam sincs, azért teszi-e, hogy engem, vagy hogy önmagát mentse.

Hosszú ideig üldögélek, és figyelem, ahogy az éjszaka hajnalba lilul, a lila sárga lesz, a sárga elhalványul, míg olyanná nem válik, mintha a sötét soha nem hagyott volna nyomot az ég bőrén. Mire a nap kikandikál a fák fölött, felkészülök egy utolsó utazásra.

- Tartsd magadnál! - nyomom Felicity kezébe a holdsarló szemes amulettet.

- De miért?

- Ha nem jönnék vissza... - Elhallgatok. - Ha valami rosszul sülne el, meg kell keresned a többieket. Meg kell tudniuk, hogy közéjük tartozol.

Az ezüst amulettre mered.

- Tőled függ, hogy utánam jössz-e. - Megint szünetet tartok. - Vagy örökre bezárod a birodalmakat. Érted?

- Igen - suttogja. - ígérd meg, hogy visszajössz!

Anyám ruhájának selyemdarabkája lágyan simul ökölbe szorított kezembe.

- Megpróbálom.

HARMINCNYOLCADIK FEJEZET

Nincsenek madarak. Se virágok. Se naplemente. A ragyogó ajtón túl mindenre kísérteties szürkeség borul. Az üres hajó még ott van a folyón: beragadt a vékony jégrétegbe.

- Ha engem akarsz, itt vagyok! - kiáltom. A hangom visszhangja körülvesz*: vagyok, vagyok, vagyok.*

- Gemma? Gemma! - Az anyám kilép egy fa mögül. Erős, határozott hangja magához vonz.

- Anya?

Könnyek szöknek a szemébe. - Jaj, Gemma, úgy féltem... de nem esett bajod. - Elmosolyodik, és a lelkem feléje hajlik. Fáradt és bizonytalan vagyok, de most itt van. Segít, hogy mindent rendbe hozzak.

- Úgy sajnálom, anya! Mindent elrontottam. Meghagytad, hogy még ne alkalmazzam a varázslatot, mégis ezt tettem, és most minden tönkrement, és Pippa... - Képtelen vagyok többet mondani, még csak gondolni sem merek rá.

- Pszt, Gemma, most nincs idő sírni. Azért jöttél, hogy visszavidd Pippát, nem?

Bólintok.

- Akkor nincs veszteniváló időnk. Siess, mielőtt a teremtmény visszajön.

Követem. Átmegyünk az ezüst boltív alatt, bemegyünk a kert mélyébe, a magas kristályoszlopok közepére, amelyeknek olyan hatalmas az erejük.

- Tedd a kezed a rúnákra! Habozok, de nem tudom, miért.

- Gemma - szűkül össze anyám zöld szeme. - Bíznod kell bennem, különben a barátnőd örökre odavész. Azt akarod, hogy a lelkiismeretedet terhelje?

Pippára gondolok, amint a jeges vízben küszködik, ahova esett. Ahol magára hagytam. A kezem a rúnák fölött lebeg.

- Úgy ni, drágám. Minden feledve. Hamarosan együtt leszünk.

A bal kezemet a rúnára teszem. Átfolyik rajtam a vibrálás. Korábbi útjaink meggyengítettek, és a varázslat ereje kezd lehúzni. Túl sok ez nekem. Anyám felém nyújtja a kezét, ott van rózsásan, elevenen és hívogatóan, csak meg kell fognom. Felemelkedik a kezem. Az ujjaim felé nyúlnak, míg a bőröm vibrálni nem kezd a közelségétől. Összeérnek az ujjaink.

- *Végre...*

Az anyám alakjában rejtőző lény azonnal felemelkedik, és egy szempillantás alatt olyan magas, mint a kristályoszlopok. Nagyot kiált, és megragadja a karomat. Érzem, ahogy a hidege átitatja a bőrömet, az ereimbe kúszik, és lassan eléri a szívemet. Kiűzi belőlem a melegséget. Nem vagyok méltó ellenfele.

Eltávolodik tőlem a világ. Gyorsan zuhanunk, elszállunk a hegy és a kavargó ég mellett, átsuhanunk a birodalmakat a halandó világtól elválasztó fátylon. A lény élvezettel kuncog.

- *Végre... végre...*

Az új varázslat meglep, ahogy átzubog rajtam, és az akaratomhoz kapcsolódik. Az ereje nyers csupaszsága egyszerűen lenyűgöző. Soha többé nem akarom elengedni. Felhasználhatnám, hogy irányíthassak, megsebezzek, győzzek.

- Igen... mámorító, nem?

Igen, ó, igen! Ez az, amit Kirké és az anyám is éreztek? Amit féltek elveszíteni? Ez lenne a hatalom, ami nem juthatott osztályrészükül a saját világukban? Harag. Öröm. Eksztázis. Düh. Mind az övék. Mind az enyém.

- Mindjárt ott vagyunk - súgja a lény a fülembe.

London úgy terül el alattam, díszesen és törékenyen, mint egy hölgy legyezője. A város, amit látni szerettem volna, amikor még Indiában éltem. A város, amit még meg szeretnék nézni. Egyedül.

A lény megérzi a feszélyezettségemet. - Uralkodhatnál felette - susogja, és majdnem a fülemet nyalja.

Igen, igen, igen!

Nem. Nem igazán. Nem ehhez a teremtményhez kapcsolva. A hatalom sosem csak az enyém volna. Irányítana. Nem, nem, nem! Hadd győzzön! Kapcsolódjunk össze! Kimerít, hogy választanom kell. Elnehezülök tőle. Olyan nehéz leszek, hogy örökké tudnék aludni. Hadd győzzön Kirké! Elhagyom a családomat és a barátnőimet. Hadd sodorjon magával a folyó!

Nem!

Amikor idáig érek, a lény gyengülni kezd. Ismerned kell magad, tudnod kell, mit akarsz. Anyám ezt mondta. Mit akarok... mit akarok...

Vissza akarok menni. És a lény velem jön. London gombostűfejnyire zsugorodik, elérhetetlenné válik. A lényt magammal húzom a világból a hegytetőre, onnan a barlangba és a rúnákhoz.

Rikoltozik és vonít, a kárhozottak irtózatos üvöltése ostoroz:

- Becsaptál minket!

A lény hátborzongató, habzó fallá tornyosul, ami az égig ér. Még sosem láttam ennél ijesztőbbet, és egy pillanatig nem érzek mást, csak olyan valóságos félelmet, hogy földbe gyökerezett lábbal állok előtte. A csontujjak torkon ragadnak, és kiszorítják belőlem a levegőt. Pánikba esem, és küzdök ellene; a varázslattal igyekszem megsebezni, amennyire csak tudom. De valahányszor visszajön, egyre több energiámat veszi el.

A kéz ismét a torkomra kulcsolódik, de már alig maradt erőm harcolni.

- Igen, add csak át magad!

Képtelen vagyok gondolkodni. Vagy akár lélegezni. A fejem felett az ég szürkén és feketén kavarog. Itt ültünk, és a kékségben úszó felhőket számoltuk. Kék volt az ég, mint az anyám ruhája. Kék, mint egy ígéret. Egy remény. Visszajött értem. Nem hagyhatom ennek kiszolgáltatva.

A fekete, fortyogó szemgolyók közelebb úsznak. Az orromat megtölti a rothadás bűze. Könnyek marják a szememet. Nem maradt másom, csak a remény és egy suttogás.

- Anya... megbocsátok.

A szorítás enyhül. A lény szeme kitágul, a rémületes száj kinyílik. Az ereje csökken. - Nem!

Érzem, hogy visszatér az erőm. A hangom áthatóbb lesz, a szavak önálló életre kelnek. - Megbocsátok, anya. Megbocsátok, Mary Dowd.

A lény tekereg és sikoltozik. Kigurulok a szorításából. Alulmarad a harcban, és egyre kisebb lesz. Fájdalmasan üvölt felém, de nem hagyom abba. Úgy szajkózom, mint egy mantrát, aztán felkapok egy követ, és összetöröm az első rúnát. Kristályszilánkok záporában omlik össze. Összetöröm a másodikat.

- *Hagyd abba! Mit művelsz?!* - üvölti.

Összetöröm a harmadik és a negyedik rúnát is. A lény egy pillanatra alakot vált, és a szalmaszerű füvön remegve, gyöngén az anyámmá válik.

- Kérlek, hagyd abba, Gemma! Megölsz.

Megingok. Felém fordítja puha, könnyes arcát. - Én vagyok az, Gemma. Az anyád.

- Az anyám halott.

Összetöröm az ötödik rúnát, ami eldől a kemény földön. A lény felkiált, és elereszti anyám szellemét. Magába roskad, tekergő nyögések vékony oszlopa lesz, míg magába nem szippantja az ég, és minden el nem csendesül.

Mozdulatlanul fekszem.

- Anya? - kérdezem. Az igazat megvallva, nem várok választ, és nem is kapok. Az anyám most már valóban nincs többé. Egyedül vagyok. És bizonyos szempontból ennek így is kell lennie.

Sok tekintetben az anya, akire emlékszem, legalább annyira illúzió volt, mint a levelek, amiket a birodalmakba tett első utunkon pillangóvá varázsoltunk. El kell engednem, hogy elfogadhassam az anyámat, akit most kezdek csak felfedezni. Aki gyilkolni tudott, de aki szembeszállt a sötétséggel, hogy segítsen rajtam. Egy rémült, hiú asszonyt, egy ősi Rend hatalmas tagját. Még most sem igazán akarom mindezt tudni. Olyan könnyű lenne az illúziók biztonságába menekülni, és ott megkapaszkodni. De nem teszem. Helyet akarok teremteni annak, ami valóságos, amit meg tudok érinteni, meg tudok szagolni, ízlelni és érezni. A vállamon nyugvó kart, a könnyeket és a haragot, a csalódást és a szeretetet, azt a furcsa érzést, ami akkor fogott el, amikor Kartik a sátra mellett rám mosolygott, és amit akkor éreztem, amikor a barátnőim megfogták a kezemet, és azt mondták, igen, követünk...

De a legvalóságosabb, hogy Gemma Doyle vagyok. Még mindig itt vagyok. És hosszú idő óta először ezért hálás is vagyok. Sok mindenen kell gondolkoznom, de már a folyópartra értem. Pippa sápadt arca a jéghez nyomul, kibomlott, sötét fürtjei szétterülnek a jég alatt. Egy kővel töröm szét a jeget. A repedéseken feltör a víz.

Bele kell nyúlnom a zavaros, tiltott vízbe, hogy kihúzzam. Melegnek érzem, mint a fürdővizet. Hívogató és nyugalmas. Kísértést érzek, hogy belemerüljek, de még nem tehetem. Megragadom Pippa kezét, és teljes erőmből húzom. Megszabadítom a víz súlyától, míg a partra nem kerül. Köhög és prüszköl, és folyóvizet hány a fűre.

- Pippa! Pippa! - Sápadt és hideg. Karikás a szeme. - Azért jöttem, hogy visszavigyelek, Pippa.

Ibolyaszín szeme kinyílik.

- Vissza. - Lágyan forgatja a szájában a szót, és vágyakozva nézi a folyót, amelynek titkait tudni szeretném, de egyelőre távol akarom magamtól tartani. - Mi lesz velem?

Nem maradt varázslatom a hazugságokhoz. - Nem tudom.

- Mrs. Bardeby Bumble leszek?

Nem válaszolok. Hideg, nedves kezével megsimogatja az arcomat, és már tudom is, mire gondol, nem azért, mert a varázslat segít, hanem mert a barátnőm, és szeretem. - Kérlek, Pip - könyörgök, de aztán elhallgatok, mert sírdogálni kezdek. - Muszáj visszajönnöd. Muszáj.

- Muszáj... az egész életem ilyen volt.

- Megváltozhat...

Megrázza a fejét. - Nem vagyok küzdő szellem, nem vagyok olyan, mint te. - A téltől ropogós füvön talál egy maroknyi összetöpörödött bogyót. Nem nagyobbak a magvaknál. Ott fekszenek a tenyerében.

Összeszorul a torkom. - De ha megeszed...

- Mit is mondott Miss Moore? Nem létezik biztos választás, csak másféle. - Egy utolsó pillantást vet a folyóra, és a szájához kapja a kezét. Egy pillanat következik, amikor olyan csend van, hogy hallom szaggatott lélegzésemet. Aztán élénk szín futja el a bőrét, a haja göndörén kunkorodik, az orcája fénylőén rózsás lesz. Ragyog. Körülöttem a táj is megelevenedik, minden csupa virág és aranyló levél lesz, a láthatáron friss rózsaszín ég születik. A lovag Pippa kesztyűjével a kezében vár.

Egy meleg szellő a partunkra sodorta a hajót.

Elérkezett a búcsú ideje. De az utóbbi időben túl sokat kellett búcsúzkodnom, és egy életen át kell még, így nem szólok semmit. Pippa elmosolyodik. Viszonzom a mosolyát. Csak ennyire van szükség. Belép a csónakba, és az átviszi a túlsó partra. Amikor odaér, a lovag kisegíti az édes, zöld fűre. A kert ezüst íve alatt Elena Anya kislánya, Carolina is őket figyeli. De hamar rájön, hogy nem őt várta, ezért a babáját a karjában ringatva arrébb sétál.

Amikor visszatérek, Felicity Pippa szobája előtt gubbaszt, a hátát a falnak támasztja. Átölel, és zokog. A folyosó végén Brigid szipogva takarja le a tükröt. Ann kivörösödött szemmel, csöpögő orral lép ki Pippa szobájából.

- Pippa... - kezdi, de megbicsaklik a hangja. Nem kell befejeznie. Már úgyis tudom, hogy Pippa eltávozott.

Esik azon a reggelen, amikor Pippát eltemetjük. Hideg októberi eső, amitől a kezemben szorongatott földcsomó sárrá ázik. Amikor a sírnál én kerülök sorra, a sár kicsúszik az ujjaim közül, és halkan puffan Pippa fényezett koporsóján.

A Spence egész délelőtt jól olajozott gépezetként működött. Mindenki csendesen és ügyesen tette a dolgát. Különös, hogy egy haláleset milyen megfontolttá teszi az embereket. A bizonytalanság hirtelen tiszta, egyértelmű pillanatokká foszlik szét: az ágy áthúzása, ruha- vagy zsoltárválasztás, mosogatás, elmormolt imák. Az élet apró, egyszerű, tudatos tettei váratlan védelemül szolgálnak a nap mint nap elszenvedett halál ellen.

Az elsős lányoknak megengedik, hogy harminc mérföldet utazzanak Crossék vidéki házához a temetésre. Mrs. Cross ragaszkodott ahhoz, hogy Pippát a zafír eljegyzési gyűrűjével együtt temessék el, ami kétségtelen nagy gyötrelmet okoz Mr. Bumble-nak. A temetés alatt folyton a zsebóráját nézegeti, és fintorokat vág. A lelkész mély, zengő hangon ecseteli Pippa szépségét és töretlen jóságát. Nem ismerem ezt a lapos falragasz-lányt. Bárcsak előállhatnék, és istenigazából elmondhatnám, milyen volt: hiú és önző, és szerelmes a romantikus illúzióiba, de bátor, elszánt és nagylelkű is. Még ha el is mondhatnám, akkor sem adhatnék teljes képet. Senkit sem ismerhetünk meg teljesen. Ezért a legfélelmetesebb elfogadni valakit hittel és bizalommal, és reménykedni, hogy ő is így fogad el minket. Kétes egyensúly, és kész csoda, hogy belevágunk. Mégis...

A lelkész utoljára áldja meg a sírt. Nem maradt más hátra, mint a sírásóknak befejezni a munkájukat. Felteszik a sapkájukat, és ásójukkal belevágnak a sárba, hogy eltemessék a lányt, aki a barátnőm volt. Egész idő alatt érzem, ahogy a fák közül ő figyel. Amikor arra fordulok, meg is látom: fekete köpenye kivillan egy fa mögül. Amint Mrs. Nightwing a Cross házaspár vigasztalásával foglalkozik, elosonok Kartikhoz a búvóhelyére, egy nagy márványszeráf mögé.

- Sajnálom - mondja. Egyszerű és egyenes megjegyzés, nem az a sok bárgyúság Istenről, aki túl fiatalon szólított magához egy angyalt, és kik vagyunk, hogy Isten útjaiban kételkedjünk. Az eső egyenletesen dobol az ernyőmön.

- Hagytam elmenni - szólalok meg akadozva; örülök, hogy végre alkalmam nyílik valamiféle vallomást tenni. - Azt hiszem, nagyobb erőfeszítést is tehettem volna, hogy megállítsam. Mégsem tettem. - Kartik hagyja, hadd mondjam.

Vajon elárulja-e a Raksanának, mit tettem? Nem mintha számítana. Úgyis döntöttem már. A birodalmak az én felelősségem. Kirké valahol odakint vár, és újra fel kell állítanom a Rendet, hibákat kell orvosolnom, s idővel sok mindent kell tökéletesen elsajátítanom.

Kartik nem szól. Nincs más válasz, mint az eső kitartó zuhogása. Végül felém fordul. - Sárfolt van az arcodon.

A kézfejemmel találomra megdörzsölöm az arcomat. Megrázza a fejét, hogy tudtomra adja, nem sikerült letörölnöm. - Hol van?

- kérdezem.

- Itt. - A hüvelykujját lassan végighúzza az ajkam alsó szélén; olyan érzés, mintha lelassulna az idő, és a számon végigsikló ujj érintése örökké tartana. Nem ismerem ezt az igézetet, mégis olyan varázslatos, hogy levegőt sem merek venni. Gyorsan elkapja a kezét; tudja, mit tett. De az érintése ott marad.

- Részvétem - motyogja, és indulni készül.
- Kartik? - Megáll. Bőrig ázott, fekete fürtjei a fejéhez tapadnak.
- Nincs visszaút. Megmondhatod nekik.

Kérdőn félrefordítja a fejét, és megértem, hogy nem tudja eldönteni, hogy a hatalmam gyakorlásában vagy az érintésétől nincs visszaút. Magyaráznám, de rájövök, hogy én sem tudom. Különben is már elszaladt: erős lábbal fut a szekér menedékébe, amit az úton látok.

Amikor visszamegyek a többiekhez, Felicity a friss sírra mered, és zokog az esőben. - Ugye, tényleg elment?

- Igen - válaszolom, és engem is meglep, milyen biztos vagyok benne.
- Mi történt velem a túlsó oldalon, azzal a lénnyel?
- Nem tudom.

Lenézünk a gyászolókra, a szürke esőben álló fekete foltokra. Felicity képtelen rám nézni. - Azt hiszem, néha látok dolgokat. A szemem sarkából; csúfolódik, aztán eltűnik. És álmaim is vannak. Borzalmasak. És ha valami szörnyűség történt velem, Gemma? Ha valahogy megsérültem?

Az eső hűs csók a ruhaujjamon, amikor belekarolok. - így vagy úgy, de mind sérültek vagyunk.

HARMINCKILENCEDIK FEJEZET

Aznap pihenhetünk és elmélkedhetünk. Mademoiselle LeFarge ezért is lepődik meg, amikor meglát az osztályterme ajtajában. Az aztán végképp megdöbbend, amikor ötoldalnyi letisztázott, rendezett francia fordítást nyújtok át.

- Egész jó - jelenti ki, miután gondosan átnézte. Az íróasztalán, ahol régebben Reginald ferrotípiája állt, egy új vázában friss virág van. Összerendezi a tollal kijavított lapokat, és visszaadja őket.

- Szép munka, Mademoiselle Doyle. Azt hiszem, van még a maga számára remény. Dans chaque fin, ily a un début.

A fordítási képességeim még nem érnek fel ehhez a mondáshoz. - A végén van egy elsőbálos?

Mademoiselle LeFarge megrázza a fejét. - Minden vég egyben kezdet is.

Elállt az eső, de viharos őszi szél támadt a helyén, ami úgy pirosítja ki az arcomat, mintha felpofoztak volna. Az október vörösek és aranyák tobzódása. A fák hamarosan elvesztik a ruhájukat, és lemezteleníti a világot.

Pippa mérföldekre innen a koporsójában fekszik, és lassan belemosódik az emlékezetbe, a Spence legendái közé, amelyeket késő éjjel suttognak egymásnak a lányok. Hallottál arról a lányról, aki a folyosó végén abban a szobában halt meg? Nem tudom, hogy megbánta-e a döntését. Szeretek úgy gondolni rá, ahogy utoljára láttam: magabiztosan haladt valami felé, azt remélem, sokáig nem látom majd.

A miénken túli világban édesen csobog egy folyó vize, és elvarázsol minket, hogy azt halljuk, amit hallani szeretnénk, és amit látnunk kell, azt úgy formálja, hogy képesek legyünk továbblépni. Abban a vízben feledünk minden csalódást, és megbocsátják a tévedéseinket. Ha beletekintünk, erős apát látunk. Szerető anyát. Meleg szobát, ahol védenek, bálványoznak, akarnak minket. És a jövőnk bizonytalansága nem több, mint az ablaküveget elhomályosító lehelet.

Még nedves a föld. A cipősarkam belesüpped, így nehéz haladnom, de már látom a cigánytábor szekereit a fák között. Ajándékot hoztam. Vagy meg akarok vesztegetni valakit? Még nem világos előttem az indítékom. Lényeg, hogy elindultam.

A tárgyat a mai újságba csomagoltam. Kartik sátra elé teszem, és visszaosonok a fák közé. Várok. Nemsokára megjelenik, egy zsinóron néhány galambfiókát hoz. Észreveszi a csomagot, és megperdül, hogy lássa, ki hagyhatta itt. Amikor senkit sem lát, kibontja, és előveszi apám csillogó krikettütőjét. Nem tudom, hogy elfogadja-e vagy sértőnek találja.

Végighúzza a kezét a fán, az érintése akár egy simogatás. Halvány mosoly húzza a szája sarkát, aminél szebbet eddig nem ismertem. Felkap a földről egy vadalmát, és felhajítja a levegőbe. Az ütő jólesően csattan, ahogy eltalálja, és a magasba repíti az almát. Kartik elégedetten felrikkant, és az ég felé suhint. Ülök és figyelem, ahogy egyik almát a másik után üti el, amíg ki nem kristályosodik bennem két gondolat: *A krikett egy csodálatosan megbocsátó játék és Legközelebb labdát kell hoznom.*

Megbocsátás. A szó törékeny szépsége gyökeret ereszt bennem, miközben hazafelé sétálok az erdőben. Elhagyom a barlangokat és a vízmosást, ahol a föld befogadta az őz testét, és a Kartik által rögtönzött sírból nem áll ki semmi, csak egy-két csont, bizonyságul, hogy valóban megtörtént. És hamarosan már ezek is eltűnnek.

De a megbocsátás... Belekapaszkodom ebbe a törékeny reménységbe, magamhoz ölelem, és emlékeztetem magam, hogy valamennyiünkben van jó is meg rossz is, fény és árnyék, tehetség és kínlódás, választás és megbánás, kegyetlenség és áldás. Önmagunk *chiaroscuro*-i vagyunk, egy csipetnyi illúzió, ami küszködve próbál valami szilárddá és valóságossá válni.

Meg kell ezt bocsátanunk magunknak. Nem szabad elfelejtenem, hogy megbocsássak magamnak. Nagyon sok szürkével kell megbirkóznunk. Senki sem élhet örökösen a fényben.

Megváltozik a szélirány, és rózsaillatot hoz magával. Édes, erős illat. A vízmosás túloldalán meglátom a szárazon recsegő levelek között. Egy őz. Észrevesz, és eltűnik a fák között. Utána futok, de nem igazán kergetem. Futok, mert futhatok, mert muszáj.

Mert szeretném látni, meddig juthatok, mielőtt meg kell állnom.

Libba Bray öt és fél színdarab, néhány novella és eszzé, és számtalan olyasmi szerzője, ami a saját szavaival élve " sosem szabadna, hogy napvilágot lásson". Volt pincérnő, dadus, burrito-készítő, kiadói mindenes és reklámszövegíró. Texasban nőtt fel angol humor, újhullámos zenekarok, kertvárosi rendellenességek és rossz tévéműsorok fegyelmezett étrendjén, és sikerült mégis csak néhány súlyos eszelős hajviselettel megúsznia. New York Brooklyn negyedében lakik a férjével és a fiával.